STEPHEN KING

ATEŞ YOLU

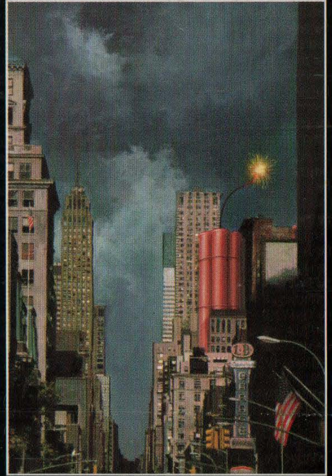
ALTIN KİTAPLAR

STEPHEN KING

ATEŞ YOLU

Hiç düşünmediğimiz bir zamanda ve ne olduğunu anlamadan artık bir karabasanın ortasında başrol oyuncusu olabiliriz ve cinnetin esrarengiz gücü yakaladı mı bir kez, artık kurtuluş yoktur.

Tıpkı Stephen King'in bu romandaki kahramanı gibi...

ALTIN KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı	ROADWORK
Yayın Hakları ©	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak	ŞAHİN KARAKOÇ
Baskı	ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
	1. BASIM / HAZİRAN 1995

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12
511 51 00 - 511 32 26
Faks: 526 80 11

Stephen King

ATEŞ YOLU

TÜRKÇESİ

K. Serap Yönter

ÖNSÖZ

Niçin olduğunu bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun.
Büyük olasılıkla Tanrı da bilmiyor.
Bu sadece devlet meselesi, hepsi bu.

—1967'de Vietnam'la ilgili Sokaktaki Adamla yapılan röportajdan.

Ama Vietnam bitmişti ve yaşam sürüyordu.

1972'nin sıcak bir ağustos öğleden sonrasında, WHLM'nin yayın aracı, Westgate yakınında bulunan 784 nolu otoyolun sonuna park etmişti. Etrafı bayraklarla donatılmış tahta platformun çevresinde telaşla koşuşan küçük bir kalabalık görülüyordu. Bayrak bezleri alelacele yapılan platformun çıplak tahtalarını adeta bir deri gibi sarmıştı. Arkasında uzanan çimenlik tepenin başında otoyolun gişeleri göze çarpıyordu. Gişelerin önünde uzanan boş ve bataklık arazi, şehrin kenar mahallelerinin bulunduğu banliyölere uzanmaktaydı.

Dave Albert adlı genç bir gazeteci, arkadaşlarıyla birlikte temel atma törenine gelecek olan valiyle belediye başkanını beklerken, bir yandan da sokakta dolaşan ciddi ifadeli adamlarla röportaj yapıyordu.

Mikrofonu hafif renkli bir gözlük takmış yaşlıca bir adama doğru uzattı.

Ürkek bakışlarını kameraya diken yaşlı adam, «Evet,» dedi. «Sanırım şehir için bunun önemi çok büyük. Bunun olmasını çok uzun zamandır bekliyordu. Bu... şehir için büyük bir şey.» Yutkundu. Geleceğin temellerinin atıldığı düşüncesiyle hipnotize olmuş gibiydi.

«Müthiş,» diye yumuşak bir sesle ekledi.

«Teşekkürler, efendim. Çok teşekkürler.»

«Ne dersiniz, bu haberi akşam bülteninde yayınlar mı?»

Albert'in yüzünde profesyonellere özgü anlamsız bir gülümseme belirdi. «Ne söylesem yalan olur, efendim. Yayınlanma şansı var tabii.»

Yaşlı adamın gişeleri işaret etmesi üzerine birden konuşmayı kesti. Valinin yaz güneşinde alev alev parlayan kromla kaplı Crysler'i gişeleri dönerek durmuştu. Albert başını geriye atarak parmağıyla işaret etti. Kameramanla birlikte, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, beyaz gömlekli bir adamın yanına yaklaştılar. Adam platformun yanında durmuş karamsar bir ifadeyle etrafına bakınıyordu.

«Burada olanlarla ilgili fikirlerinizi öğrenebilir miyim Bay...»

«Adım Dawes. Hayır, benim için sakıncası yok.» Yumuşak ve tatlı bir ses tonu vardı.

«Hızlanın,» diye kameraman mırıldandı.

Beyaz gömlekli adam değişmeyen yumuşak ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. «Ben bunun sadece bir pislik olduğunu düşünüyorum.»

Kameramanın yüzü allak bullak oldu. Sitemli bakışlarını beyaz gömlekli adamdan ayıran Albert, başını eğerek kameramana yayını kesmesi için parmaklarıyla makas işareti yaptı.

Yaşlıca bir adam bu tabloya dehşetle bakmaktaydı. Yukarda, gişelerin yakınına park etmiş Imperial'dan vali dışarı çıktı. Yeşil kravatı güneş ışığında göz alıcı şekilde parladı.

Beyaz gömlekli adam kibarca, «Altı haberlerinde yayınlanacak mı?» diye sordu.

«Sen bir kışkırtıcısın,» diye tersledi Albert. Sonra valiyi yakalamak için yürümeye başladı. Kameraman arkasından onu izlemekteydi. Beyaz gömlekli adam yeşilliklerle kaplı çamurlu yoldan dikkatle yürüyen valiyi seyrediyordu.

Albert bu beyaz gömlekli adama on yedi ay sonra tekrar rastladı. Ama ikisi de birbirlerini daha önceden tanıdıklarını hatırlamadılar bile. Sanki ilk kez görüşüyorlardı.

Birinci Bölüm

KASIM

Dün gece geç vakit yağmur penceremi dövüyordu.
Karanlık odada cama doğru yürüdüm.
Sokak lambasının parlak ışığında
Caddeye bakarken gördüğüm yüzyılın ruhu
Bize tam sınırda durduğumuzu söylüyordu.

Al Steward

20 Kasım 1973

Yaptığı işleri üzerinde fazla düşünmeden sürdürüyordu. En emin yol buydu onun için. Sanki beyninde devreleri kesen bir anahtar vardı ve sağduyusu şu soruyu sorar sormaz devreyi kapatıyordu: Bunu neden yapıyorsun? Beyninin bu kısmı hemen kararıyordu. Hey, Georgie, ışıkları kim söndürdü? Bağırma, ben yaptım. Gariplik kablolarda sanırım. Bir saniye. Devre anahtarını yeniden dene. Işıklar tekrar yanmış ama soru da yok olup gitmişti. Şimdi her şey mükemmeldi. Devam edelim, Freddy... nerede kalmıştık?

Otobüs durağına doğru yürürken tabelayı gördü.

CEPHANE-HARVEY'NİN SİLAH DÜKKÂNI-CEPHANE
Remington Winschester Colt Smith & Wesson
AVCILAR HOŞGELDİNİZ

Gökyüzü grileşmiş ve kar atıştırmaya başlamıştı. Yılın ilk karıydı. Küçük beyaz taneler asfalta değer değmez soda gazı gibi eriyordu. El

örgüsü kırmızı bere takmış küçük bir oğlan gördü. Ağzı açık yürürken, diliyle ufak kar tanelerini yakalamaya çalışıyordu. Bunlar hemen erirler, Freddy. Bir an çocukluğu aklına geldi. Ama küçük oğlan başını havaya dikmiş şekilde yürümeye devam etti.

Harvey'nin silah dükkânının önünde tereddütle durdu. Kapının dışında son baskı gazetelerin konduğu bir raf vardı. Gazete manşetine göz attı.

ATEŞKES SÜRÜYOR

Altındaki rafta rengi solmuş bir tabela göze çarpıyordu.

LÜTFEN GAZETENİN PARASINI ÖDE!
BU BİR NAMUS MESELESİDİR, ALICI PARASINI ÖDEMELİDİR

İçersi sıcaktı. Dükkân tek girişliydi ve uzun olmasına rağmen pek geniş sayılmazdı. İçerde kapının sol tarafındaki cam raflarda cephane dolu kutular görülüyordu. 22'lik fişekleri hemen tanıdı. Connecticut'da, genç bir çocukken kendisinin de 22'lik tek atışlı bir tüfeği olmuştu. Bu tüfeği tam üç yıl istemiş, sahibi olarak eline aldığındaysa onunla ne yapabileceğini bilememişti. Bir süre teneke kutulara ateş etmiş, sonunda da mavi bir karga vurmuştu. Hayvan hemen ölmemiş, kendi kanıyla ıslanmış karların üzerinde ağzı bir süre yavaş yavaş açılıp kapanmıştı. Bu olaydan sonra tüfeğini duvardaki yerine kaldırmış ve üç yıl sonra da onu dokuz dolar ve bir kutu dolusu çizgi romana bir çocuğa satmıştı.

Diğer cephaneler gözüne daha az tanıdık gibi geldi. Otuz-otuz, otuz-sıfır-altılıkların yanında adeta küçük bir top mermisini andıran fişekler vardı. Bunlarla ne tür hayvanlar öldürülür, diye düşünmekten kendini alamadı. Kaplan? Yoksa dinazor mu? Yine de silahlar onu büyülemişti sanki. Şekerleme seyreden çocuklar gibi, cam tezgâhların önünde durup kalmıştı.

Dükkânın sahibi mi, yoksa tezgâhtar mı olduğunu anlayamadığı bir adam, yeşil asker parkası ve yeşil pantolon giymiş şişman biriyle konuşuyordu. Başka bir rafın en üstünde sökülmüş duran tabanca

hakkında konuşuyorlardı. Şişman adam tabancayı aldı ve başparmağıyla sürgüyü geriye çekti. Şimdi ikisi birlikte yağlanmış fişek yatağından içeri bakıyorlardı. Şişman olan bir şeyler söyleyince dükkân sahibi ya da tezgâhtar gülmeye başladı.

«Otomatikler tutukluluk mu yapar? Bunu baban söylemiş olmalı, Mac. Hadi kabul et.»

«Gırtlağına kadar boka bulanmışsın, Harry.»

Sen de boka bulandın, Fred, diye düşündü. Hem de tam gırtlağına kadar. Bunu çok iyi biliyorsun, değil mi, Fred? Fred bunu bildiğini söyledi.

Sağ taraftaki, tahta kancalara asılmış tüfeklerle dolu cam raf dükkân boyunca uzanmaktaydı. Bir çifteyi kullanabilirdi, ama onun dışındaki her şey ona bir bilmece gibi geliyordu. Yine de bazı insanlar –şu uzaktaki tezgâhın önünde konuşanlar– bu dünyayı kendisinin kolej yıllarında genel muhasebeyi bildiği kadar iyi biliyorlardı.

Dükkânın içine doğru ilerledi ve tabancalarla dolu bir rafı inceledi. Birkaç 22'lik, ahşap saplı bir 38'lik ve havalı tüfekler vardı. Bundan başka, 45'lik ve 44'lük bir Magnum olduğunu sandığı silahlar gördü. Bu «Kirli Harry» filmindeki silahtı. Bir keresinde, Ron Stone ve Vinnie Mason'ın temizleme fabrikasında bu film hakkında konuştuklarını hatırladı. Vinnie'ye göre, bir mil öteden bile insanda koca bir delik açabilecek güçteki bu silahı polislerin taşıma hakkı yoktu.

Şişman adam Mac ve tezgâhtar ya da dükkân sahibi Harry («Kirli Harry» gibi) birlikte silahı yerine koydular.

«O Menschler eline geçince beni ara,» dedi Mac.

«Ararım... ama otomatiklere karşı önyargın çok mantıksız,» dedi Harry. (Harry'nin dükkân sahibi olduğuna karar verdi. Hiçbir tezgâhtar müşterisine bu tür laflar edemezdi.) «Cobra'yı gelecek haftaya kadar mı almak istiyorsun?»

«Çok memnun olurum,» dedi Mac.

«Söz veremem.»

«Bunu asla söyleme... bu şehrin en iyi silah tamircisi sensin ve bunu da bal gibi biliyorsun.»

«Tabii biliyorum.»

Mac silahı rafın üstüne koyarak gitmeye hazırlandı. Yanından geçerken Mac ona çarptı. Önüne bak, Mac. Sonra gülümseyerek kapıya yöneldi. Mac'in koltuğunun altına sıkıştırdığı gazeteden,

ATEŞKES

yazısını okuyabildi.

Harry ona döndü. Hâlâ gülümsemeye ve başını sallamaya devam ediyordu. «Size yardımcı olabilir miyim?»

«Umarım. Ama önce sizi uyarmalıyım, silahlar hakkında hiçbir şey bilmem.»

Harry omuz silkti. «Bilmeniz gerekir diye bir kanun mu var? Başka birisi için mi? Noel hediyesi?»

«Evet, tam üstüne bastınız,» dedi iyi bir fırsat yakalamış olduğunu düşünerek. «Kuzenim... adı Nick, için almak istiyorum. Nick Adams. Michigan'da yaşıyor ve silahlara da bayılıyor. Bilirsiniz. Herkes avlanmayı sever, ama onunki bundan farklı bir şey. Yani bir çeşit...»

«Hobi mi?» diye sordu Harry gülümseyerek.

«Evet, çok doğru.» Fetiş üzerine bir şeyler söyleyecekti ki, birden gözü üzerine eskimiş büyük bir etiket yapıştırılmış olan kasaya ilişti.

SİLAHLAR YASAKLANSA-YALNIZCA
YASADIŞI KİŞİLER SİLAH SAHİBİ OLUR

Harry'e gülümseyerek, «Çok doğru bildiniz,» dedi.

«Eminim,» dedi Harry. «Sizin bu kuzen...»

«Pekâlâ, bu herkesin yapmaya çalıştığı şeyden çok farklı bir şey. Benim deniz tutkunu olduğumu bildiği için, geçen Noel bana altmış beygir gücünde bir Evinrude motor hediye etti. Kör şeytan, keşke etmeseydi. Motoru bana REA nakliye şirketiyle gönderdi. Oysa ben ona sadece bir avcı ceketi almıştım. Bu kendimi bir çeşit eşek gibi hissetmeme neden oldu.»

Harry büyük bir sempatiyle başını salladı.

«Ve altı hafta önce ondan bir mektup aldım. Sirke bilet almış ufak bir çocuk gibi heyecanlı. Kuzenim ve altı arkadaşı birlikte Meksika'da avlanma yasağı olmayan bölgede bir yere gezi düzenlemişler.»

«Sınırsız avlanma yeri mi?»

«Evet, öyle,» diyerek kıkırdadı. «İstediğin kadar hayvan vuracağın bir yer. Geyik, antilop, ayı, vizon. Her çeşidinden.»

«Burası Baco Rio olmasın?»

«Gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım bundan daha uzun bir isim.»

Harry'nin gözlerinde hülyalı bakışlar belirdi. «Biraz önce giden adam, ben ve iki arkadaş birlikte 1965 yılında Baco Rio'ya gittik. Bir zebra vurdum. Müthiş bir şeydi! Onu av odamın duvarına astım. Hiç kuşkusuz hayatımda geçirdiğim en iyi zamandı. Kuzenini kıskanıyorum.»

«Sonra bu konu hakkında karımla konuştum. Benim değişiklik istediğimi anlamıştı. Batı'daki, Mavi Kurdele Temizleme Fabrikasından ayrılıp yeni bir alana yönelmeliydim. Aslında o temizleme fabrikasında çok güzel bir yıl geçirmiştik.»

«Evet, temizleme fabrikasının yerini biliyorum.»

Harry'le sohbeti bütün gün sürdürebileceğini hissetti. Yılın geri kalan kısmındaysa yalanlarla gerçeklerin yavaş yavaş işlenerek parlak ve güzel bir resme benzeyeceğini biliyordu. Dünyanın hızına ayak uyduralım. Gaz kıtlığını, pahalı biftekleri ve sağlam olmayan ateşkesleri defet gitsin. Asla gerçek olmayan kuzenlerle ilgili konuşmaya devam edelim mi, Fred? Devam et, Georgie.

«Bu yıl devlet hastanesinin ve akıl hastanesinin muhasebe işlerini biz aldık. Ayrıca üç yeni otelin de.»

«Franklin Caddesindeki o lüks otel de var mı?»

«Evet.»

«Orada ancak birkaç kez kaldım,» dedi Harry. «Çarşaflar daima çok temizdir. Bir otelde kalırken, çarşafları kimin yıkadığını insan düşünmez bile. Ne komik değil mi?»

«Evet, biz de orada güzel zamanlar geçirdik. Düşündüm de Nick'e bir tüfekle bir tabanca alabilirim. Onun her zaman 44'lük bir Magnum istediğini biliyorum.»

Harry, Magnum'u yerinden indirip dikkatle cam tezgâhın üstüne koydu. Adam onu yavaşça kaldırdı. Ağırlığı hoşuna gitmişti.

Silahı tekrar yerine bıraktı.

«Bunun fişek yatağı...» diye Harry başladı.

Adam elini kaldırdı. Gülerek, «Satmak için hiç uğraşma. Ben bunu aldım bile. Bununla beraber ne kadar mermi almam gerekir?» dedi.

Harry omuz silkti. «On kutu alabilirsiniz, niçin olmasın? Fazlasının bir zararı yok ki. Fiyatı iki yüz seksen dokuz, artı vergi. Ama size iki yüz seksene vereceğim. Mermiler de bu fiyata dahil. Ne dersin?»

«Çok iyi,» dedi içtenlikle. Sonra da bir şeyler eklemesi gerekiyormuş gibi, «Bu esaslı bir parça,» dedi.

«Baco Rio'da çok işe yarar.»

«Şimdi tüfek...»

«Kuzeninizin tüfekleri ne çeşit?»

Adam olumsuzca omuz silkti. «Üzgünüm, bunu gerçekten bilmiyorum. İki ya da üç çiftesi ve bir de otomatik dediği bir şey var...»

«Remington mu?» diye Harry sordu. Bunu öyle ani sormuştu ki adam bir an korkuya kapıldı; suyun içinde yürürken birden ayağı boşluğa gelmiş gibi olmuştu.

«Sanırım. Yanılıyor da olabilirim.»

«Remington en iyisidir,» dedi Harry. Bir yandan da müşterisini rahatlatmak istercesine başını sallıyordu. «Ne kadarlık bir şey düşünüyorsunuz?»

«Pekâlâ, size dürüst davranacağım. Büyük olasılıkla o motor yeğenime dört yüze patlamıştır. En azından bir beş yüzlük harcamayı düşünürüm. En en fazla altı yüz.»

«Kuzeninizle aranız gerçekten çok iyi galiba, değil mi?»

«Birlikte büyüdük,» dedi içtenlikle. «İstese, sağ kolumu bile seve seve ona feda ederim.»

«Tamam, size bir şey göstereceğim,» diyerek elindeki desteden bir anahtar aldı ve cam dolaplardan birine doğru ilerledi. Taburenin üstüne çıkıp üst raftan kabzası sedef kakmalı, uzun ve ağır bir silah aldı. «Bu düşündüğünüzden biraz daha değerli bir parça, ama harika bir silah,» diyerek ona uzattı.

«Bu nedir?»

«Bu bir dört-altmışlık Weatherbee. Şu an bu dükkânda buna uygun fişek yok. Olanların hepsi hafif kalır. Eğer almayı düşünürseniz

Chicago'dan bir hafta içinde getirtebilirim. Gerçekten çok etkili bir silah. Merminin çıkıştaki gücü 4 tonun üzerindedir... Bununla bir geyiğin başına ateş etsen, hatıra olarak hayvanın ancak kuyruğunu evine götürebilirsin.»

«Bilemiyorum...» Kararsızmış gibi konuşmasına rağmen bu tüfeği alacaktı. Onu istiyordu. «Nick'in hatıralara merakı olduğunu biliyorum. Bu ufak bir parça da olsa...»

«Eminim öyledir,» dedi Harry. Sonra Weatherbee'yi alıp namluyu gösterdi. İçine bir güvercin sığacak kadar büyüktü. «Kimse Baco Rio'ya karnını doyurmaya gitmez. Amaç bağırsak deşmektir. Yeğeninizin de bunun peşinde olduğundan eminim. Bununla vurduğu hayvanı dağlarda millerce kovalayıp aramaya gerek kalmaz, hem hayvan da çok acı çekmez. Bu bebekle ateş ettin mi, hayvanın parçaları en az altı metreye kadar dağılır.»

«Fiyatı ne?»

«Kasabada bunu satmam kolay değil. Sülünden başka bir şey bulunmayan bir yerde bu tanksavar silahını kim almak ister? Bununla sülün avlayıp yemeye kalkışsan egzozla tütsülenmiş gibi bir tat alırsın. Perakende satışta dokuz –elli, toptan satışta altı– beş yüz. Sana yedi yüze bırakırım.»

«Neye geliyor... vergisiyle beraber hemen hemen bin dolar.»

«Üç yüz doların üstündeki siparişlerde yüzde onluk bir indirimimiz var. Böylece dokuz yüze bırakırım. Kuzeninizde böyle bir parça olmadığına garanti ederim. Eğer varsa, yedi yüz elliye geri alırım. İçiniz rahat etsin diye size bunu yazılı olarak veririm.»

«Şaka mı bu?»

«Kesinlikle değil! Tabii, fazla geldiyse, bilmem. Gerçekten pahalı bir parça. Başka silahlara da bakabiliriz. Ama kuzeniniz bu işin tutkunuysa tavsiye edebileceğim ikinci bir silah olamaz.»

«Anlıyorum.» Adamın yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. «Telefonunuz var mı?»

«Tabii. Arkada. Bu konu hakkında karınızı mı aramak istediniz?»

«Sanırım bunu yapmalıyım.»

«Gelin.»

Harry onu arka tarafta karmakarışık bir odaya götürdü.

Odada tahta bir bank ve parçalanmış silahlar, yaylar, temizlik sıvıları, broşürler ve içi kurşunlarla dolu etiketlenmemiş şişeler olan tahta bir masa vardı.

«Burada,» dedi Harry.

Adam oturup ahizeyi eline aldı ve Harry, Magnum'u kutusuna yerleştirmek için dükkâna geri gittiğinde numarayı çevirmeye başladı.

«Hava durumu için WDST'yi aradığınıza teşekkür ederiz,» diyen teyp kaydının berrak sesi duyuldu. «Öğleden sonra başlayan kar yağışı bu gece devam edecek...»

«Selam Mary,» dedi adam. «Dinle. Harry'nin silahçı dükkânı denilen yerdeyim. Evet. Nick için. Konuştuğumuz gibi tabanca aldım. Başka bir sorun var. Vitrinde garip bir parça gördüm. Adam bana silahı yakından gösterdi...»

«...Yarın öğleden sonra hava açık olacak... Sabahleyin dört derece olan ısı öğlen 6 dereceye yükselecek. Akşam saatlerindeyse...»

«...Evet, ne dersin?» Arkasında, kapının önünde duran Harry'nin gölgesini görebiliyordu.

«Evet,» dedi. «Bunu biliyorum.»

«Hava durumu için WDST'yi aramanıza teşekkür ederiz. Öğleden sonra başlayan kar yağışı...»

«Hayatım, emin misin?»

«...Isı öğlen 6 dereceye yükselecek...»

«Pekâlâ, tamam.» Oturduğu yerden Harry'e dönüp sırıtarak zafer işareti yaptı. «Çok tatlı bir adam. Nick'in böyle bir şeyi olamayacağına garanti veriyor.»

«...Akşam saatlerindeyse ısı...»

«Ben de seni seviyorum, Mary. Hoşçakal.» Ahizeyi yerine koydu.

Tanrım. Freddy, ne temiz hallettin bu işi!

«Kararı bana bırakıyor,» diyerek ayağa kalktı. «Alacağım.»

Harry gülümsedi. «Size bir Thunderbird hediye etse ne yaparsınız?»

Adam da gülümsedi. «Bu konuyu hiç açmayalım.»

İçeriye yürürlerken, «Ödemeyi nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?» diye Harry sordu.

«Amerikan Ekspres'le. Tabii bir sakıncası yoksa.»

«Altın kadar değerlidir.»

Adam arkasında özel bir şerit üzerinde,

BARTON GEORGE DAWES

yazan kartını çıkardı.

«Bunları Fred'e yollamadan önce fişeklerin zamanında geleceğinden eminsiniz, değil mi?»

Kredi kartından başını kaldıran Harry şaşırarak sordu. «Fred mi?»

Adam gülerek, «Fred'le Nick aynı kişi,» dedi. «Nicholas Frederic Adams adı aramızda bir çeşit oyun haline gelmiştir. Çocukluğumuzdan beri bunu yaparız.»

«Ya.» Bu tür şakalaşmalara alışıkmış gibi bir tavırla kibarca gülümsedi. «Burayı imzalar mısınız?»

Adam imzaladı.

Harry tezgâhın altından başka bir defter çıkardı. Bu ağır defter sol üst köşesinden zincirle tezgâha bağlıydı. «Ve Federal yetkililer için adınızla adresiniz gerekli.»

Adam kalemi tutan parmağının birden kasıldığını hissetti. «Tabii,» dedi. «Bakın, hayatımda şimdiye kadar hiç silah almamıştım ve şu an çok heyecanlıyım.» Adını ve adresini yazdı.

Barton George Dawes 1241 Batı Crestallen Caddesi

«Federaller her şeyin içindedirler,» dedi adam.

«Bıraksanız daha kimbilir neler yaparlar.»

«Biliyorum. Geçen gün gazetede neler okudum biliyor musunuz? Devlet, motosiklet kullananlara ağız korumalığını kullanma zorunluluğu getirmek için kanun çıkarma peşindeymiş. Tanrı aşkına, bir ağız korumalığı. Bunu düşünebiliyor musunuz? Devlete ne yani?»

«Benim defterim için bu geçerli değil,» diyen Harry defteri tezgâhın altına koydu.

«Ya şu anayolların büyütülme işine ne demeli? Batı'daki binaları altüst ediyor, yıkıp geçiyorlar. Hıyarın biri yol buradan geçecek dedi mi, kimsenin yapacak bir şeyi kalmıyor: Üzgünüz, 784 otoyolu buradan geçeceği için bir yıl içinde kendinize yeni bir ev bulmanız gerekmektedir, diyen mektuplarla işi hallediveriyorlar.»

«Ne kadar utanç verici.»

«Evet, çok doğru. İstimlak hakkı, bir insanın yıllarca yaşamış olduğu yuvasından uzaklaştırılmış olması anlamına geliyor. Bu insanlar orada sevişmişler, orada çocuk sahibi olup evlatlarını yetiştirmişler, yolculuklardan dönüşte o sıcak yuvaya kavuşmuşlardır, değil mi? Ama onlara göre bunlar kitaptaki bir kanun maddesinden başka bir şey değil. Her şeyi kolaylıkla altüst edebilme hakkını kendilerinde görüyorlar.»

Dikkat et. Dikkatli ol. Ama devre kesici anahtar biraz geç kalınca, bir şeyler ortaya çıkıverdi.

«İyi misiniz?» diye sordu Harry.

«Evet. Öğlen kocaman bir sandviç yedim. Her zamanki gibi gaz yaptı sanırım.»

«Şunu deneyin.» Harry göğüs cebinden yuvarlak bir hap çıkardı.

ROLAIDS

«Teşekkürler,» dedi adam. Hapın üzerine yapışmış ufak iplik parçasına aldırmadan onu ağzına attı. Bana bakın, adeta TV reklamında gibiyim. Midenizdeki fazla asidi bu haplarla yok edebilirsiniz.

«Benim için ellerinden geleni yaparlar,» dedi Harry.

«Mermiler için mi?»

«Tabii. Bir hafta. En fazla iki. Yetmiş tane fişeği size teslim ederim.»

«Güzel, mermiler gelene kadar bu silahlar sizde kalsa olur mu? Üzerlerine bana ait olduğunu belirleyecek bir etiket koymanız yeterli. Garip gelecek ama bunları evde istemiyorum. Çok aptalca, değil mi?»

«Hayır. Seçim sizin,» dedi Harry tatlılıkla.

«Tamam. Şirketin telefonunu yazayım. Mermiler gelince...»

«Fişekler,» diye Harry sözünü kesti. «Fişek ya da kurşun demek daha doğru.»

«Fişekler,» dedi adam gülerek. «Gelince, beni arayın. Malı sizden alıp gönderme işini ayarlayacağım. REA deniz yoluyla silahları yollar, değil mi?»

«Eminim yollar. Kuzeninizin aldığına dair imzalaması yeterli olacaktır.»

Harry'nin kartvizitlerinden birine adını yazdı. Sonra kartın üzerindeki yazıyı gördü.

Harold Swinnerton 849-6330
HARVEY'NİN SİLAHÇI DÜKKÂNI
Cephane Antika Silahlar

«Söyler misiniz?» diye sordu. «Eğer siz Harold'sanız, Harvey kim?»

«Harvey kardeşimdir. Sekiz yıl önce öldü.»

«Özür dilerim.»

«Bilemezdiniz. Bir gün, her zaman yaptığı gibi, gelip dükkânı açtı, kasayı temizledi, sonra da ani bir kalp krizi geçirip öldü. Dünyanın en şeker insanıydı. Bir geyiği yüz metreden rahatlıkla vurabilecek kadar da iyi avcıydı.»

Adam tezgâha yaklaşıp Harry'nin elini sıktı.

«Sizi arayacağım,» diye söz verdi Harry.

«Kendinize iyi bakın.»

Adam dışarı çıkarken gazetedeki, ATEŞKES SÜRÜYOR yazısına tekrar bir göz attı. Kar devam ediyordu ve sıcaklık daha da düşmüş gibiydi. Eldivenlerini evde unutmuştu.

Burada ne işin var, George?

Tak. Devre kesici hemen üzerine düşeni yaptı.

Otobüs durağına gelene kadar, bu bir rastlantı olmalı, diye düşündü. Başka bir şey olamaz.

Batı Crestallen Caddesi aşağıya doğru kıvrılarak uzayıp giden bir yoldu. Bir zamanlar buradan görülen parkın ve nehrin büyüleyici güzelliği, yükselen dev binalarla yok olmuştu.

1241 numara, yanında tek arabalık garajı bulunan geniş bir alana yayılmış çiftlik eviydi. Önünde uzanan çıplak avlu, yağan karın kendisini beyaz kollarıyla sarmasını bekler gibiydi. Asfalt olan giriş yolu geçen bahar elden geçirilmişti.

İçeri girdiğinde televizyonun sesini duydu. Zenith marka, çamlı dolabı olan bu televizyonu yazın almıştı. Çatıya kendisinin yerleştirdiği motorlu anteni vardı. Karısı bunun anlamsız olduğunu söyleyerek itiraz etmiş, ama onu vazgeçirememişti. Yer değiştirmek gerekirse söküp yeni evlerine de takabileceklerini söylemişti. Bart, aptallık etme. Bu fazladan para... yani daha fazla çalışman demek. Ama o dayatmaya devam etmiş, sonunda karısı onun «kaprisine boyun eğeceğini» söyleyerek kabullenmişti. Bu söz, karısının, onun için değerli olduğunu anladığı şeyleri tartışma sonucu kabul ederken söylediği laftı. Tamam, Bart bu kez de «kaprisine boyun eğeceğim.»

Karısı, Merv Griffin'in ünlülerden biriyle yaptığı söyleşiyi izliyordu. Bu akşamki ünlü, Lorne Green'di. Lorne yeni başladığı polis dizisi «Griff»den söz ediyor ve bu şovu çok sevdiğini anlatıyordu. Bir süre sonra adı sanı duyulmamış bir zenci (zenci bir şarkıcı olmalı diye düşündü) ekranda belirdi. Kadın, «Kalbimi San Francisko'da bıraktım» şarkısını söylemeye başladı.

«Selam Mary,» diye seslendi.

«Selam, Bart.»

Mektuplar masanın üzerindeydi. Parmağıyla şöyle bir karıştırıp zarfların üzerlerine göz attı. Biri Mary'ye Baltimore'daki çatlak kardeşinden gelmişti. Bir otuz sekiz dolarlık altın kredi kartı hesabı, bir çek hesap raporu: 49 borçlar, 9 krediler ve kalan 954.47 dolar. Silahçı dükkânında Amerikan Ekspres kartını kullanmış olmasına sevindi.

«Kahve sıcak,» diye Mary seslendi. «Yoksa bir kadeh bir şey mi içersin?»

«İçkiyi tercih ederim. Ben alırım.»

Üç tane daha mektup vardı: Kütüphaneden gecikme uyarısı, Tom Wicker'dan *Aslanlarla Yüz Yüze* adlı kitap. Bir hafta önce Wicker'la Rotary kulüpte bir şeyler atıştırıp sohbet etmişlerdi. Wicker hayatında şimdiye dek karşılaştığı en iyi konuşmacıydı.

Amroco'nun yönetimindeki büyük başlardan biri olan Stephan Ordner'dan kişisel bir not vardı. Şimdi yönettiği Mavi Kurdela firması Amroco'ya bağlı bir yan kuruluştu. Ordner onunla buluşup Waterford anlaşmasıyla ilgili bir şeyler konuşmak istediğini, bunun için de cuma gününün uygun olup olmadığını soruyordu. Ayrıca Şükran Günü bir yerlere gidip gitmeyeceğini de merak ediyordu. Eğer gidecekse kendisini aramasını istiyor, Mary'i alarak onlara gelmesini yazıyordu. Carla'nın, Mary'i görmekten daima zevk duyacağını da sözlerine ekliyordu. Zırvalıklarla dolu sözlerle devam edip gidiyordu mektup.

Ve bir de otoyol yetkililerinden mektup gelmişti. Bu gri öğleden sonra ışığında elindeki bu son mektuba uzun bir süre baktı, sonra bütün kâğıtları büfenin üstüne koydu. Viskisini doldurup kadehini aldı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Merv hâlâ Lorne'la söyleşiyi izliyordu. Yeni Zenith marka televizyonun görüntüsü iyiden de öteydi; anlaşılmaz bir üstünlüğü vardı sanki. Bizim ICBM'lerimiz de bu televizyon kadar iyiyse, bir gün ortalığı cehenneme çevirecek büyük bir patlama olacak, diye düşündü. Lorne'nun saçları gümüş rengiydi. Akıl almaz ışıltılar yansıtan bir gümüş rengi. Hey oğlum, dazlak kafa seni yakalayacağım, diye düşünüp kıkırdadı. Bu annesinin en gözde deyişlerinden biriydi. Lorne Green'i kel olarak düşünmenin bu kadar eğlendirici olmasına kendi de şaşırdı. Belki de silahçı dükkânındaki bastırılmış korkularının dışa vuruluşuydu.

Mary gülümseyerek baktı. «Komik bir şey mi oldu?»

«Yo, hayır. Yalnızca düşünüyorum.»

Karısının yanına oturup hafifçe onun yanağını okşadı. Otuz sekiz yaşında, uzun boyluydu karısı. Dönüm noktasına gelmiş olan güzelliği orta yaş döneminde ne hale gelecekti acaba? Cildi oldukça güzeldi ve küçük göğüsleri pek kolay sarkacak gibi görünmüyordu. Çok fazla yemesine rağmen onu ipince tutmaya devam eden hızlı bir metaboliz-

ması vardı. Bu Tanrı vergisi vücuduyla en az bir on yıl daha en açık mayoyu bile giymeyi sürdürebilirdi. Bunları düşünürken kendi kocaman göbeği aklına geldi. Neyse, boşver, her büyük adamın böyle bir göbeği olmalı. Bu başarının sembolü, dedi kendi kendine. Sigaraya ve kalbine biraz dikkat ederse seksenli yaşları rahatlıkla görebilirdi.

«Günün nasıl geçti?» diye sordu karısı.

«İyi.»

«Waterford'daki site inşaatına baktın mı?»

«Bugün olmadı.»

Ekim ayının sonundan beri Waterford'da gitmemişti. Ordner bunu biliyordu. Herhalde minik bir kuş bunu onun kulağına fısıldamış ve o da kendisine bu notu yollamıştı. Yeni site inşaatının arazisi terkedilmiş bir tekstil fabrikasının bulunduğu yerdi ve pazarlamayı yapan açıkgöz emlakçı sürekli onu arıyordu. Adama kalırsa artık bu işi bir sonuca bağlamalıydılar. «Batı yakasında yaşayıp da mağdur durumda kalmış olan yalnız siz değilsiniz,» diyordu. Hızlı hareket etmek gerektiğini söyleyen uyanık emlakçıya biraz sabırlı olmasını söylemişti.

«Crescent'de yer için ne düşünüyorsun?» diye karısı sordu. «O tuğla ev.»

«Orası alım gücümü aşar,» diye yanıtladı. «Kırk sekiz bin istediler.»

«Orası için mi?» dedi karısı hiddetle. «Tam fırsatçılık!»

«Haklısın.» İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra konuşmasına devam etti. «Yaşlı Bea, Baltimor'dan neler yumurtluyor?»

«Her zamanki şeyler. Şimdi bilinci kuvvetlendirme grup terapisindeymiş. Tam ona göre değil mi? Bart...»

«Tam ona göre,» dedi aceleyle.

«Bart, yirmi ocak yaklaşıyor. Evi boşaltmak zorunda olduğumuz gün sokaklarda kalmayalım da.»

«Elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum. Sadece biraz daha sabırlı olmalıyız.»

«Birlik Sokağındaki o küçük ev...»

«...satıldı,» diyerek cümleyi tamamladı ve içkisine uzandı.

«Pekâlâ sana söylemeye çalıştığım şey,» dedi karısı sinirlenerek. «Bence o ev tam bize göreydi. İstimlak için verecekleri paradan elimize de bir şeyler kalır, rahat rahat geçinebilirdik.»

«Orası hoşuma gitmemişti.»

«Bugünlerde zaten hiçbir şey hoşuna gitmiyor,» dedi kadın şaşırtacak kadar acı bir ses tonuyla. «Bunu da beğenmedi,» dedi televizyona dönerek. Zenci kadın yeni bir şarkıya geçmişti. «Alfie.»

«Mary, elimden geleni yapıyorum.»

Karısı ona doğru dönerek baktı ve büyük bir içtenlikle, «Bart, bu ev için neler hissettiğini çok iyi biliyorum...»

«Hayır, bilmiyorsun. Hiç bilmiyorsun.»

21 Kasım 1973

Gece yağan kar etrafı incecik beyaz bir örtü gibi kaplamıştı. Otobüsün kapısı aralandığında kendini kaldırıma attı. Kaldırımda, önünde yürüyen insanların ayak izlerini görebiliyordu. Köknar Caddesi boyunca yürürken arkasından gelen havalı bir korna sesi duydu, ardından Johnny Walker'ın küçük kamyoneti yanından geçti. Sabahtan beri ikinci kez eşya boşaltmış olmalıydı. Temizleme fabrikasının mavi-beyaz kamyonetinin direksiyonunda oturan Johnny'yle selamlaştılar. Saat sekizi biraz geçiyordu.

Temizleme fabrikasında iş günü saat yedide başlardı. Ustabaşı Ron Stone ve yıkama işini idare eden Dave Radner dükkâna geldikten sonra ilk iş olarak sıcak suyun basıncını ayarlarlardı. Gömlekçi kızlar saat yedi buçukta ve hızlı ütücü kızlar da sekizde dükkânda olurlardı. Temizleme fabrikasının alt katından her zaman nefret etmişti. Burada insanlar tamamen bedensel güçlerini kullanarak iş yaparlar ve birbirlerini sömürmeye çalışırlardı. Ama bir türlü çözemediği bir nedenle o insanlar kendisini severler ve ona göbek adıyla hitap ederlerdi. Birkaçı dışında o da hoşlanırdı bu insanlardan. Yükleme bölümüne doğru yürüdü. Bir gece önce ütülenip sepetlere düzgünce yerleştirilmiş olan çarşaf yığınlarının arasından ilerledi. Sepetler toza karşı naylonlarla sıkıca kapatılmıştı. Dave ve liseyi terkedip okul hayatına son vermiş olan

yardımcısı Steve Pollack yıkama makinelerini motelden gelmiş kirli çamaşırlarla doldururken, Ron Stone eski makinelerin kayışlarını sıkılaştırıyordu.

«Bart!» diye onu selamladı. Her zaman ciyak ciyak bağırarak konuşurdu; otuz yıldır ütülerin, makinelerin ve kurutucuların çıkardığı gürültülerin arasında insanlarla konuşabilmek için bağırmaya alışmıştı. Özel bölmeler üzerine yerleştirilmiş yıkama makinelerinin gürültüsü gerçekten insanın kulağını sağır edecek kadar şiddetliydi. «Şu Allah'ın cezası makine takılıp duruyor. Bu alet kapasitesinin çok üstünde çalışmaya zorlanıyor, onun için de yıkama programı aksıyor. Çamaşırlar yeterince beyaz olmadığı için Dave sürekli elle çevirmek zorunda.»

«Tahliye emri aldık,» dedi sakin bir tavırla, «İki ay sonra...»

«Waterford'daki siteye mi taşınıyoruz?»

«Elbette.»

«Desene iki ay sonra tam bir kâbus,» dedi Stone karamsar bir ifadeyle. «Bütün bu sistem yeniden kurulacak ve yeniden marşa basacaksın... çok kötü.»

«Sanırım, siparişler tekrar başlar.»

«Tekrar! Üç ay dayanamayız. Ondan sonra da yaz gelecek.»

Başını salladı. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. «Kimin işini yapıyoruz?»

«Holiday Inn.»

«Her seferinde yirmi beş kilo yıkamalısın. Havlular konusunda ne kadar yaygara kopardıklarını bilirsin.»

«Yalnız havlu mu, her şey için yaygara koparıyorlar.»

«Ne kadar çıkardınız şimdiye dek?»

«Yüz elli kilo kadar. Şimdiye dek gördüğüm en muhteşem çamaşırlar.»

Başıyla, adı Pollack olan yeni çocuğu işaret etti.

«Çalışması nasıl?» Mavi Kurdele'de yıkama odalarında çalışanların çok hızlı olmaları gerekirdi. Dave yardımcılarını acımasızca çalıştırır, Ron da sürekli kükrerdi. Bu çalışanları hem sinirli yapar, hem de kin duymalarına neden olurdu.

«Şimdiye dek idare etti,» dedi Stone. «Son çalışan çocuğu hatırlıyor musun?»

Nasıl unutabilirdi, çocuk bu tempoya ancak üç saat dayanabilmişti.

«Tabii hatırlıyorum. Adı neydi?»

Ron Stone'un kasları kızgınlıkla çatıldı.

«Hatırlayamadım. Baker mı, Barker mı? öyle bir şeydi işte. Geçen cuma onu bilmem ne boykotu için bildiri dağıtırken gördüm. Hiçbir işte barınamıyor, sonra da ortaya çıkıp herkese Amerika'nın ne kadar boktan bir ülke olduğunu anlatıyor. Burası Rusya değil. Bu herifler beni hasta ediyor.»

«Howard Johnson'un mallarını yollayabilecek misiniz?»

Stone alınmıştı. «Her zaman vaktinde yolladık.»

«Dokuza kadar hazır olur mu?»

«Kıçına bile bahse girerim.»

Birbirlerine el salladılar ve adam yukarı kata doğru ilerledi. Kurutucular ve muhasebenin önünden geçerek ofisine vardı. Masasına yürüyüp döner iskemleye oturdu. Evrak kutusundan okuyacağı kâğıtları aldı. Masanın üzerinde bir plaket göze çarpıyordu.

DÜŞÜN!
Bu Yeni Bir Deneyim Olabilir

Yazıya aldırdığı yoktu, ama karısı koymuş olduğu için masasından kaldırıp atmamıştı... ne zaman vermişti? Beş yıl? İçini çekti. Gelen satıcılar yazıyı görünce kahkahadan kırılıyorlardı. Satıcılara açlıktan ölen çocukların ya da Hitler'in Bakire Meryem'le cinsel ilişkisinin resimleri gösterilse aynı şekilde güleceklerinden emindi. Steve Ordner'ın kulağına bazı şeyleri fısıldamış olan küçük kuş Vinnie Mason'un —onun olduğundan şüphesi yoktu— masasının üzerinde de bir plaket vardı.

DÜŞÜN!

Bunun ne anlamı var ki? Düşün? Buna hiçbir satıcı gülmez değil mi? Dışardan dizel makinelerin korkunç gürültüsü geliyordu. İskemle-

sini çevirerek camdan baktı. Otoyol görevlileri yeni bir güne başlamışlardı. Uzun taşıyıcısının üzerine yüklenmiş iki buldozer fabrikanın yanından geçiyor, arkasında sabırsız sürücülerin oluşturduğu bir araba konvoyu görülüyordu. Üçüncü kattan, kuru temizleme kısmının hemen üstünden, inşaatın ilerleyişi rahatlıkla izleniyordu. İnşaat, batıdaki iş merkeziyle insanların yaşadığı mahalle arasında, çamurdan uzun bir yara gibi uzanmaktaydı. Aynı zamanda Guilder Sokağını bir baştan bir başa kesiyor ve bir zamanlar bebekken Charlie'yi götürdüğü Hebner Caddesindeki parkı görünmez hale getiriyordu. Parkın adı neydi? Hatırlayamadı. Yalnızca Hebner Caddesi Parkı sanırım, Fred. İçindeki ufak bir beyzbol parkı, birkaç tahtırevalli, ördekler yüzen ve tam ortasında ufacık bir ev olan göl bulunuyordu. Yazları küçük evin çatısı kuş pislikleriyle kaplanırdı. Hatta bu parkta kuğular bile bulunurdu. Charlie ilk salıncakta sallanma deneyimini Hebner Caddesi Parkında yaşamıştı. Bu konuda ne düşünüyorsun, Freedy? Çocukluk günleri ve ilk acı deneyimler. Önce duyulan korku, sonra çığlıklar ve hoşlanma. Onu salıncaklardan indirip eve götürmek sandığından da zor olmuştu. Bağırmış, ağlamış ve sonunda altı ıslanmış olarak eve kadar arka koltukta sessizce oturmuştu. Bunlar gerçekten on dört yıl önce mi olmuştu?

Yükle dolu bir taşıyıcı daha geçti.

Hemen hemen dört ay önce Garson blokları da yıkılmıştı, bunlar Hebner Caddesinin batı kısmından üç ya da dört blok ötedeydi. Kredi kuruluşlarının iş yaptığı birkaç büro binası, bir ya da iki banka, dişçi muayenehaneleri, masajla tedavi ve beslenme uzmanlarının bulunduğu işyerleri bu bloklarla birlikte yok olup gitmişti. Bunun fazla bir önemi yoktu ama, Tanrım, eski Büyük Tiyatronun kaybı gerçekten insana acı veriyordu. Ellili yaşlara gelene kadar orada az mı film seyretmişti? «Cinayet İçin M'yi Arayın», bir Ray Milland filmi, «Dünyanın Durduğu Gün», Michael Rennie'nin filmi. Bu film geçen akşam televizyonda gösterilmişti. Tekrar izlemeye niyetlenmiş, ama kahrolası televizyonun önünde uyuyakalmıştı. Televizyonun kapanırken çalan milli marşın sesiyle kendine gelmişti. İçkisi halıya dökülmüş ve koca bir leke oluşturmuştu. Neyse ki, Mary lekeyi çıkaracak bir yol bulmuştu da sorun halledilmişti.

Büyük Tiyatro gerçekten önemli bir kayıptı. Şimdi banliyölerin dışında, park yerinden dört mil içerde inşa edilmiş ufacık binaları sinema olarak kullanıyorlardı. Sinema I, Sinema II, Sinema III, Sinema Evi ve Sinema MCMXLVII. Bunlardan birine Mary'i de götürmüştü. Waterford'daki bu sinemada *«Baba»* filmini seyretmek için adam başı iki buçuk doları gitmişti. Boktan sinemanın bir bovling salonundan farkı yoktu. Balkonu bile yoktu. Ya Büyük Tiyatro! Geniş mermer lobisi, bir balkonu ve on sentlik patlamış mısır alınan eski, hoş makineleriyle başka bir âlemdi. Kapıda bilet kontrol eden kırmızı üniformalı adam (bu biletler altmış sent tutardı) bile başka bir keyif verirdi insana. Her gelene de, «İyi eğlenceler,» demeyi ihmal etmezdi.

Bekleme salonu, altında oturanların korktuğu kristal avizelerle aydınlatılırdı. Eğer bu avizelerden biri kazayla insanın başına düşse herhalde yerden ancak bıçakla kazınabilirdi. Büyük Tiyatro...

Birden kendini suçlu hissederek saatine baktı. Kırk dakika geçmişti. Tanrım, işte bu kötü haberdi. Yalnızca parkı ve Büyük Tiyatroyu düşünerek kırk dakika kaybetmişti.

Ters giden bir şeyler mi var; George?

Olabilir, Fred. Sanırım bir şeyler ters gidiyor.

Ellerini yanaklarına götürdü ve parmak uçlarında ıslaklık farkederek şaşırdı. Ağlamıştı.

Teslimattan sorumlu Peter'la konuşmak için aşağıya indi. Fabrika tam kapasite çalışıyordu. Silindirlere yerleştirilen Howard Johnson çarşafları ütülenirken makine kapakları büyük bir gümbürtüyle açılıp kapanıyor ve buhar ıslık gibi sesler çıkarıyordu. Yıkama makineleri hızla dönüyor, yerde titreşim oluşturuyordu. Ethel ve Rhonda'nın kullandığı gömlek ütüleyicilerinin çıkardığı buhar gürültüsü diğer seslere karışıyordu.

Peter büyük bir miktarın dördüncü kamyona yerleştirildiğini, sevkiyattan önce bakmak isteyip istemediğini sordu. Bakmak istemiyordu. Holiday Inn siparişlerinin ne olduğunu sordu. Peter havluların yüklenmekte olduğunu ve bu arada oranın idarecisi o hıyar herifin iki kez telefon ederek havluları sorduğunu söyledi.

Başını sallayarak Vinnie Mason'ı görmek için tekrar üst kata doğru ilerledi. Ama Phyllis, Vinnie'yle Tom Granger'ın şu yeni Alman restoranın masa örtülerinin pazarlığını yapmak için oraya gittiklerini söyledi.

«Vinnie döndüğünde yanıma yollar mısın?»

«Yollarım, Bay Dawes. Sizi Bay Ordner aradı, telefonunuzu bekliyormuş.»

«Teşekkürler, Phyllis.»

Ofise geri dönerek evrak kutusunda yeni bir şeyler var mı, diye baktı.

Satıcılardan biri yeni beyazlatıcı Yello-Go için aramalarını istiyordu. Bu isimleri de nerden bulurlar diye merak etti ve kâğıdı Ron'a vermek üzere kenara ayırdı. Ron bu yeni üründen bedavadan yüz kilo denemek için alabilirse, ürünün kalitesi hakkında Dave'le uzun tartışmalara girmeye başlardı.

Birleşik Sermayeciler Derneğinden bir teşekkür mektubu vardı. Bunu da aşağıdaki ilan tahtasına asmak üzere ayırdı.

Ofis mobilyası tanıtım kataloğu.

Bu çöpe.

Bir telesekreter aygıtı. Gelen mesajları kaydediyor.

«Ben evde değilim aptal. Otuz saniye içinde ne söyleyeceksen söyle. Bzzzzzt.» Hoop çöpe.

Bir kadından, temizleme fabrikasına yolladığı kocasının altı gömleğinin yakalarının yandığına dair mektup gelmişti. İçini çekerek sonradan ilgilenmek üzere bunu da bir köşeye ayırdı. Ethel yine öğle yemeğinde içkiyi fazla kaçırmış olmalıydı.

Üniversiteden gelen, şu test paketini ayrı bir köşeye koydu. Ron ve Tom Gragner yemekten dönünce beraber incelerlerdi.

Bir sigorta şirketinden de sirküler gönderilmişti. Sekiz bin doları kazanmak için yapacağınız tek şeyin ölmek olduğunu açıklıyorlardı. Hoop çöpe.

Uyanık emlakçıdan bir mektup. Waterfod'da sizin için ayrılmış yerle bir ayakkabıcı ilgileniyor. Tom McAn ayakkabı mağazaları, Mavi Kurdele'nin opsiyonu da 26 Kasımda bitiyordu. Ona göre haa. Müşteri kızıştırmak dediğin işte böyle olur. Hoop çöpe.

Başka bir satıcıdan, Swipe isimli çam kokulu ve çok etkili bir temizleme ürünü hakkında. Bu da Ron için. Onu Yello-Go'nun yanına koydu.

Cama doğru döndüğü sırada dahili telefon cızırdadı. Vinnie Alman restoranından dönmüştü.

«İçeri yolla.»

Konuşması bitmeden, Vinnie karşısında belirdi. Zeytuni teni olan uzun boylu ve yirmi beş yaşlarında bir delikanlıydı Vinnie. Siyah saçları her zamanki gibi özenle taranmış olmasına rağmen karışıktı. Koyu kırmızı spor bir ceket, koyu kahve pantolon giymiş ve papyon kravat takmıştı. Fazla gösterişli, sence de öyle değil mi, Fred? Haklısın, George, öyle.

«Nasılsın, Bart?» diye sordu Vinnie.

«İyiyim. Şu restoran hikâyesi de nedir?»

Vinnie güldü. «Orada olmalıydın. Şu yaşlı hergele bizi görmekten o kadar mutlu oldu ki, bir ayağımıza kapanmadığı kaldı. Yeni yerimize yerleştiğimizde şu Universal'ı gerçekten gebertmemiz gerekir, Bart. Bir sirküler bile göndermediler. O hergele, sanırım masa örtülerini mutfakta yıkatma niyetindeydi. Ama yerini görsen inanamazsın. Gerçek bir bira salonu. Rakiplerini ezip geçme niyetinde. O koku... Tanrım!» Kokuyu anlatırken elini heyecanla sallıyordu. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı. «Kafayı bulmak istediğinde Sharon'ı oraya götüreceğim. Yüzde on iskontam var.»

Birden Harry'nin silahçı dükkânındaki o garip yazı aklına geldi. «Üç yüzün üzerinde alışveriş edene yüzde on indirim.»

Tanrım, diye düşündü. Dün o silahları ben mi aldım? Gerçekten bunu yaptım mı?

Kafasındaki şalter devreye girdi.

Hey, George, ne...

«Siparişin tutarı ne?» diye sordu. Sesinin biraz kalın çıktığını farkedince, gırtlağını temizledi.

«Haftada dört ya da altı yüz masa örtüsü. Ayrıca peçeteler. Hepsi gerçek keten. Bunların fildişi beyazı olmalarını istiyor. Ben de bunun sorun olmayacağını söyledim.»

Paketten bir sigara aldı. Hareketleri o kadar yavaştı ki, paketin üzerinde yazılanlar okunabiliyordu. Vinnie Mason'da kendisini rahatsız eden bir şeyler vardı, ondan hoşlanmıyordu, berbat sigaraları da dahil.

PLAYER'S NAVY CUT
SİGARALARI
ORTA BOY

Tanrım, Vinnie'den başka şu koca dünyada kim Player's Navy Cut sigaralarından içer? Ya da King Sano? Veya İngiliz Ovals? Marvels? Murads ve Blank Lung, onları ancak Vinnie içerdi.

«Taşınınca haftada iki günün onun için yeterli olduğunu söyledim. Waterford'a gidince.»

«Benim de seninle konuşmak istediğim buydu,» dedi. Şuna bir tane patlatayım mı, Fred? Tabii. Onun havasını boz, George.

«Öyle mi?» Vinnie ince, altından Zippo çakmağıyla sigarasını yaktı. Dumanların arasından kaşları tıpkı İngiliz karakter oyuncuları gibi kalkmıştı.

«Dün Steve Ordner'dan bir not aldım. Cuma akşamı beni Waterford'a yerleşme hakkında konuşmak için bekliyor.»

«Öyle mi?»

«Bu sabah tam Peter Wasserman'la konuşurken, Steve Ordner telefon etti. Onu aramamı istedi. Bu bir şeylerden dolayı endişeli olduğunu gösterir, değil mi?»

«Sanırım öyle,» dedi Vinnie iki numaralı gülüşüyle. Kaygan yol. Dikkatli sür.

«Bilmek istediğim, onu hangi orospu çocuğunun endişelendirdiği. Yalnızca bunu öğrenmek istiyorum.»

«Evet...»

«Hadi, Vinnie. Oda hizmetçileri gibi cilve yapmayalım birbirimize. Saat on ve ben Ordner'la, Roy'la ve yaktığı gömlek yakaları yüzünden Ethel'de konuşmak zorundayım. Arkamdan kuyumu mu kazmaya çalışıyorsun?»

«Pekâlâ, Sharon'la beraber... pazar akşamı Ordner'lara akşam yemeğine gittik...»

«Ve sen de, 784 otoyolunun genişletilmesi yaklaştıkça Bart Dawes'in Waterford'a yatırım yaptığından söz ettin, değil mi?»

«Bart!» diye Vinnie itiraz etti. «Her şey çok dostçaydı. O çok...»

«Bundan eminim. Böylece onun kısa notu beni mahkemeye kadar götürebilir. Onunla yaptığım kısa telefon görüşmesinin de çok dostça olduğunu hayal edebilirim. Sorun bu değil. Karınla seni yemeğe davet etti, çünkü niyeti ağzını aramaktı. Böylece bilmediği hiçbir şey kalmayacak ve kötü sürprizlere hazırlıklı olacaktı.»

«Bart...»

Parmağını ona doğru salladı. «Bana bak, Vinnie. İşlerime burnunu sokmaya devam edersen yeni bir iş aramak zorunda kalırsın. Bunu aklından çıkarma.»

Vinnie şok olmuş, parmakları arasındaki sigarayı bile unutmuştu.

«Vinnie, sana bir şey daha söyleyeyim,» dedi sesinin normal çıkması için kendini zorlayarak. «Senin gibi bir çaylağın benim gibi feleğin çemberinden geçmiş yaşlılardan günde en az altı yüz defa nasihat dinlediğini biliyorum. Ama bu sefer fırçayı gerçekten hak ettin.»

Vinnie itiraz etmek için ağzını açtı.

«Sanırım bu kez beni sırtımdan bıçaklamayı başaramadın,» derken onun konuşmasını engellemek için elini kaldırmıştı. «Eğer bunun aksini düşünmüş olsam, şu kapıdan girdiğin an seni delik deşik etmekten bir an bile kaçınmazdım. Sen bir pisliksin. O koca eve girdin, yemekten önce üç kadeh devirdin. Sonra süslü bir salatayla beraber çorba servisi yapıldı. Ve yemek servisi başladı. Siyah üniformalı hizmetçi kız ve malikânenin hanımefendisi Carla (ama pek istekli olduğunu sanmam) birlikte servis yaptılar. Ve mutlaka üzeri krema kaplı böğürtlenli tart getirilmiş olmalı. En sonunda kahve ve konyak ya da Tia Marie. Ve senin yaptığın yalnızca bunları mideye indirmek oldu. O gece her şey böyle oldu, değil mi?»

«Anlattıklarına benzer şeyler,» diye Vinnie mırıldandı. Yüzünde hem utanç, hem de nefret ifadesi vardı.

«Bu arada Steve Ordner, Bart ne âlemde, diye sordu. Sen de, iyi, diye yanıtladın. Körolası Bart iyi bir adam, ama Waterford konusunda

elini biraz çabuk tutsa fena olmaz, ne dersin, diye sorunca, sen de, haklısınız, dedin. Sonra aklına gelmişken işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istedi. Sen ona bu konunun, bulunduğun bölümün dışında kaldığını belirttin. Olanlardan haberin olmadığını söyleme bana, Vincent, diye ısrar etti. Sen, bütün bildiğim, Bart bu işi henüz bitiremedi. Duyduğuma göre Thom McAn firması bu yerle oldukça ilgili, ama hepsi dedikodu da olabilir, dedin. Sonra, eminim Bart ne yaptığını biliyordur, dedi. Sen de, evet, bundan eminim, diye yanıtladın. Yeniden kahveler ve konyaklar geldi. Sana, Mustang'lerin basketbol ligindeki başarılarından söz etti. En sonunda Sharon'la eve doğru yola çıktığınız ve yol boyu bir daha oraya ne zaman davet edilirsiniz diye düşündünüz, değil mi, Vinnie?»

Vinnie ses çıkarmadı.

«Ordner ancak ağzından laf alma zamanı gelince evine yeniden davet edecektir. Zamanı gelince.»

«Üzgünüm,» dedi Vinnie asık suratla ve ayağa kalktı.

«Henüz bitirmedim.»

Vinnie yeniden oturarak kinle dolu bakışlarını odanın bir köşesine dikti.

«Senin işini on iki yıl önce ben yapıyordum. Bunu anlayabiliyor musun? On iki yıl. Sana çok uzun bir zaman olarak görünmüş olmalı. Benim içinse kahrolası zamanın nasıl geçip gittiğini söylemek zor. Ama bu işten hoşlandığını anlayabilecek kadar işimi hatırlıyorum. Söylemem gerekirse bu süre zarfında sen de oldukça iyi şeyler başardın. Kuru temizleme bölümünü yeniden adam edişin, yeni numaralandırma sistemi... bu gerçekten harika bir işti.»

Vinnie hayretler içinde ona bakıyordu.

«Yirmi yıl önce bu fabrikada çalışmaya başladım,» diye sözlerini sürdürdü. «Yıl 1953. Yirmi yaşındaydım. Karımla daha yeni evlenmiştik. İş idaresi bölümünü bitirmeme iki yıl kalmıştı. Mary'yle bekleme kararı almıştık, buluştuğumuz zamanlar kasabaya gidiyor ve sevişiyorduk. Doğum kontrolu olarak orgazm sırasında geri çekme yöntemi kullanıyorduk, anladın mı? Ama bir gün tam o anda aşağı katta biri kapıyı hızla çarparak kapatınca, irkilerek boşalıverdim... ve Mary hamile

kaldı. O günleri hatırladıkça acı duyar ve bir kapının çarpması yüzünden bugünkü duruma geldiğimi düşünürüm. İşte her şey bu kadar basit. O yıllarda çocuk aldırmak kanunlara aykırıydı. Bir kızı gebe bıraktın mı ya onunla evlenecektin ya da kaçacaktın. Seçenekler bu kadardı. Ben onunla evlenerek ilk bulduğum işe, yani buradaki işe, kapağı attım. Şu anda Pollack gibi yıkama odasında çırak olmuştum. O günlerde her şey elle idare edilirdi, yıkama makinelerinden her şey ıpıslak çıkar ve büyük Stonington merdanelerin içine yerleştirilirdi. Buna yüz kiloluk ıslak çamaşır koyardın. Doldurmada yapacağın en ufak bir hata, tabanları yaylayıp kaçmana neden olurdu. Yedinci ayda Mary bebeği kaybetti ve doktorlar bir daha asla çocuğu olamayacağını söylediler. Yardımcılık işine üç yıl devam ettim. Elli beş saatlik çalışma sonucu eve götürdüğüm para elli beş dolardı. Sonra o zamanlar yıkama bölümünün patronu Ralph Albertson bir gün sokak ortasında kalp krizinden ölüverdi. Çok iyi bir adamdı. Cenaze günü fabrika tamamen kapanmıştı. Onun gömülmesinden yeterli bir süre geçtikten sonra, Ray Tarkington'a giderek işe talip olduğumu söyledim. Bunu başaracağımdan son derece emindim. Ralph bana gösterdiği için yıkama hakkında her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordum.

«O zamanlar bu bir aile şirketiydi, Vinnie. Ray ve babası Don Tarkington işi idare etmişlerdi. 1926'da babasının kurduğu Mavi Kurdele'yi sonradan Don devralmıştı. Burası sendikaya bağlı bir işyeri değildi. Çalışanlara göre, bütün Tarkington'lar bu cahil işçileri kadın olsun, erkek olsun babaca davranışlarla sömürmüşlerdi. Bu inkâr edilemezdi. Ama Ketty Keesson ıslak zeminde kayıp kolunu kırdığında Tarkington'lar hastane masraflarını ve işe geri dönene kadar her hafta on dolar yemek parası ödemişlerdi. Her Noel çalışanlara yemek verirlerdi. Oradaki kızarmış tavuğun tadını başka hiçbir yerde bulamazdın, öyle lezizdi. Kızılcıklı jöle ya da hamur tatlısı ve isteğe göre çikolatalı veya elmalı puding, tatlı çeşitlerindendi. Don ve Ray, Noel hediyesi olarak kadınlara küpe, erkeklere dę kravat armağan ederlerdi. Benim tuvalette dokuz tane kravat hâlâ asılı durur. 1959'dan Don Tarkington öldü ve ben o kravatlardan birini cenaze töreninde taktım. Mary'nin tüm itirazlarına karşı, inatla, o modası geçmiş kravatı takmıştım. Çalıştığın

yer karanlık, çalışma saatleri çok uzun, yapılan iş ağır ve tatsızdı ama patronlar ilgili insanlardı. Merdane kısmında bir arıza olduğunda, Don ve Ray koşarak gelirler, beyaz gömleklerinin kollarını sıvayarak bizlerle birlikte çarşafları makineden çıkarmaya çalışırlardı. İşte aile işinin ne demek olduğu böyle zamanlarda iyice belli olurdu, Vinnie. Aile işi işte böyle bir şeydi.

«Ralph öldükten sonra Ray Tarkington gelip de bu bölüm için dışardan birini tuttuğunu söylediği zaman ne biçim bir şeyler döndüğünü anlayamamıştım. Sonra Ray babasıyla konuştuklarını ve benim koleje dönerek eğitimime devam etmemi istediklerini açıkladı. Bunun çok ince bir düşünce olduğunu, ama şu an değil eğitim masrafı, ev için gerekli olan parayı bile zor denkleştirdiğimi söyledim. Elime, hemen paraya çevirebileceğim, iki bin dolarlık bir çek çıkıştırdı. İnanamayarak bir süre boş gözlerle çeke baktım. Bunun ne olduğunu sorduğumda, 'Yeterli bir miktar değil ama en azından okul taksidini, kitap ve oda paranı karşılar,' dedi. 'Daha fazla ihtiyaçların için de yaz aylarında buradaki işine devam edersin, tamam mı?' Nasıl teşekkür edebileceğimi sorduğumdaysa, bunun için üç yol olduğunu söyledi. Ödünç verilen bu parayı geri öder, faizini ekler ve orada öğrendiklerimi Mavi Kurdele'ye getirirdim. Eve gidip çeki Mary'e gösterdiğimde, elleriyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağladı.»

Şimdi Vinnie içten bir hayranlıkla ona bakıyordu.

«Böylece 1955'te okula yeniden döndüm. 1957'de diplomamı alarak Mavi Kurdele'ye geri döndüm. Ray, beni sürücülerin patronu yaptı. Haftada doksan dolar alıyordum. Borcumun ilk taksidini öderken, Ray'e paranın faizini de sordum. 'yüzde bir,' deyince, 'Ne!' diye bağırdığımı hâlâ hatırlarım. 'Beni duydun, senin yapacak başka işin yok mu?' diye lafı değiştirdi. 'Şu an yapacağım en iyi iş, gidip bir doktor bulmak ve senin kafanı muayene ettirmek,' dediğimde, Ray deliler gibi gülmeye başladı ve bürosundan defolup gitmemi söyledi. Son taksidi 1960 yılında ödedim. Ray ne yaptı biliyor musun, Vinnie? Bana bir saat hediye etti. İşte bu.»

Gömleğinin kolunu sıvayarak Vinnie'ye etrafı altın kaplama Bulova marka saati gösterdi.

«Ona göre bu ertelenmiş bir mezuniyet hediyesiydi. Eğitimim için ödediğim faiz yirmi dolardı ve bana destek olan bu herif seksen dolarlık saati vermekte tereddüt bile etmemişti. Arkasına kabartma harflerle şunlar yazılmıştı: Don ve Ray'den en iyi dileklerle, Mavi Kurdele Temizleme Fabrikası. Don öleli bir yıl ancak olmuştu.

«1963 yılında Ray beni senin şu andaki görevine getirdi. Kuru temizleme, muhasebe ve o zamanlar beş tane olan fabrika bölümlerinin idaresini bana vermişti. 1967 yılına kadar bu işi yaptım, sonra Ray şimdi buradaki işimi verdi. Dört yıl önce fabrikayı satmak zorunda kaldı. Piç herifler bir yolunu bulup onu sıkıştırarak istediklerini elde ettiler. Bu olay onu yaşlı bir adam haline getirdi. Biz de böylece kırk tarakta bezi olan bir anonim şirketin parçası olduk. Ponderosa golf kulübü, ayaküstü yiyecek yerleri, üç tane çirkin ve indirimli satışlar yapan mağaza, benzin istasyonları ve bunun gibi yerler. Steve Ordner kimdir? Kimse. Yalnızca yüce başkan. Chicago'daki yönetim kurulu ya da Gary, Mavi Kurdele'nin idaresi için haftada bir on beş dakikalarını bile ayırmıyorlar. Kahrolası heriflerin bir temizleme fabrikası idare etmeyi bildiklerini hiç sanmıyorum. Zaten umurlarında da olmadığından eminim. Onlar ancak kâr-zarar raporlarıyla ilgilenirler. Tek bildikleri bu. Mali bilanço ne durumda. 784'ü batı yakasına doğru genişletiyorlar. Mavi Kurdele diğer evlerle birlikte tam bu yolun geçeceği yerde bulunuyor. Müdürlerin söylediği yalnızca, 'Ah, sahi mi? Arazilerimiz için bize ne ödeyecekler?'

«Hepsi bu. Tanrım, Don ve Ray Tarkington yaşıyor olsaydı, bu otoyol piçlerinin başını öyle bir belaya sokardı ki, ne yapacaklarını şaşırır, iki bin yılına kadar ortalıklarda görünemezlerdi. Belki antika adamlardı, ama mülkiyet duyguları vardı. Her şeyi sadece kâr-zarar raporlarının ardından görmezlerdi. Hayatta olsalardı ve birisi onlara otoyol komisyonunun aldığı kararla Mavi Kurdele tonlarca asfaltın altında kalacak deseydi, kopardıkları yaygarayı şehir meclisi duyardı.»

«Ama onlar öldü,» dedi Vinnie.

«Evet, haklısın öldüler.» Ansızın düşüncelerini bir amatörün telleri gevşeyen gitarı gibi hissetti. Vinnie'ye söylemek ihtiyacı duyduğu şeyler, sıkıntı verici özel konuların kargaşası içinde kaybolmuştu. Şuna

bak; Freddy. Nelerden söz ettiğimin farkında bile değil. Anladığına dair en ufak bir iz yok yüzünde. «Tanrıya şükür öldüler de, bu olayları görmüyorlar.»

Vinnie hiçbir şey söylemedi.

Kendini zorla toparladı. «Sana anlatmaya çalıştığım şey, Vinnie, burada birbiriyle anlaşamayan iki ayrı grubun olduğu. Onlar ve biz. Bizler temizleme fabrikasının adamlarıyız. Bu bizim işimiz. Onlar maliyet muhasebecileri, yani hesap adamları. Bu da onların işi. Onlar yukardan birtakım emirler gönderirler ve biz bu emirleri kovalamak zorunda kalırız. Ama ancak bu kadarını yaparız. Anlıyor musun?»

«Tabii Bart,» dedi Vinnie. Ama Vinnie'nin hiçbir şey anlamadığı açıkça belliydi. Aslında anlattıklarını kendisinin de anladığından emin değildi.

«Tamam,» dedi. «Ordner'la konuşacağım. Ama sadece bilgin olsun diye söylüyorum, Vinnie, Waterford olayı da en az bizimki kadar iyi. Gelecek salı bu işi bitireceğim.»

Vinnie rahatlayarak sırıttı. «Tanrım, bu harika işte.»

«Evet. Gördüğün gibi her şey kontrol altında.»

Tam Vinnie çıkmak üzereyken, arkasından seslendi. «Alman restoranı hakkında hiçbir şey söylemedin. İşler yolunda mı?»

Vinnie Mason'ın suratında birinci sınıf bir gülücük görüldü. Her şeyin yolunda gittiğini belirten parlak ve bütün dişlerini ortaya çıkaran bir gülüştü bu. «Elbette, Bart.»

Vinnie gitmişti. Bart bir süre arkasından kapıya baktı.

Bu işi biraz karışık hale soktum galiba, Fred.

O kadar da kötü değil, George. Sonunda biraz kontrolunu kaybettin, ama insanların ilk seferde her şeyin doğrusunu söylediği sadece kitaplarda görülür.

Yok. Hayır. İyice karıştırdım. Vinnie buradan çıkarken, Barton Dawes'in elindeki kozlardan birkaçını kaybettiğini düşünüyordu. Haksız da değildi hani.

George, soruma erkekçe yanıt bekliyorum. Yo, beni susturmaya çalışma. O silahları neden aldın, George? Bunu neden yaptın?

Tak. Devre kesici aleti yine çalışmıştı.

Ron Stone'a satıcıların dosyalarını vermek için aşağıya indi. Ron'un yanından ayrılırken, o Dave'e bas bas bağırmaya başlamıştı bile. Gelip şu dosyalara bir göz atması lazımdı, içlerinde önemli bir şey olabilirdi. Dave'in gözleri yuvalarında döndü. İçlerinde elbette bir şeyler vardı, tamam. Bu da laf mıydı yani?

Tekrar yukarı çıkarak Ordner'ın bürosunu aradı. İnşallah Ordner şu meşhur içkili öğle yemeklerinden birindedir, diye düşündü. Ama bugün işe ara vermemiş gibiydi. Sekreteri anında onu bağladı.

«Bart!» dedi Steve Ordner. «Sesini duymak büyük zevk.»

«Benim için de öyle. Biraz önce Vinnie Mason'la konuştum ve senin Waterford yerleştirme planıyla ilgili endişelerin olduğunu söyledi.»

«Oh Tanrım, hayır. Ama yine de cuma akşamı hep birlikte bir şeyler yaparız diye düşündüm.»

«İyi olurdu, ama Mary katılacak halde değil.»

«Ya, nesi var?»

«Mikrobik bir şey. Bir yere çıkacak hali yok.»

«Bunu duyduğuma üzüldüm. Ona söyle.»

Yalanların boğazına tıkansın, aşağılık hafiye.

«Doktorun verdiği haplarla biraz kendine geldi gibi. Ama bulaşıcı olabilir diye çekiniyoruz.»

«Sen ne zaman gelebilirsin? Sekiz iyi mi?»

«Evet. Sekiz uygun.»

Anlaşıldı, cuma akşamı gece sineması mahvoldu. Vicdansız herif. Bu ne ilk, ne de son.

«Waterford işinde gelişme var mı, Bart?»

«Bunu karşılıklı konuşsak daha iyi olacak, Steve.»

«Pekâlâ.» Bir süre sessiz kaldı. «Carla selamlarını söylüyor. İkimiz de Mary'e...»

Eminim ya. Zırva, hepsi zırva.

22 Kasım 1973

Birden sıçrayarak uyandı. Yastığı yerdeydi. Çığlık atmış olmasından korkarak yanındaki yatakta yatan Mary'e göz attı. Karısı hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Yazı masasının üzerindeki dijital saate baktı.

4: 23.

Saat tıkır tıkır ses çıkararak çalışıyordu. Bilinci kuvvetlendirme grup tedavisine katılan, yaşlı Bea bunu onlara geçen Noel hediye etmişti. Saat umurunda bile değildi, ama her saniye çıkan klik sesine bir türlü alışamamıştı. İnsan aklını kaçırabilirdi.

Banyoya giderek ışığı yaktı ve işedi. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Çişini yaparken, kalp atışları daha da hızlanarak kahredici koca bir davula dönmüştü. Tanrım, bu bir uyarı mı?

Geri dönüp yatağına uzandı, ama uzun bir süre uyuyamadı. Uyurken o kadar debelenmişti ki, yatak savaş alanı gibiydi. Uyuduğu sırada kol ve bacakları bile yerini şaşırmış görünüyordu.

Gördüğü rüya kolay hatırlanabilir cinstendi. İnsan uyanıkken devre kesiciyi kolayca idare edebilir, bir resmin bütün olmasını önleyebilir, onu kolayca parçalara ayırabilir. Kocaman resmi beyninin derinliklerine gömebilirsin. Ama beynindeki açılır kapanır kapağı unutma. Uyurken, bazen büyük bir gümbürtüyle açılabilir ve karanlıklardan bir şey sürünerek dışarı çıkabilir. Klik.

4:42

Rüyasında Charlie'yle birlikte Pierce kıyısındaydılar. (Ne komik ki, Vinnie Mason'a kısacık geçmişini anlatırken Charlie'den söz etmeyi unutmuştu... komik değil mi, Fred? Hayır, bu kadar komik olduğunu düşünmüyorum, George. Ben de öyle, Fred. Ama çok geç. Ya da erken. Ya da öyle bir şey.)

Charlie'yle birlikte o upuzun, beyaz kumsaldaydılar. Kumsala inmek için oldukça güzel bir gündü; gökyüzü açık maviydi ve güneş aynı şu sırıtan çıkartmalardaki gibiydi. İnsanlar parlak renkli battaniyele-

rin üzerine uzanmışlardı. Her taraf renk renk şemsiyelerle kaplıydı. Küçük çocuklar deniz kenarında ufak plastik kürekleriyle kumda çukur açıyorlardı. İlerde, güneşte yanmaktan cildi kahverengi meşine dönmüş bir cankurtaran bembeyaz havlusunun üzerine uzanmıştı. Beyaz lasteks mayosunun ağından penisinin ve testislerinin şişkinliği açıkça belli olmaktaydı. Bu şişkinlik işinin bir parçasıydı ve onu hiçbir kuvvetin indiremeyeceğini herkesin bilmesini ister gibiydi.

Birisinin radyosundan pop müziği geliyordu. Parçayı hatırlamıştı.

Ama o kirli suyu seviyorum,
Ah, Boston, sen benim evimsin.

Önünde iki tane bikinili kız yürüyordu. O harika, kıvrak vücutlarıyla kendilerinden emin ve aklı başında iki kız. Vücutları hiç kimsenin bilmediği ve görmediği erkek arkadaşlarına aitti. Küçük ayakları kumda zarif şekiller bırakıyordu.

Yalnızca komik olan, gelgit olayının olmasıydı. Pierce kıyısında gelgit olayı yaşanmaz, çünkü en yakın okyanus oradan dokuz yüz mil uzaktadır.

Charlie'yle beraber kumdan kaleler yapıyorlardı. Ama denize fazla yakın yaptıkları için dalgalar yavaş yavaş kalenin dibine gelmişti.

'Biraz geriye yapmalıydık, baba,' dedi Charlie. Ama o inatla işine devam etti. Gelgitle yükselen su ilk duvara erişmişti bile. Parmaklarıyla bir kale hendeği kazdı. Etrafa yayılan ıslak kumlar aynı bir kadının vajinasını andırıyordu. Su gelmeye devam etti.

Kahretsin! Suya doğru bağırdı.

Duvarı yeniden yaptı. Bir dalga gelip onu devirdi.

İnsanlar anlamadığı bir nedenle bağırmaya başladı. Bir kısmı da koşuyordu. Cankurtaranın düdüğünün sesi havayı gümüş bir ok gibi deldi. Ama o bakmadı bile. Kaleyi kurtarmak zorundaydı. Su gelmeye devam ediyor, kaleyi yavaş yavaş ve parça parça yok ediyordu. Son dalgayla yumuşak kum dümdüz olarak ortaya çıkmış parlıyordu.

Çığlıklar artmıştı. Biri ciyak ciyak haykırıyordu. Birden gözüne cankurtaran ilişti. Charlie'ye ağızdan ağza solunum yaptırıyordu. Charlie mavileşmiş dudakları ve gözkapakları dışında, sırılsıklam ve

bembeyazdı. Göğsü inip kalkmıyordu. Cankurtaran uğraşmayı bırakarak ona baktı. Gülümsüyordu.

«Su boyunu geçmişti,» dedi sırıtarak. «Gitme zamanınız gelmişti.»

Çığlık attı. *Charlie!* İşte, gerçek olup olmadığından endişelendiği bu çığlıkla uyanmıştı.

Uzun bir süre, saatin tik taklarını dinleyerek ve rüyayı düşünmemeye çalışarak yattı. Sonunda ayağa kalkıp bir bardak süt içmek için mutfağa gitti. Tezgâhın üzerinde bir tabağın içinde buzları çözülsün diye bırakılmış hindiyi görünce, Şükran Günü olduğunu hatırladı. Bugün fabrika kapalıydı. Yolunmuş hindiye dikkatle bakarak ayakta sütünü içti. Hayvanın rengi, oğlunun rüyadaki rengiyle aynıydı. Ama Charlie tabii ki boğulmamıştı.

Yatağa geri döndüğünde, Mary derin uykusunun arasında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

«Hiçbir şey yok,» dedi. «Uyumana devam et.»

Karısı mırıldanmayı sürdürdü.

«Tamam,» dedi karanlıkta.

Karısı uyudu.

Klik.

Saat sabahın beşi olmuştu. Sonunda uykuya dalmayı başardığında, şafak bir hırsız gibi yatak odasına süzülmüştü. Son düşündüğü şey, mutfak tezgâhında soğuk floresan ışığı altındaki tabakta, ölü ve yenilmeyi bekleyen, Şükran Günü hindisi olmuştu.

23 Kasım 1973

İki yıllık LTD'sini Stephan Ordner'ın giriş yoluna doğru sürerken saat sekiz olmak üzereydi. Arabayı Ordner'ın cam göbeği yeşili Delta 88'inin arkasına park etti. Ev, Henreid Yolundan geri çekilerek, şimdi bu sonbahar günü sadece dalları kalmış sarmaşıkla biraz olsun gizlenmeye çalışılmıştı. Daha önce de geldiği için evi çok iyi biliyordu. Aşağı katta yekpare taştan bir şömine vardı. Bunun biraz daha gösterişsiz olanı da yukardaki yatak odasındaydı. Bodrum katında Brunswick bilardo masası, bir ev sineması ekranı ve bir yıl önce eklenen

KHL seslendirme sistemi bulunuyordu. Duvar Ordner'ın kolej basketbol takımındaki resimleriyle doluydu; iki metrelik bir adamdı ve hâlâ da formunu koruyordu. Ordner kapılardan geçerken başını eğmek zorunda kalırdı ve bundan da büyük gurur duyduğunu düşünürdü insan. Belki kapıları daha da alçaltıp iyice eğilse daha çok mutlu olacaktı. Yemek odasında üç metreye yakın masif meşeden bir masa vardı. Altı ya da sekiz kat cilalanmış, yer yer kurt delikleri olan pırıl pırıl bir vitrin yanıbaşında duruyordu. Odanın diğer ucunda Çin işi ince uzun bir dolap göze çarpıyordu; buna bakıp iki metre diyebilir misin, Fred? Evet, boyu tam o civarlarda. Arkada derine gömülmüş kesilmemiş bir dinazoru bile rahatlıkla içine alacak bir barbekü bulunuyordu. Hayır, böbrek biçimi yüzme havuzu yoktu. Çünkü bugünlerde böbrek şeklinde havuzlar revaçta değildi. Tipik, saygıdeğer Güney California orta sınıfıydılar. Ordner'ların çocuğu yoktu, ama bir Koreli, bir Güney Vietnamlı ve mühendislik fakültesinden mezun olduktan sonra hidroelektrik santralı kurmak için ülkesine dönen bir Ugandalıyı evlat edinmişlerdi. Nixon'cu Demokrattılar.

Sessiz adımlarla kapıya yürüdü ve zili çaldı. Hizmetçi kapıyı açtı.

«Bay Dawes,» dedi.

«Tabii beyfendi. Paltonuzu alayım. Bay Ordner çalışma odasında.»

«Teşekkürler.»

Paltosunu verdikten sonra koridor boyunca yürümeye başladı. Yemek odasını, mutfağı geçerek yürümeye devam etti. Yemek odasının önünden geçerken, Stephan Ordner'ın antika büfesine ve büyük masasına şöyle bir göz atmaktan kendini alamadı. Yerdeki halı bitmiş ve koridorda siyah beyaz karolu zemin ortaya çıkmıştı. Yürümeye devam etti. Tıkırdayan ayak seslerini duyabiliyordu.

Çalışma odasına vardığında daha kapı koluna dokunmadan, Ordner kapıyı açtı. Onu beklediği belliydi.

«Bart,» dedi Ordner. El sıkıştılar. Ordner kabartma çizgili kumaştan yapılmış kahverengi, dirsekleri yamalı bir ceket, zeytin rengi bir pantolon ve Burgonya terliklerini giymişti. Kravatı yoktu.

«Selam, Steve. Mali durumun nasıl?»

Ordner rol yaparmışçasına inledi. «Korkunç. Son günlerde borsa sayfalarına baktın mı?» Onu içeri alarak kapıyı kapadı. Duvarlar kitaplarla kaplanmıştı sanki. Sol tarafta elektrikle işleyen ufak bir şömine vardı. Tam ortalarda üzeri kâğıtlarla kaplanmış bir yazı masası bulunuyordu. Masanın bir yerlerine gömülmüş bir IBM 5 bilgisayar olduğunu biliyordu; eğer doğru düğmeye basarsan bir torpil gibi yukarı fırlayabilirdi.

«Herkesin kıçı sıkıştı,» dedi.

Ordner yüzünü ekşitti. «Bu en hafif deyim olurdu. Nixon bunu hep yapıyor. Nerede işe yaramaz bir şey olsa onu bulup getirir. İşte Domino teorisi Uzakdoğu'da işe yaramadı. O da bu teoriyi aldı Amerikan ekonomisine uyguladı. Ne içersin?»

«Skoç viski iyi olur.»

«Hemen vereyim.»

Bara doğru yürüdü. Skoç viskilerini doldurdu. İçkiyi ona vererek, «Otursana,» dedi.

Elektrikli şöminenin önündeki arkası ve yanları yüksek koltuğa oturdular. Elimdeki içkiyi şu şömineye fırlatsam, bu saçma şey herhalde paramparça olurdu, diye düşündü. Neredeyse yapacaktı.

«Carla da burada olamayacak,» dedi Ordner. «Katıldığı gruplardan biri yardım için moda defilesi düzenliyor. Elde edilen gelir Norton'da gençlerin gittiği kahvehane için harcanacak.»

«Defile orada mı yapılacak?»

Ordner şaşırarak baktı. «Norton'u mu kastediyorsun? Yo hayır, Russel'in yukarsında. Carla'yı o striptiz yapılan yere iki koruma ve bir polis köpeğiyle birlikte bile yollamam. Bir papaz var... Drake, sanıyorum adı bu. Ayyaşın teki ama oradaki küçük zenci çocuklar ona tapıyor. Adam onlarla bizimkiler arasında bir tür bağlantı sağlıyor. Gezginci papaz.»

«Ya.»

«Evet.»

Bir süre ateşe baktılar. Viskisinden büyük bir yudum aldı.

«Yönetim kurulunun son toplantısında Waterford yerleştirme planı gündemdeydi,» dedi Ordner. «Kasımın ortalarında. Bu işi biraz gevşek

tuttuğumu kabul etmek zorundayım. Bana verilen... yalnızca durumu araştırma emri. Senin idareni kınamaya çalışmıyorum, Bart...»

«Önemli değil,» diyerek içkisinden bir yudum daha aldı. Bardak boşalmış, kalan bir zerre alkol de buzlarla bardak arasına hapsolmuştu. «Uyum içinde çalışmamız bana zevk verir, Steve.»

Ordner'ın memnun olduğu bakışlarından anlaşılıyordu.

«Peki, hikâye ne? Vin Mason anlaşmanın hâlâ sonuçlanmadığını söyledi.»

«Vinnie Mason'ın kulaklarıyla beyni arasında bir yerlerde bir terslik var herhalde.»

«Öyleyse anlaşma yapıldı?»

«Yapılmak üzere. Bir aksilik olmazsa, gelecek cuma Waterford'u imzalayacağız sanırım.»

«Bundan anladığıma göre, emlakçı sana mantıklı bir teklifte bulundu. Sen de geçen hafta bunu reddettin.»

Ordner'dan gözlerini ayırmadan ayağa kalktı ve içkisini tazeledi. «Bunu Vinnie Mason mı söyledi?»

«Hayır.»

Gelip tekrar koltuğa oturdu. «Bu bilgiyi kimden aldığını sormamda bir sakınca yok sanırım?»

Ordner ellerini iki yana açarak, «Bu işin bir parçası, Bart,» dedi. «Bir şey duyduğum zaman, bunu derinlemesine araştırmak zorundayım... bu duyduklarım, kişisel ve iş hayatı deneyimlerime göre kuyruklu yalanlar gibi görünse bile. Bu pis bir iş, ama bu pisliği etrafta bulaştırmak için de bir neden yok.»

Freddy, emlakçı ve benden başka kimsenin geri çevirme olayından haberi yok. İhtiyar Bay İs'in küçük bir araştırma yaptırdığı belli. Ama bu pisliği yapmaya hakkı yok değil mi? Doğru, George... Ne dersin Freddy? Çok da havalı, şunun havasını bozayım mı? Sakin olsan iyi olur, George. Ve ben de içkiyi daha yavaş içsem iyi olacak.

«Dört yüz elli bin dolara vereceklerdi. Bunu kabul etmedim. Duyduğun bu mu?» dedi.

«Mesele bu mu?»

«Teklif edilen sana mantıklı geliyor mu?»

«Pekâlâ,» dedi Ordner bacak bacak üstüne atarak. «Aslında öyle. Şehir komisyonu bizim eski işletmeye altı yüz yirmi bin değer tespit etmiş. Bu parayla ısıtıcılar rahatlıkla kasabanın öbür yakasında taşınabilir. Yalnızca odalarda istenilen büyütmelerin yapılma imkânı yok, ama yeni yeri gören çocukların ifadesine göre planın uygun olduğu ve fazladan odaya ihtiyaç duyulmayacağı. Durum pek parlak olmasa da bir an önce harekete geçmemiz gerekiyor. Bu parayla en azından bir şeyler yapılabilir, hatta kâra bile geçebilirsiniz. Bir yer bulmamız şart. Tanrı aşkına biraz acele et, Bart.»

«Belki başka şeyler de duydun?»

Ordner içini çekerek, «Aslını istersen, duydum. Sen dört yüz elliyi vermemişsin, ama Tom McAn aynı yere beş yüz vermiş,» dedi.

«Ama bu iş ahlakına sığmaz.»

«Belki. Ama komisyoncunun verdiği opsiyon salı günü bitiyor. Ondan sonra Tom McAn alabilir.»

«Evet, anlıyorum. Sana birkaç noktayı açıklamama izin verir misin, Steve?»

«Tabii, konuğum değil misin?»

«Birincisi, Waterford iş yaptığımız kuruluşlardan ortalama üç mil uzaklaşmamıza neden olacak. Ayrıca taşıma masrafımız artacak. Bütün moteller kent merkezinin dışında. En kötüsü, hizmetin yavaşlayacak olması. Holiday Inn ve Hojo şimdi bile havluları on beş dakika geç kalıyor diye yakamıza yapışmış durumda. Buna bir de üç millik mesafe ve trafik eklenirse ne duruma düşeriz biliyor musun?»

Ordner başını salladı. «Bart, yaptıkları kent merkezini genişletmek. Biz bu yüzden yerimizden yurdumuzdan olmuyor muyuz, hatırlasana. Sonra yetkililerin dediğine göre nakliyede zaman kaybı kesinlikle olamazmış. Hatta genişleme nedeniyle daha da hız kazanabilirmiş. Sonra onlara göre, Waterford ve Russell otellerle ilişki açısından seçilebilecek en uygun araziler. Ayrıca hemen yanında yeni açılacak geniş kavşak olacak. Dahası buraların bu kadar gelişmesi sonucunda yeni birçok yatırım olabilir. Yeni oteller ve restoranlar açılacakmış. Yani Waterford'a taşınmak bizi kötü duruma sokmayacak, tam tersi daha güçlü kılacak.»

Taşa çarptım, Freddy. Adam sanki oyunda bütün misketlerini kaybetmişim gibi bakıyor. Öyle George? Çok doğru.

Gülümsedi. «Tamam. Ne demek istediğinizi anladım. Ama sözünü ettiğiniz otellerin ve yatırımların gerçekleşmesi en az bir yıl, belki de daha fazla sürer. Ayrıca bu kriz ortamında...»

Ordner neşesiz bir ifadeyle sözünü kesti. «Bu politik bir karar, Bart. Bizler yalnızca onların emir eriyiz ve emirleri yerine getirmekle görevliyiz.» Sözlerindeki acı sitem açıkça belli oluyordu.

«Tamam. Ama kendi görüşümü raporda belirtmek istiyorum.»

«İyi. Nasıl istersen. Yalnız politikadan uzak dur lütfen, Bart. Bu işi gerçekten bitirmek istiyorum. Dediklerin çıkarsa çok büyük adam olursun. Ama bu işteki endişe ve sızlanmayı üst kademedeki oğlanlara bırakalım ve biz kendi işimize bakalım.»

Azarı işittik, Fred. Evet, George.

«Tamam. İşimize bakalım. Waterford'daki yere taşınmadan önce orasının adam olabilmesi için iki yüz elli bin dolar gerektiğini sana bildirmem lazım.»

«Ne?» Ordner içkisini hızla masaya bırakarak ayağa kalktı.

İşte, Freddy. Damarına basacak bir nokta yakaladık.

«Duvarlar rutubetli, doğu ve kuzey kısımlardaki duvar sıvaları toz halinde dökülüyor. Zemin o kadar kötü ki, taşınan ilk makinede bodrum katına kadar inebiliriz.»

«Emin misin? Şu iki yüz elli bin dolar.»

«Kesinlikle. Yeni bir dış bacaya ihtiyacımız olacak. Üst ve alt katların zemininin yenilenmesi ve bu iş sonuçlanana kadar en az beş elektrik tesisatçısının orada yapılanlara göz kulak olması gerekiyor. Binanın elektrik tesisatı yalnızca iki tane kırklık makine kaldırır, ama biz beş tane kullanmak zorundayız. Ayrıca şehrin diğer bir ucuna taşınmanın dezavantajlarından biri de, su ve elektrik faturalarımızın en az yüzde yirmi artacak olması. Artışlara alışkınız, ama bir çamaşırhane için yüzde yirminin ne anlama geldiğini dünyada tahmin edemezsin.»

Ordner şaşkın bir ifadeyle ona bakakalmıştı.

«Kamu hizmetleriyle ilgili artışlar konusunda söylediklerime aldırma. Bunlar tadilat değil, idari masraflar adı altında geçecek. Evet, ne-

rede kalmıştım? Beş makineyi kaldıracak yeni bir donanım, hırsızlara karşı alarm sistemi ve kapalı devre televizyon. Yeni izolasyon. Yeni çatı. Oh, bir de yeni kanalizasyon sistemi. Bunun için de kırk ya da yetmiş bin dolar gerekiyor.»

«Tanrım, Tom Granger neden bunlardan hiç söz etmedi?»

«Orayı incelemek için benimle gelmedi.»

«Ama neden?»

«Çünkü onun kalmasını ben istedim.»

«Ne yaptın?»

«O gün ısıtıcıda arıza olmuştu,» dedi sakin bir tavırla. «İşler yığılmıştı ve sıcak su yoktu. Tom kalmak zorundaydı. Çamaşırhanedeki makinelerin dilinden ancak o anlar.»

«Aman Tanrım. Bart, başka bir gün götürseydin.» Kalan içkiyi başına dikti.

«Bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim.»

«Anlayamadım...» Ordner lafını bitiremedi. Yumruk yemiş gibiydi. Bardağını masaya bırakırken başını olumsuzca sallıyordu. «Bart, en ufak bir hatanın nelere sebep olabileceğini hiç düşünmüyor musun? Koca fabrikayı kaybedebileceğimizi hiç düşünmedin mi? Bu aynı zamanda senin de işin. Kaybedersen koca kıçını eve nasıl götüreceksin?»

Anlayamazsın, diye düşündü. Sizler hep böyle karar verirsiniz. En az altı yerden birden işinizi sağlama almadan karar vermezsiniz. Beş yüz bin dolarlık sermaye, stoklar, şirket uçakları. Ancak böyle becerirsiniz. Ama ben seni öyle bir yönlendiririm ki, önümüzdeki on yıl hayatın kayar. Seni hıyar. Bak gör sana neler yapacağım.

Ordner'ın yorgun yüzüne bakarak, sırıttı. «Böyle bir şey olmaz, Steve. Bu yüzden de hiç endişelenmiyorum.»

«Ne demek istedin?»

Neşeyle yalan söyledi. «Tom McAn emlakçıya yeni yerle ilgilenmediğini söylemiş. Bunun üzerine emlakçı oraya adamlarını göndermiş ve herifler gördükleri manzara karşısında ortalığı birbirine katmışlar. Şimdi elimizde neler var? Dört yüz elli bin etmeyecek boktan bir yerimiz var, salı günü süremiz bitecek. Bir de şu açıkgöz emlakçı Mo-

nohan. Donumuza kadar almak için blöf yapıyor. Ne yapalım, blöfünü görelim mi? Hemen hemen sonuna geldik.»

«Önerin ne?»

«Bırakalım süre dolsun. Gelecek perşembeye kadar bu politikaya devam edelim. Muhasebecilerinle şu kamu hizmetlerindeki yüzde yirmilik artışı konuş. Ben de Monohan'la bir görüşeyim. Onunla işimi bitirdiğimde, iki yüz bine almam için ayaklarıma kapanacak.»

«Emin misin, Bart?»

«Tabii eminim,» dedi zorlukla gülümseyerek. «Birinin bu işi bozacağını düşünsem, kellemi ortaya koyar mıyım?»

George, ne yapıyorsun???

Çeneni kapa, çeneni kapa, şimdi beni rahat bırak.

«Şimdi... işin özeti şu: Bizim uyanık emlakçının elinde, bizden başka kimsenin alıcı olmadığı bir yer var. Onu biraz oyalarsak fiyatını nasıl düşürdüğünü görürüz.»

«Tamam,» dedi Ordner yavaşça. «Yalnız bir tek şeyi açığa kavuşturalım, Bart. Eğer bu düşündüklerin olmaz da, başka biri oraya girerse, seni eşekten düşmüşten beter ederim. Hiçbir şey...»

«Anlıyorum,» dedi yorgun bir ses tonuyla. «Kişisel hiçbir şey yok.»

«Bart, Mary'den mikrop kapmadığından emin misin? Bu gece biraz rahatsız gibisin.»

Rahatsız görünen sensin, kıç herif.

«Şu iş sonuçlandığında kendimi daha iyi hissedeceğim. İnsanda gerginlik yaratıyor.»

«Çok haklısın.» Ordner yine eski sempatik tavırlarını takınmıştı. «Nerdeyse unutuyordum... evin de tam ateş hattında.»

«Evet.»

«Bir yer buldun mu?»

«Tabii, o işin de peşindeyim. Bakarsın hem temizlik fabrikasının, hem de evimin anlaşması aynı gün sonuçlanır.»

Ordner gülümsedi. «Belki de hayatında ilk ve son defa, güneşin doğuşundan batışına kadar geçen sürede üç yüz binle yarım milyon dolar elinde tur yapacak.»

«Evet, ve harika bir gün olacak.»

Dönüş yolunda Freddy onunla konuşmaya çalışıyor, aslında ona bağırıyordu, o da devre kesiciyi sık sık kapamak zorunda kalıyordu. Beynindeki nöronlar kokular çıkararak yanmaya başladığında Batı Crestallen Caddesine henüz girmişti. Birden bütün sorular zaten fazlasıyla yüklenmiş olan beynine hücum etti. Birden iki ayağıyla frene yüklendi. LTD tam yolun ortasında tekerleklerinden dumanlar çıkararak kaymaya başladı. Birden ileri, cama doğru savruldu ve sıkıca bağlanmış olan emniyet kemeri midesini sıkıştırdı.

Kendine hâkim olduğunda, arabayı kaldırıma sürterek durdurabildi. Motoru kapatıp ışıkları söndürdü, emniyet kemerini çözdü. Bir süre titreyerek iki büklüm, elleri direksiyonda, öylece kaldı.

Oturduğu yerden caddeyi aydınlatan sokak lambaları altında hoş bir kıvrımla süzülerek dönen kavşağı görebiliyordu. Çok güzel bir caddeydi. Görünen bütün evler 1946-1958 arası, yani savaş sonrası dönemde yapılmıştı. Ama 50'lerin plastik eşya sendromu derin izler bırakmış, bulaşıcı hastalıkların izleri kalmıştı. Parlak boyalar, plastik panjurlar, süs havuzları ve kuruyan çimenlikler.

Komşularını tanıyordu. Neden tanımasındı ki? Mary'yle hemen hemen on dört yıldır bu mahallede yaşıyorlardı. Çok uzun bir zamandı bu. Hemen üstlerinde Upslinger'lerin evi vardı; oğulları Kenny sabah gazetesini dağıtırdı. Karşı tarafta Langs'ler oturuyordu; iki ev altta da Hobart'lar vardı. (Linda Hobart bir zamanlar Charlie'ye bakıcılık yapmıştı ve şimdi de Kent Üniversitesinde doktora yapıyordu.) Stauffers'lar; Hank Albert dört yıl önce anfizemden karısını kaybetmişti. Park ettiği yerden dört ev yukarda olan Darby'ler. Ve Mary'le birlikte görüştükleri bir düzine aile daha, özellikle de küçük çocuğu olan aileler.

Hoş bir cadde ve hoş komşuluklar, Fred. Ah, banliyöde oturanları entellerin nasıl küçümsediğini bilirim. Onlara göre, orada düzgün korular, büyük müzeler ve yüce amaçlar yoktur.

Ama orada zaman güzel geçerdi. Ne düşündüğünü biliyorum, Fred. Zamanı iyi geçirmek nedir? İyi geçen zaman içinde, ne büyük bir neşe, ne büyük bir acı, ne de büyük olan bir şey vardır. Yalnızca basit şeyler. Yaz gecelerinde arka bahçede mangal partileri yapılır ve

kimse içki sınırını aşarak taşkınlık yapmazdı. Arabaya atlayıp Mustang'lerin maçlarına gidilirdi. O, Pat'leri bile yenemeyen Mustang'lerin maçlarına. İnsanlar birbirlerini evlere yemeğe davet eder ya da birlikte dışarı çıkılırdı. Batı yakasındaki bölgede golf oynarlar ya da karılarını yanlarına alarak Ponderosa çamlıklarına giderler ve küçük golf arabalarına binerlerdi. Bill Stauffer'in arabayı yan komşunun çitlerine doğru sürerek havuza düşüşünü hatırlıyor musun? Evet, hatırlıyorum, George, buna hepimiz deliler gibi gülmüştük. Ama George...

Şimdi buldozerleri getirip hepsini gömelim mi, Fred? Bakarsın bir sürü işe yaramaz evden oluşan Waterford da hoş bir banliyö olur. Hareket Zamanı Mahallesi, Yeni Görüntü... Oraya gittiğinde karşılaşacağın manzara ne olurdu acaba? Değişik renklere boyanmış kutu gibi evler, her kış donan plastik tesisat. Plastik orman, plastik her şey. Bütün bunlar neden? Ha? Neden? Çünkü otoyol komisyonundaki Moe, Joe İnşaat firmasındaki Joe'ya, o da Lou İnşaat ve Planlama'nın başındaki Sue'ya söylüyor ve onlar da bu işe yaramaz Waterford'un yerine harika bir şeyler dikiyorlar. Kuzeye giden İspanyol Yolu ve güneye uzanan Dain Yolunun kesiştikleri nokta olan Leylak Mahallesinde bir evin olabilir. Tabii, Karaağaç Sokağını, Meşe Sokağını, Selvi Sokağını ve Beyaz Çam Sokağını da seçebilirsin. Her evin alt katında ufak, üst katında büyük banyoları, doğu cephelerinde sahte şömine bacaları da olacaktır. Eve sarhoş gelme gafletinde bulunursan, kendi Allah'ın cezası evini bulamayabilirsin bile. Hepsi birbirinin aynı olacak.

Ama George...

Kapa çeneni, Fred, şimdi ben konuşuyorum. Ve komşuların olacak mı? Belki çok fazla komşuluk olmaz, ama çevrende yaşayanların en azından adını bilirsin. Çaresiz kaldığında bir fincan şekeri kimden ödünç alabileceğini bilecek kadar tanırsın onları. Eskiler nerede? Tony ve Alicia Lang, Minnesota'daki bir araziyle takas istedi ve bunu elde ederek çekip gittiler. Hoberts'lar kuzeye göç ettiler. Hank Albert'in Waterford'da yer aldığı doğru ama anlaşmayı imzalayıp geri döndüğünde yüzüne mutluluk maskesi takmış bir adam gibiydi. Gözlerini ve o gözlerdeki bakışları gördüm, Fred. Sanki bacaklarını kesmişlerdi. O da yeni plastik protez bacak aranıyor gibiydi. Pekâlâ, taşınacağız. Nerede

olacağız, biz ne olacağız? Yalnızca bir sürü yabancı evin ortasında aynı evde birbirine yabancı iki insan gibi yaşayacağız. Böyle mi olmalıyız? Hareket zamanı, Freddy. Yapılması gereken bu. Ellili yaşlar kapıya dayandı ve onu altmışlar bekliyor. Hastane odaları ve hoş hemşirelerin vücudunu besleyici sıvılarla doldurma zamanı geliyor. Freddy, kırk yaş gençliğin sonu. Belki de gerçekte gençliğin sonu otuzlar, kırklı yaşlar insanın kendini aptal gibi hissetmesinin sonudur. Yabancı bir yerde yaşlanmak istemiyorum.

Yeniden ağlamaya başladı. Soğuk, karanlık arabanın içinde oturmuş, bebekler gibi ağlıyordu.

George, otoyol ve taşınma sorunundan başka bir şey bu. Neyin olduğunu ben biliyorum.

Çeneni kapa, Fred. Seni uyarıyorum.

Ama Fred çenesini kapamayacaktı anlaşılan ve bu çok kötüydü. Artık Fred'i kontrol edemiyorsa barışı nasıl sağlayacaktı?

Sebep Charlie, değil mi, George? Onu ikinci kez gömmek istemiyorsun.

«Charlie,» dedi yüksek sesle. Sesi ağlamaktan kalın ve yabancı gibi çıkmıştı. «Ve ben. Yapamam. Gerçekten yapamam...»

Başını arkaya yasladı. Yaşlar yanaklarından çizgiler halinde akıyordu. Sanki elinden şekerini düşürmüş küçük bir çocuk gibi akan yaşlara engel olamıyordu.

Sonunda kabuğundan sıyrılmış ve araba kullanacak hale gelebilmişti. İçinin kuruduğunu hissediyordu. İçi boş bir çukura dönmüş ve kurumuştu. Artık sakindi. Karanlıkta etraftaki evlere ve caddenin iki yanında dimdik ve hızla yürüyen insanlara baktı.

Şimdi bir mezarlıkta yaşıyoruz, diye düşündü. Mary'le ben bir mezarlıkta. Tıpkı Richard Boone'nun kitabında dediği gibi, *«Yaşamı Gömüyorum.»* Arlins'lerin evinde ışık vardı ama aralığın beşinde gitmiş olacaklardı. Hobarts'lar da geçen hafta taşınmışlardı. Ev bomboştu şimdi.

Evine giden asfalt yola saptığında (Mary üst kattaydı; gece lambasının ölgün ışığını görebiliyordu) ansızın Tom Granger'ın birkaç haf-

ta önce söylediği bir şeyi anımsadı. Tom'la bunu konuşmalıydı. Pazartesi.

25 Kasım 1973

Televizyonun karşısında oturmuş Mustang-Charger maçını izliyor ve çok sevdiği özel içkisini yudumluyordu. Güney viskisi ve Seven Up. Bu içkiyle arkadaşları alay ettiği için kendi özel içkisi olmuştu. Charger takımı üçüncü çeyrekte 27-3 ilerdeydi. Rucker'ın üç kez yolu kesilmişti. Ne şahane oyun ha, Fred? Öyle George. Bu gerilime nasıl dayanıyorsun?

Mary yukarda uyuyordu. Hafta sonu hava ısınmış, ama şimdi yağmur yeniden başlamıştı. Uykusunun geldiğini hissetti. Üç içkiden sonra normaldi tabii.

Oyunda ara olmuş ve reklamlar başlamıştı. Bud Wilkenson enerji kriziyle ilgili konuşuyordu. Gerçek bir krizdi bu ve herkesin yardımcı olmasını istiyordu. Çatılar iyi şekilde izole edilmeli, kızartma yapmadıkları zaman ocak bacalarını kapalı tutmalıydılar. Sonunda logo firması göründü. Kendi ürünlerinin tanıtımını yapıyorlardı; bir tabela ve üzerinden size bakan mutlu bir kaplan. Tabelada:

EXXON

yazısı okunuyordu.

Esso adı bile Exxon olarak değişmişti ve herkes kötülük dolu günlerin yaklaşmakta olduğunu bilmeliydi. Esso insanın ağzından rahatça, kayar gibi çıkardı. Sanki hamakta dinlenen bir adamın yumuşak sesi gibi. Exxon'sa Yurir gezegeninin diktatörünün adını telaffuz etmekten farksızdı.

Exxon bütün güçsüz Dünyalıların silahlarını bırakıp teslim olmasını istiyor, dedi kendi kendine. Bu sözlere gülmekten kendini alamadı ve yeni bir içki hazırladı. Kalkmasına hiç gerek yoktu, Güney viskisiyle şişenin dibine doğru inmiş Seven Up şişesi yanıbaşındaki masadaydı. Plastik bir kapta buz bile vardı.

Tekrar maça döndü. Charger'lar topu dikerek atışı yaptı. Hugh Frednach, Mustang'lerin defans oyuncusu, topu kaparak şampiyonluklar görmüş Hank Rucker'a attı. O da Mustang'leri altıya kadar ilerletti. Sonra Charger'lardan Cocker topu tekrar Mustang yarı sahasına taşıdı. Ve Kurt Vonnegut'un kitaplarında yazdığı gibi, «Bu böyle sürüp gitti.» Kurt Vonnegut'un bütün kitaplarını okumuştu. Bu kitaplarla şu oynanan maç arasında bu kadar yakın bir bağ olması komikti. Geçen hafta gazete haberlerinde, Kuzey Dakota'nın Drake kasabasındaki bir okulun ilan tablosunda sergilenen, Vonnegut'ın Dresden'deki yangın bombaları hakkında yazdığı *Beşinci Mezbaha* adlı romanının kopyalarının yakıldığı yazıyordu. Biraz düşünürsen, arada komik bir ilişki olduğunu farkedebilirsin.

Fred, şu otoyol şubesindeki piçler neden 784 genişletme planını Drake'de uygulamıyorlar? Onların buna bayılacaklarına bahse girerim. George, bu çok hoş bir fikir. Niçin bu konuyla ilgili bir şeyler yazmıyorsun? S... git, Fred.

Charger'lar sayı yaptı. Şimdi 34-3 olmuştu. Tezahüratçı kızların bazıları popolarını sallayarak dans ettiler. Hafif uyuklama durumundaydı. Bu yüzden Fred'den yakasını kurtaramıyordu. İşte yine konuşmaya başlamıştı.

George, ne yaptığının farkında olduğunu pek sanmıyorum. Bırak da sana ben açıklayayım. Heceleyerek anlatayım, bunak herif. (Yakamı bırak, Fred.) Birincisi, Waterford için tanınan süre yakında bitecek. Salı gece yarısı bu iş bitmiş olacak. Çarşamba günü, Tom McAn şu İrlanda piçi Patrick J. Monohan'la anlaşmasını yapacak. Çarşamba öğleden sonra ya da perşembe sabahı kocaman bir SATILDI levhası asılacak. Çamaşırhanedekilerden biri bunu gördüğünde, belki biraz zaman kazanmak için biz aldık diyebilirsin. Ama Ordner olayı didiklerse, öldün demektir. Ama (Freddy, beni rahat bırak) cuma günü yeni bir levha asılacak:

WATERFORD'DAKİ YENİ YERİMİZ
THOM MCAN AYAKKABILARI
Burada Yeniden Büyüyeceğiz!!!

Pazartesi erkenden işini kaybedeceksin. Evet, sabah ondaki kahve molasından önce artık işsiz bir adam olacaksın. Sonra eve Mary'le konuşmaya geleceksin. Bunun ne zaman olacağını tam bilemem. Oradan otobüsle eve gelmek yalnızca on beş dakika sürüyor, böylece yirmi yıllık evliliğin ve yirmi yıllık iş hayatın o kısacık sürede bitmiş olacak. Ama Mary'e olayı anlattıktan sonra uzun bir açıklama senaryosu gerekecek. Bunu iyice sarhoş olana kadar erteleyebilirsin ama eninde sonunda...

Fred, şu Allah'ın belası çeneni kapa!

...Er ya da geç işini nasıl kaybettiğini anlatmak zorunda kalacaksın. Kendini savunmaya çalışacaksın. Pekâlâ, Mary, otoyol yetkilileri birkaç ay içinde Köknar Sokağı yakınında yeni yerler yapmayı düşünüyor. Ben de ihmalkârlık yapmış biri olarak oradan bir yer edinmek için elimden geleni yapacağım. 784 otoyol planını hâlâ bir kâbus olarak düşünüyorum, ama uyanacağım. Evet, Mary, evet, yerleşeceğimiz yeni bir yer bulacağım. Tamam, Waterford için geç kaldım, ama yeni bir site kurulunca hemen oraya gideceğim. Bu Amroco Sitesine girmek ne kadar mal olur acaba? Şey, bir ya da bir buçuk milyon diyebilirim.

Seni uyarıyorum, Fred.

Ya da ona bu işleri senden daha iyi bilen başka birinin olmadığını söyleyebilirsin, George. Mavi Kurdele'nin kârlılığının çok az olduğunu, yukarıdaki finansçıların ve maliyet analizcilerinin Mavi Kurdele'yi kapatıp, meclisin verdiği parayı almayı daha uygun bulduklarını söyleyebilirsin. Ona bunu söyleyebilirsin.

Oh, cehenneme kadar yolun var.

Ama o filmin ilk yarısı ve bunun ikinci yarısı da var değil mi? Sen Mary'e gidebileceğiniz hiçbir ev olmadığını ve olamayacağını söylediğinde ikinci yarısı da var değil mi? Sen Mary'e gidebileceğiniz hiçbir ev olmadığını ve olamayacağını söylediğinde ikinci yarı başlayacak. Bunu nasıl açıklayacaksın?

Hiçbir şey yapmayacağım.

Doğru. Yalnızca sandalında uyuyakalmış balıkçılara benziyorsun. Ama salı akşamı fırtına çıkınca sandalın tepetaklak olacak, George.

Tanrı aşkına, pazartesi git ve Monohan'ı gör, onu mutsuz bir adam yap. İşaretli yeri imzala. Bu ancak cuma akşamı Ordner'a söylediğin yalanlar kadar sorun olur. Ama kurtarabilirsin. Tanrı bilir bundan önce de temize çıkabilirsin.

Beni rahat bırak. Nerdeyse uyumak üzereyim.

Bu, Charlie'yle ilgili değil mi? Belki de cinayet işlemenin bir yolu, ama Mary için adil değil. Kimse için adil değil. Sen...

Ok gibi yerinden fırlayınca içkisi halıya döküldü. «Belki bu yalnızca ben olabilirim.»

Peki, silahlar hakkında ne diyorsun, George? Ne diyorsun?

Titreyerek kadehini yeniden doldurdu.

26 Kasım 1973

Çamaşırhaneden üç blok ötedeki Nicky'nin Yeri adlı restoranda Tom Granger'la oturmuş, bira içiyor ve yemeğin gelmesini bekliyorlardı. Otomatik pikapta Elton John'un «Hoşçakal Sarı Yol»u başlamıştı.

Tom, 37-6'yla kazanan Charger'lar ve maç hakkında bir şeyler anlatıyordu. Tom hiç ayırım yapmaksızın bütün kent takımlarını tutardı ve onların kaybı Tom'u çıldırtırdı.

Beyaz, naylon pantolon takım giymiş bir kadın garson yemeklerini getirdi. Kadın üç yüz yaşındaydı, belki de üç yüz dört. Aynı şey kilosu için de geçerliydi. Sol göğsünün üzerindeki kartta, GAYLE. «Nick'in Yeri'nde yemek yediğiniz için teşekkür eder» yazılıydı.

Tom sosun içinde bir dilim kızarmış biftek, kendisi de iki tane sade çizburger ısmarlamıştı. Çizburgerlerin çok iyi yapıldığından emindi. Daha önce de burada yemişti. 784 otoyolu, yarım blok ötedeki Nick'nin Yeri'nin yokluğunu da hissettirecekti insana.

Sessizce yemeklerini yediler. Tom dün geceki maçla ilgili ateşli konuşmasını bitirdikten sonra ona Waterford planı ve Ordner'la yaptığı konuşma hakkında sorular sormaya başladı.

«Perşembe ya da en geç cuma imzayı atacağım,» dedi.

«Ben sürenin salı günü bittiğini sanıyordum.»

Tom McAn'ın Waterford işinden vazgeçtiği hakkında kısa bir hikâye uydurup anlatmaya başladı. Tom Granger'a yalan söylemek pek hoşa gidecek bir şey değildi aslında. Tom onun yalanını anlayacak kadar zeki biri sayılmazdı, ama on yedi yıllık arkadaşıydı ve onu kandırmak üzücüydü.

Anlatacaklarını bitirdiğinde, Tom'un tek söylediği «Ya,» oldu ve konu kapandı. Tom bir parça eti ağzına götürüp çiğnerken yüzü buruştu. «Neden burada yedik ki? Buranın eti de berbat, kahvesi de. Karım bile bunun daha iyisini yapar.»

«Bilmem, neden buraya geldik,» dedi. «Şu İtalyan lokantasının açıldığı günü hatırladın mı? Verna'yla Mary'i götürmüştük hani.»

«Tabii, ağustostu. Verna hâlâ orada yediği ricotta... yo, hayır, rigatoni yemeğini dilinden düşürmüyor.»

«Ve yan masada oturan adamı da hatırlıyor musun? Dev gibi şişko adamı?»

«Şişman dev...» Tom lokmasını çiğniyor ve adamı hatırlamaya çalışıyordu. Sonunda başını olumlu bir şekilde salladı.

«Onun dolandırıcı olduğunu söylemiştin.»

«Ohhhhh.» Tom'un gözleri büyüdü. Boşalan tabağını itip bir Herbert Tareyton sigarası yaktı. Sönen kibriti tabağın içine atarak onun sosun içinde yüzüşünü seyretti bir süre. «Evet, doğru. Sally Magliore.»

«Adı bu muydu?»

«Evet, buydu. Kalın camlı gözlükleri olan iri adam. Dokuz çeneli, Salvatore Magliore. Bu isim bir İtalyan genelevini çağrıştırıyor, değil mi? Tek-Göz Sally. Tek gözünde katarakt olduğu için insanlar onu genellikle bu adla çağırır. Üç ya da dört yıl önce Mayo Kliniğinde aldırtmış... kataraktı, gözünü değil. Evet, o büyük bir sahtekârdır.»

«Ne iş mi yaparlar?» diye sordu Tom. Bir yandan da tabağının içine sigarasının külünü silkeledi. «Uyuşturucu, kadın, kumar, sahte yatırımlar ve dolandırıcılık. Ve diğer dolandırıcıları ortadan kaldırmak. Geçen hafta, gazetedeki haber dikkatini çekmedi mi? Arabasının bagajında bir erkek cesedi bulmuşlar. Kafasına altı el ateş edilmiş ve gırtlağı kesilmiş. Gerçekten komik bu. Bu insanın kafasına altı el ateş ettikten sonra, niçin bir de gırtlağını kesmişler? Tam Tek-Göz Sally'ye yakışacak bir örgüt cinayeti.»

«Yasal bir işi var mı?»

«Evet, var. Norton'un arkasında araba satıyor. Magliore'un Garantili Kullanılmış Arabaları. Her araba bagajında bir cesetle beraber.» Tom gülerek tabağın içine biraz daha kül silkeledi. Gayle yanlarına gelip kahve isteyip istemediklerini sordu. İki kahve daha söylediler.

«Isıtıcı kazan kapağı için istediğim o perçinleri bugün aldım,» dedi Tom. «Benim aletime benziyorlar.»

«Sahi mi?»

«Evet. Boyları hilafsız yirmi santim, yedi buçuk santim kadar da enleri var.»

«O zaman benim aletime benziyorlar.»

İkisi de güldüler ve işe dönme zamanı gelene kadar oradan buradan lafladılar.

O öğleden sonra, otobüsten Banker Sokağında indi ve kendilerine komşu olan Duncan'ın barına doğru yürüdü. Bir bira ısmarladı ve Duncan'ın dün geceki maçı heyecanla anlatmasını dinledi. O sırada arka taraftan biri gelip Bovling Skor Tabelasının iyi çalışmadığını söyledi. Duncan bir göz atmak için gidince, birasını yudumlayarak TV'yi izlemeye koyuldu. Dramatik pembe dizilerden biri oynuyordu. İki kadın yavaş sesle Hank adında biri hakkında konuşuyorlardı. Tam o sırada Hank okuldan geldi. Kadınlardan biri yirmi yıl önce mezuniyet balosunda geçirdiği tatsız bir deneyim sonucu doğurduğu çocuğun Hank olduğunu öğrenmişti.

Freddy bir şeyler söylemeye çalıştıysa da, George hemen çenesini kapattı. Devre anahtarının çalışma düzeni harikaydı. Bütün gün de öyle olmuştu.

Bu doğru, seni boktan şizofren! diye Fred bağırdı.

Sonra George onun ağzını kapattı. Çek arabanı, Freddy. Burada istenmeyen kişisin.

«Tabii ki ona söylemeyeceğim,» dedi ekrandaki kadınlardan biri. «Benden bunu ona anlatmamı nasıl beklersin?»

«Yalnızca... anlat ona,» dedi diğer kadın.

«Niçin anlatayım? Yirmi yıl önce olup bitmiş bir olay için dünyayı neden ayağa kaldırayım?»

«Ona yalan mı söyleyeceksin?»

«Ona hiçbir şey anlatmayacağım.»

«Anlatmak zorundasın.»

«Sharon, ona anlatmaya cesaret edemem.»

«Eğer sen anlatmazsan, Betty, ona ben kendim anlatacağım.»

Duncan, «Şu boktan makineler her zaman sorun çıkarır,» diyerek yanına geldi. «O budala heriflerin bunları ilk getirdikleri günden beri sorun bitmedi. Şimdi ne yapabilirim? Tanrı'nın cezası Otomatik Endüstrileri firmasını mı aramalıyım? Başıma neler geleceğini bal gibi biliyorum. En az yirmi dakika sekreterler arası bağlantıları bekleyeceğim. Tam ümidimi keserken doğru hatta bağlayacaklar. Karşıma çıkan herif, işlerinin başından aşkın olduğunu, ama çarşambaya birini yollamaya çalışacaklarını söyleyecek. Çarşamba! Sonra kıt kafa biri cuma günü ortaya çıkacak. Dört beş bardak beleş birayı mideye indirdikten sonra arıza neyse tamir edecek ve iki hafta bile geçmeden aletin başka bir yeri bozulacak. Eskiden kumar makinelerim vardı. O zaman her şey iyiydi. O makineler tutukluk yapmazdı. Ama gelişiyoruz. 1980'lerde hâlâ buralarda olursam Bovling Skor Tabelasının yerini daha otomatik bir levhanın aldığını görebileceğim. Başka bira ister misin?»

«Evet,» dedi.

Duncan birayı almak için gidince, barın üzerine elli sent koyduktan sonra, bozuk Bovling Skor Tabelalarının yanında olan telefon kulübelerine doğru yürüdü.

Aradığı şeyi sarı sayfaların alt kısmında, Yeni ve Kullanılmış Arabalar bölümünde buldu. MAGLIORE'UN KULLANILMIŞ ARABALARI, 16. Cadde, Norton 892-4576.

16. Cadde daha yukarılarda Verner Caddesi oluyordu ve orada sarı sayfalarda olmayan her şeyi bulabilirdiniz.

Telefona bir bozukluk atıp Magliore'un Kullanılmış Arabalar dükkânının telefonunu çevirdi. Telefon ikinci çalışta açıldı ve bir erkek sesi duyuldu. «Magliore'un Kullanılmış Arabaları.»

«Ben Davis,» dedi. «Bart Dawes. Bay Maliore'la görüşebilir miyim?»

«Sal meşgul. Ama ben yardımcı olabilirsem, memnun olacağım. Pete Mansey.»

«Hayır, Bay Mansey, ben Bay Magliore'la görüşmeliyim. Şu iki Eldorados için konuşmak istiyorum.»

«Yanlış aradınız,» dedi Mansey. «Biz enerji tasarrufu diye son zamanlarda büyük araba alışverişi yapmıyoruz. Kimse de almak istemiyor zaten. Böylece...»

«Ben alırım,» dedi.

«Ne alırsınız?»

«İki tane Eldorado. Biri 1970, biri de 1972. Bir altın, bir de krem rengi. Geçen hafta Bay Maliore'la görüşmüştük. Bu bir iş anlaşması.»

«Ah, evet anlıyorum. Ama kendisi şimdi burada değil, Bay Dawes. Gerçeği söylemek gerekirse Chicago'da. Gece on bire kadar da onunla hiçbir şekilde ilişki kurmam mümkün değil.»

Dışarda Duncan, Bovling Skor Tabelası üzerine bir levha astı: BOZUKTUR.

«Yarın dönecek mi?»

«Evet, kesinlikle dönecek. Bu bir ticari anlaşma mı?»

«Hayır, dürüst bir alışveriş.»

«Özel bir şey mi?»

Bir süre duraksadı, sonra, «Evet, doğru. Saat dört iyi mi?» diye sordu.

«Tabii, iyi.»

«Teşekkürler, Bay Mansey.»

«Aradığınızı söyleyeceğim.»

«Memnun olurum,» diyerek telefonu dikkatle kapattı. Avuçları terden sırılsıklam olmuştu.

Eve döndüğünde, Merv Griffin'in yine ünlülerden biriyle söyleşi yaptığını duydu. Posta kutusu boştu; böyle olması insanın içini ferahlatıyordu. Oturma odasına doğru yürüdü.

Mary yanında bir kutu kâğıt mendille birlikte romlu çayını yudumluyordu. Oda viks kokusuyla dolmuştu.

«İyi misin?» diye sordu.

«Sakın öpme,» dedi karısı. Sesi uzaklardan gelen sis düdüğü gibiydi. «Sanki esrar çekmiş gibiyim.»

«Zavallı çocuk,» diyerek onu alnından öptü.

«Sana bunu sormaktan nefret ediyorum, ama bakkala uğradın mı? Meg Carter'la beraber gidecektik, ama bu durumda onu arayarak özür diledim.»

«Evet. Ateşin var mı?»

«Hayır. Tamam, belki biraz.»

«Fontaine'den senin için bir randevu alayım mı?»

«Hayır. Eğer kendimi kötü hissedersem, ben ararım.»

«Burnun felaket tıkalı.»

«Evet. Viks kısa bir süre yardımcı oldu, ama şimdi...» Omzunu silkerek, gülümsedi. «Donald Duck'dan farkım yok.»

Kısa bir tereddüt geçirdikten sonra, «Yarın akşam eve biraz geç döneceğim,» dedi.

«Ya, öyle mi?»

«Bir ev bakmak için kuzey yakasına gideceğim. İyi bir şeye benziyor. Altı odalı. Bir de küçücük arka bahçesi var. Hobart'lardan da fazla uzak sayılmaz.»

Freddy'nin sesi kulaklarında çınladı. Neden, seni aşağılık hayta?

Mary'nin yüzü aydınlandı. «Harika. Ben de seninle gelebilir miyim?»

«Gelmesen iyi olur. Baksana hastasın.»

«Sarınıp sarmalanabilirim.»

«Gelecek sefere,» dedi ciddi bir ifadeyle.

«Tamam.» Kocasına bakarak, «Tanrı'ya şükür, sonunda bu işle ilgilenmeye başladın,» dedi. «Endişeleniyordum.»

«Hiç endişelenme.»

«Elimde değil.»

Kocasının kollarına sığındı bir süre ve sıcak romlu çayını yudumladı. Merv Griffin, James Brolin'le yeni filmi «Batıdaki Dünya» hakkında sohbet ediyordu. Yakında bütün ülkenin sinema salonlarında gösterilecekti.

Mary akşam yemeğini ısıtmak için kalktı. O da televizyonun kanallarıyla oynamaya başladı. Sonunda bir kanalda «F Takımı»nı yakaladı. Böylece Freddy'nin sesini duymaktan kurtulabilirdi. Ama Freddy susmaya niyetli değil gibiydi. Yalnızca konuşma tarzında biraz değişme olmuştu.

İlk TV'yi aldığın günü hatırlıyor musun, Georgie?

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Ekranda Forrest Tucker'a bakıyor, ama sanki hiçbir şey görmüyordu.

Hatırlıyorum, Fred. Nasıl unutabilirim. Bir gece, Upshaws'larda «Büyük Gösteri ve Dan'ın Geleceği» filmlerini seyredip eve dönmüşlerdi. İki yıllık evliydiler. Mary, «Donna Upshaw bu gece biraz... garip gibiydi, farkettin mi?» diye sormuştu. Şimdi bile Mary'nin o geceki çekici görünüşünü anımsıyordu. İnce, uzun bacaklarını ve yazın aldığı beyaz sandaletler içindeki zarif ayaklarını hatırlıyordu. Uçsuz bucaksız gibi görünen o şahane bacakları beyaz şortun içinde bambaşka bir çekicilik kazanmıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, şu an Donna Upshaw'ın nasıl göründüğü umurunda bile değildi; şimdi tek isteği o kısacık şortun içinde olan yerleri keşfetmekti.

«Koca mahallede tek televizyonu olan insanlar olarak, onlarda toplanan onca komşuya hizmet etmek Donna'yı yormuştur belki de,» dedi.

Mary'nin kaşlarının yukarı kalktığını farketti. Bu da onun aklını bir şeylerin kurcaladığı anlamına gelmekteydi. Bunu bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Ama üst kat merdiveninin ortalarına gelmişlerdi ve elleri o ufacık şortun içindeki kalçaları okşamakla meşguldü. Mary konuştuğunda zamanı unutmuş gibiydi. Nerdeydiler?

«Bart, masa üstüne konan cinsten bir şey bize kaça patlar?»

Yarı uykulu yanıt vermişti, «Sanırım yirmi sekiz, belki de otuz dolara bir Motorola alabiliriz. Ama Philco...»

«Radyo değil. Bir televizyon.»

Ayağa kalkarak ışığı yaktı ve Mary'e baktı. Çarşaf kalçalarına kadar kaymış çırılçıplak yatakta yatıyor ve ona gülümsüyordu. Ciddi olduğunu anladı. Mary'nin meydan okuma sırıtışıydı bu.

«Mary, TV almak için yeterli paramız yok.»

«Ufak bir model ne kadardır? Bir GE, bir Philco ya da başka bir model?»

«Yeni mi?»

«Yeni.»

O şahane göğüslerin üzerinde oynaşan ışığı seyrederken ne yanıt vereceğini düşünüyordu. O kadar ince, o kadar güzeldi ki (ama şimdi biraz yağlanmış, George. Kendini ayıpladı, onun için asla bu kelimeyi kullanma, Freddy), fazlasıyla hayat doluydu. Saçlarının her bir tutamı bile: canlı, kışkırtıcı...

«Yedi yüz elli dolar civarında olmalı,» dedi Mary'nin gülümsemesinin dudaklarında donup kalacağını düşünerek... ama beklediği olmadı.

«Pekâlâ, bak,» diyerek Hindular gibi oturdu yatakta. Çarşafın altından bağdaş şeklini almış bacakları belli oluyordu.

«Ben,» dedi gülümsemeye çalışarak.

«Demek istediğim başka.» Sonra gülmeye başladı ve yanaklarından boynuna doğru hoş bir kırmızılık yayıldı. (Ama bu sırada vücudunu kapamak için hiçbir harekette bulunmamıştı).

«Aklından neler geçiyor?»

«Erkekler neden televizyon ister?» diye sordu. «Hafta sonları maçları seyretmek için. Peki kadınlar neden ister? Öğleden sonraları pembe dizileri seyretmek için. Ütü yaparken dinleyebilirsin ya da bütün işler bitmişse ayaklarını koltuğa uzatarak seyredebilirsin. Şimdi biz ne yapıyoruz? Halbuki TV'yle yapacak bir şeyler bulunuyor –bazı faydalı şeyler– aksi halde boş boş oturmuş olacağız...»

«Kitap okuyabilir ya da belki sevişebiliriz, değil mi?» diye önerdi.

«Bunlar için her zaman vakit bulabiliriz,» dedi gülerek. Yüzü pembeleşmiş, ışıkta iri gözleri gölgelenmişti. Göğüslerinin üstüne düşen ışık ateşli daireler çiziyordu. Birazdan ona teslim olacağını biliyordu. Daha önce de yaşamıştı bunu. İkinci kez sevişebilmek için yüzlerce dolar değerinde dolaplı bir Zenith, televizyon vaadinde bile bulunmuştu. Bunu düşününce, sertleştiğini hissetti. Sanki yılan taşlaşmış gibiydi. Bunu, Ridpathler'deki bir 'Yılbaşı Yemeğinde' içkiyi fazla kaçıran Mary söylemişti (ve şimdi, on sekiz yıl sonra, yılanın tekrar taşlaştığını hissediyordu–bu hatırlamanın ötesinde bir şeydi).

«Pekâlâ, tamam,» dedi. «Benim için hafta sonları ay ışınla dolacak, senin için de öğleden sonraları. Ama, sevgili Mary, oh-öyle-değil-Bakire Mary, nasıl yapacağız?»

Birden kıkırdayarak ona doğru atıldı. Göğüsleri midesinin üzerinde yumuşacık bir ağırlık yapıyordu (eh-o zamanlar göbeğim dümdüzdü, Freddy. Şimdiki cumba gibi çıkıntıdan eser bile yoktu). «Bu da işin oyun tarafı!» dedi karısı. «Bugün ayın kaçı? On sekiz haziran mı?»

«Evet.»

«İyi, hafta sonları kendi işlerini yap ve aralığın on sekizinde paralarımızı birleştireceğiz...»

«...ve bir tost makinesi alırız,» dedi sırıtarak.

«...ve o televizyona sahip oluruz,» dedi ciddiyetle. «Bunu yapabileceğimizden eminim, Bart.» Sonra yeniden kıkırdamaya başladı. «Ama işin en eğlenceli tarafı, o gün gelene kadar ne yaptığımızı birbirimize söylemeyeceğiz.»

«Ancak iş dönüşünde kapımızın üzerinde kırmızı ışık görmediğim sürece, olur,» dedi teslim olmuş bir ifadeyle.

Karısı onu kucaklayarak, gıdıklamaya başladı. Birazdan gıdıklama okşamaya dönüşmüştü.

«Onu bana getir,» dedi fısıltıyla ve kavradı. Önce hafif olan elinin teması sonradan işkence edici bir hal aldı. Şimdi karısı ona yardımcı oluyor ve yol gösteriyordu. «İçime sok, Bart.»

Ve sonra, karanlıkta elleri başının arkasında kenetlenmiş yatarken, «Birbirimize söylemeyeceğiz, tamam mı?» dedi.

«Söylemeyeceğiz.»

«Mary, bu hayatımızı neye çevirecek? Sana Donna Upshaw'ın bütün mahalleye ikramda bulunurken nasıl isteksiz olduğunu söylemedim mi?»

Yanıt verirken sesinde en ufak bir cilve kırıntısı bile yoktu. Sesi monoton, biraz sertçe ve azıcık da korkuluydu: asansörsüz apartmanlarının üçüncü katında esen sıcak haziran rüzgârına biraz kış havası katmış gibiydi ses tonu. «Otlatçılık yapmaktan hiç hoşlanmam, Bart. Ve yapmayacağım da. Hiçbir zaman.»

Bir zaman sonra, karısının teklifi kafasını altüst etmeye başlamıştı. Hangi akla hizmetle şu kalan yirmi hafta sonu içinde onca parayı toparlayabileceğini düşünmüştü? Endişe verici bir durumdu bu. Birilerinin çimlerini biçmek için biraz yaşlanmış sayılırdı. Mary'yse kendinden son derece emin etrafında dolaşıyordu. Onun bu hali işkillenmesine neden oluyor ve bir yerlerde parası olduğunu ya da para kazandığını düşündürüyordu insana. Gözünü dört açsan iyi edersin, Bart, diyerek kendi kendine kahkahalarla güldü.

Çok hoş günlerdi değil mi, Freddy? Öyleydi, Georgie. Onlar sit... muazzam günlerdi.

Bir gün, işten çıkmış arabasına binmek üzereyken kuru temizleme binasının arkasından görünen fabrikanın koca bacası dikkatini çekti. Aklına bir fikir gelmişti.

Araba anahtarlarını tekrar cebine atarak, Don Tarkington'la konuşmak için içeri girdi. Don iskemlede arkasına yaslandı. Elleri göğsünde, beyazlaşmaya başlamış, kalın, çalı gibi kaşların altından ona baktı. (Öyle kıllı bir adamdı ki, o çalı gibi kılları burun deliklerinde ve kulaklarında da görebiliyordunuz.)

«Bacayı boya,» dedi.

O peki dercesine başını salladı.

«Hafta sonları.»

Tekrar başını salladı.

«Fazla mesai ücreti-üç yüz dolar.»

Yine başını salladı.

«Sen delisin.»

O kahkahalarla güldü.

Don gülümsedi. «Uyarıcı ilaç alışkanlığı mı başladı, Bart?»

«Hayır,» dedi. «Ama Mary'yle bir anlaşmamız var.»

«İddialaştınız mı?» Çalı kaşları hayretle yukarı kalkmıştı.

«Daha efendice bir şey. Sanırım senin dilinde bu bir bahis.»

«Don bacanın zaten boyaya ihtiyacı var ve benim de üç yüz dolara. Ne diyorsun? Müteahhit gelse en az dört yüz elli alır.»

«Araştırdın değil mi?»

«Evet.»

«Deli piç,» dedi Don ve gülümsemeye başladı. «Sonunda kendini öldüreceksin.»

«Evet, belki de haklısın,» dedi gülerek (ve on sekiz yıl sonra, burada haberlere teslim olmuş bir aptal gibi oturmuş sırıtıyordu).

Bir hafta sonu (temmuzun dördü olmuştu) yerden yukarda sallanan bir inşaat iskelesinin üstündeydi. Elinde fırçası, rüzgârda yalpalanıyordu. Öğleden sonra rüzgâr fırtınaya dönüşmüş ve iskelenin iplerinden birini koparmıştı. Göğsüne bağlı olan emniyet ipi yavaşça dama doğru esnemiş ve onu aşağı düşmekten kurtarmıştı. Bir daha onu kimse o kahrolası yere çıkartamazdı. Hele bir televizyon uğruna dünyada oraya dönmezdi. Ama yeniden iskeleye çıktı. Televizyon için değil ama Mary için değerdi. Lamba ışığında iki yana doğru açılmış o küçük göğüsler, o sırıtışla aralanan dudaklar ve o sürekli renk değiştiren cüretkâr gözler için değerdi.

Eylül başı bacayı bitirmişti; şimdi yeniden bembeyaz ve pırıl pırıl gökyüzüne yükseliyordu. Boya ve tiner lekeleriyle dolu ellerini ovalayarak, eserini gururla seyretti.

Don Tarkington ödemeyi çekle yaptı. «Kötü değil,» söylediği laf buydu. «Bir ahmak adamın elinden çıktığı düşünülürse.»

Bir elli dolar da, Henry Chalmers'ın yeni oturma odasının duvarlarına ahşap kaplama yaparak kazandı. O günlerde, Henry, fabrikada ustabaşı olmuştu –ve Ralph Tremont'un eski Crist-Craft'ını boyuyordu. Aralığın on sekizi geldiğinde, Mary'yle beraber yemek odasındaki masanın başına oturdular. Silahlarını kuşanmış, dost olmaya çalışan iki garip hısım gibiydiler. Karısının önüne nakit olarak üç yüz doksan doları koydu– parayı bankaya yatırmış biraz faiz ekleyebilmişti.

Mary de dört yüz on altı doları onunkinin üzerine bıraktı. Parayı önlük cebinden çıkarmıştı. Para birer ve beşer dolarlık olduğundan kendisinkinden çok daha büyük bir tomar oluşturmuştu.

Paraya şöyle bir göz atarak, «Tanrı aşkına bunu nereden buldun, Mary,» diye sordu.

Karısı gülümseyerek, «Yirmi altı tane elbise diktim, altmış dört tane elbise eteği bastırdım, kırk dokuz etek boyu kısalttım; tığla dört halı ördüm, bir tanesi olta iğnesi şeklindeydi; beş kazak ördüm, iki Akgan

stili bir tane de tam set olarak keten masa örtüsü yaptım, altmış üç tane mendil işledim, on iki havlu ve on iki yastık kılıfı işledim. Uykumda bile desenler arasındaydım.

Gülerek ellerini uzattı. Onun parmak uçlarındaki kalın nasır kabartılarını ilk kez farkediyordu. Aynı gitar çalanların parmağında oluşan nasırlar gibiydi.

«Ah Tanrım, Mary,» dedi boğuk bir sesle. «Tanrım, şu ellerinin haline bak.»

«Ellerim gayet iyi,» dedi. Koyulaşmış gözbebekleri neşeyle dans ediyordu sanki. Sen de o bacanın tepesinde pek şirindin doğrusu, Bart. Bir keresinde bir sapan satın alıp, seni popondan vurabilir miyim diye düşündüm...»

Gürültüyle yerinden fırlayarak onu kucakladı ve doğru yatak odasına götürdü. O öğleden sonrayı nasıl geçirdiğimizi hâlâ hatırlıyorum, Freddy kocamış adam.

Sonra kırk dolar fazla paraları kaldığını keşfederek, masa üstü yerine mobilyalı olandan almaya karar verdiler. Johny TV'nin sahibi (şu anda John 784'ün istimlakine kurban gitmişti) RCA'nın geliştirdiği yeni modeli önermiş ve bunu alırlarsa mutlu olacağını ve sadece haftada on dolar ödemeleri gerekeceğini söylemişti.

«Hayır,» dedi Mary.

John üzülmüş gibi baktı. «Bayan, yalnızca dört hafta. Hayatınızın en kârlı alışverişini yapıyorsunuz.»

Mary, «Bir dakika,» dedi ve Bart'ı, Noel öncesi, havanın soğuğuna aldırmayan insanların Noel şarkıları söyleyerek bir aşağı bir yukarı yürüdükleri caddeye çıkardı.

«Mary,» dedi, «John haklı. Sanki.»

«İlk önce kendi evimiz için takside girmeliyiz, Bart,» dedi. Kaşları arasında o ince çizgi belirmişti. «Şimdi dinle...»

İçeri girdiler. «Bunu ayırmak mümkün mü?» diye John'a sordu.

«Sanırım kısa bir süre için. Ama bu benim en yoğun iş yaptığım mevsim, Bay Dawes. Ne kadar zaman?»

«Yalnızca hafta sonuna kadar,» dedi. «Pazartesi akşamı geleceğim.»

O hafta sonu sayfiyeye gittiler. Kar henüz başlamamıştı, ama soğuk kendini hissettiriyordu. Arka sokaklarda arabanın içinde çocuklar gibi kıkırdayarak amaçsızca dolaştılar. Arka koltukta içi dolmuş altı paket, Mary'de de bir şişe şarap vardı. Zamanla arka koltuk boy boy bira ve soda şişeleriyle dolmaya başladı. Ufakmış, büyükmüş bakmaksızın ne bulurlarsa koltuğa atıyorlardı. Mary'nin son zamanlarda iyice uzamış olan saçları, imitasyon deri paltosunun omuzlarından aşağıya uçuşuyor, heyecan ve soğuktan kızaran yanakları alevi andırıyordu. Şimdi bile, onun yere dökülmüş sonbahar yapraklarını tekmeleyerek yürüyüşünü görebiliyordu. Yapraklar üzerinde botlarının çıkardığı hışırtı adeta şöminede yanan odunların sesi gibiydi. Ayağı bir şişeye çarpınca, bir küçük çocuk gibi sırıtarak, eğilip onu alıyor ve zafer kazanmışçasına havada sallıyordu.

Onların da artık depoziti olan şişeleri yok, Georgie.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o zamanlar ne depozit vardı, ne de şişeleri geri alırlardı. Kullanır ve kaldırır atardın.

O pazartesi, işten sonra, esas değerini bulana kadar dört market gezmişler ve sonunda şişeleri otuz bir dolara satmayı başarmışlardı. Dükkânın kapanmasına on dakika kala John'ın yanına varabilmişlerdi.

«Dokuz dolar eksik,» dedi John'a.

John satış belgesinin karşı tarafına ödendi diye yazdı. Bu sırada da RCA televizyonları paket olmuştu bile. «İyi Noeller, Bay Dawes,» dedi. «Bekleyin, taşıyıcıyı alıp geleyim. Arabaya kadar size yardım edeceğim.»

Eve geldiklerinde, ilk kattaki heyecanlı komşu, Dick Keller, taşıma işinde onlara yardımcı oldu. O gece, en son kanalda milli marş çıkana kadar hepsini izlediler. Sonra televizyonun önünde test yayını karşısında seviştiler ve ikisi de göz yorgunluğundan başları ağrıyıp, bitap düşene kadar onun karşısında oturdular.

O günden beri televizyon nadiren öyle zevk vermiştir.

Mary odaya girdiğinde onu elinde boş viski bardağı, televizyona bakarken buldu.

«Yemeğin hazır, Bart,» dedi. «Buraya getireyim mi?»

Karısına baktı. Acaba o cesaret verici gülümsemeyi onun dudaklarında en son ne zaman gördüğünü merak etti. Kaşlarının arasındaki o ince çizgi, artık derin bir kırışık halini almıştı. Yaşını belli eden bir kırışık bir dövme.

Neden hiçbir zaman bilmek istemeyeceğin şeyleri merak edersin, diye düşündü.

«Bart?»

«Yemek odasında yerim,» dedi ve ayağa kalkarak, televizyonu kapattı.

«Tamam.»

Oturdular, önündeki alüminyum tepsiye baktı. İçine doğru bastırılmış altı kısma ayrılmıştı. Üzerindeki et sosun içinde yüzüyordu. Bu televizyondaki soslu etleri çağrıştırıyordu ona. Halbuki et soslar içinde yüzeceğine, sade ve tek olmalıydı. Birden hiç neden yokken Lorne Green'le ilgili düşüncelerini hatırladı: Oğlum, seni yakalayacağım kel kafa.

Şimdi bu sözler hiç de eğlenceli gelmedi ona. Hatta biraz ürkütücüydü.

«Oturma odasındayken neye gülüyordun, Bart?» diye Mary sordu. Gripten gözleri kızarmış, burun kenarları çatlamış ve soyulmuştu.

«Hatırlamıyorum,» derken düşünüyordu da. Şu an tek istediğim çığlık atmak. Kaybolan şeyler için. Senin sırıtışın için, Mary. Yüzünde artık göremediğim o sırıtış için, kafamı kaldırıp bağırmak istiyorum. Beni affet. Tamam mı?

«Çok mutlu görünüyordun,» dedi.

Bilmeyerek—bu anlaşılmaz bir şey ve bu gece anlaşılmaz şeylere ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Bu gece Mary'nin burnu gibi duygularının da harap olduğunu hissediyordu. Bilmeyerek dedi: «Televizyonun parasını denkleştirmek için seninle şişe toplamaya gittiğimiz günü düşünüyordum. Dolaplı RCA'yı.»

«Oh, o mu?» dedi Mary ve hapşırdı.

Jack Hobart'ın seyyar arabasına doğru yürüdü. Jack'ın arabası donmuş yiyecekler, sıcak ve servise hazır konserve yemekler ve bir sürü birayla doluydu.

«Jack! dedi. «Burada ne işin var?»

Jack hafifçe gülümsedi.«Eskiden olduğu gibi bir dükkân henüz bulamadım, bu yüzden... düşündüm...»

«Ellen nerde?»

«Cleveland'a geri döndü,» dedi. «Annesi öldü de.»

«Tanrım. Çok üzgünüm, Jack. Pek ani olmadı mı?»

Sokak lambalarının donuk ışıkları altında bir sürü seyyar satıcı dolaşıyordu etrafta. Gizli bölmelere yerleştirilmiş eskilikten çızırdayan hoparlörlerden insanın kulağına müzik nameleri geliyor, ama tam olarak bir şey anlaşılmıyordu. Önünden geçen bir kadın, bir yandan yüklü arabasını çekiyor, bir yandan da üç yaşlarında kolları sümük dolu mavi parka giymiş, ciyak ciyak bağıran bir çocuğu sürüklüyordu.

«Evet, ani oldu,» dedi Jack Hobart. Arabasından başını kaldırmamıştı ve dudaklarında anlamsız bir gülüş belirmişti. Arabada büyük sarı bir kutu vardı. Üzerinde:

KEDİ KUMU
Kullanıldıktan sonra atın.
Sağlıklı.

«Evet, öyle. Kendini çürümüş gibi hissediyordu, bilirsin, değişen hayatından geriye kalmış artık gibi. Kanserdi. Doktorlar açtılar, içine şöyle bir bakıp, anında dikerek kapattılar. Üç hafta sonra da öldü. Ellen için çok zor bir şey. Demek istediğim, o yalnızca yirmi yıl daha genç.»

«Evet,» dedi.

«Bu yüzden bir süreliğine Cleveland'da kalacak.»

«Evet.»

Birbirlerinin yüzüne bakıp, ölümün acı hakikatı karşısında utanarak gülümsediler.

«Nasıldı?» diye sordu. «Kuzeyde kaldığın yer?»

«Pekâlâ, sana gerçeği söyleyeceğim, Bart. İnsanları dost değil.»

«Değil mi?»

«Ellen bankada çalışırdı, hatırlarsın değil mi?»

«Pek tabii hatırlıyorum.»

«Evet, eskiden bankada çalışan kızlar toplanır arabalarla havuza giderlerdi. Ben de her perşembe Ellen'e arabayı verirdim. Bu onun günüydü. Kuzeyde şehrin içinde bir havuz var ve kadınların hepsi buraya üye. Bir yıl geçmesine rağmen, Ellen o kulübe giremedi.»

«Bu ayrımın güzel bir örneği, Jack.»

«Kahrolsunlar,» dedi Jack kızgınlıkla. «Zaten ellerinin ve dizlerinin üzerlerinde sürünerek yalvarsalardı bile, Ellen o kulübe girmezdi. Onun şahsına bir araba aldım. Eski, kullanılmış bir Buick. Buna bayıldı. Keşke iki yıl önce bunu yapabilseydim.»

«Evin nasıl?»

«Güzel,» dedi Jack içini çekerek. «Elektrik faturaları yüksek olsa da, güzel sayılır. Faturaları görmelisin. Bunlar, kolejde çocuğu olanlar için gerçek bir yıkım oluyor.»

Yavaşça yürüdüler. Jack'ın kızgınlığı geçmiş ve yüzünde yine sıkılgan bir gülümseyiş belirmişti. Birden onun eski bir dostu görmekten ne denli mutlu olduğunu ve o anı uzatmaya çalıştığını farketti. Kafasında ani bir görüntü belirdi. Jack kapıyı çalıyor ve hayali bir şirketin televizyonundan yükselen müziği duyuyor. Karısıysa binlerce mil öteden toprağın altında yatan annesini görebiliyor.

«Dinle, neden bize gitmiyoruz?» diye sordu. «Bir şeyler atıştırır ve NFL'de hatalı olan her şeyi açıklayan Howard Cosell'i dinleriz.»

«Hey, bu harika olur.»

«Yalnız Mary'i aramalıyım.»

Mary'i aradı ve karısı donmuş pastayı fırına koyacağını sonra da Jack'e hastalık bulaştırmamak için çıkıp yatacağını söyledi.

«Oraları nasıl bulmuş,» diye sordu karısı.

«İyi, sanırım. Mary, Ellen'in annesi ölmüş. Cenaze için Cleveland'a dönmüş. Kanserden.»

«Oh, olamaz.»

«Bu yüzden eski bir arkadaşın Jack'e faydası olur diye düşündüm, anladın mı?»

«Tabii, anladım.» Bir süre konuşmadı. «Belki onlarla komşu bile olabileceğimizi söyledin mi?»

«Hayır,» dedi. «Onu söylemedim.»

«Anlatmalısın. Bu onun moralini düzeltebilir.»
«Tabii. Hoşçakal, Mary.»
«Hoşçakal.»
«Yatmadan aspirin almayı unutma.»
«Alırım.»
«Hoşçakal.»
«Hoşçakal, George.» Telefon kapanmıştı.
Ürpererek telefona baktı. Mary bu ismi yalnızca onu memnun etmek istediği zaman kullanırdı. Aslında Fred-ve-George, Charlie'nin yarattığı bir oyundu.
Jack'le eve gelip maç seyrettiler ve sürüyle bira içtiler. Ama bu durum onu pek hoşnut etmedi.
On ikiyi çeyrek geçe, Jack eve gitmek üzere arabasına bindiğinde, «Allah'ın belası otoyolcular. Bizleri kendi isteklerine alet ettiler,» dedi gözlerini havaya dikerek.
«Haklısın.» Birden Jack'in ne kadar yaşlı göründüğünü düşündü, ürperdiğini hissetti. Jack'le aynı yaştaydılar.
«Görüşelim, Bart.»
«Görüşeceğiz.»
Biraz sarhoş, biraz keyifsiz birbirlerini sahte bir gülüşle selamladılar. Kıvrılan tepenin arkasında kaybolana kadar Jack'in arabasını izledi.

27 Kasım 1973

İçkiden ve geç kalkmaktan sersem gibiydi bu sabah. Yıkama makinelerinden gelen gürültülü dönme sesi, gömlek makinelerinin buhar sesi ve ütülerin tak tak çıkardığı sesler tahammül edilir gibi değildi.
Freddy çok kötüdür. Freddy bugün iblis rolünü üstlendi.
Dinle, Fred konuşuyor. Bu senin son şansın, oğlum. Monohan'ın ofisine gitmek için koca bir öğleden sonra var önünde. Eğer beşe kadar oraya ulaşamazsan, çok geç olacak.
Süre gece yarısına dek devam etmeyecek.

Tabii devam etmeyecek. Hemen iş çıkışı Monohan sana çuvaldızı batıracak ve akrabalarına sığınmak zorunda kalacaksın. Gideceğin yer Alaska da olabilir. Monohan için bu, kırk beş bin dolarla, elli bin dolar arasındaki komisyon farkı anlamına gelmekte. Bu da yeni bir arabanın fiyatı. Bu miktar para için hesap makinesine gerek yok. Bu para için Bombay'ın altındaki kanalizasyon şebekesinde yaşayan akrabalarını keşfedebilirsin.

Ama önemli değil. Çok etkili de olabilir. Kendisi olmadan da bu sistem daha uzun zaman çalışabilirdi. Gelecek patlama onu büyülemişti adeta. Hatta bunu şehvetle arzulamaktaydı. Doymak bilmediğinden kendi tabağında boğulacaktı.

Öğleden sonra, zamanını Ron'la, Dave'in yıkama makinesinde denedikleri yeni bir ürünü seyrederek geçirdi. Acayip bir gürültü vardı. Bu gürültü, en ufak bir şeyden bile etkilenen başının zonklamasına neden oluyor, ama düşünmekten uzak tutuyordu.

İş çıkışı, arabasını park yerinden çıkardı —yeni evlerini görmeye gideceğini söylediği için Mary memnunlukla o gün yapmak istediği şeylerde onu serbest bırakmıştı— ve şehir merkezinden geçerek Norton'a doğru sürdü.

Norton'un cadde kavşakları ve barları dışında kalan yerleri uğursuz bir karanlığa gömülmüştü. Restoranlarda değişik çeşitlerde zenci yemeklerinin reklamı yapılıyordu. Çocuklar yaya kaldırımlarında hoplayıp, sıçrıyor ve ellerindeki tebeşirle yerlere şekiller çiziyorlardı. Kahverengi taş bir binanın önünde park eden bir araba dikkatini çekti. Ancak pezevenklere ait olabilecek tipte, büyük ve pembe bir Eldorado Cadillac'tı bu. Arabadan inen kara adamın başında toprak sahiplerinin giydiği cinsten beyaz bir şapka, üstünde inci düğmeli süt beyazı takım elbise ve ayaklarında da siyah, yüksek ökçeli, büyük altın tokalı ayakkabılar vardı. Elindeki bastonun tepesinde fildişinden bir top görülüyordu. Adam yavaş ve kendinden emin adımlarla arabanın tepesine monte edilmiş boynuzlu Ren geyiğinin etrafından dolanarak yürüdü. Boynundaki gümüş zincirin ucunda kaşık biçiminde bir şey asılıydı. Dikiz aynasından çocukların şeker almak için ona doğru koşuşlarını seyretti.

Dokuz blok sonra adi görünümlü binalar seyrekleşerek yerini açık, düzensiz ve yumuşak balçık şeklinde topraklara bırakıyordu. Yağlı bir su, çamurlu yuvarlak tepelerin arasında kıpırtısız, ölü bir gökkuşağı gibi uzanıyordu. Solda, ufka yakın yerde, şehrin hava limanına inen uçağı görebiliyordu.

Şimdi 16'ncı yoldaydı. Şehir ve şehir sınırı arasında yayılmış olan yerleşim yerinde dolanmaya devam etti. McDonald's'ı geçti. Shakey'in yeri, Nino'nun horoz dövüştürdüğü yerin önünden ilerledi. Sezon dolayısıyla kapalı olan mandıranın ve Noddy-Time Motelin önünden ilerleyerek yoluna devam etti. Norton Drive-In Sinemasının önünden geçerken büyük afiş dikkatini çekti:

Cum.-Cts.-Pzr.
HUZURSUZ EŞLER
KOŞARAK GİDENLER

Bir bovling, bir de sürücü kursu sahasını geçti. Sezon yüzünden bunlar da kapalıydı. Gördüğü benzin istasyonlarının iki tanesinde şu tabela asılmıştı:

ÜZGÜNÜZ; BENZİN YOK

Bir mil sonra Magliore'un Kullanılmış Arabalarına gelmişti.

Buraya ne amaçla geldiğini kendisi de tam olarak bilmiyordu. Hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Bu yarım kalmış bir gece-firar-operasyona benzemişti. Elektrik direklerine bağlanmış, geceleri üzerlerine vuran ışıkla parlayan ve aşağıya doğru sarkan-yeşil, sarı, kırmızı, mavi-renkli spiral şeklindeki bayrakların altında arabalar yüzleri yola dönük sıralanmışlardı. Ön camların üzerinde fiyat ve birtakım slogan yazan kâğıtlar vardı:

795 DOLAR
İYİ ÇALIŞIR!

ve

550 DOLAR
İYİ NAKLİYE ARACIDIR!

ve toz içinde, lastikleri inik, eski bir Valiant'tan kırık ön camında:

75 DOLAR
ÖZEL MEKANİK!

yazıyordu.

Gri-yeşil palto giymiş bir satıcı karşısında duran şık kırmızı ceketli genç bir çocukla gülerek bir şeyler konuşuyordu. Mavi bir Mustang'ın önündeydiler. Oğlan kızgınlıkla bir şeyler söyledikten sonra elinin tersiyle sürücü bölümünün kapısına gürültülü bir biçimde vurdu ve kapıdaki pastan bir tabaka döküldü. Satıcı omuz silkerek gülümsemesini sürdürdü. Mustang orada durmaktan daha da eskimiş gibiydi.

Arazinin tam ortasında bir garaj ve birkaç bölümden oluşan ofis binası bulunuyordu. Park ederek arabadan indi. Garajın içinde, yukarı kaldırılmış bir platformun üstünde bir Dodge duruyordu. Bir adam altına uzanmış bir şeylerle uğraşıyordu.

«Bayım, oraya park edemezsiniz. Orası tam yol üstü.»

«Nereye park edeyim?»

«Ofise gireceksenIz, arka tarafa dolaşın.»

Garajın metal kısmı ve dizilmiş arabalar arasındaki daracık yoldan arabasını dikkatle sürerek arka tarafa geçti. Garajın arkasına park ederek arabadan indi. Rüzgâr insanın içini titretecek kadar sert ve soğuktu. Gözleri yaşarmasın diye kısarak bakmak zorunda kaldı.

Arkada bir de otomobil mezarlığı vardı. İnsanı şaşırtacak kadar büyük bir alandı bu. Arabaların bazıları tamamen parçalanmıştı. Şu an tekerlek jantları ve dingiller üzerinde duran çirkin maden levhalara benziyorlardı.

Ön tarafa doğru yürüdü. Bir tamirci egzoz takıyordu. Bir cola şişesi lastik kümesinin üstünde dengelenmiş duruyordu.

Adama seslendi: «Magliore içerde mi?» Tamircilerle konuşurken kendisini budala gibi hissetti. İlk arabasını yirmi dört yıl önce satın al-

mıştı ve o günden beri ne zaman bir tamirciyle konuşsa kendini acemi bir çaylak gibi hissederdi.

Adam omzunun üzerinden ona baktı. Yaptığı işe ara vermeden, «Evet, Mansey'le birlikte ofisteler,» dedi.

«Teşekkürler.»

«Mühim değil.»

Ofise girdi. Duvarlar cam taklidi lambri kaplıydı, yerde de rengi atmış kırmızı kareli muşamba vardı. İki eski koltuk ve bunların arasında paçavraya dönmüş dergilerin oluşturduğu bir yığın vardı-Açıkhavada Yaşam, Tarla ve Irmak, Gerçek Gemi.

Koltuklarda kimse oturmuyordu. İçteki ofise geçiş olması gereken bir kapı vardı. Sol tarafta, tiyatro locasına benzeyen bir ofis görünüyordu. Orada hesap makinesiyle çalışan kadın oturuyordu. Saçlarının arasında sarı bir kalem vardı. Göğsünün üzerindeki zincirin ucunda kenarları yukarı doğru kıvrık bir gözlük sallanıyordu. Ona doğru yürüdü. Konuşmadan önce dudaklarını yaladı. Şimdi biraz sinirli gibiydi.

«Affedersiniz.»

Kadın ona baktı. «Evet.»

Bir an delice bir dürtüyle: Tek göz Sally'i göreceğim, kahpe. Poponu kaldır, demek istedi.

Onun yerine, «Bay Magliore'la randevum var,» dedi.

«Öyle mi?» Bir an onu dikkatle süzdü ve sonra hesap makinesinin yanındaki kâğıtları karıştırdı. İçlerinden birini alarak, «Dawes? İsminiz, Barton Dawes mi?» diye sordu.

«Evet.»

«İçeri girebilirsiniz.» Dudakları gülermişçesine gerildi ve sonra tekrar işine döndü.

Çok gergin ve sinirliydi. Buraya gelmeden önce onlar hakkında bilgi edindiğini mutlaka biliyor olmalıydılar. Mansey'nin dünkü konuşmasından anlaşıldığına göre burada bir çeşit gece yarısı araba satışı yapıyorlardı. Onun bildiğini, onlar da biliyordu. Belki de dışarı çıkıp arabasına binerek doğru Allah'ın cezası Monohan'ın ofisine gitse daha iyi olacaktı. Belki de –Alaska ya da Timbuk'tu– ya da herhangi bir yere kaçmadan onu yakalamalıydı.

Sonunda, dedi Freddy. İnsan biraz duyarlı olmalı.

Freddy'e kulak asmaksızın kapıya yürüdü ve açarak iç ofise girdi. İçerde iki adam vardı. Masanın arkasında olan kalın gözlükler takmış, şişman biriydi, öbürü jilet kadar inceydi ve üzerindeki somon pembesi ceket ona birden Vinnie'yi anımsattı. Masanın üzerine doğru eğilmişti. İkisi birlikte J.C. Whitney kataloğuna bakıyorlardı.

Sonra onu farkettiler. Masasında oturan Magliore gülümsedi. Şişe dibi gibi camlar, gözlerini haddinden fazla irileştirmiş, aynı tavadaki yumurtalara benzetmişti.

«Bay Dawes?»

«Evet.»

«Gelmeniz sevinç verici. Kapıyı kapatır mısınız?»

«Peki.»

Kapıyı kapadı. Geri döndüğünde Magliore'un dudaklarındaki gülümseme silinmişti. Mansey de gülmüyordu. Yalnızca gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Odanın ısısı sanki yirmi derece düşmüştü.

«Evet,» dedi Magliore. «Ne bok peşindesin?»

«Sizinle konuşmak istedim.»

«Ben konuşma konusunda cömertimdir. Ama senin gibi bok herifler için değil. Pete'i arayıp, o iki Eldoradosla ilgili palavrayı uydurmuşsun.» Magliore kelimeyi «Eldoraydos,» diye telaffuz etmişti. «Söyle bakalım, bayım. Çevirdiğin dümen nedir?»

Kapının yanında ve ayakta durarak, «Bir şeyler sattığınızı duydum,» dedi.

«Evet, bu doğru. Araba. Araba satarım.»

«Hayır,» dedi. «Başka şeyler... benzeyen şeyler.»

Etrafındaki sahte çamla kaplanmış duvarlara baktı bir süre. «Sadece şeyler,» diyerek bitirdi konuşmasını. Kelimeler bir desteğe ihtiyaç duyarmış gibi çıktı ağzından.

«Dediğin o şeylerle uyarıcı ilaçlar, fahişeler ve yasadışı bahisleri mi ima ediyorsun? Ya da karını veya patronunu vurdurmak için kiralık katil mi istiyorsun?» Onun ürktüğünü gören Magliore kahkahayla gülmeye başladı. «O kadar kötü değil, bayım, hele bir leş kargası için hiç

de fena değil. Herhalde bu polis akademisindeki bir numaralı ders ha?»

«Bak, ben bir.»

«Çeneni kapa,» dedi Mansey eline J.C. Whitney kataloğunu alarak. Elleri manikürlüydü. Televizyon reklamlarındaki insanlar dışında bunun gibi manikürlü tırnak hiç görmemişti. «Sal isterse seninle konuşur, ama sen konuşmak için onun iznini almalısın.»

Gözlerini kırpıştırarak, ağzını kapadı. Bu kötü bir rüya olmalıydı.

«Her gün biraz daha ahmaklaşıyorsunuz,» dedi Magliore. «Tamam olabilir. Budalalarla ilgilenmekten hoşlanırım. Eskiden de budalalarla ilgilenirdim. İyi de yapmışım. Şimdi. Belki bilmeyebilirsin ama bu ofis gördüğünden de temizdir. Her hafta temizleriz. Evdeki sigara kutumun içinde buradan çıkma bir düzine dinleme cihazı var. Sese duyarlı mikrofon, ışığa dayalı mikrofon, düğmeli mikrofon, basınca duyarlı senin elinden büyük olmayan Sony kayıt cihazları. İşte bunun için biz burasını her hafta temizleriz. Artık çok üstüme gelmezler derken senin gibi bir leş kargası yolladılar.»

«Ben leş kargası değilim,» dedi birden. Kendini tutamamıştı.

Magliore'un yüzünde biraz abartılmış bir hayret ifadesi belirdi. Mansey'e dönerek, «Duydun mu? Leş kargası olmadığını söyledi.»

«Evet, duydum,» dedi Mansey.

«Sana leş kargası gibi görünüyor mu?»

«Evet.»

«Hatta konuşması bile leş kargası gibi, değil mi?»

«Evet.»

«Pekâlâ leş kargası değilsen, nesin sen?» dedi Magliore ona doğru dönerek.

«Ben,» diye başladı, ama ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. O neydi? Fred, sana ihtiyacım olduğu zaman nerdesin?

«Hadi, hadi,» dedi Magliore. Hükümet adamı mı? Şehrin yetkili kişisi mi? IRS? FBI? Olgunluk çağındaki Ef Bi Ay'a benzemiyor mu? Ne dersin, Pete?»

«Evet,» dedi Pete.

«Hatta polis bile senin gibi bok bir herifi yollamaz, bayım. Sen ya Ef Bi Ay ya da özel dedektif olmalısın. Hangisi?»

Kızmaya başlamıştı.

Magliore ona olan ilgisini yitirerek, «Şunu dışarı at, Pete,» dedi. Pete, hâlâ elinde tuttuğu katalogla, ona doğru yürümeye başladı.

«Seni paranoyak herif!» Kendini tutamayarak bağırmaya başladı. «Sen yatağının altında bile polis arıyorsun herhalde! Burada oturduğun sürede de, onların evinde karını düzdüklerini düşünüyorsundur!»

Magliore kocaman açılan gözleriyle ona büyülenmiş gibi baktı. Mansey, suratında duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle donup kalmıştı.

«Paranoyak?» Bir marangozun elindeki aleti farkında olmadan çevirip durması gibi, Magliore'da ağzında kelimeleri yuvarlamıştı. «Bana paranoyak mı dedin?»

Ne yanıt vereceğini bilemeyerek, heykel gibi kaldı.

«Pete tekrar ona doğru yürümeye başlayarak, «Onu arka tarafa götüreceğim,» dedi.

«Dur,» diyen Magliore derin bir soluk aldı. Şimdi bakışlarında gerçek.bir merak belirmişti. «Bana paranoyak mı dedin?»

«Polis değilim,» dedi. «Dolandırıcı da değilim. Yalnızca parası olan insanlara bir şeyler sattığınızı duymuş olan bir adamım. Ama casus filmlerindeki gibi birtakım şifrelerle kapıları çalmayı, şifreli sözler etmeyi bilmiyorum, gerektiğini de düşünmedim. Evet, paranoyak dedim. Üzgünüm, bu kelimeyi üzerime yürümek üzere olan bu adamı durdurmak için söyledim. Ben...» Dudaklarını ıslattı ve nasıl devam etmesi gerektiğini düşündü. Magliore ve Pete büyülenmiş gibi ona bakıyorlardı.

«Paranoyak,» diye tısladı Magliore. «Şunun üstünü ara Pete.»

Pete elleriyle onun omuzlarını kavrayarak duvara doğru çevirdi.

«Ellerini duvara daya,» dedi Mansey. Onun nefesini kulağının dibinde duyuyordu. «Bacaklarını aç. Aynı polis şovundaki gibi.»

«Ben polis şovlarını seyretmem,» dedi ama Mansey'nin kastettiğini anlamıştı. Aranma pozisyonunda durdu. Mansey bacaklarından başlayarak, kasıklarına kadar çıktı. İşinin ustası bir doktorun elleri gibi,

Mansey'nin elleri de hafif darbelerle vücudunda dolaşıyordu. Kalçalarında kayarak dolaşan eller kemerine, ordan da yakasına doğru çıktı. Parmağıyla yakanın içini yoklayarak, işini bitirdi.

«Temiz,» dedi Mansey.

«Önüne dön, sen,» dedi Magliore.

Önüne döndü. Magliore hâlâ büyülenmiş gibi bakmaktaydı.

«Buraya gel.»

Ona doğru yürüdü.

Magliore bir eliyle masasının üzerindeki cama vuruyordu. Camın altında bir sürü fotoğraf vardı. Birinde esmer bir kadın, güneş gözlüklerini dağınık saçlarının üzerine itmiş, kameraya doğru gülümsüyordu. Güneşten iyice yandıkları belli olan çocuklar bir havuzun içinde birbirlerine su sıçratıyorlardı; koyu renk mayo giymiş Magliore tek başına sahilde yürüyordu. Yanındaki İskoç çoban köpeğiyle tıpkı Kral Faruk'a benziyordu.

«Ceplerini boşalt,» dedi.

«Efendim?»

«Cebinde ne varsa. Hepsini boşalt.»

Önce itiraz etmeyi düşündü, sonra omzundan hâlâ tutmakta olan Mansey'i hatırlayarak vazgeçti.

Boşaltmaya başladı. Paltosunun sol cebinden Mary'yle son gittikleri sinemanın bilet koçanları çıkmıştı. Müzikal bir şeydi, ama ismini hatırlayamadı.

Paltosunu çıkardı. Elbise cebinden, üzerine -BGD- harfleri kazılmış, Zippo çakmağını çıkardı. Bundan başka cebinden çıkanlar, bir paket çakmak taşı, bir tane kalmış Phillies Cheroot, bir küçük kutu pastil tableti, kar lastiği taktırdığı firmanın bir makbuzuydu. Mansey masanın üzerine konan şeylere bakarak, «Tanrım sen yanmışsın,» dedi.

Ceketini çıkardı. Gömlek cebinden kumaşın ipliğinden başka bir şey çıkmadı. Pantolonunun sağ cebinden araba anahtarlarıyla, kırk sent kadar bozukluk çıkmıştı. Bunların büyük kısmı beş sentlik metal paraydı. Hiçbir zaman anlayamadığı bazı nedenlerden dolayı nikel paralar onu bir mıknatıs gibi çekerdi. Cüzdanını cam masanın üzerine, diğer şeylerin yanına bıraktı.

Magliore cüzdanı aldı ve üzerindeki isminin başharfleri yazılı solmuş plakete baktı. Bunu dört yıl önce Mary evlilik yıldönümlerinde hediye etmişti.

«G'nin anlamı ne?» diye sordu Magliore.

«George.»

Cüzdanı açarak içindekileri tek tek onun önüne sanki iskambil kâğıdı dağıtırmış gibi koymaya başladı.

Birlik ve yirmilik olarak, kırk üç dolar.

Kredi kartları: Shell, Sunoco, Arco, Grant's, Sears, Careys Bonmarşesi, Amerikan Ekspres.

Ehliyet. Sigorta kâğıdı. A-pozitif yazılı bir kan grubu belgesi. Kütüphane kartı. Küçük plastik bir albüm. Nüfus kâğıdı. Katlanma yerlerinden dağılmaya başlamış birkaç günü geçmiş fatura, geçen temmuz ayının kredi kartı slipleri.

«Senin derdin ne?» diye sordu Magliore sinirle. «Hiç cüzdanını düzeltmez misin? Bir yıldır cüzdanını bu lüzumsuz şeylerle dolmuş halde mi kullanıyorsun? Bu cüzdan çöplük gibi.»

Omuz silkti. «Hiçbir şeyimi atamam.» Ne garip, Magliore'un ona bok herif demesine sinirlenmişti, ama cüzdanını karıştırması onu hiç de rahatsız etmiyordu.

Magliore içi resimle dolu küçük albümü açtı. En başta Mary'nin resmi vardı. Gözlerini şaşılaştırmış ve kameraya doğru dilini çıkarmıştı. Çok eski bir resimdi. En ince olduğu zamanlardan kalma bir resim.

«Karın mı?»

«Evet.»

«Bu pozuna rağmen çok hoş bir kadın olduğuna bahse girerim.»

Başka bir resim çıkardı ve gülümsedi.

«Küçük oğlun mu? Benim de bu yaşlarda bir oğlum var. Beysbol oynar mı? Oldukça iri. Sanırım oynayabiliyordur.»

«O benim oğlum, evet. Şimdi öldü.»

«Çok kötü. Kaza mı?»

«Beyin uru.»

Magliore başını sallayarak, resimlere bakmaya devam etti. Hayatı onun parmakları arasından geçiyordu: Crestallen Caddesindeki evleri,

Tom Granger'la birlikte fabrikanın avlusundaki resmi. Arka bahçede barbekünün önünde çekilmiş bir resmi. Başında aşçı şapkası, belinde önlük ve önlüğün üstünde: BABA PİŞİRİR, ANNE SEYREDER yazılı.

Magliore albümü masaya bıraktı ve kredi kartlarını toparlayarak Mansey'e verdi. «Bunların fotokopisini çek,» dedi. «Ve bu depozit kâğıtlarından birini de al. Karısı çek defterini kilit altında tutuyordur, benim yaptığım gibi,» diyerek güldü Magliore.

Mansey şüpheyle baktı. «Bu leş kargasıyla iş mi yapacaksın?»

«Ona leş kargası deme ve belki o da beni artık paranoyak diye çağırmaz.» Ağzından hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Sonra aniden sessizleşerek, «Sen yalnızca kendi işine bak, Petie. Benimkini bana bırak.»

Mansey bozulmasına rağmen gülümsedi ve ağır ağır kapıya doğru yürüdü.

Kapı kapandıktan sonra Magliore ona baktı. Başını sallayarak, kıkırdadı. «Paranoyak,» dedi. «Tanrım, bundan başka her şeyi söyleyebileceğini düşünürdüm de, bunu asla.»

«Neden kredi kartlarımın fotokopisini çekecek?»

«Bir bilgisayar sistemimiz var. Aslında kimsenin değil. Bizim dünyamızda işi olan kullanır. Doğru kodla giren bir insan, devletle iş yapan tüm ülkedeki elli bin işletmeye seni sorabilir. Böylece seni kontrol ettireceğim. Eğer polissen anında anlarız. Kartlar sahteyse o da anlaşılır. Kartlar gerçek olup başkasına ait olabilir. Bu da hemen anlaşılır. Ama beni inandırdın. Sen dürüst bir insansın. Paranoyak ha?»

Başını sallayarak güldü. «Dün pazartesi miydi? Bayım, pazartesi günü beni bu isimle çağırmadığın için çok şanslısın.»

«Şimdi size ne almak istediğimi söyleyebilir miyim?»

«Söyleyebilirsin ve eğer bir polis bile olsan, benim kılıma dokunamazsın. Buna tuzak derler. Ama şimdi söyleyeceğin şeyleri duymak istemiyorum. Yarın aynı saatte, aynı yerde ol ve eğer duymak istiyorsam seni dinleyeceğim. Dürüst biri de olsan, sana bir şey satmayabilirim. Nedenini biliyorsun.»

«Neden?»

Magliore güldü. «Çünkü senin acemi bir kek olduğunu düşünüyorum. Sen ancak üç tekerlekli bir bisiklete binebilirsin.»

«Nedeni size öyle dedim diye mi?»

«Hayır,» dedi Magliore. Çünkü oğlum yaşlarındayken başıma gelen bir olayı anımsattın bana. Yan evdeki komşumuzun bir köpeği vardı. Büyüdüğüm ev New York'un Cehennem mahallelerinden birindeydi. İkinci Dünya Savaşından önceydi ve ekonomik kriz en büyük boyutlara ulaşmıştı. Ve ismi Piazzi olan bu adamın, Andrea dedikleri melez bir siyah köpeği vardı. İsmi Andrea olmasına rağmen, herkes onu Bay Piazzi'nin köpeği diye çağırırdı. Adam onun zincirini daima bağlı tutardı, ama bu o köpek için bir şey ifade etmedi ve ağustos ayının sıcak bir gününde olanlar oldu. 1937 yıllarıydı sanırım. Onu sevmek isteyen küçük bir çocuğa saldırdı ve onu hastanelik etti. Çocuk bir ay hastanede yattı. Boynuna otuz yedi dikiş atılmıştı. Ama biliyor musun, bu olayın olacağını biliyordum. O köpek bütün yaz boyu kızgın güneşin altındaydı. Bütün gün ve her gün. Haziranın ortalarına doğru çocuklar onu sevmek için yanına geldiklerinde kuyruğunu sallamaz olmuştu. Sonraları gözlerini yuvarlamaya başladı. Temmuz sonu çocuklar onu okşadıkları zaman genizden gelen bir sesle hırlıyordu. Böyle hırlamaya başladığında, Bay Piazzi'nin köpeğini okşamayı bıraktım. Diğer çocuklar, 'Neyin var, Sally? Kızlar gibi ödlekleştin mi?' demeye başlamışlardı. 'Hayır, ne kızım, ne de ödleğim ama aptal da değilim,' diye yanıtladım onları. Bir bebek kafasını ağzının içine soksa, ısıramaz, dediler. Devam edin, onu okşayın. Köpekler okşanmaz diye bir kanun yok, ama ben yapmayacağım, dedim. Sonra etrafımda dönerek bağırmaya başladılar. Sally ödlek, kız Sally, Sally Bay Piazzi'nin köpeğinin yanından geçerken annesinin elini tutar. Küçük çocukları bilirsin.»

«Bilirim,» dedi. Mansey elinde kredi kartları kapıda durmuş, dinliyordu.

«Ve sonunda köpeğin kurbanı, o gün bana bağıran çocukların içinde sesi en yüksek çıkandı. İsmi Luigi Bronticelli'ydi. Benim gibi iyi bir Yahudiydi, anlıyor musun?» Güldü Magliore. «Ağustos ayında bir gün Bay Piazzi'nin köpeğini sevmeye gitti. Hava kaldırımda yumurta pişecek kadar sıcaktı. O günden sonra fısıltıyla konuşmak zorunda kaldı. Sesi eski haline dönmedi. Köpek ısırınca ses telleri zedelenmiş-

ti. Manhattan'da bir berber dükkânı açtı. İnsanlar onu, «Fısıltı Gee,» diye çağırır.

Magliore ona gülümsedi.

«Sen bana Bay Piazzi'nin köpeğini hatırlattın. Henüz hırlamıyorsun ama birisi seni okşasa, gözlerin dönecek. Ve kuyruğunu sallamayı uzun bir süre önce kestin. Pete, bu adama eşyalarını ver.»

Mansey elindeki kâğıt demetini ona verdi.

«Yarın tekrar gel, konuşmamıza devam edelim,» dedi Magliore. Onun masadaki eşyalarını cüzdanına yerleştirişini seyretti. «Ve şu karışıklığı gerçekten temizlemelisin. Cüzdan bütün bu boktan şeylerle harabeye dönmüş.»

«Yeniden düzenlerim belki,» dedi.

«Pete, bu adamı arabasına kadar götür.»

«Tamam.»

Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki Magliore, «Bay Piazzi'nin köpeğine ne oldu biliyor musun? Belediyeden adamlar gelip onu aldılar ve gazla zehirlediler,» diye arkasından bağırdı.

Akşam yemeğinden sonra, Jersey turnikelerindeki kazalara hız limitinin neden olduğu hakkında bir şeyler anlatan John Chancellor'ı dinlerken, Mary evi sordu.

«Evi böcekler sarmış.»

Hızla düşen bir asansör gibi suratı aşağıya doğru sarktı. «Oh. İyi değil, ha?»

«Pekâlâ, yarın tekrar gideceğim. Eğer Tom Granger'in tanıdığı bilgili biri varsa, onu da yanımda götüreceğim. Bir uzmanın fikrini almak lazım. Belki de göründüğü kadar kötü değildir.»

«Umarım, değildir. Arka avlu ve her şey...» Umutsuzlukla lafını yarıda kesmişti.

Oh, soylu adam, dedi aniden Freddy. Sen gerçek bir soylusun. Karına karşı nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun, George? Bu Allah vergisi bir yetenek mi, yoksa ders mi alıyorsun?

«Kes sesini,» dedi.

Mary ürkerek etrafına bakındı. «Ne?»

«Oh... Chancellor,» dedi. «John Chancellor, Walter Cronkite ve diğerlerinin anlattıkları iç sıkıcı ve talihsiz olaylar beni hasta ediyor.»

«Bu adamlardan nefret etmemelisin, onlar yalnızca haberleri bize iletiyorlar,» diyerek kararsız ve üzgün bakışlarını John Chancellor'a yöneltti.

«Sanırım haklısın,» dedi ve düşündü: Seni piç, Freddy.

Freddy ona haberleri veren bu adamlardan nefret etmemesini söylemişti.

Bir süre sessizce haberleri dinlemeye devam ettiler. Reklam başlamıştı. Yeni bir grip ilacının tanıtımını yapıyorlardı.

«Bu gece daha iyi gibisin,» dedi.

«Öyle. Bart, emlakçının adı neydi?»

«Monohan,» dedi otomatik olarak.

«Hayır, fabrikanın yerini satan adam değil. Evi satan adamın adını sordum.»

«Olsen,» dedi çabucak. Bu adı kafasındaki isim torbasından çekip rastgele almıştı.

Tekrar haberler çıktı.

«Jack oralardan çok memnun galiba,» dedi Mary. Orayı hiç sevmediğini söylemek üzereyken, ağzından, «Evet sanırım beğenmiş,» kelimeleri çıkıverdi.

John Chancellor, Ohio'da uçan dairelerle ilgili bir espri yaparak programını bitirdi.

Saat on buçukta yatmaya gitti. Yine her zamanki kötü rüyalarından birini görmüş olmalıydı, aniden uyandı. Saat

11:22 idi.

Rüyasında, Norton da Venner ve Rice caddelerinin kesiştiği kavşakta duruyordu. Tam trafik ışıklarının altındaydı. Caddenin aşağısında, bir şekerci dükkânının önünde, tepesine geyik kafası monte edilmiş, pembe bir pezevenk arabası park etti. Çocuklar arabaya doğru koşuyorlardı. Caddenin tam karşısındaki bir kiralık binanın giriş merdivenlerinin korkuluğuna siyah bir köpek zincirle bağlanmıştı. Küçük bir çocuk hiç çekinmeden ona yaklaşıyordu.

Bağırmaya çalıştı: Sakın köpeği sevme! Git kendine şeker al! Ama bir türlü kelimeler ağzından çıkmadı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, beyaz elbiseli ve toprak sahiplerinin giydiği cinsten şapka takmış pezevenk dönüp geriye baktı. Elleri şeker doluydu. Çocuklar etrafını sarmıştı ve hepsi de siyahtı. Ama köpeğe yaklaşan oğlan beyazdı. Köpek ilerledi ve ağzını kör bir kuyu gibi açtı. Çocuk çığlık atarak kendisini geriye doğru fırlatınca, parmakları arasından fışkırarak akan kanı gördü. Bu Charlie'ydi.

Tam bu sırada uyandı.

Rüyalar. Allah'ın cezası rüyalar.

Oğlu öleli üç yıl olmuştu.

28 Kasım 1973

Kalktığında kar yağıyordu, ama çamaşırhaneye vardığında hemen hemen durmuş gibiydi. Tom Granger'ı gördü. Tom ona doğru koşar adımlarla geliyordu. O soğukta gömlekle ve nefes nefeseydi. Tom'un yüzünde bugünün pis bir gün olacağını anlatan bir ifade vardı.

«Bir sorun var, Bart.»

«Çok mu kötü?»

«Yeterince.» Holiday Inn'den dönüşte Johnny Walker kaza yapmış. Deakman'da, Pontiac süren bir adam kırmızı ışıkta geçmeye çalışmış ve Johnny'e çarpmış. Susarak yardım ararmış gibi yükleme bölümünün kapısına baktı. Kimse yoktu kapıda. «Polislerin dediğine göre Johnny'nin durumu ağırmış.»

«Aman Allahım.»

«Olaydan on beş ya da yirmi dakika sonra ordaydım. O kavşağı bilirsin.»

«Evet, evet, felakettir.»

Tom başını salladı. Durum bu kadar korkunç olmasa, buna gülebilirsin. Sanki çamaşırcı kadınların üstüne bir bomba atılmış gibi. Holiday Inn'in havlu ve çarşafları her yere saçılmış. Bunları çalan insanlar var. Aynı mezar hırsızlığı gibi. İnsanların böyle bir şey yapacağı aklına

gelir mi? Ve kamyona... Bart, sürücü kısmından hiçbir şey kalmamış. Yalnızca hurda yığını. Johnny dışarı fırlamış.»

«Merkez hastanesinde mi?»

«Hayır, St. Mary Hastanesinde. Johnny Katoliktir, bunu bilmiyor muydun?»

«Benimle oraya gelir misin?»

«Gelmesem daha iyi. Ron, ısıtıcı kazanın basıncı yüzünden bağrıp, çağrıyor.» Utanarak, omzunu silkti. «Ron'u tanırsın. Gösteri devam etmeli.»

«Tamam.»

Arabasına binerek St. Mary Hastanesine doğru yola koyuldu. Tanrım, böyle bir olay herkesin başına gelebilirdi. Johnny Walker 1953 tarihinden beri Mavi Kurdele'de çalışmaktaydı. Fabrikanın en eski ve biraz da en çılgın kişisiydi. Bu düşünceler gırtlağına bir yumru gibi çöreklenmişti. Gazetede okuduklarına göre 784 genişleme projesi, bu tehlikeli Deakman kavşağını kullanılmaz hale getirecekti. Johnny, onun gerçek ismi değildi. Yirmi yıldır onu bu isimle tanımasına rağmen, giriş kartında yazılı ismi de hiç unutmamıştı: Corey Everett Walker. 1956'da, karısı Vermont'ta tatildeyken ölüvermişti. Bu olaydan sonra, şehirdeki sağlık teşkilatında kamyon şoförlüğü yapan erkek kardeşiyle birlikte yaşamaya başlamıştı. Mavi Kurdele'de işçiler Ron'a «Taş Gülle» adını takmışlardı. Onların Ron'un arkasından kullandıkları bu kelimeyi, Ron'un suratına karşı söyleyen tek kişiydi Johnny.

Birden aklına geldi. Johnny ölürse, fabrikadaki en eski işçi kendisi olacaktı. Yirmi yıl. Bu bir rekor değil miydi? Bu uzun bir hayat hikâyesi, değil mi, Fred?

Fred aynı fikirde değildi.

Johnny'nin kardeşi hastanenin acil servis kısmındaki bekleme odasında oturuyordu. Zeytin rengi iş elbisesi ve siyah kumaş ceket giymiş, ince, uzun, ağır görünüşlü ve Johnny'i andıran biriydi. Zeytin siyahı şapkasını dizlerinin arasına sıkıştırmış, gözlerini de yere dikmişti. Ayak sesleri duyunca başını kaldırıp baktı.

«Siz fabrikadan mısınız?» diye sordu.

«Evet. Siz...» ismini hatırlayacağını hiç tahmin etmezken, «Arnie, değil mi?» sözleri ağzından çıktı.

«Evet, Arnie Walker.» Yavaşça başını salladı. «Ne yapacağımı bilemiyorum, bay?..»

«Dawes.»

«Ne yapacağım, Bay Dawes? Onu muayene sırasında gördüm. Çok kötü görünüyordu.»

«Çok üzgünüm,» dedi.

«Orası berbat bir kavşak. Öbür çocuğun da suçu yok. Yalnızca karda yana doğru savrulmuş. Çocuğu suçlamıyorum. Söylediklerine göre sadece burnu kırıkmış. Hayat ne tuhaf, değil mi?»

«Evet.»

«Bir keresinde, Hemingway'e bir şeyler götürüyordum. Sanırım altmışlı yılların başıydı. Indiana Toll yolundayken gördüğüm.»

Dış kapı hızla açıldı ve bir rahip içeri girdi. Çizmelerindeki karları silkeledikten sonra telaşla, adeta koşar adım koridora yöneldi. Arnie Walker'da rahibi görmüştü. Şaşkınlıktan büyümüş ve şoktan sabitleşmiş gözlerle bakıyordu şimdi. Boğazından hırıltılı bir ses çıktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Elini Arnie'nin omzuna koyarak onu durdurmaya çalıştı.

«Tanrım,» diye bağırdı Arnie. «Rahip ona geldi, siz de gördünüz, değil mi? Günah çıkartmak... belki de çoktan öldü. Johnny.» Sesi yükselmişti.

Bekleme odasında başka hastalar da vardı: kolu kırık bir çocuk, bir ayağı elastik bandaja alınmış yaşlı bir kadın, elinin başparmağı sarılı bir adam. Hepsi birden Arnie'ye baktılar, sonra dergilerini okumaya devam ettiler.

«Sakin ol,» dedi anlamsız olduğunu bildiği halde.

«Bırak gideyim,» dedi Arnie. «Onu görmeliyim.»

«Dinle.»

«Bırak gideyim,» diye bağırdı.

Bıraktı. Arnie Walker köşeyi dönerek rahibin gittiği yoldan yürüdü. Şimdi gözden kaybolmuştu. Ne yapacağını bilemeyerek, şaşkın şaşkın bir süre daha oturdu. Erimiş kar sularıyla yer yer lekelenmiş yere

baktı. Telefonda konuşan hemşirenin oturduğu, hemşire bölümüne baktı. Camdan baktığında karın durmuş olduğunu gördü.

Koridorun sonundaki muayene odasından acı dolu bir çığlık yükseldi.

Odadaki herkes kafasını kaldırdı. Hepsinin suratında hasta insan ifadesi vardı.

Başka bir çığlık ve onun arkasından ıstırap dolu, kulakları sağır edecek kadar kuvvetli bir feryat yükseldi.

Odadakiler tekrar başlarını eğmişti. Kolu kırık çocuk içini çekti. Dilinin hafifçe şaklaması, odada duyulan tek sesti.

Ayağa kalkarak, arkasına bile bakmadan aceleyle dışarı çıktı.

Çamaşırhane çalışanları yanına geldiler ve Ron onları durdurmadı.

Bilmiyorum, dedi onlara. Yaşıyor mu, öldü mü diye bakmadım. Şu an ben de bir şey bilmiyorum. Yakında öğreneceğiz.

Yukarı kata çıktı. Kendini garp ve hayatla bağlantısı kesilmiş gibi hissediyordu.

«Johnny'nin nasıl olduğunu biliyor musunuz, Bay Dawes,» diye Phyllis sordu. Saçlarındaki beyazları şampuan boyayla kapatmaya çalışmış, ama bunda pek başarılı olamamıştı. Birden onun ne kadar yaşlı göründüğünü farketti.

«Kötü,» dedi. «Son telkinlerde bulunmak için bir rahip geldi.»

«Oh, ne yazık. Noel de bu kadar yaklaşmışken.»

«Yükü almak için Deakman'a birini yolladınız mı?»

Kadın ona baktığında gözlerinde biraz sitemli bir ifade seziliyordu. «Tom, Harry Jones'u gönderdi.» O da eşyaları beş dakika önce getirdi.»

«İyi,» dedi. Ama kötüydü. Aşağıya, yıkama kısmına inmeyi düşündü. Makinelerin içine saf çamaşır suyu Hexlite boşaltmak iyi olurdu. Pollack makineyi açtığında ortalıkta çamaşır falan kalmazdı. İşte bu 'iyi' olurdu.

Phyllis bir şeyler söylemiş, ama o bir kelime bile duymamıştı.

«Ne? Üzgünüm.»

«Bay Ordner aradı dedim. Hemen aramanızı istiyor. Ve bir de Harold Swinnerton diye biri aradı ve fişeklerin gelmiş olduğunu söyledi.»

«Harold?» Neden sonra hatırlayabildi. Harvey'nin silah dükkânı. Harvey, Marley gibi. «Evet, anladım.»

Ofisine girerek, kapıyı kapattı. Masasının üzerindeki levha:

DÜŞÜN!
Yeni Bir Deneyim Olabilir

diyordu hâlâ.

Onu alarak, çöpe attı.

Masaya oturdu, gelen bütün notları hiç bakmadan toparlayarak çöpe attı. Biraz aradan sonra etrafına bakındı. Duvarlar ahşap kaplamaydı. Sol tarafta çerçevelenmiş iki tane diploma asılıydı: biri üniversite diploması, diğeri de 1969 ve 1970 yılları arasında devam ettiği Fabrika İşletmeleri Enstitüsünün diplomasıydı. Masanın arka tarafındaki duvarda Mavi Kurdele'nin park alanında Ray Tarkington'la çekilmiş bir resmi asılıydı. İkisi de gülümsüyorlardı. Fabrika tam arkalarındaydı. Üç kamyon yükleme kısmının yan tarafına park edilmişti ve tepede yükselen baca hâlâ bembeyaz görünüyordu.

1967'den beri bu ofisteydi. Altı yıldan fazla olmuştu. Bu yıllar zarfında kimler gelip geçmemişti ki: Woodstock, Kent State, Robert Kennedy (suikast sonucu ölmüştü), Martin Luther King ve Nixon. Hayatı bu duvarlar arasında harcanıp gitmişti. Milyonlarca soluk alıp verme, milyonlarca kalp çarpıntısı. Etrafına baktı. Neler hissediyordu? Azıcık acı hissetti. Hepsi bu.

Özel kâğıtlarını, özel muhasebe kitaplarını atarak, masasını temizledi. Orada bulduğu bir kâğıdın arkasına istifasını yazdı ve çamaşırhanenin zarflarından birine koydu. Özel olmayan her şeyi bıraktı. Tel, raptiye, zamklı selüloit şeridi, büyük çek defteri, lastik bantla tutturulmuş giriş-çıkış kartları.

Ayağa kalktı, duvardaki iki diplomayı da alarak çöp sepetine attı. Camlatılmış diploması parçalandı. Yıllardır aynı yerde asılı diplomaların yeri duvar rengine göre açık kalmıştı. Kare iki açık renk gölge, hepsi buydu işte.

Telefon çalınca, bu Ordner olmalı diyerek ahizeyi kaldırdı. Ama arayan Ron Stone'du.

«Bart?»

«Evet.»

«Yarım saat önce Johnny'i kaybettik. Sanırım, gerçekte hiç şansı yoktu zaten.»

«Çok üzgünüm. Öğleden sonra işi tatil etsek derim, Ron.»

Ron içini çekti. «Haklısın, en doğrusu bu. Ama büyük patronlardan zarar işitmez misin?»

«Artık büyük patronlar için çalışmıyorum. Biraz önce istifamı yazdım.» Orada. Onu görmek, yaptığının gerçek olduğunun ispatıydı.

Diğer tarafta çok uzun bir sessizlik oldu. Yıkama makinelerinin ve ütülerin sesini duyabiliyordu. Silindirli ütü makinesi, ona verdikleri isimdi bu. O makineye kendini kaptırsan, ne olurdun acaba?

«Seni yanlış duymuş olmalıyım,» dedi Ron sonunda. «Sanırım sen...»

«Doğru duydun, Ron. Yaptım. Seninle ve Tom'la çalışmak büyük bir zevkti. Hatta Vinnie'yle bile, tabii ağzını sıkı tuttuğu sürece. Ama bitti.»

«Hey, dinle, Bart. Sakin ol. Bunun seni altüst ettiğini biliyorum.»

«Neden Johnny değil,» derken bunun doğruluğundan pek emin değildi. Belki hâlâ kendini kurtarmak için gayret gösterebilirdi. Belki hayatını da kurtarabilirdi. Son yirmi yıldır koruyucu zırh içinde varolan yeknesak hayatını. Ama rahibin, önlerinden koşar gibi geçerek, ölmek üzere ya da ölmüş olan Johnny'nin yanına gidişinden ve Arnie Walker'ın boğazından o garip hırıltılı sesin çıkmasından sonra pes etmişti. Sanki arabayı bir kızağın üzerinde sürmek ya da araba kullanırken insanın kendini aptal gibi hissetmesi gibi. Yalnızca ellerini direksiyondan çekiyor ve o ellerle gözlerini kapatıyorsun.

«Neden Johnny değil,» dedi tekrar.

«Pekâlâ, dinle... dinle...» Ron'un sesi çok üzüntülüydü.

«Bak, seninle sonra konuşacağım, Ron,» dedi. Bunu yapar mı yapmaz mı bilmiyordu. «Devam et, sen şimdi işine devam et.»

«Tamam. Tamam, ama.»

Yavaşça kapadı telefonu.

Rehberi alarak, sarı sayfadaki SİLAHLAR kısmından aradığı numarayı buldu ve Harvey'nin silah dükkânını aradı.

«Selam, Harvey'nin yeri.»

«Ben Barton Dawes,» dedi.

«Oh, tamam. Dün öğleden sonra geç saatlerde fişekler geldi. Tam zamanında geleceğini size söylemiştim. İki yüz adet.»

«Güzel. Ama bu öğleden sonra korkunç derecede meşgul olacağım. Bu gece açık mısınız?»

«Noel zamanı yaklaştığından geceleri saat dokuza kadar açığız.»

«Tamam. Bu gece sekize kadar gelmeye çalışacağım. Gelemezsem, yarın öğleden sonra kesin ordayım.»

«Benim için uygun. Bakın, gidecekleri yeri öğrendiniz mi? Baco Rio mu?»

«Boca...» Oh, evet, Boco Rio. Kuzeni Nick Adams'ın avlanmaya gideceği yer. «Baco Rio. Orası olduğunu hatırladım.»

«Tanrım, ona gıpta ediyorum. Orada hayatımın en iyi vaktini geçirmiştim.»

«Ateşkes sürüyor,» dedi. Karşısında aniden Johnny Walker'ın hayali belirdi. Başı, Ordner'ın elektrikli şöminesinin üstüne monte edilmiş ve altına da bir plaket konmuştu:

MAVİ KURDELE AİLESİNİN BİR ÜYESİ

28 Kasım 1973

Deakman kavşağında çuvala kondu.

«Ne dediniz?» diye Harry Swinnerton sordu. Şaşırmış gibiydi.

«Ben de ona gıpta ediyorum dedim.» Bir an gözlerini kapadı. Midesi ağzına gelmişti 'Parçalanıyorum,' diye düşündü. Buna 'a parçalanma denir.'

«Oh. Pekâlâ tekrar görüşürüz.»

«Tabii. Tekrar teşekkürler, Bay Swinnerton.»

Telefonu kapadı, sımsıkı yumduğu gözlerini açarak etrafına baktı. Oda bomboştu. Dahili telefonun düğmesine bastı.

«Phyllis?»

«Evet, Bay Dawes?»

«Johnny öldü. Ofisi kapatmaya karar verdik.»

«Herkes bir bir gidiyor zaten. Onları görünce olanları tahmin ettim.» Ağlamamak için kendini zor tuttuğu sesinden belli oluyordu.

«Bak, gitmeden önce bana Bay Ordner'ı arar mısın?»

«Tabii.»

İskemlesiyle dönerek camdan dışarı baktı. Kocaman, hantal tekerlekleri zincirlerle çevrili, açık portakal rengi bir greyder yolu kazıyordu. Bu onların hatası, Freddy. Hepsi onların hatası. Benim hayatıma girerek yaşamla bağlantılarımı koparmadan önce her şey mükemmel gidiyordu. Şimdi en iyi olanı yapmıyor muyum, Freddy?

Freddy?

Fred?

Telefon çalınca, ahizeyi kaldırarak, «Dawes,» dedi.

«Sen aklını mı kaçırıyorsun?» dedi Steve Ordner tatsız bir ses tonuyla. «Ya da tam kaçırmışsın.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bugün, dokuz buçukta, Bay Monohan'ı şahsen aradım. McAn'ın adamlarının saat dokuzda Waterford anlaşmasını imzaladıklarını söyledi. Şimdi ne boktan işler çevirdiğini söyler misin, Barton?»

«Sanırım bunu karşılıklı konuşsak daha iyi olacak.»

«Ben de aynen böyle düşünüyorum. Ve işini kaybetmek istemiyorsan sanırım çok hızlı hareket etmek zorundasın.»

«Benimle oyun oynamayı bırak, Steve.»

«Ne dedin?»

«Beni bu işte tutmaya senin hiç niyetin yok zaten. İstifamı çoktan hazırladım. Her şey hazır. Sana hemen tekrarlayabilirim. 'Ben ayrılıyorum.' İmza, Barton George Dawes.»

«Ama niçin?» Sesi sanki fiziksel bir yara almış gibi çıkmıştı. Ama Arnie Walker gibi zırlamıyordu. Acaba Steve Ordner, on birinci yaşgününden beri bir şey için ağlamış mıydı? Zırlamak küçük adamların başvuracağı en son şeydi.

«Saat iki iyi mi?» diye sordu.

«İki iyi.»

«Hoşçakal, Steve.»

«Bart.»

Ahizeyi yerine bırakarak, boş gözlerle bir süre duvara baktı. Kısa bir süre sonra, Phyllis kapıdan başını uzattı. Yaşlı insanlarınkine benzeyen saç şeklinin çevrelediği yüzü yorgun, sinirli ve şaşkın gibiydi. Patronunu bu boş odada hiçbir şey yapmaksızın oturur görmek şaşırtmıştı onu.

«Bay Dawes, gidebilir miyim? Ama seve seve kalabilirim şayet.»

«Hayır, gidebilirsin, Phyllis. Evine git.»

Onun bir şeyler söylemek için kendi kendinle mücadele ettiğini farkedince, bu sıkıntılı durumun bir an önce bitmesini dileyerek arkasını döndü ve camdan dışarı baktı. Bir an sonra, kapının yumuşak bir şekilde, yavaşça kapandığını duydu.

Aşağıda, ısıtıcılar homurdayarak durmuştu. Park yerinden çalışan arabaların sesleri geliyordu.

Steve Ordner'a gideceği saate kadar boş çamaşırhanedeki bomboş odasında oturdu. Sonra her şeye hoşçakal diyerek, çıktı.

Ordner'ın ofisi, enerji krizi yüzünden bir süre sonra kullanılmayacak hale gelecek, şehir merkezindeki dev binalardan birindeydi. Yetmiş katlı, her yanı camdan, kışın ısınması zor, yazın dehşet verecek kadar serin binalardı bunlar. Amroco'nun ofisi elli dördüncü kattaydı.

Bodrumdaki park yerine arabasını bırakıp, yürüyen merdivenle lobiye çıktı ve döner kapıdan geçerek asansöre bindi. Asansörde ondan başka bir de uzun Afro saçlı, campir elbise giymiş ve elinde steno defteri tutan bir kadın daha vardı.

«Afro saçlarınız hoşuma gitti,» dedi birdenbire.

Kadın ona kayıtsızca baktı ve hiçbir şey demedi. Hem de hiçbir şey.

Steve Ordner'ın ofisinin, danışma bölümünde kızıl saçlı bir sekreter oturuyordu. Oturduğu yerin tam üstünde Van Gogh'un «Sarı Çiçekleri»nin bir kopyası asılıydı. Yerde istiridye rengi kaba tüylü bir halı

vardı. Gizli ışıklandırma ve gizli müzik sistemi ofisteki lüksü tamamlıyordu. Mantovani'nin kaval müziğinin hoş nağmeleri etrafı sarmıştı.

Kızıl kafa ona gülümsedi. Siyah campir giymiş ve saçlarını içinde altın iplikler olan bir kurdeleyle toplamıştı. «Bay Dawes mi?»

«Evet.»

«Buyrun, girebilirsiniz.»

Kapıyı açıp girdi. Ordner masasında oturmuş bir şeyler yazıyordu. Arkasındaki büyük pencereden şehrin batı yakası görülüyordu. Onu görünce, kalemini bıraktı, «Selam, Bart,» dedi yavaşça.

«Selam.»

«Otur.»

«O kadar sürer mi?»

Ordner sabit gözlerle baktı. «Kendine gelene kadar seni tutup sarsmak istiyorum. Bunu anlayabiliyor musun? Dövmek, yaralamak falan değil. Sadece sarsmak.»

«Biliyorum,» dedi. Onu gerçekten anlıyordu.

«Neleri teptiğinin farkında olduğunu sanmıyorum,» dedi Ordner. «McAn'a transfer oldun demek. Umarım bedeli oldukça yüksek olmuştur. Seni şirketteki başkan yardımcılığına getirerek yetkili müdürlerden biri yapmaya karar vermiştim. Bu, başlangıç için yılda otuz beş bin dolar demektir. Umarım sana bundan fazlasını ödemişlerdir.»

«Bir sent bile almadım.»

«Doğru mu söylüyorsun?»

«Evet.»

«Öyleyse neden, Bart? Tanrı aşkına neden?»

«Nedenini sana niye açıklayayım ki, Steve?»

Kısa bir süre Ordner ne yapacağını bilmez bir halde durdu. Bir boksör nasıl yumruk yedikten sonra bir süre kendini toparlamaya çalışırsa öyle hareketler yapıyordu.

«Çünkü sen benim adamımsın. Bu yeterli mi?»

«Hayır, yeterli değil.»

«Ne demek istedin?»

«Steve, ben Ray Tarkington'un adamıyım. O başlı başına bir şahsiyet. Ona aldırmayabilirsin, ama onun kuvvetli kişiliğini kabul et.

Onunla konuştuğunuz zamanlar, bazen yellenmiş ya da geğirmiştir. Onun gerçekten büyük problemleri olmuştur. Zaman zaman o problemlerden biri de bendim. Bir keresinde, Crager Plaza Otelinin hesabında büyük bir hata yapmıştım. Beni kapı dışarı etti. Sen ona benzemiyorsun. Mavi Kurdele senin için bir oyuncak sadece, Steve. Ben de umurun değilim. Sen yalnızca yukarı çıkan grafiğini umursarsın. Bana bu işçilik martavallarını atma. Silahın horozunu ağzıma sokmaya çalışma, ısırırım.»

Yüzü maske takmış gibi ifadesizdi. «Bütün bunlara gerçekten inanıyor musun?» diye sordu Ordner.

«Evet. Mavi Kurdele'yle yalnızca şirketteki durumun yüzünden ilgileniyorsun. Artık bu ipe sapa gelmez konuşmayı kes. Hemen.» İstifa mektubunu ona doğru itti.

Ordner yavaşça başını salladı. «Ve acı verdiğin insanlar ne olacak, Bart? Şu küçük insanlar. Şu son olaylar dışında senin önemli bir pozisyonun vardı.» Söylediklerinin etkisini bekledi. «Yeni bir plan, gidebilecekleri yeni bir yer olmadığı için, işlerini kaybeden o çamaşırhanedeki insanlar için ne düşünüyorsun?»

Sertçe gülerek, «Seni ucuz orospu çocuğu. O alt tabaka sanki umurunda, değil mi?» dedi.

Ordner kıpkırmızı kesildi. Sonra laflarına dikkat etmeye çalışarak: «Bunu daha iyi açıkla o zaman, Bart.»

«Temizleme fabrikasında her bir ücretli işçinin, Tom Granger'dan yıkama bölümündeki Pollack'a kadar, işsizlik sigortası var. Bu onların hakkı, çünkü bedelini son kuruşuna kadar ödüyorlar. Bu kavram sana sıkıntı veriyorsa, bunu yalnızca bir iş hesabı olarak düşün. Sanki Benjamin'de yediğin dört içkili öğle yemeği.»

Ordner bir yerine iğne batmış gibi oldu. «Bu yoksullara yardım parası ve sen bunu gayet iyi biliyorsun.»

«Seni orospu çocuğu,» diye tekrarladı.

Ordner'ın elleri kenetlenerek yumruk şeklini aldı. Bir süre, yatağında ellerini birbirine kavuşturmuş dua eden ufak bir çocuk gibi oturdu. «Artık haddini aşıyorsun, Bart.»

«Hayır. Hiç de öyle değil. Beni sen çağırdın ve anlatmamı istedin. Benim ne söylememi bekliyordun? Üzgünüm, her şeyi bozdum, ama eski haline getireceğim. Bunu söyleyemem. Üzgün de değilim. Özel hayatım da benimle Mary arasında bir olay. O asla bu olayları anlayamayacak. Şirketi zedelediğimi mi söylüyorsun? Böyle bir yalanı söyleyebilecek kadar yetenekli olduğunu sanmıyorum. Şirket güvenilir yere gelmiş zaten, onu kimse incitemez. Şirket Tanrı görevini üstlenmiş. İşler iyiyse kâr oldukça yüksek, biraz kötü gittiyse yalnızca kâr var demek. İşler daha da beter gitti diyelim, vergiden kazanç sağlarsın. Şimdi anladın mı?»

Ordner kendini zor tutuyordu, «Kendi geleceğin ne olacak? Mary'ninki ne olacak?»

«Bu senin umurunda mı ki Steve? Bizler sadece senin kendin için kullanacağın kaldıraçlarız. Sana bir şey sorabilir miyim, Steve? Bu iş sana zarar verecek mi? Maaşını mı etkileyecek? Yoksa yıllık kazancın mı düşecek? Ya da emeklilik paranı mı etkileyecek?»

Ordner başını sallayarak, «Eve git, Bart,» dedi. «Kendinde değilsin.»

«Niçin? Yalnızca akacak dolarlar değil de senin hakkında konuştuğum için mi?»

«Sen bitmişsin, Bart.»

«Anlamıyorsun,» dedi ve yumruklarını masaya dayadı. «Beni deli ediyorsun, ama nedenini bile anlamıyorsun. Seni birisi şartlamış. Durum bu hale gelmişse, deli olmalısın. Ama nedenini bilmiyorsun.»

«Sen bitmişsin,» diye tekrarladı Ordner.

«Lanet olasıca. Haklısın öyleyim. Sen nesin peki?»

«Evine git, Bart.»

«Hayır, ama istediğin şeyi yapacağım, seni yalnız bırakacağım. Yalnızca bir soruma yanıt ver. Kahrolası şirketin adamı olmayı bırak da, benim sorumu dürüstçe yanıtla. Bu olanlar gerçekten umurunda mı? Bu söylediklerin sana gerçekten bir şey ifade ediyor mu?»

Ordner uzun bir süre suratına baktı. Şehir, grilikler ve sislerle sarılmış kulelerin meydana getirdiği bir krallık gibi arkasında uzanmaktaydı. «Hayır,» dedi.

«Anlıyorum,» dedi yavaşça. Ordner'a bakarken yüzünde hiçbir düşmanlık yoktu. «Bunu sana ya da şirkete zarar vermek için yapmadım.»

«O zaman neden? Ben senin sorunu yanıtladım. Sen de benimkine yanıt vermelisin. Waterford anlaşmasını imzalamış olabilirdin ve şimdi bizim yerimize başkaları endişe içinde olurdu. Niçin yapmadın?»

«Açıklamam imkânsız,» dedi. Kendi sesime kulak verdim. Her insanın içindeki ses farklıdır. Benim kulağıma en mükemmelmiş gibi gelen, senin için duyduğun en boktan şey olabilir. Bu konuda haklı olduğumu kabul etmelisin.»

Ordner henüz yılmamıştı. Bu gözlerindeki ifadeden açıkça okunabiliyordu. «Mary ne olacak?»

Sessiz kaldı.

«Eve git Bart,» dedi Steve.

«İstediğin ne, Steve?»

Ordner'ın sabrı kalmamış gibiydi. «Konuşacak bir şey kalmadı, Bart. Birisiyle dövüşmek istiyorsan, bir bara git.»

«Benden istediğin ne?»

«Yalnızca buradan ayrılmanı ve evine gitmeni istiyorum.»

«Peki, hayattan istediğin ne?»

«Evine dön, Bart.»

«BANA YANIT VER! İSTEDİĞİN ne?» Ordner'a meydan okurcasına baktı.

Ordner gayet sakin yanıt verdi. «Herkes ne istiyorsa ben de onu istiyorum. Evine dön, Bart.»

Ayrılırken bir daha dönüp arkasına bakmadı. Ve bir daha asla oraya dönmedi.

Magliore'un Kullanılmış Arabalarına vardığında kar yağıyordu ve yanından geçtiği arabaların pek çoğu farlarını yakmıştı. Ön camda, silecekler değişmez bir ritmle bir sağa, bir sola gidip geliyorlardı. Sileceklerin kenara yığdığı kar taneleri, eriyerek gözyaşları gibi camdan aşağıya süzülüyorlardı.

Arkada arabayı park ederek, ofise doğru yürüdü. İçeri girmek üzereyken, cam kapının üzerine yansıyan görüntüsü gözüne ilişti. Tıp-

kı bir hortlak gibiydi ve ağzının üst kısmında incecik pembe bir çizgi oluşmuştu. Ordner'la yaptığı tartışma onu umduğundan fazla sarsmıştı. Yol üstündeki eczaneden bir kutu Pepto-Bismol almış ve yol boyu kutunun yarısını bitirmişti. Belki de yarın bu kadar kötü olmayacak, Fred. Ama Fred evde yoktu. Monohan'ın, Bombay'daki akrabalarını ziyarete gitmiş olabilirdi.

Hesap makinesinin başında oturan kadın garip bir şekilde gülümseyerek, eliyle içeri girmesini işaret etti.

Magliore yalnızdı. İçeri girdiğinde Magliore *'The Wall Street'* gazetesini okuyordu. Sonra gazeteyi çöp sepetine doğru fırlattı. Gazete tıkırdayarak sepetin içine düştü.

«Ortalık cehenneme dönecek,» dedi Magliore. Daha önce kendi kendine başladığı konuşmasını sürdürüyordu. «Paul Harvey'nin dediği gibi, bütün borsa tellalları kocamış karılar. Başkan istifa edecek mi? Edecek mi? Etmeyecek mi? Eder mi? General Electric enerji krizi yüzünden iflas mı edecek? Bu merak içimi bir kurt gibi kemiriyor.»

«Evet,» dedi, ama onunla aynı fikirde olup olmadığını bilmiyordu. Kendini huzursuz hissediyordu ve Magliore'un onu hatırladığından da pek emin değildi. Ne söylemeliydi? 'Ben sana paranoyak herif,' diye hitap eden adamım, hatırladın mı? Tanrım, bu lafa başlamak için berbat bir cümleydi.

«Kar yağışı fazlalaştı, değil mi?»

«Evet, öyle.»

«Kardan nefret ederim. Kardeşim, her yıl kasımın başında Puerto Rico'ya gider ve nisanın on beşine kadar kalır. Yüzde kırkına ortak olduğu bir oteli var orada. Yatırımına bakmak zorunda olduğunu söyleyip durur. Yalancı bok. Eline bir rulo tuvalet kâğıdı versen kıçına bile bakamaz aslında. Sen ne istiyorsun?»

«Hah?» dedi birden yerinde sıçrayarak. Bir an kendini suçlu hissetti.

«Benden bir şey istemeye geldin. Bunun ne olduğunu bilmezsem sana nasıl yardım ederim?»

Onun bu kadar açık konuşması karşısında, lafa nasıl başlayacağını unuttu. Konuşmak çok zordu. Kendini çıkmaza girmiş gibi hissetti.

Sonra küçük bir çocukken yapmış olduğu bir şeyi hatırlayarak, gülümsedi.

«Komik olan ne?» diye sordu Magliore biraz hoşlanmış gibi. «İşle ilgiliyse her zaman şaka kaldırırım.»

«Küçük bir çocukken yoyo'yu ağzıma sokmuştum,» dedi.

«Bu mu komik?»

«Hayır, onu ağzımdan çıkaramamıştım. Komik olan bu. Annem beni kaptığı gibi doktora götürmüş ve ancak öyle yoyo'dan kurtulmuştum. Doktor kaba etime bir çimdik atınca, bağırarak ağzımı açmıştım ve o da birden çekerek yoyo'yu çıkartmıştı.»

«Senin kaba etini çimdiklemeye niyetim yok,» dedi Magliore. «Ne istiyorsan, Dawes?»

«Patlayıcı,» dedi.

Magliore gözlerini devirerek ona baktı. Neredeyse ağzı açık kalacaktı. «Patlayıcı?» dedi şaşkınlıkla.

«Evet.»

«Bu herifin bir cevher olduğunu biliyordum,» dedi Magliore kendi kendine. «Sen giderken Pete'e, 'bu çaylak herifin elinden bir kaza çıkacak,' dedim. Aynen böyle söyledim.»

Hiç sesini çıkarmadı. Kaza kelimesi ona Johnny Walker'ı hatırlatmıştı.

«Tamam, tamam. Patlayıcıyı neden istiyorsun? Mısır Ticaret Fuarını mı uçuracaksın? Yoksa uçak mı kaçıracaksın? Belki de kaynananı cehenneme yollamayı düşünüyorsun.»

«Patlayıcıları kaynanam için heba etmem,» dedi sertçe ve ikisi birden gülmeye başladılar. Ama aralarındaki gerilim kaybolmamıştı.

«O halde ne için? Seni kim bu kadar deli etti?»

«Kimse deli etmedi,» dedi. Eğer birini öldürmek istesem, silah satın alırdım. «Sonra bir silah satın almış olduğunu hatırladı. Hatta bir değil iki silah. Pepto-Bismol'le dolu midesi tekrar ağzına kadar geldi.

«Öyleyse patlayıcıları neden istiyorsun?»

«Bir yolu havaya uçurmayı istiyorum.»

Magliore karşısındaki adamı kuşkuyla inceledi.

«Yolu mu uçurmak istiyorsun? Hangi yol bu?»

«Henüz yapılmadı.» Bundan garip bir haz duymaya başlamıştı. Bu da Mary'yle kaçınılmaz yüzleşmesini önemsiz kılıyordu.

«Demek henüz inşa edilmemiş bir yolu havaya uçurmak istiyorsun. Seni yanlış değerlendirmişim, bayım. Sen kek değil, bir piskopatsın. Dediklerimi anlayabiliyor musun?»

Kelimeleri dikkatli seçmeye çalışarak: «784 genişlemesi dedikleri bir yol yapıyorlar. Bittiğinde, devletin paralı yolu şehri tam ortasından ikiye bölecek. Bunu istemiyorum –çünkü tahammül edemem– bu yol yirmi yıllık yaşamımı harabeye çevirecek. Bu.»

«Çünkü onlar çalıştığın işyerini ve evini bir yumrukta yıkmış olacaklar.»

«Bunu nereden biliyorsunuz?»

«Senin hakkında bir araştırma yaptıracağımı söylemiştim. Şaka yaptığımı mı düşündün? Hatta işini kaybettiğini bile biliyorum. Belki de bunu senden önce öğrendim.»

«Hayır, ben bir aydır biliyordum,» dedi. Artık söylediklerini düşünüp tartmayı bir kenara bırakmıştı.

«Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? İnşaatın önünden geçerken dinamit lokumlarını sigaranı yakar gibi ateşleyip arabanın penceresinden fırlatmayı mı planlıyorsun?»

«Hayır. İşe ara verdikleri zaman, bütün alet ve makineleri yolun bir kenarında bırakıyorlar. Ben onları uçurmayı düşünüyorum. Ve üç yeni üst geçidi. Onları da havaya uçuracağım.»

Magliore kalın camlar arkasından uzun bir süre ona baktı. Sonra başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Göbeği sallanıyor ve kemerinin tokası bir yükselip bir alçalıyordu. Zengin, gürültülü ve yürekten kahkahalardı bunlar. Gözlerinden yaşlar akana kadar gülmeye devam etti, sonra iç cebinden koca bir mendil çıkararak yaşları sildi. Magliore'un karşısında durmuş, onun gülmesini seyrediyordu. Birden bu şişman ve kalın gözlüklü adamın patlayıcıları ona satacağını hissetti. Yüzünde hafif bir tebessümle Magliore'u seyretmeye devam etti. Kahkahaları umursamıyordu. Hatta bu kahkaha sesleri kulağına hoş bile geliyordu.

«Be adam, sen delisin, anladın mı?» diyen Magliore'un kahkahaları, kıkırdamaya dönüşmüştü. «Keşke Pete de burada olup bunları duyabilseydi. Buna asla inanmayacak. Dün bana bo-bok herif dedin ve b-bugün... b-bugün...» Kendini tutamayarak, tekrar gülmeye başladı. Bir yandan katılırcasına kahkahalar atıyor, bir yandan da mendiliyle gözlerini siliyordu.

Gülme krizi geçtiğinde, «Bu işe soyunmak için paran var mı, Bay Dawes? Şimdi para kazandığın bir işin de yok, öyle değil mi?»

Gerçeği komik bir şekilde ortaya koymuştu. «Artık kazanç getirecek bir işi yoktu. İşin bu yönü doğruydu. İşsiz biriydi ve bu olanlar rüya değil, gerçekti.

«Geçen ay hayat sigortamı nakit paraya çevirdim. On yıldır, on bin dolarlık sigorta poliçemi ödemişim. Üç bin dolar kadar bir para elime geçti.»

«Bu kadar uzun zamandır mı bunu planlıyordun?»

«Hayır,» dedi dürüstçe. «Poliçeyi nakte çevirirken, parayı ne için istediğimden pek emin değildim.»

«Daha o zamanlar bile kafanda birtakım fikirler geliştirmiştin, haksız mıyım? Belki yolu yakabileceğini ya da makineli tüfekle etrafı tarayabileceğini ya da boğazlarını sıkarak onları öldürebileceğini düşünmüştün ya da.»

«Hayır. Yalnızca o zaman tam yapmak istediğim şeyi bilmiyordum. Şimdi biliyorum.»

«Pekâlâ bu işte beni hesaba katma.»

«Ne?» Gözlerini kırpıştırarak, şaşkın bir halde Magliore'a baktı. Bunu hiç düşünmemişti. Magliore'un ona biraz sıkıntı çektirdikten sonra patlayıcıları satacağını umuyordu. Magliore'un bu konuya isteksizce yaklaşması normaldi, sanki: 'Eğer yakalanırsan, ismini duyduğumu bile inkâr ederim,' der gibi.

«Ne dedin?»

«Hayır dedim. Ha-yır. Bu hayırın hecelenmiş şekli. Başka nasıl anlatayım?» Öne doğru eğildi. Bakışlarındaki yumuşaklık kaybolmuştu şimdi. Gözlük camlarının büyüttüğü gözleri, düz bir çizgi halini almıştı. Bu gözler Napolili Noel Baba'nın neşeli gözleriyle hiç alakası yoktu.

«Dinle,» dedi Magliore'a. «Eğer yakalanırsam, seni tanıdığımı inkâr ederim. Asla ismini vermem.»

«Bal gibi verirsin. Aynasızlar biraz sıkıştırdı mı bülbül gibi ötersin. Beni de ömür boyu içeri atarlar.»

«Hayır, dinle...»

«Asıl sen beni dinle,» dedi Magliore. Boşuna ısrar etme, komik oluyor. Son sözümü söyledim. Hayır dedim. Silah yok, patlayıcı yok, dinamit yok, hiçbir şey yok. Neden? Çünkü sen bir meyveli kek, bense bir işadamıyım. Bazı şeyleri 'alabileceğimi' birisi sana söylemiş olmalı. Doğru, onları alabilirim. Birçok kişiden, birçok şey aldım. Aynı zamanda ceza da aldım. 1946'da ruhsatsız silah taşımaktan, iki yıldan beş yıla kadar hapis cezası aldım. Bu on ay sürdü. 1952'de adi heriflerin gammazlaması sonucu hâkim önüne çıktım, ama beraat ettim. 1955'te, vergi kaçırmaktan tutuklandım. Ondan da beraat ettim. 1955'te, sahte evrakla arazi almaktan tekrar tutuklandım. Bundan paçayı kurtaramadım ve on sekiz ay Castleton'da yattım. Büyük jüri önünde aleyhime tanık eden adam da ömür boyu toprak altında bir mezarda yatma cezası aldı. 1959'dan beri üç kere daha içeri girip çıktım. İki davam düştü, bir kere de gözaltına alındım. Benim gibi birini yirmi yıl içeri atmak için can atarlar. Üstelik artık iyi halden ceza indirimi falan da yok. Düşünsene, yirmi yıl sonra o delikten benim ancak böbreklerim başka birine nakledilmek için çıkabilir. Bu yapmak istediğin senin için bir oyun olabilir. Delice, ama sadece bir oyun. Benim adımı saklayacağını söylerken, bunun gerçek olduğunu düşünüyordun. Ama yalan söylüyordun. Bana değil, kendine. Bu yüzden yanıtım kesinlikle hayır,» derken ellerini yukarı doğru kaldırmıştı. Tanrı aşkına benden kadın isteseydin, bu isteğini anında yerine getirirdim. Hatta bir değil iki kadın verirdim sana. Ama bunu yapamam.»

«Pekâlâ,» dedi. Midesi bir felaket olmuştu. Kusacağını hissetti.

«Burası temiz bir yerdir,» dedi Magliore. «Ve temiz olduğunu biliyorum. Ayrıca senin de şu an temiz olduğunu biliyorum. Eğer dediğin şeyleri yaparsan temiz olup olmadığına Tanrı karar verecek. Sana bir şey anlatacağım. İki yıl kadar önce, bir zenci gelerek benden patlayıcı almak istediğini söyledi. Onun niyeti zararsız bir yolu uçurmak değildi. Kahredici Federal Mahkeme binasını yok edecekti.»

Artık anlatma, yeter, diye düşünüyordu. Sanırım, kusacağım. Sanki midesi hareket halindeki tüylerle doluydu.

«Malları ona sattım,» dedi Magliore. «Biraz ondan, biraz bundan. Çekişe çekişe pazarlık yaptık. O kendi adamlarıyla konuştu, ben de benimkilerle. Paralar el değiştirdi. Çok para. Mal da el değiştirdi. Allah'tan kimseye bir zarar gelmeden, onu ve iki arkadaşını yakaladılar. Ben ağzından bir şeyler kaçırır mı diye bir an bile endişelenmedim. Bunu düşünmedim bile. Neden biliyor musun? Çünkü o arkadaşlarıyla bütünleşmiş bir meyveli kekti, zenci meyveli keki. Hepsi berbat, hepsi pislik heriflerdi, ama tam bir bütündüler. Bu en berbat cinsidir. Bu otuz heriften üç tanesi bile yakalansa, ses çıkaracak bütün deliklerini tıkar ve tek kelime konuşmazlar. Bu heriflerin senin gibi tek başına dolaşan bir çatlaktan farkı budur.»

«Tamam,» dedi tekrar. Gözleri küçülmüş ve yanmaya başlamıştı.

«Dinle,» dedi Magliore biraz daha sakin bir sesle. «Zaten üç bin dolar istediklerini almana yetmez. Bu karaborsa gibidir. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Liseli sevgililer gibi kırıtmaya gerek yok. İhtiyacın olan malı alabilmek için bunun üç ya da dört katını ödemen gerekir.»

Hiçbir şey demedi. Magliore izin verene kadar gitmesine olanak yoktu. Kâbus gibiydi, ama gerçekti. Kendi kendine, Magliore'un karşısında aptalca bir şey, yapmaması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu.

«Dawes?»

«Ne var?»

«Yapmak istediğinin hiçbir işe faydası yok. Anlamıyor musun? Bir insanı uçurabilirsin, çevreye zarar verebilirsin ya da harika bir sanat eserini mahvedebilirsin. Binaları, yolları ya da bunun benzeri şeyleri havaya uçuramazsın. Bunu o deli zencilere de anlatamamıştım. Bir Federal Mahkeme binasını uçurursan, anında yenisini yaparlar. Hatta bir değil iki yeni bina birden inşa ederler. Biri yok olanın yerine, diğeri de kapıdan geçen her bir zenci ahmağını yakalayıp içeri tıkmak için. Etrafındaki polislerin tümünü temizlesen, onlar anında her öldürdüğün adamın yerine geçecek başka polisler bulurlar ve yeni gelenler olayın karşısında daha da tahrik olarak, önlerindeki yemeğe aç kurtlar-gibi

saldırırlar. Kazanamazsın, Dawes. Beyaz ya da kara. Bu adamların karşısına bu şekilde çıkarsan, evinin ve işyerinin altını kazarak seni diri diri oraya gömerler.»

«Gitmek zorundayım,» Kendi sesini tanıyamamıştı.

«Çok kötü görünüyorsun. Bu gerginlikten kurtulman lazım. İstersen sana yaşlı bir fahişe ayarlarım. Yaşlı ve aptal. İstersen içini sıkan boktan şeyleri ona kusabilirsin ve içindeki zehirden kurtulursun. Garip, ama senden hoşlandım ve...»

Birden fırladı, odadan ve binadan kendini dışarı attı. Binadan çıkınca durdu. Karın altında titreyerek durup, beyaz ve dondurucu kar havasını içine derin derin çekti. Birden Magliore'un arkasından gelerek, yakasına yapışıp onu içeri sürüklemesinden ve sonsuza kadar konuşmaya devam etmesinden korktu. Kıyamet günü geldiğinde bile karşısında Magliore ve yaşlı fahişe olacaktı.

Eve vardığında, kar kalınlığı hemen hemen on beş santime ulaşmıştı. Kar temizleme aracı yolu açmıştı, ama LTD'yi evin giriş yoluna doğru sürdüğünde yerde sertleşen karları hissetti. Altındaki LTD sağlam ve kuvvetli bir araba olduğu için zorlanmamıştı.

Ev karanlıktı. İçeri girdiğinde evin büyük bir sessizlik içinde olduğunu farketti. Merv Griffin'in ünlü konuklarıyla yaptığı söyleşiler duyulmuyordu.

«Mary,» diye seslendi. Yanıt yoktu. «Mary?»

Oturma odasından gelen ağlama sesini duyana kadar, onun dışarda olmasını bütün kalbiyle istediğini düşündü. Paltosunu çıkarıp astı. Askılığın altında, yerde ufak bir kutu duruyordu. Kutu boştu. Mary kış gelince o kutuyu paltolardan damlayan suyu toplamak için oraya koyardı. Bazen merak ederdi: Orada damlayan su kimin umurunda? Şimdi bu sorunun cevabını bulmuştu. Çok basit. Mary umursuyordu.

Oturma odasına doğru ilerledi. Televizyonun kapkara ekranı karşısındaki koltuğa oturmuş, ağlıyordu. Mendili yoktu ve elleri iki yanında duruyordu. Ağlamak her zaman Mary için özel bir olay olmuştu: Hemen yatak odasına sığınırdı. Ender olarak onun yanında kendini tutamayıp, ağlamaya başlarsa, hemen elleriyle ya da mendiliyle yüzünü kapatırdı. Bu hali, onun yüzüne çıplak ve müstehcen bir görünüm vermişti. Yüzü uçak kazası kurbanlarınınki gibiydi. Birden içi burkuldu.

«Mary,» dedi yumuşak ses tonuyla.

Karısı ona bakmadan ağlamasını sürdürdü. Yanına oturdu.

«Mary,» dedi. «Bu kadar kötü değil. Önemsiz.» Ama bundan kendi de şüpheliydi.

«Bu her şeyin sonu,» dedi karısı. Kelimeler ağlama sesini yararak çıkmaya çalışıyorlardı ağzından. Garip olan, bu denli hırpalanmış yüzündeki güzellikti. Pırıl pırıl bir güzellik.

«Sana kim söyledi?»

«HERKES SÖYLEDİ!» diye bağırdı. Hâlâ onun yüzüne bakmıyordu. Sadece elini kaldırdı ve havayı dövermiş gibi yaptı, sonra eli gevşeyerek bacağının üstüne düştü. «Tom Granger aradı. Sonra Ron Stone'un karısı, sonra Vincent Mason aradı. Ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Ve benim haberim bile yoktu. Neler olduğundan haberim bile yoktu!»

Elini tutmaya çalışarak, «Mary,» dedi. Karısı yakalanmaktan korkarmış gibi hızla elini kaçırdı.

«Beni cezalandırıyor musun?» diye sordu karısı ve ilk kez ona baktı. «Yapmaya çalıştığın bu mu? Beni cezalandırmak mı?»

«Hayır,» dedi telaşla. «Ah, Mary, hayır.» Şimdi ağlamak istiyordu, ama çok yanlış olurdu. Bu çok yanlış olurdu.

«Çünkü sana ölü bir çocuk doğurdum ve sonra da beyninde yok edici tümör olan ikinci bir bebek. Oğlunu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Neden bu mu?»

«Mary, o ikimizin de oğluydu.»

«O SENİNDİ,» diye çığlık çığlığa bağırdı.

«Değil, Mary. Değil.» Onu kucaklamaya çalıştı, ama karısı çırpınarak ondan kurtulup, uzaklaştı.

«Bana dokunma.»

Birbirlerine baktılar. İkisi de taş kesilmişti adeta. Sanki ikisi de iç dünyalarındaki bilmedikleri büyük boşlukları yeni keşfetmişlerdi.

«Mary, elimde değil. Yaptıklarıma engel olamıyorum. Lütfen inan.» Ama bu yalan sayılırdı. Her şeye rağmen, konuşmaya devam etti: «Charlie ile ilgili mi dersen olabilir. Düşündüğümde, ben bile yaptıklarımı tam olarak anlayamıyorum. Ben... ben ekim ayında hayat sigorta-

sı poliçelerini nakit paraya çevirdim. Bu başlangıçtı, ilk gerçek hareket. Beynimi kurcalayan şeyler bundan çok daha önce başlamıştı. Anlayabiliyor musun? Deneyebilir misin?»

«Bana ne olacak, Barton? Senin karın olmaktan başka bildiğim bir şey yok. Bana ne olacak?»

«Bilmiyorum.»

«Tıpkı bana tecavüz etmişsin gibi,» diyerek tekrar ağlamaya başladı.

«Mary, ne olur yapma. Yapma... artık ağlamamaya çalış.»

«Bunları yaparken, hiç beni düşündün mü? Sana güvendiğimi hiç düşündün mü?»

Yanıt veremedi. Garip bir şekilde yeniden Magliore'la konuşuyor gibi hissetti kendini. Sanki Magliore, Mary'nin kılığına girmiş evine yerleşmişti. Şimdi ne söyleyecekti? Yaşlı bir fahişe mi önerecekti?

Karısı ayağa kalkarak, «Yukarı çıkıyorum, biraz uzanacağım,» dedi.

«Mary!» Karısı sözünü kesmedi, ama bu kez kendisi ne diyeceğini bilemedi.

Odayı terkeden karısının ayak sesleri merdivenlerde yankılanıyordu. Sonra yatağın gıcırdadığını duydu. Yatmıştı. Birden ağlama sesi geldi kulağına. Bu sesi duymamak için ayağa kalkarak televizyonu açtı ve sesi iyice yükseltti. TV'de Merv Griffin'in şovu başlamıştı.

İkinci Bölüm

ARALIK

Uzanıyor önümüzde,
Sanki bir rüya diyarı gibi dünya,
Öyle değişken, öyle güzel, öyle yeni,
Ah, sevgilim, dürüst olalım,
Ama ne ışığa, ne de aşka ve neşeye sahip,
Ne sertlik, ne barış, ne de acılar için çare;
Ve biz burada yalın karanlıklar içinde
Cahil orduların çarpıştığı gecelerde
Can havliyle ve kararsız sürüklenip dururuz.

Matthew Arnold
«Dover Sahili»

5 Aralık 1973

Güney viskisi ve Seven-Up'dan oluşan özel içkisini içiyor ve bir yandan da televizyonda ismini bilmediği bir program seyrediyordu. Programın baş kahramanı ya sivil polis ya da özel dedektifti ve bir adamın saldırısına uğrayarak başından yaralanıyordu. Adamın saldırısı karşısında sivil polis (ya da özel dedektif) bir sonuca ulaşmak üzere olduğuna karar verdi. Tam düşüncesini açıklamak üzereydi ki, ekranda bir sos reklamı belirdi. Reklamı sunan adam, paketteki sosu sıcak suyla karıştırarak istediğiniz sosu anında nasıl elde edebileceğinizi anlatıyordu. Sonra seyircilere bunun hafif ateşte kaynatılmış sığır etinden

farkı olup olmadığını sordu. Barton George Dawes'e göre bu kırmızı bir çanakta ishal olmuş bir köpeğin dışkısından farksızdı. Program yeniden başladı. Özel polis, sabıkalı bir zenci barmeni sorguya çekiyordu. Barmen kazmak dedi. Barmen yolmak dedi. Barmen züppe dedi. Tamam barmen uyanık bir herifti ama Barton George Dawes özel polisin (ya da sivil araştırmacının) onun numaralarını yutmadığını düşündü.

Epey sarhoştu. Televizyonu öylesine kendini vermeden seyrediyordu. Ev sıcacıktı. Mary gittikten beri termostatı yetmiş sekiz dereceye getirip, bırakmıştı. Enerji krizi mi? Krizin içine... Dick. Senin bindiğin atın da içine... Gişelerden geçtikten sonra motosikletli polise yetmişle gidiyor diye ceza veren adamın da içine. 1930'larda çocuk yıldız olduğu kesin, ama geçen zamanın politik dinazora dönüştürdüğü kadın toplum hizmetleri programında anlatıyor da anlatıyor. SEN ve BEN!! Enerji tasarrufu. Adı Virginia Knauer. Bu müthiş kadın, Sen ve Ben programında yaptığı işin ne kadar önemli olduğunu, birlikte neler yapacağımızı, bütün dünyanın bu olduğunu anlatıp duruyor. Program biter bitmez kalkmış mutfaktaki blendırı prize takmıştı. Bu küçük aletler korkunç enerji tüketiyordu. Kaltak öyle söylemişti. Blendır bütün gece çalışmış, sabah kalktığında motorunu yanık bulmuştu. Bu dün sabahtı. Bayan Krauer'e göre büyük enerji israfına yol açan diğer bir alette o küçücük elektrikli sobalardı. Evde elektrikli sobaları yoktu, ama bir tane alabilir onu da motoru yanana kadar gece gündüz çalıştırabilirdi. Büyük bir olasılıkla eğer sarhoş olup kendinden geçerse, alet onu da yakardı. Böylece onu zavallı durumuna sokan bu boktan karışık durum da sona ermiş olurdu.

İçkisini tazeledi ve eski TV programlarına dalıp gitti. Mary ile yeni evli sayıldıkları zamanlar büyük dolaplı siyah beyaz televizyonlarından neler seyretmişlerdi. «Jack Benny», «Amos ve Andy» ve gerçek «Dragnet.» Ben Alexander'in şu sonradan türeyen yeni herif yerine Joe Friday'ın ortağı olduğu, gerçek «Dragnet». Ve henüz herkesin kocaman Buick'lerle dolaştığı, Broderick Crawford'un «Devriye» dizisi. Rock'n Roll'un öldürdüğü «Green Door» ve «Cennetteki Yabancı.» Ve cumartesi sabahları, daima küçük erkek kardeşi Tag'ı sorunlarından kurtaran, Annie Oakley'nin programları gibi. Her zaman bu ufaklığın onun

piçi olup olmadığını düşünmüştü. Apaçi kalesindeki «Rin Tin Tin»in filmi vardı. «Çavuş Preston» Yukon bölgesinde görev yapardı. Bir başka kanalda, Jock Mahoney'in «Öncü» filmi vardı. Bir diğerinde Guy Madison ve Andy Devine ikilisinin, «Vahşi Bill Hickok» filmi oynuyordu. Mary, eğer insanlar senin yaşında birinin bu şeyleri seyrettiğini bilseler seni gerizekâlı zannederler, Bart derdi. Ve o da daima, çocuklarımla çocuk olabilmek için seyrediyorum, diye karısına karşılık verirdi. Ortada hiç çocuk olmamasına rağmen... Hemen hemen. İlki yalnızca ölü bir cenindi-düşükle sonuçlanan bir şakaydı. İkincisi, düşünmekten bile kaçındığı, Charlie'ydi. Sen benim rüyalarımdasın, Charlie. Her gece onu rüyasında görür ve birlikte olurlardı. Barton George Dawes ve Charles Frederick Dawes, şuuraltındaki isteğin gerçekleştiği bir mucizeyle beraber olurlardı. Evet bayanlar baylar Disney dünyasına hoşgeldiniz. Şimdi sizinle Kendine Acıma ülkesinde ufak bir tur atacağız. Önce Gözyaşı Kanallarında gondol gezisi, ardından Eski Fotoğraflar Müzesini ziyaret ve Fred McMurray'in kullandığı Nostaljimobil'le gezinti. Son durağımız Batı Crestallen Caddesinin muhteşem bir kopyası. Gördüğümüz gibi Southern Comfort şişesinin içinde korunuyor. Girin bayan. Girin. Aman başınıza dikkat. İçeri girdikten sonra genişler. Ve bu Barton George Dawes'ın evi. Caddede yaşanan son ev. Şurdan, hemen şurdaki camdan içeri bak-yalnızca bir saniye, oğlum, sana yardımcı olacağım. O, Zenith marka renkli televizyonun önünde oturmuş, içki içerek ağlayan adam, George'dur. Ağlıyor mu? Tabii ki ağlıyor. Kendine Acıma Dünyasında başka ne yapılır ki? Her zaman ağlar. Akan gözyaşları bizim DÜNYACA-ÜNLÜ MÜHENDİSLER'imiz tarafından düzenlenmiştir. Pazartesileri, sakin bir gecedir ve yalnızca gözleri buğulanır. Ama haftanın diğer geceleri çok ağlar. Hafta sonları beşinci viteste gider, hızı artmıştır. Noel'de, onu akan yaşlarının seline kapılmış sürüklendiğini görebiliriz. Biraz iğrenç bir herif olduğunu kabul ediyorum, ama ne de olsa Kendine Acıma ülkesinin en ünlü kişisidir. Evet beyler, şurada üstünde King Kong asılı duran bina Empire State binasıdır ve.

İçki bardağını televizyona fırlattı.

Hedefe isabet ettirememişti. Bardak duvara çarparak yere düştü ve parçalandı. Katıla katıla ağlamaya başladı.

Ağlıyor, diye düşündü: Bana bak, bana bak, Tanrım iğrençleşmeye başladın. İnanılır gibi değil, sen başlı başına bir belasın. Kendi hayatın gibi Mary'nin hayatını da mahvettin ve burada oturmuş bununla eğleniyorsun. Sen tükenmiş bir pisliksin. Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Tam telefona doğru giderken, yarı yolda durdu. Bir gece önce, sarhoş ve ağlarken, Mary'e telefon etmiş, geri dönmesi için ona yalvarmıştı. Karısı ağlamaya başlayana kadar yalvarmıştı ve sonra da telefon suratına kapanmıştı. Bu, ona korkunç ve utanç verici bir şey yaptığını hatırlamış, acıyla kıvranmıştı.

Mutfağa giderek, süpürgeyle faraşı aldı ve tekrar oturma odasına döndü. Televizyonu kapatarak, yerdeki cam kırıklarını süpürdü. Sonra faraşı mutfağa götürüp, içindekileri yavaşça çöpe döktü. Sonra bir süre orada durarak, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü.

Aniden çalışmaya başlayan buzdolabının sesiyle irkildi. Yatağına gitti ve rüya gördü.

6 Aralık 1973

Saat üç buçuktu ve paralı yoldan, yetmişle eve doğru gidiyordu. Açık, parlak, güzel bir gündü ve hava sıcaklığı epey yükselmişti. Mary evi terkettiğinden beri bu paralı yolda uzun gezintiler yapmayı âdet edinmişti—bir yerde bu onun görevi olmuştu. Bu onu yatıştırıp, rahat ettiriyordu. İki yanında birikmiş ve erimekte olan kar kümelerinin ortasında uzayıp giden yolda araba sürerken hiçbir şey düşünmüyor ve kendini huzur içinde hissediyordu. Bazen radyodaki müziğe yavaş sesle eşlik ediyordu. Sık sık kredi kartıyla yeteri kadar benzin alıp, bu yolculuğu sonsuza dek sürdürmeyi düşünüyordu. Güneye doğru sürebilir, yol bitene kadar gidebilirdi. İnsan Güney Amerika'nın en uç noktasına erişebilir miydi? Bilemiyordu.

Ama her defa geri döndü. Paralı yoldan ayrılabilir, yol kenarlarındaki restoranlarda ayaküstü hamburger ve Fransız kızartması yiyebilir-

di. Sonra şehre doğru yönelip günbatımını izleyebilir ya da yalnızca geçip gidebilirdi.

Oysa o arabasını daima Stanton Caddesinin aşağısına doğru sürüyor, park ettikten sonra, 784 otoyolundaki o günkü gelişmeyi inceliyordu. İnşaat şirketi, meraklı kişiler için özel bir platform monte etmişti. Yaşlılar ve esnafın oluşturduğu bir kalabalık bütün gün burayı dolduruyordu. İnsanlar atış poligonundaki hedefler gibi, ağızlarından buharlar çıkartarak korkuluğun kenarına dizilip, dozerleri, yükleyicileri ve ölçüm aletleriyle çalışan mühendisleri seyrediyorlardı. Bütün bu insanları keyifle vurabilirdi.

Ama gece, ısı yirmi derecenin altına düşüp güneş turuncu, keskin bir çizgi şeklinde batarken, o tepesinde yüzlerce yıldızla, tek başına ve rahatsız edilmeden, yolun gelişmesini izleyebiliyordu. Orada geçirdiği süre onun için çok önemli olmaya başlamıştı. Tanımlayamadığı karmaşık nedenlerle burada geçirdiği süre, onu bu yarı çılgın dünyaya bağlıyor, yeniden güç veriyordu. Bu dakikalar, Kendine Acıma dünyasındaki uzun sarhoş gecelere başlamadan, saplantı haline gelen Mary'i arama dürtüsünden önce—tamamen aklı başında, yarı kapalı gözlerle bakmayacak kadar ayık olduğu zamanlardı. Bu anlarda hüngür hüngür ağlamak ihtiyacı duymuyor ya da hafızasında karmakarışık duran eski anıları ayıklamak gerekmiyordu. Elleriyle demir korkuluğu kavrıyor, onunla bütünleşip bir demir kadar sakin ve duygusuz olana kadar sıkıyordu. O anda insanca duyguların olduğu kendi dünyası kayboluyor, kepçelerin, vinçlerin, dozerlerin dünyasına giriyordu. Bu dakikalarda, soğuk kış gecelerinin erken saatlerinde kendi nabız atışını duyabiliyor ve kendisinin henüz değerlerini kaybetmemiş gerçek bir insan olduğunu hissediyordu.

Şimdi, yetmişle paralı yolda gidiyordu. Westgate gişelerine kırk mil mesafedeydi. Birden 16. çıkış yolunun biraz aşağısındaki bozuk yolun kenarında, miflonlu paltosuna sarılmış ve başına siyah el örgüsü atkı takmış birini gördü. Elindeki LAS VEGAS yazan levhayı kaldırmıştı. Ve bunun tam altında: YA DA PATLA! diyordu.

Hızla frene basınca, öne doğru eğildi ve emniyet kemerinin karnının üzerinde gerilerek göbeğini sıkıştırdığını hissetti, ama büyük bir

cayırtı çıkaran lastikleri onu neşelendirmişti. Yirmi metre kadar ilerde durabildi. Elindeki levhayı aşağıya indirerek ona doğru koşmaya başlayan kişinin otostop yapan bir kız olduğunu farketti.

Kapıyı açarak içeri girdi.

«Hey, teşekkürler.»

«Evet.» Dikiz aynasına bakarak, hızla paralı yola geri döndü. Yol tekrar önünde alabildiğince uzanmıştı. «Vegas oldukça uzak.»

«Evet öyle,» diyerek gülümsedi. İnsanların yüzlerindeki gülümsemeyi iyi değerlendirebildiğinden Las Vegas'ın oldukça uzak olduğunu anlamıştı. Eldivenlerini çıkardı. «Sigara içsem rahatsız olur musunuz?»

«Hayır, içebilirsiniz.»

Bir paket Marlboro çıkardı. «İster misiniz?»

«Hayır, teşekkürler.»

Sigarayı ağzına koyarak, paltosunun cebinden çıkardığı kibritle yaktı. Derin bir nefes çekip, hızla üfledi. Nefesiyle ön camın bir kısmı buğulanmıştı. Sigara paketiyle, kibriti kaldırdı ve başındaki koyu mavi eşarbı gevşeterek boynuna indirdi. «Bu yolculuğun kıymetini bilmeliyim. Dışarsı çok soğuk.»

«Uzun zamandır mı bekliyorsunuz?»

«Bir saat oldu. Son adam sarhoştu. Kendimi zor attım.»

Başını salladı. «Sizi paralı yolun sonuna kadar götürebilirim.»

«Sonuna mı?» diyerek ona baktı. «Chicago'ya kadar gidecek misiniz?»

«Ne? Oh, hayır.» Onun yeri burasıydı.

«Ama paralı yol oraya kadar gidiyor.» Diğer cebinden bir Sunaco yol haritası çıkardı ve başparmağıyla işaret ederek, «Harita böyle gösteriyor,» dedi.

«İyice açıp, tekrar bakın.»

Kız denileni yaptı.

«Paralı yolun şu an üzerinde olduğumuz kısmı ne renk gösterilmiş?»

«Yeşil.»

«Şehir çıkışını gösteren kısım ne renk?»

«Noktalı yeşil. Bu... oh, Tanrım! Bu inşaatın altında kalan kısım.»

«Bu doğru. Dünyaca meşhur 784 genişleme. Kızım, eğer haritayı iyi okuyamazsan Las Vegas'a asla ulaşamazsın.»

Öne doğru eğildi, burnu neredeyse haritaya değecek gibiydi. Duru bir teni vardı. Normalde süt beyazı olması gereken cildi soğuktan pençe pençe kızarmıştı. Burnunun ucu kızarmıştı ve sol burun deliğinde ufak bir su damlası görülüyordu. Kısa kırkılmış saçları pek iyi değildi. Evde yapılmış gibi. Rengi hoş bir kestaneydi. Kesmekle yazık etmişti, hele böyle kötü kesmekle. O'Henry'nin şu Noel'le ilgili hikâyesi miydi? «Mecusie'lerin Hediyesi. » Bir saat zincirini kim satın alırdı, gayesizce dolaşan kimse mi? «Kesiksiz yeşil çlzgiler, Landry denen bir yerde fazlalaşıyor,» dedi. «Buranın sonu ne kadar uzakta?»

«Hemen hemen otuz mil.»

«Oh, Tanrım.»

Önündeki haritaya dönerek araştırmaya devam etti. 15. çıkış önlerinde belirdi.

«Kestirme yol nerede?» diye sordu sonunda. Bu sanki iyice karmaşık bir hal almış gibi geldi bana.»

«7. yol en iyisi,» dedi. «Bu yol son çıkışda, buna Westgate'de diyorlar.» Bir an duraksadı. «Ama yapacağınız en iyi şey bu gece yolculuğunuzu ertelemek. Orada Holiday Inn diye bir otel var. Oraya ancak hava karardığında varmış oluruz ve size tavsiyem 7. yolda gece otostop yapmaktan kaçının.»

«Niçin?» diye sordu. Ona bakan gözleri yeşildi ve şaşkın bir ifade seziliyordu. Göz renginden bazen bir anlam çıkarabilirdiniz, ama gözlerdeki ifadeyi tam olarak çok ender görebilirdiniz.

«Bu şehre giden en kestirme yol,» dedi. Sonra dar yola saptı ve sol şeridi kapatarak gazladı. Yetmişle giden arabaları sıkıştırarak geçiyordu. Sürücülerin çoğu ona kızarak kornalarına bastılar. «İki şerit gidiş, iki şerit geliş, ortada da beton bir refüj. Bu şerit alışveriş merkezlerine, hamburgere, bovlinge ve her şeye gittiği için herkesin acelesi var. Kimse yol vermek istemiyor.»

«Evet,» diyerek içini çekti kız. «Orada Landy'ye giden otobüs var mı?»

«Eskiden bir belediye otobüsü vardı ama şu an iflas vaziyette. Sanırım şehirlerarası bir ekspres var.»

«Oh, onu boşver.» Sonra haritayı toplayarak cebine yerleştirdi ve yola baktı. Endişeli gibi görünüyordu.

«Bir motel odası daha iyi değil mi?»

«Bayım, topu topu on üç dolarım var. Bir köpek kulübesi bile tutamam.»

«İstersen benim evimde kalabilirsin,» dedi.

«Evet ve beni buralarda bir yerde indirsen daha iyi olacak.»

«Zarar yok. Teklifimi geri alıyorum.»

Kız onun parmağındaki yüzüğe bakarak, «Ayrıca, bu işe karın ne der?» diye sordu.

«Karımla ayrı yaşıyoruz.»

«Yeni mi?»

«Evet, 1 Aralıktan beri.»

«Bunca özel derdin arasında birilerine yardım eli uzatabiliyorsun,» dedi. Ses tonunda karşısındakini hor gören bir ifade vardı. Ama bunun kendine yönelik olmadığını ve oldukça eskilere dayandığını hissedebiliyordu. «Özellikle de genç piliçlere yardım eli uzatıyorsun.»

«Kimseyi ikna etmeye çalışacak halim yok,» dedi. Gerçek düşüncesini söylemişti. «Zaten bunu başaracağımı da sanmıyorum.» Daha önce hayatında hiç kimseyle böyle konuşmadığını farketti. Ama doğruyu söylemişti. Ne iyi, ne de kötüydü ama gerçekti.

«Bu bir meydan okuma mı?» diye sordu ve sigarasından derin bir nefes çekerek daha yoğun bir duman üfledi.

«Hayır,» dedi. «Bu sadece bir düşünce şekli. İnsanların düşüncelerine önem verir misin bilmem? Ama senin yaşındaki kızların her zaman başkalarının düşüncelerine kulak vermeleri gerekir.»

«Bu benim için geri planda kalıyor,» dedi. Ses tonundaki hor görme ve düşmanlık devam etmesine rağmen, eğleniyor gibi bir hali de vardı. «Senin gibi biri bu arabaya hoş bir kızı nasıl alabilir?»

«Oh, boş ver,» dedi. «Münasebetsiz birisin.»

«Bu doğru, öyleyim.» Sigarasını küllükte söndürdükten sonra burnunu kırıştırarak, «Şu hale bak,» dedi. «Her yer boş şeker kâğıtları ve bir sürü pislikle dolu. Neden çöp torbası kullanmıyorsun?»

«Çünkü ben sigara içmiyorum. Başta, hey Barton yaşlı çocuk bana paralı yolda bir tur attırır mısın diye bağırsaydın, seni almazdım. Ayrıca şu kültablasının içine attığın pisliği de temizle, çünkü beni iğrendiriyor, üstelik ben boşaltmak zorunda kalacağım. Neden camdan dışarı fırlatmıyorsun?»

Kız gülümsüyordu. «Çok hoş bir mizah anlayışın var.»

«Acı hayatımın sonucu.»

«Zararlı maddeleri yok eden bu sigara filtrelerinin ne kadar uzun zamandır kullanıldığını biliyor musun? İki yüzyıl. Ne uzun süre, değil mi? Bu süre zarfında torunlarını bile gömersin.»

Omuz silkti. «Kanserojen madde içeren dumanı solumama ve ciğerlerimin tahrip olmasına aldırmıyorsun, ama bir sigara izmaritini yola atmaktan kaçınıyorsun.»

«Bununla neyi kastediyorsun?»

«Hiçbir şey.»

«Bak, istediğin beni defetmek mi? Bunu mu istiyorsun?»

«Hayır,» dedi. «Niçin tarafsız şeylerden konuşmuyoruz? Dolar piyasası, Arkansas Eyaleti, sendika dünyası gibi şeylerden bahsedebiliriz.»

«Bir mahzuru yoksa, biraz kestireceğim. Gecenin büyük bir kısmında uyanık kalacağım anlaşılan. Durum bunu gösteriyor.»

«Güzel.»

Bekçi şapkasını burnuna kadar indirerek, kollarını birbirine kenetledi ve sesini kesti. Biraz sonra kesik ve derin soluklar çıkarmaya başladı. Hırsız gibi çekinerek, kıza bir göz attı. Solmuş, daracık, mavi bir kot giymişti. Pantolon bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmıştı. İçine başka bir şey giymemiş gibiydi. Uzun bacaklarını rahat bir şekilde arabanın ön kısmına uzatmıştı. Bu bacaklar şimdi ıstakoz gibi kızarmış ve kaşıntı içinde olmalıydı. Tam onu uyandırıp bacaklarının kaşınıp, kaşınmadığını soracaktı ki, birden bu davranışı yanlış değerlendirebileceğini düşünerek vazgeçti. Bütün gece 7. yolda otostop yapmak için bekleyebilirdi. Gece, incecik kotun içinde ve ayazda beklemek. Kendini rahatsız hissetti. Pekâlâ, bu onun sorunuydu. Çok üşürse, bir yere sığınıp ısınabilirdi. Sorun değildi.

13 ve 14. çıkışları geçtiler. Ona bakmayı bırakarak, bütün dikkatini yola verdi. Hız göstergesi yüz yirmilerdeydi. Arabalar arkasından korna çalıyorlardı. 12. geçidi geçtikleri sırada, üzerinde HIZINIZ 50'Yİ GEÇMESİN yazılı çıkartma bulunan bir steyşının şoförü üç kez kornaya bastı. Bu arada ön farlarını da devamlı yakıp söndürüyordu. Ona parmağıyla işaret etti.

Yanındaki kız gözleri hâlâ kapalı, «Çok hızlı gidiyorsun. Bu yüzden mi korna çalıyorlar?» diye sordu.

«Bunu neden yaptıklarını biliyorum.»

«Ama aldırmıyorsun.»

«Hayır.»

«İşte vatanseverler,» dedi monoton bir sesle, «Amerika'yı enerji krizinden kurtaracaklar.»

«Enerji kısıtlamasıyla uzaktan yakından bir ilgim yok.»

«Bizim var mı, hepimiz aynıyız.»

«Eskiden paralı yolda elli beşle giderdim. Ne fazla, ne eksik. Arabam için en iyi hızdı bu. Ama şimdi Terbiye Edilmiş Köpeklerin Ahlak Anlayışını protesto ediyorum. Eminim bunu sosyoloji dersinde okumuşsundur? Seni bir kolej çocuğu olarak kabul ettiğim için yanılıyor muyum?»

Kız yerinde dikildi. «Evet kısa bir süre sosyoloji bölümünde okudum ama hiçbir zaman Terbiye Edilmiş Köpeklerin Ahlak Anlayışı diye bir şey işitmedim.»

«Çok normal, çünkü bunu ben icat ettim.»

«Oh. Bir nisan.» Bezgin bir tonla konuşmuştu. Sonra koltukta geriye doğru kaykılarak, şapkasını tekrar burnuna kadar çekti.

«Bu tanımlamayı, Barton George Dawes olarak ilk kez 1973'ün sonlarına doğru ürettim. Para krizi, enflasyon, Vietnam savaşı ve güncel enerji krizi gibi gizemli olayları tam olarak özetliyor. Örnek olarak enerji krizini ele alalım. Amerikan vatandaşları eğitilmiş köpeklerdir. Benzin ve benzeri oyuncakları sevmek üzere eğitilmişlerdir. Motosikletler, arabalar, kar temizleme arabaları, hız motorları ve daha niceleri. 1973 ve 1980 yılları arasında da enerjiyle çalışan oyuncaklardan nefret etmek üzere eğitileceğiz. Amerikan halkı eğitilmeye bayılır. Eğitilmek

onları her şeye kuyruk sallar hale getirir. Enerji kullan, enerji kullanma, gazetenin üzerine işe. Ben enerji kısıtlamasına değil, eğitilmeye itiraz ediyorum.»

Aklına Bay Piazzi'nin köpeği geldi. Önce kuyruk sallamayı bırakmış, sonra gözleri dönmeye başlamış ve en sonunda Luigi Bronticelli'nin gırtlağını parçalamıştı.

«Aynı Pavlov'un köpekleri gibi,» dedi. Onlar zil sesini duyunca salya çıkarmaya eğitilmişlerdi. Bizler, Skidoo Bombardıman uçaklarını ya da hareketli anteni olan renkli Zenith televizyonlarını görünce salya akıtmak için eğitildik. Bunlardan biri de benim evimde. Elinde kumanda aleti, koltuğuna oturabilir ve kanalları değiştirebilirsin, sesini yükseltip ya da alçaltabilirsin, aleti açar ya da kapayabilirsin. Bir keresinde ağzımla bile kumanda aletini çalıştırmayı başardım. Teknoloji harikası.»

«Sen delisin,» dedi.

«Sanırım öyle.» 11. çıkışı geçtiler.

«Sanırım uyuyacağım. İneceğim yere gelince haber ver.»

«Tamam.»

Kollarını birbirine kavuşturarak, gözlerini kapattı.

10. çıkışı geçtiler.

«Zaten itiraz ettiğim Eğitilmiş Köpeklerin Ahlak Anlayışı değil. Asıl itirazım, ahlaki ve manevi yönden zekâgerisi efendilerimize.»

«Anlaşılan bilincini böyle ilginç düşüncelerle yatıştırmaya çalışıyorsun,» dedi gözlerini açmadan. «Niçin hızını elliye indirmiyorsun? Kendini daha iyi hissedeceksin.»

«DAHA İYİ HİSSEDEMEM.» Sesi sert bir şamar gibi şakladı. Kız yerinden sıçrayarak ona baktı.

«İyi misin?»

«İyiyim,» dedi. «Hem dünya, hem de ben aklımı kaçırdığım için evimi ve karımı kaybettim. Sonra Allah'ın cezası, on dokuz yaşında bir otostopçuyu arabama aldım, dünyanın delirdiğini kabul etmişken aslında delirenin ben olduğunu öğreniyorum. Dünya çok güzel. Fazla benzin yok, ama dünya güzel.»

«Yirmi bir yaşındayım.»

«Aman ne iyi.» dedi acı bir sesle. Dünya da herkesin aklı başındaysa, kış ortasında senin gibi küçük bir çocuğun otostopla Las Vegas'a kadar gitmesi ne anlama geliyor. Bütün gece 7. yolda kendini alacak bir araba beklemeyi planlıyorsun. Pantolonunun altına bir şey giymediğin, Içinde bacaklarının soğuktan hissizleşeceğini bilmiyor musun?»

«İç çamaşırı giyerim! Sen beni ne zannediyorsun?»

«Aptal olduğunu düşünüyorum!» diye kükredi. «Poponu donduracaksın.»

«Ve sen de ondan bir parça alamayacaksın, anladın mı?» Bunu tatlılıkla söylemişti.

«Oh oğlum,» diye mırıldandı. «Oh oğlum.»

Elliyle giden bir Sedan'ı geçerken içindeki kornaya bastı. «ONU YE!» diye feryat etti. «ÇİG ÇİĞ.»

«Beni hemen şimdi indirsen iyi olacak sanırım,» dedi kız yavaşa.

«Merak etme. Kaza yapmaya çalışmıyorum. Sen uyumana devam et.»

Kız bir süre şüpheyle onun yüzünü inceledi ve sonra gözlerini kapadı. 9. çıkışı geçmişlerdi.

2. çıkışı da geride bıraktılar. Gölgeler yolun üzerinde uzuyor ve garip şekiller meydana getiriyorlardı. Venüs hâlâ batıdaydı. Şehre yaklaştıkça trafik yoğunlaşmıştı.

Ona göz attı, yerinde dikilip oturmuş dışarıyı ve arabaları seyrediyordu. Tam önlerindeki arabanın üst kısmına kocaman bir Noel ağacı bağlanmıştı. Kızın yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Bir an kendini onların içinde kaybolmuş hissetti. O gözlerden onun duyularını anlayabiliyordu. Bütün bu arabalar sıcacık bir yuvaya gidiyordu, bu insanlar bir yerlerde işlerini yapıp bitirmişlerdi, bir yerlerde onları karşılayacak arkadaşları ya da onları kucaklamak için bekleyen geniş aileleri vardı. Bu insanlardan çok farklı olduğunu bir kez daha anladı.

«Oraya ne zaman varacağız?» diye sordu kız.

«On beş dakika sürer.»

«Bak, eğer sana sert davrandıysam.»

«Hayır, asıl ben sana sert davrandım. Dinle, yapacak belirli bir işim yok. Seni Landy'nin yakınlarına kadar götüreyim.»

«Hayır...»

«Öyleyse bu gece seni Holiday Inn Oteline bırakayım. Benim için endişelenme, hiçbir art niyetim yok. Yalnızca iyi Noeller, demek istedim, hepsi bu.»

«Gerçekten karından ayrıldın mı?»

«Evet.»

«Ve yakınlarda.»

«Evet.»

«Çocukları da aldı mı?»

«Çocuğumuz yok.» Gişelere yaklaşıyorlardı. Yeşil ışıklar gece karanlığında kırpışıyordu.

«O halde senin evine gidelim.»

«Bunu yapmak zorunda değilim. Demek istediğim, sen zorunda değilsin.»

«Eh, nasılsa bir süre sonra başka biriyle birlikte olacağım,» dedi. «Ve geceleri otostop yapmaktan hoşlanmıyorum. Korkutucu oluyor.»

Gişelerden birine yaklaştı ve camını indirince buz gibi hava arabanın içine doldu. Görevliye kartını verdi ve iki dolar uzattı. Yavaşça uzaklaştı. Reflektörlü bir levhanın yanından geçerken:

EMNİYETLİ ARABA KULLANDIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ yazısı gözüne ilişti.

«Tamam,» dedi. Onun güvenini yeniden kazanmaya çalıştığını biliyordu —büyük bir ihtimalle sonuç geri tepecekti— ama ona yardım etmek için denemeye değerdi. «Bak, o koca evde tek başıma çok yalnızım. Akşam yemeğimizi yer, sonra da televizyon seyrederiz. Patlamış mısır atıştırırız. Sen yukardaki yatak odasını kullanırsın, ben de...»

Yonca yaprağı kavşağı dönerken kıza bir göz attı. Karanlık arabanın içinde şimdi belirsiz bir silüet gibiydi. Rüyalarında gördüğü şekillerden farksızdı.

«Dinle,» dedi kız. «Bunu sana şimdi hemen söylemeliyim. Birlikte yolculuk ettiğim o sarhoş vardı ya? Ben geceyi onunla geçirmiştim. Beni arabana aldığın yere, yani Stilson'a gidiyordu. İşte bu da onun ödediği bedel.»

Tam kavşağın ortasında, kırmızı ışıkta durdu.

«Oda arkadaşım bütün bunların başıma gelebileceğini bana söylemişti de ona inanmamıştım. Memleketi baştan başa geçeyim dedim, ama benim üstümden geçtiler,» diyerek şöyle bir baktı ona. Ama kendisi karanlıkta hâlâ kızın yüzündekileri okuyamıyordu. «Ama bu bütün insanlar aynı şeyi yapar demek değil. Her şeyden öyle ayrı bir olay, aynı uzayda yürümek gibi. Büyük bir şehre geldiğinde, içindeki insanları da düşünüyorsun. Niçin olduğunu biliyorum, sen biliyor musun? Sonra yalnızca birinin nefesini ve konuşmasını duymak ihtiyacıyla sivilceleri kanayan gençlerden birini seçmek zorunda kalıyorsun.»

«Senin kiminle yattığın beni ilgilendirmez,» diyerek arabayı yoğun trafiğin içine sürdü. Otomatikman 784 inşaatından geçerek evlerine varan büyük caddeye doğru döndü.

«Bu satıcı adam,» dedi kız. «On dört yıllık evliydi. Benimle birlikte olduğu sürece bunu tekrarlayıp durdu. On dört yıl, Sharon, on dört yıl, on dört yıl diye tekrarlayıp durdu. Boşalması da on dört saniye sürdü.» Havlamaya benzer bir kahkaha attı, pişmanlık ve acıyla.

«Adın Sharon mı?»

«Hayır. Sanırım bu karısının adıydı.»

Birden frene bastı.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu kız şüphe ve endişeyle.

«Önemli bir şey değil,» dedi. «Bu eve giden yol. Sana bir şey göstereceğim. Hadi in, tabii istersen.»

Birlikte arabadan inerek şimdi boş olan seyir platformuna doğru yürüdüler. Elini parmaklıkların soğuk demir borularının üzerine koyarak aşağıya baktı. Bugün birinci kat asfaltın dökülmüş olduğunu gördü. Son üç gündür mıcır sermeyle uğraşmışlardı. Şimdi asfalt dökülmüştü. Aletler sessizdi. Kamyonlar, buldozerler ve hortumlar gecenin gölgesi içinde sessizce duruyorlar ve dev cüsseleriyle dinazorların sergilendiği müzeye benziyorlardı. Otçul dev kertenkeleler, etçil dinazorların T-Rex'ler ve dünyayı kıtır kıtır yiyen korkunç dizel kazı makineleri. Afiyet olsun.

«Burası hakkında ne düşünüyorsun?» diye sordu kıza.

«Bir şey düşünmem gerekir mi?» Olanları düşünmeye çalışırken kaçamak bir yanıt vermişti.

«Bir şey düşünmelisin,» dedi.

Kız omuz silkti. «Bu bir yol çalışması, başka ne diyebilirim? Bir şehre yol yapıyorlar. Bir daha da göreceğimi sanmadığım bir yol. Başka ne düşünebilirim ki? Çok çirkin.»

«Çirkin,» diye tekrarladı, biraz olsun rahatlamıştı.

«Ben Portland'da, Maine eyaletinde doğup büyüdüm,» dedi kız. «Büyük bir apartmanda yaşıyorduk. Sonra bu apartman caddeyi baştan başa kaplayan büyük bir alışveriş merkezi projesinin içinde kaldı.»

«Bir şeyleri yıktılar mı?»

«Hah?»

«Onlar...»

«Oh. Hayır, onun tam arkasında büyük ve boş araziyi kullandılar. O zamanlar altı ya da yedi yaşlarındaydım. Onların kazma, keresteleri kesme ve toprağı altüst etme işini sonsuza kadar sürdüreceklerini düşünürdüm. Ve ben bu işi eğlenceli bulurdum. Yaşlı zavallı toprağı düşünürdüm. Sanki ona isteyip, istemediğini sormadan lavman yapmaları gibiydi. O yıl ağır bir bağırsak enfeksiyonu geçirdiğim için lavman konusunda ustalaşmıştım.»

«Oh,» dedi.

«Bir pazar inşaat yerine gittik. Tıpkı burası gibi sessizdi. Yatakta yatan bir ceset kadar sessiz. Temel atmışlardı. Betonun arasından dışarı çıkmış sarı demirler görülüyordu.»

«Yolun özü.»

«Her neyse. Sonra plastik naylonlarla sarılmış düzinelerce borular ve demet demet teller vardı. Etraf işlenmemiş ham malzemeyle doluydu. Böyle düşününce, insana komik geliyor. Bunların işlenmekte olan pislik olduğunu söyleseler de, bir şey göze göründüğü gibidir. Yalnızca ham. Orada saklambaç oynardık ve annem koşarak gelir, bana ve kardeşime oranın tehlikeli olduğuna dair nutuklar atardı. Küçük kızları inşaat alanlarında büyük tehlikeler bekler derdi. Dört yaşında olan kardeşim oyun yarıda kaldığı için ağlardı. Bunları hatırlamak gerçekten komik. Şimdi arabaya dönebilir miyiz? Üşüdüm.»

«Tabii,» dedi ve arabaya bindiler.

Hareket ettiklerinde o yeniden konuşmaya başladı: «Onların karışıklığa neden olduklarından başka bir şey düşünmezdim. Sonra orada bütün ihtişamıyla alışveriş merkezi ortaya çıktı. Onların araba park yerini düzenlemelerini ve küçük arabalarla dolaşarak sarı bölüm çizgilerini yapışlarını hatırlıyorum. Sonra büyük bir açılış partisi verilerek kırmızı kurdele kesildi. İnsanların, bayılarak akın akın gittiği bir yer olmuştu. Dev tesise Mammoth Mart adını vermişlerdi. Annem de oranın müdavimi olmuştu. Bazen ben ve Angie onunla birlikteyken o turuncu çubukların borumun çimentolarına saplanıp kaldığını düşünürdüm. Bunlar gizli düşünceler gibiydi.»

Başını salladı. Gizli düşünceler konusunda yeterli bilgisi vardı.

«Bu sana ne ifade ediyor?» diye sordu kız.

«Düşünmeye çalışıyorum.»

Televizyonun önünde yemek için bir şeyler hazırlamaya giriştiler. Kız buzdolabını araştırdı ve sonunda dondurucudaki eti gördü. Eğer acelesi yoksa bunu çözdürüp, pişirebileceğini söyledi.

«Tabii,» dedi. «Yalnız ben kaç derecede ve ne kadar sürede pişirileceğini bilmiyorum.»

«Karını özledin mi?»

«Hem de deli gibi.»

«Çünkü eti nasıl pişireceğini bilemiyorsun. Bu yüzden mi?» Ona yanıt vermedi. Kız patatesleri fırına koydu, donmuş mısırları pişirdi. Yemeklerini mutfakta yediler. Kız dört kalın dilim et, iki patates ve iki tabak mısır yedi.

«Bir yılda bu kadar çok şeyi yiyemezdim,» dedi boş tabağına bakarak. Sonra bir sigara yaktı. «Herhalde midem bozulacak.»

«Her zaman ne yersin?»

«Köpek maması.»

«Ne?»

«Köpek maması.»

«Yanlış mı duyuyorum?»

«Ucuz oluyor ve insanı acayip doyuruyor. Ayrıca içlerinde birçok besleyici madde de var. Kutuların üzerinde öyle diyor.»

«Besleyici maddeler kısmını sen benim popoma anlat. Bunlar için oldukça yaşlısın. Hadi gel.»

Onu yemek odasına götürdü ve Mary'nin Çin dolabını açarak içinden gümüş bir servis tabağı çıkardı. Tabağın içindeki kalın para tomarını aldı. Kızın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

«Kimi öldürdün, bayım?»

«Hayat sigortamı. Burada iki yüz dolar var. Bunu alıp bir güzel yiyebilirsin.»

Ama kız paraya dokunmadı. «Sen çatlaksın,» dedi. «Senin iki yüz dolarınla ne yapacağımı düşünüyorsun?»

«Hiçbir şey.»

Kız güldü.

«Tamam,» diyerek parayı tabağın içine koydu ve eski yerine bıraktı. «Sabah olunca da parayı almak istemezsen, hepsini tuvalete atacağım.» Ama bunu yapabileceğinden pek emin değildi.

Kız yüzüne baktı. «Biliyor musun, böyle bir şey yapabileceğini düşünüyorum.»

Bir şey söylemedi.

«Sabah görüşürüz,» dedi kız.

«Sabah,» diye tekrarladı.

Televizyonda «Gerçeği Söyle»yi seyrediyordu. İki yarışmacı da dünya kadınlararası rodeo şampiyonu olduğunu söylüyordu ve katılanlar gerçek şampiyonu tahmin edeceklerdi. Televizyonun üç yüz elli beş yaşındaki yarışma sunucusu Garry Moore soğuk şakalarını yapmaya devam ediyordu.

Kız pencereden dışarı bakıyordu. «Hey,» dedi. «Bu sokakta artık kimse yaşamıyor mu? Bütün evler karanlık.»

«Ben ve Dankmans'lar,» dedi. «Dankmans'lar da en geç ocak ayının beşinde taşınacaklar.»

«Niçin?»

«Yol,» dedi. «İçki ister misin?»

«Yol, demekle neyi kastettin?»

«Tam buradan geçiyor,» dedi. «Ve bu ev de tahminlerime göre tam orta çizgide kalıyor.»

«Bunun için mi bana inşaatı gösterdin?»
«Öyle sanırım. Eskiden buradan iki mil uzaklıktaki bir temizlik fabrikasında çalışırdım. Mavi Kurdele. Yol oradan da geçiyor.»
«Bu yüzden mi işini kaybettin? Fabrika kapandığı için mi?»
«Tam değil. Banliyöde, Waterford denilen yerde yeni yerleştirme planına göre bir anlaşma imzalamam gerekiyordu. Ama bunu yapmadım.»
«Niçin?»
«Buna dayanamadım,» dedi kısaca. «İçki ister misin?»
«Beni sarhoş etmek zorunda değilsin.»
«Oh, Tanrım,» dedi gözleri dönerek. «Aklın yalnızca bir tek şeye çalışıyor, değil mi?»
Rahatsız edici bir sessizlik oldu aralarında.
«Portakal suyu ve votka en sevdiğim içkidir. Votka ve meyve suyun var mı?»
«Evet.»
«Sanırım esrarlı sigaran yoktur.»
«Hayır, öyle şeyleri asla kullanmam.»
«Mutfağa giderek ona votkalı içkiyi, kendisine de Seven-Up'lı viski hazırladı ve sonra oturma odasına geri döndü. O elinde kumanda aleti o kanaldan bu kanala çevirip dururdu. «Gerçeği Söyle», karlanma, «Hedefim Ne», «Joannie'yi Düşünüyorum», «Gilligan'ın Adası», karlanma, «Lucy'i Seviyorum», karlanma, Julia Child bağıra bağıra avokadolarla ilgili bir şeyler anlatıyordu.
Ona içkisini verdi.
«Hiç böcek yediniz mi, iki numara?» diye Kitty Carlisle sordu.
«Hey, bu kanallarda Uzay Yolu yok mu?» diye kız sordu.
«Saat dörtte kanal sekizde,» dedi.
«Sen de seyreder misin?»
«Bazen. Karım daima Merv Griffin'i seyreder.»
«Ben hiç böcek görmedim,» dedi iki numara. «Eğer bir tane görürsem, onları yerim.» Seyirciler coşkuyla güldü.
«Evi neden terketti? İstemezsen yanıtlamak zorunda değilsin.» Merak dolu bakışlarla onu süzdü.

«İşimi kaybettiğim nedenden.»

«Çünkü o yeni yeri satın almadın?»

«Hayır. Çünkü yeni ev de almadım.»

«Oyumu iki numaraya veriyorum,» dedi Soupy Sales, «Çünkü o bir böcek görürse hemen yiyeceğe benziyor.» Seyirciler yeniden coşkuyla güldü.

«Almadınız mı? Oh... vay canına.» İçkisinin üstünden, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Bu gözlerde korku, hayranlık ve dehşet vardı. «Ne yapmak istiyorsun?»

«Bilmiyorum.»

«Çalışmıyorsun.»

«Hayır.»

«Bütün gün neyle vakit geçiriyorsun?»

«Paralı yolda turluyorum.»

«Ve geceleri televizyon seyrediyorsun.»

«Ve içiyorum. Bazen patlamış mısır yapıyorum. Bunu daha geç saatlerde yapıyorum.»

«Ben patlamış mısır yemem.»

«O zaman ben yerim.»

Kız uzaktan kumandanın kapatma düğmesine basınca, görüntü önce tam ortada parlak bir nokta oldu ve sonra kayboldu.

«Yaptıklarını tam anlayabildim mi acaba? Karını ve işini boka batırmışsın.»

«Tam böyle söyleyemeyiz.»

«Neyse ne. Onları bu yola feda etmişsin. Bu doğru mu, sence?»

Rahatsız bir halde TV'nin karanlık ekranına baktı. Kendisini de rahatsız eden ve elinde olmadan gelişen bu olaylar neydi. Kendisi de bilemiyordu. «Doğru mu, değil mi bilmiyorum,» dedi. «Bazen insan anlamadığı şeyleri de yapar.»

«Bu bir çeşit protesto mu?»

«Bilmiyorum. Başka şeylerin daha iyi olduğunu düşündüğün için bir şeyleri protesto edersin. Bütün insanlar savaşı protesto ediyor, çünkü onlar barışın daha iyi olduğunu düşünüyorlar. Niçin televizyonu açmıyorsun?»

«Bir dakika daha.» Kızın gözlerine baktı. Ne kadar yeşildi, kedi gözü gibi, dikkatli bir çift yeşil göz. «Bu yüzden mi yoldan bu kadar nefret ediyorsun? Toplumdaki teknolojiyi simgelediği için mi? Makineleşmenin etkileri.»

«Hayır,» dedi. Dürüst olmak gerçekten çok zordu ve neden endişelendiğini merak etti. Bir yalanla bütün bu konuşmalara bir son verebilirdi. O da diğer çocuklar gibiydi, Vinnie gibi, eğitimin doğru olduğunu düşünen diğer insanlar gibi: Kız basit bir yanıt istemiyordu, o yapılmış planların peşindeydi. Onlar yolu inşa ederken benim bütün hayatımı da yeni baştan inşa ediyorlar.

«Ama senin evine saldırdılar mı... evine ve işine dediğimde, hayır diye yanıtladın.»

«Doğru hayır dedim.» Ama o hayır dediğinden şüpheliydi. Yoksa evet mi demişti. Evet, uzun zamandır onun bir parçası olan yok edici güce mi evet demişti? Charlie'nin beynini yiyip bitiren kendi kendini de yok eden yok edici güç. Freddy'nin oralarda olmasını arzu etti. Fred, kıza duymak istediği şeyleri söyleyebilirdi. Ancak Fred bu oyunu mükemmel bir şekilde oynayabilirdi.

«Sen ya çılgınsın ya da gerçekten olağanüstü birisin,» dedi kız.

«İnsanlar yalnızca kitaplarda olağanüstü olur,» dedi. «Hadi televizyon seyredelim.»

Kız televizyonu açtı. Onun istediği şovu seçmesini bekledi.

«Ne içersin?»

Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Şimdi, her gece yalnız olduğu zamanlar gibi sarhoş değildi, biraz çakırkeyif olmuştu. Mutfakta mısır patlatıyordu. Mısırların, aynı yere düşen kar taneleri gibi, mısır kabının üzerine sıçrayarak düşmelerini seyretmek, hoşuna gidiyordu.

«Güney viskisi ve Seven-Up,» dedi.

«Ne?»

Utanarak, kıkırdadı.

«Bir tane deneyebilir miyim?» Boşalmış bardağını ona doğru kaldırarak sırıttı. Onu arabaya alışından beri ilk kez tamamen rahatlamış gibi bir hali vardı. «Votka-portakal hazırlamakta usta değilsin.»

«Biliyorum,» dedi. «Ben viski ve Seven-Up içerim, özel içkim. Umumi yerlerdeyse Skoç içerim ve Skoç'tan nefret ederim.»

Mısırlar hazır olmuştu. Onları büyük bir plastik kâseye boşalttı.

«Ben de bir tane içebilir miyim?»

«Tabii.»

Kıza viski ve Seven-Up hazırladı, sonra erittiği yağı mısırların üzerine boşalttı.

«Kolestrolün yükselecek,» dedi mutfak kapısından eğilmiş içeri bakarak. Sonra elindeki içkiden bir yudum aldı. «Hey, bunu beğendim.»

«Beğeneceğimden emindim. Bunu sır olarak tut, daima bir sayı önde olursun.»

Mısırları tuzladı.

«Bu kadar tuz yersen kolestrolden kalbin tıkanır. Kan damarların gittikçe tıkanmaya başlar, gittikçe daralır ve sonra bir gün... güüüm!» derken elini göğsüne vurdu ve elindeki içki kazağına döküldü.

«Metabolizmama da, kolestrole de çoktan boş verdim,» diyerek kapıya yürüdü. Yolda yürürlerken hafifçe kızın göğsüne dokundu (sütyen olmadığı hissediliyordu). Birden aklına, yıllar geçtiği halde göğüsleri sarkmayan, Mary geldi. Böyle şeyler düşünmese daha iyi olacaktı.

Kız mısırların çoğunu yiyip, bitirdi.

Saat on bir sıralarında, enerji krizi ve Beyaz Saray'la ilgili haberleri dinlerlerken, kız esnemeye başlamıştı.

«Yukarı çık istersen,» dedi. «Yatabilirsin.»

Kız ona baktı.

«Her yataktan bahsettiğimde, popona tokat yemiş gibi bana bakmazsan daha iyi anlaşacağız. Kocaman Amerikan yatakları uyumak için yapılmıştır, iş tutmak için değil.»

Bu kızı güldürdü.

«Yatak örtülerini de açmayacak mısın?»

«Sen büyük bir kızsın.»

Kız ona sakin sakin baktı. «İstersen benimle birlikte gelebilirsin. Bir saat önce kararımı verdim.»

«Hayır... ama davetin çok cazip olduğunu söyleyebilirim. Bütün hayatım boyunca sadece üç kadınla yattım. İlk ikisi çok uzun yıllar önceydi ve şimdi hatırlamıyorum bile. Evlenmeden önceydi.»

«Şaka yapıyorsun?»

«Hiç de değil.»

«Bak, yani beni arabana almanın, evinde barındırmanın ve para teklif etmenin bu işle bir ilgisi yoktu.»

«Nihayet anladın,» diyerek ayağa kalktı. «Şimdi yukarı çıksan daha iyi olur.»

Ama kız ona aldırmadı. «Neden?»

«Neden mi?»

«Evet. Bir işi yapıyor, ama onu başkalarına anlatmıyor olabilirsin, bu tamam. Ama bir şeyi yapmamaya karar vermişsen bunun nedenini izah etmen gerekir.»

«Tamam,» dedi başıyla gümüş tabaktaki paranın durduğu oturma odasını işaret ederek, «O para. Fahişelik yapmak için çok gençsin.»

«Onu almayacağım,» dedi aceleyle.

«Bunu biliyorum. Ben de seninle yatmayacağım. Ama bu parayı yine de almanı istiyorum.»

«Herkes senin kadar mükemmel olamaz.»

«Bu doğru.» Ona meydan okurmuşçasına baktı.

Kız, sinirlenmiş gibi başını sallayarak, ayağa kalktı.

«Pekâlâ. Ama sen bir burjuvasın, bunu biliyor musun?»

«Evet.»

Yanına gelerek onu dudaklarından öptü. Heyecan vericiydi. Hoş kokusunu duyabiliyordu. Oldukça zor bir durumdu.

«Hadi git.»

«Gece fikrini değiştirirsen.»

«Değiştirmeyeceğim.» Çıplak ayaklarla merdivenlere doğru ilerleyen kızı seyretti. «Hey?» diye seslendi.

Kız ona doğru döndü ve kaşını kaldırarak bekledi.

«İsmin ne?»

«Olivia, önemi var mı? Aptal bir isim, değil mi? Olivia De Haviland gibi.»

«Hayır, hiç de değil. Hoşuma gitti. İyi geceler, Olivia.»

«İyi geceler.»

Yukarı çıktı. Işığın yandığını duydu. Bu çok aşina olduğu bir sesti. Genellikle kendisinden önce yatmaya giden Mary'i hatırladı. Sonra yukarıdaki kızı düşündü. Biraz daha dikkatli dinlese, onun kazağını başından sıyırarak çıkarışını ve kotunun fermuarını açarak, kalçalarına indirişini duyabilirdi belki de...

Kumandayı alarak televizyonu açtı.

Penisi hâlâ dimdikti ve rahatsızlık veriyordu. Pantolon ağı şişkinlikten gerilmişti. Eski gençlik günlerinde Mary buna, büyük mücevher ya da taşa dönmüş yılan diyerek takılırdı. Katlanan külotunu düzeltmeye çalıştı, ama hiçbir fark olmayınca ayağa kalktı. Biraz sonra penisi inince tekrar oturdu.

Haberlerden sonra, 'ekrana John Agar'ın 'Arous Gezegenindeki Beyin' isimli film geldi. Televizyonun önünde elinde kumanda aletiyle bir süre kendinden geçti. Bir süre sonra pantolonunun ağındaki hareketle uyandı. Yeniden penisi dikleşmişti. Aynı bir suçlunun suç mahalini ziyaret edişi gibi.

7 Aralık 1973

Ve gece kızın yanına gitti.

Rüyasında Bay Piazzi'nin köpeğini gördü ve bu kez o korkunç ısırma olayından önce, köpeğe yaklaşan Charlie'ydi. Bu durumu çok daha fazla kötüleştiriyordu. Köpek saldırmadan önce, mezarı tırnaklayarak kazıp dışarı çıkmaya çalışan bir adam gibi o da rüyasını bölerek gerçeğe dönebilmek için çırpınıyordu.

Pençeye benzeyen elleriyle havayı tırnaklıyordu. Ne uyanık, ne de tam uykudaydı. Sonunda kıvrılarak uyuyakaldığı koltukta denge duygusunu yitirmiş gibiydi. Bir süre düşmemek için o dengeyi tutmaya çalıştı, ama oğlunun aklını karıştıran ölümü ve rüyalarında tekrar tekrar yaşadığı o ölüm olayı direncini yok etmişti.

Yere düştü. Kendine geldiğinde oturma odasında ve yerdeydi. Başını vurmuş, omzunu incitmişti, ama o rüya bitmişti. Gerçek insanı mutsuz ve perişan ediciydi, ama korkunç değildi.

Ne yapıyordu? Hayatı boyunca yaptıklarının bir çeşit psikolojik analizi kafasına takıldı; iğrenç bir tekrar. Düşüncelerini, yarısında, ucuz bir elbise gibi çıkarıp attı. Artık hiçbir şey doğru değildi. Canı yanıyordu. Boğazına kadar yükselen ekşimiş güney viskisinin tadını duyabiliyordu. Geğirdiğinde asit tadında birtakım şeyler ağzına geldi, ama onları tekrar yutmayı başardı. Titremeye başladı, dizlerini birleştirmeye çalışıyor, ama kendine hâkim olamıyordu. Gece her şey daha garipti. Oturma odasında, yerde oturmuş, kollarıyla dizlerine sarılmış ve dar sokaklarda sallanan yaşlı sarhoşlar gibi ne yapıyordu? Yoksa bir şizofren miydi? Ya da Allah'ın belası bir psikopat mı? Durumu buna daha çok benziyordu. Yoksa öyle miydi? Bir psikopat mıydı? Neredeyse sevimli sayılabilecek meyveli kek, bok herif, homoseksüel yerine bir psikopat. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Yoksa patlayıcıları almakla bir kabadayı mı olmuştu? Bir insan, bir fili öldürecek güçteki o iki silahı gerçekten neden alırdı? Boğazından hafif bir sızlanma çığlığı çıkararak, ayağa kalkmayı denedi. Kemikleri yaşlı bir adamınkiler gibi gıcırdıyordu.

Düşünmemeye kendini zorlayarak, merdivenleri çıktı. Ağır adımlarla odasına doğru yürürken, «Olivia,» diye fısıldadı. Aynı Rudolp Valentino'nun eski filmlerindeki gibi mantığa aykırı bir şeydi bu. «Uyanık mısın?»

«Evet,» dedi kız. Onun sesi de pek uykulu gibi değildi. «Saat beni uyutmadı. Şu dijital saat sürekli klik, klak yaparak uykumu kaçırdı.»

«Anlıyorum,» dedi. Bu yanıt komik olmuştu. «Ben de kâbus gördüm.»

Üstündeki örtüleri geriye doğru tekmeleyiş sesi geldi. «İçeri gel. Yanıma.»

«Ben.»

«Artık susacak mısın?»

Onun yanına gitti. Kız çıplaktı. Seviştiler ve sonra derin bir uykuya daldılar.

Sabah, sıcaklık eksi beş dereceydi. Gazete var mı, diye sordu.

«Eskiden gelirdi,» dedi. «Kenny Upslinger dağıtırdı gazeteleri. Sonra Iowa'ya taşındılar.»

«Iowa, ha,» dedi kız. Ve sonra radyoyu açtı. Bir adam hava raporunu okuyordu. Açık ve soğuk.

«Yağda yumurta ister misin?»

«İki tane, eğer aldıysan.»

«Tabii. Bak, dün gece.»

«Dün geceyi kafana takma. Ben isteyerek geldim ve bu çok ender olan bir şey ama hoşuma gitti.»

Bunda sinsice bir gurur hissetmişti, belki kızın istediği de buydu. Yağda yumurtaları kendisi yaptı. İki kendi için, iki tane de kız için. Yanında tost yiyip, kahve içtiler. Kız üç bardak kremalı ve şekerli çay içti.

«Pekâlâ şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu. Kahvaltılarını bitirmişlerdi.

«Seni otoyola götüreceğim,» dedi çabucak.

Kız sabırsızlanmış gibi bir tavır takındı. «O değil. Hayatını, sordum.»

Sırıttı. «Çok ciddi görünüyorsun.»

«Kendim için değil. Senin hayatını soruyorum.»

«Hiç düşünmedim,» dedi. «Önceleri,» diye devam etti. Ama önce kelimesini öyle bir söylemişti ki, yaşadıklarının tümünü geride bıraktığını açıkça vurgulamıştı. «Kendini ölüm hücresindeki bir mahkûm gibi hissediyor olmalıyım. Hiçbir şey gerçek değildi. Sanki sürekli devam eden bir rüya âleminde yaşar gibiydim. Şimdiyse her şey daha gerçek görünüyor. Dün gece... o çok gerçekti.»

«Memnun oldum,» dedi. Gerçekten memnun gibiydi. «Ama şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Gerçekten bilmiyorum.»

«Bu çok acı, ben böyle düşünüyorum,» dedi kız.

«Öyle mi?» diye sordu. Bu gerçek bir soruydu.

Şimdi arabadaydılar ve 7. yoldan Landy'e doğru yol alıyorlardı. Şehir içi trafik dur-kalk vaziyetindeydi. İnsanlar işlerine gidiyorlardı. 784 yol genişletme inşaatından geçerken, günlük faaliyetlerin başla-

mış olduğunu gördüler. Adamlar sarı inşaat şapkalarını takarak, yeşil lastik çizmelerini giymişler, aletlere tırmanıyorlardı. Dondurucu soğukta ağızlarından dumanlar çıkıyordu. Turuncu renkli yükleyicinin dizel motoru tekledi. Sürücüsü tekrar çalıştırınca sanki savaştaymış gibi düzensiz patlamalarla çalışmaya başladı.

«Buradan sanki kumsalda kamyonlarla oynayan küçük çocuklara benziyorlar,» dedi kız.

Şehir dışına vardıklarında trafik biraz daha rahatladı. Kız iki yüz doları almış, ne utanma, ne de gönülsüzlük göstermiş, ama istekli de davranmamıştı. Miflonlu paltosunda küçük bir yeri kesmiş, parayı bunun içine yerleştirerek Mary'nin iğne ipliğiyle bu deliği dikmişti. Onun otobüse kadar götürme teklifini, bunca parayla otostop yapamayacağını söyleyerek, geri çevirmişti.

«Peki, senin gibi güzel bir kızın böyle bir arabada ne işi var?» diye sordu.

«Hıh?» dedi sıçrayarak. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Kıza gülümsedi. «Niçin sen? Niçin Las Vegas? Sen de benim gibi sınırda yaşıyorsun. Bana biraz geçmişinden bahsetsene.»

Omuz silkti. «Fazla anlatacak bir şey yok. New Hampshire, Durham'da üniversiteye gidiyorum. Portsmouth'a yakın bir yer. Bu yıl üçüncü sınıfta olacaktım. Kampüsün dışında bir oğlanla beraber yaşıyordum. Sonra ağır ilaçların müptelası olduk.»

«Eroin gibi mi?»

Üzgün bir ifadeyle gülümsedi. «Hayır, benim çevremdekiler eroin kullanmıyordu. Bizim kullandıklarımız, halüsinasyon görmemize neden olan orta sınıf ilaçlardı. Lysergic Asit, Mescaline, Peyote ve STP gibi kimyasal maddelerdi. Eylül ve kasım ayları içinde on yedi, on sekiz kere uyuşturucu kullandım.»

«Neye benziyor?»

«Halüsünasyonları mı kastediyorsun?»

«Hayır, onu demek istemedim.»

«Kötü hezeyanlar vardır, ama bunların iyi yanları da olur. Tatlı uyuşukluklar vardır, ama onların kötü etkileri olabilir. Bir keresinde kan kanseri olduğuma karar vermiştim. Bu korkunçtu. Genellikle garip

şeyler hissedersin. Ben Tanrı'yı hiç görmedim. Hiç intiharı düşünmedim. Hiç kimseyi öldürmeye kalkışmadım.»

Kız biraz düşündükten sonra devam etti. «Herkes bu kimyasallar hakkında bir şeyler yumurtladı. Art Linkletter gibileri bunların öldürücü olduğunu söyledi, kimileri bunların her kapıyı açtığını söyledi. Kendi ruhun içindeki tüneli bulup cennete ulaşabilirsin. H. Rider Haggard romanlarındaki gibi. Onu hiç okudun mu?»

«Küçükken 'O Kız' romanını okumuştum. Bu roman onundu, değil mi?»

«Evet. Ruhunu putlaşmış bir insanın alnının ortasındaki zümrüt gibi hayal ettin mi hiç?»

«Hayır, böyle bir şeyi asla düşünmedim.»

«Ben aynı fikirde değilim. Ben sana en iyi hayalimi anlatacağım. En kötülerini hep ilaçların etkisindeyken yaşadım. Bir keresinde o çocukla birlikte yaşadığımız apartman dairesinde oturmuş, duvar kâğıtlarını seyrediyordum. Kâğıdın üzerindeki küçük beyaz noktalar tıpkı kara benziyordu. O her bir yanı kaplamış küçücük beyazlıklar insana kar fırtınasını çağrıştırıyordu. Bir süre sonra karların arasında zorlukla yürümeye çalışan küçük kızı gördüm. Başında çuval bezi gibi kaba bir maddeden yapılmış eşarp vardı ve onu çenesinin altından bağlamıştı. Eve gidiyor diye düşündüm. Sonra karlarla kaplı sokağı gördüm. Kız karlara bata çıka yürüyordu ve sonunda bir eve girdi. Bu en iyi hayal. Apartman katında oturup duvardaki hayali seyretmek. Jeff'e göre bu insanın kendi beynindeki hayal gücü demekti.»

«Jeff birlikte yaşadığın oğlanın ismi mi?»

«Evet. Şimdi en kötü olanı anlatacağım. Bir keresinde lavabonun gider deliğini açmaya karar verdim. Sebebini hiç bilmiyorum. Hayal dünyasında gezerken, insanın aklına bazen garip fikirler geliveriyor. Ama bunları çok normal şeylermiş gibi düşünüyorsun. Pompayı alarak, işe koyuldum... ve kanalizasyon deliğinden ne kadar boktan şey varsa çıkmaya başladı. Bunların ne kadarının gerçek pislik, ne kadarının hayal ürünü olduğunu hâlâ hatırlayamıyorum. Kahve artıkları, ufacık bir bez parçası, kanları üstünde pıhtılaşmış koca bir parça et yağı. Sonra bir el. Bir adam eli.»

«Bir ne?»

«Bir el. Jeff'i çağırarak, birisini kanalizasyona atmışlar dedim. Ama o aldırmadan çekip başka bir yere gitti. Yalnız başıma kalmıştım. Deliler gibi pompalamaya başladım. Sonunda kolun dirseğe kadar olan kısmını yukarı çekebildim. El lavabonun içinde yatıyordu, kol da deliğin içinde aşağıya doğru uzanmıştı. Üzeri kahve artıklarıyla kaplıydı. Aceleyle oturma odasına giderek Jeff döndü mü diye baktım. Yoktu. Tekrar mutfağa döndüm. Ne el ne de kol vardı görünürde. Lavabo boştu. Çok endişelendim. Bazen o kolu rüyalarımda görüyorum.»

«Bu delice bir şey,» dedi. İnşaatın altındaki bir köprüden geçtikleri için yavaşlamıştı.

«Kimyasal şeyler insanı delirtir. Bazen güzeldir ama genellikle kötü olduğunu söyleyebilirim. Zaten sürekli ağır uyuşturucu ilaçların etkisi altındaydık. Hiç etrafında protonlar, neutronlar ve elektronlar dolaşan bir atomun resmini gördün mü?»

«Evet.»

«İşte, bizim daire aynen bir atomun çekirdeği gibiydi. Gelen giden insanlarda çekirdeğin etrafında toplanan protonlar ve elektronlardı. 'Manhattan'a Göç' romanındaki gibi hepsi birbirinden bağımsız hareket ediyorlardı.»

«Onu okumadım.»

«Okumalıydın. Jeff'e göre Dos Passos en büyük gazetecilerden biri. Garip bir kitap. Bazı akşamlar televizyonun sesini sonuna kadar kısıp karşısında otururduk. Pikapta çalan parçayı dinlerken hepimiz alınan dozdan taşlaşırdık. Sonra yatak odasında acayip bir hareket başlardı. İnsanlar yumak haline gelir kim kimi beceriyor anlamanın imkânı olmazdı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

«Evet,» dedi. Aklına eskiden katıldığı birkaç parti gelmişti. O partilerde kendini bilmeyecek kadar sarhoş olup, Alice'in Sihirli dünyasındaki gibi şaşkın şaşkın dolaşıp durmuştu. Anladığını söyledi.

«Bir gün Bob Hope'in özel eğlence programı vardı ve hepimizi kafaları dumanlı vaziyette, bütün eski kafalılara, borsa simsarlarına ve Washington'daki güç tutkunlarının salaklıklarına çılgınlar gibi güldürüp duruyordu. Öylece oturmuş gülüyorduk. Aynı anne ve babalarımızın

yaptığı gibi. İşte diye düşündüm, bu nedenle Vietnam'dayız ve Bob Hope'a da nesiller arasındaki farkı kapatmak düşüyor. Bütün sorunumuz esrarın iyisini bulup uçmak. Gerisi vız geliyor.»

«Ama elinizden ne gelirdi ki?»

«Ne mi? Yaşadığım son on yılı düşünmeye başladım. U-2'si vuruluyor ve Francis Gary Powers esir düşüyor, zenciler Selma'da gaz bombalarıyla dağıtılıp hapislere atılıyor, Mississippi'de Özgürlük Savaşçıları sokak ortalarında vuruluyor, Kennedy'i Dallas'ta havaya uçuruyorlar, Vietnam, yürüyüşler, grevler, öğrenci boykotları. Ne için? Birkaç kelle, rahat apartmanlarında oturup, kafa bulup, Bob Hope izlesin diye mi? Hadi canım. Bu yüzden ayrılmaya karar verdim.»

«Jeff'e ne oldu?»

Kız omuz silkti. «Burs aldı. İyi de oluyor. Gelecek yaz mezun olacakmış. Ama artık onunla ilgilenmiyorum.» Bunu söylemesine rağmen yüzündeki ifadeden yaşadığı hayal kırıklığı açıkça görülüyordu.

«Onu özlüyor musun?»

«Geceleri.»

«Niçin Vegas? Orada tanıdığın biri mi var?»

«Hayır.»

«İdealist biri için en eğlenceli yer gibi görünüyor.»

«Benim için böyle mi düşünüyorsun?» diyerek güldü ve bir sigara yaktı. «Belki de. İnsanların amaçlarına ulaşabilmeleri için belirli bir yerde kök salmaları gerekmez ki. O şehri görmek istiyorum. Çok değişik bir yer olduğunu duydum. Ama amacım kumarhaneleri gezmek değil. Bir iş bulup çalışacağım.»

«Sonra ne olacak?»

Sigarasının dumanını üfleyerek, omuz silkti.

LANDY 5 MİL

yazılı bir tabelayı geçtiler.

«Kendimi toparlamaya çalışacağım,» dedi. «Uzun zamandır uyuşturucu almıyorum ve bunlardan vazgeçmeye kesin kararlıyım.» Sigarayı tutan elini havaya kaldırarak rastgele hareket ettirdi. «Hayat daha

başlamamış gibi davranmaktan vazgeçeceğim. Başladı ve yüzde yirmisi bitti bile.»

«Bak. Burada bir paralı yol girişi var.»

Arabayı o tarafa döndürdü.

«Gelelim sana, bayım. Sen ne yapacaksın?»

Kelimeleri dikkatle seçerek, «Gelişmelere göre hareket etmek istiyorum. Seçeneklerden birini seçeceğiz.»

«Kusura bakma ama hiç de öyle görünmüyor. Kızmadın değil mi?»

«Hayır, önemli değil.»

«İşte. Bunu al.» Sağ eliyle tuttuğu alüminyuma sarılmış ufak bir paket uzattı.

Paketi alarak baktı. Yaldızlı kâğıt sabah güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. «Bu ne?»

«Sentetik meskalin. Kimyasalların içinde en ağır, en iyi cins olanı.» Bir an duraksadı. «Belki de eve gider gitmez tuvalete atıp sifonu çekmelisin. Seni şimdiki halinden bin beter bir hale sokabilir. Ama yardımcı da olabilir. Bunun hakkında hep güzel şeyler duydum.»

«Hiç tecrübe ettin mi?»

Kız acı bir ifadeyle gülümsedi. «Hayır.»

«Benim için bir şey yapar mısın? Yapabilirsen tabii?»

«Elimden geliyorsa.»

«Noel'de beni ara.»

«Niye?»

«Sen henüz bitiremediğim bir kitap gibisin. Sonucunu bilmek istiyorum. Ödemeli telefon edebilirsin. Numaramı yazıp veririm.»

Cebinden kalemini çıkartmaya çalıştığı sırada kız, «Hayır,» dedi.

Ona dönerek baktı hem şaşırmış, hem de üzülmüştü. «Hayır mı?»

«İhtiyacım olursa rehberden bulurum. Ama olmaması en iyisi belki de.»

«Neden?»

«Bilmiyorum. Senden hoşlandım, ama bu beni üzebilir de. Tam olarak açıklamam imkânsız. Kafalarımız iyiyken yaşadığımız bir yakınlık bu.»

«Benim bir kek olduğumu mu düşünüyorsun?» dedi kendi kendine konuşur gibi. «Pekâlâ, Allah kahretsin.»

Kız arabadan ağır ağır indi. Ona doğru eğilerek, «Olivia,» dedi.

«Bu belki de gerçek ismim değil.»

«Olabilir. Lütfen ara.»

«Ona dikkat et,» dedi elindeki küçük paketi işaret ederek. «Uzayda dolaşabilirsin.»

«Hoşçakal. Dikkatli ol.»

«Dikkatli olmak mı?» Acıyla gülümsedi. «Hoşçakal, Bay Dawes. Teşekkürler. Yatakta iyisin. Bunu söyleyeceğimi tahmin etmiyorsun değil mi? Ama doğru. Hoşçakal.»

Kapıyı çarparak kapattı ve 7. yolun karşısına geçerek paralı yolun tam giriş kısmında durdu. Onun başparmağını kaldırarak arabalara işaret edişini seyretti. Hiçbiri durmamıştı. Son kez kornaya bastı ve U dönüşü yaparak yoluna devam etti. Dikiz aynasına tekrar baktığında ona el sallayan silik bir silüetti artık.

Ona takılmak aptallıktı, diye düşündü. Dünyanın her yeri böyle boş fantezilerle dolu değil miydi? Radyoyu açmak için uzattığı eli hâlâ titriyordu.

Paralı yoldan şehre dönerken hızı yetmişin altına hiç düşmedi. Elinde kalan paketi ne yapacağını düşündü. Camdan dışarı atabilirdi ya da hapı yutabilirdi. Sonunda paketi cebine koydu.

Eve gelince hemen banyoya girerek yıkandı. Duygularından arınmıştı. 784 inşaatı gün boyu epeyce gelişme kaydetmişti; fazla değil, birkaç hafta içinde temizleme fabrikası harabeye dönecekti. Ağır makineleri çoktan taşımışlardı bile. Bunu üç gece önce Tom Granger'la yaptığı telefon konuşmasında öğrenmişti. Mavi Kurdele'yi yerle bir ettikleri an orada olmalıydı. Hatta yanına öğlen yemeğini de alır, yıkımı seyredebilirdi.

Jacksonville'deki erkek kardeşinden, Mary'e mektup gelmişti. Ayrı yaşadıklarından henüz habersizdi. Karısına gelen diğer mektupların yanına bıraktı. Yeni adresine yollamayı hep unutuyordu.

Akşam yemeğini fırına koydu ve kendine bir içki hazırlamayı düşündü. Ama vazgeçti. Bir gece önce kızla sevişmesini en ince noktası-

na kadar düşünmek, tekrar tadına varmak, onu tekrar keşfetmek istiyordu. Ama alacağı içki bu düşüncelerini kötü bir seks filmi haline sokabilirdi.

Ama istediği şekilde hatırlayamadı. Gergin göğüslerini ve kocaman göğüs başlarının tadını tam olarak canlandıramıyordu. Ama onunla sevişmenin, Mary'le olandan çok daha zevkli olduğu kesindi. Olivia'nın içinde olmak ona rahatlatıcı bir zevk vermişti. Penisi, onun içinden çıkarken, tıpkı şampanya patlaması gibi bir ses çıkartmıştı. Yaşadığı gerçek zevkin tanımını yapamıyordu. Bunu yeniden hissedebilmek için mastürbasyon yapmayı istedi. Bu arzu tiksindirdi onu. Sonra tiksinmek, iğrenç geldi. O bir Azize değildi. Televizyonun önüne oturup yemeğe başlarken, kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Yalnızca başıboş gezen bir otlakçıydı o. Şimdi de Las Vegas yolundaydı. Olayları, Magliore'un kavanoz gözlüklerinin arkasından seyredebilmeyi arzuladı, ama bu düşünce hepsinden tiksindirici geldi.

Bütün iyiniyetine rağmen gecenin ilerleyen saatlerinde yine sarhoş oldu. Saat on olduğunda, sarhoşluk nedeniyle aşırı duygusallaşmış ve Mary'i arama dürtüsü onu boğar hale getirmişti. Sonunda televizyonun önünde kendi kendini tatmin etti. Tam gelirken TV'de Anacin'in diğer tüm markalardan daha güçlü bir ağrı kesici olduğu gösteriliyordu.

8 Aralık 1973

Cumartesi günü arabayla dolaşmaya çıkmadı. Evin içinde amaçsızca dolaştı ve yapması gereken bazı şeylerle uğraştı. Sonunda kayınvalidesinin evini aradı. Mary'nin ailesi, Lester ve Jean Calloway, yetmişli yaşlara merdiven dayamış insanlar. Daha önceki aramalarında, Jean (Charlie ona daima «Anne Jean» derdi) telefonu açmış ve hattın öbür ucunda kendisinin olduğunu anlayınca buz gibi bir ses tonuyla konuşmuştu. Şüphesiz, o ve kocası Lester, damatlarını kızlarının peşinden koşan ve onu ısırmaya çalışan aç bir hayvan gibi görüyorlardı. Şimdi her zamanki gibi sarhoş olan bu hayvan kızlarını arıyor ve rahatça ısırabilmek için eve geri gelmesini istiyordu.

Ama telefonu Mary açtı. «Selam?» Sesinin gayet rahat çıktığını duyunca onunla normal bir konuşma yapabileceğini düşündü.

«Mary, benim.»

«Oh, Bart. Nasılsın?» Sesinden bir şeyler anlamak imkânsızdı.

«İyi.»

«Özel içkinle aran nasıl?»

«Mary, içki içmiyorum.»

«Bu bir zafer mi sayılır?» Buz gibi konuşmuştu. Birden paniğe kapıldı. Onu aramakla kötü mü etmişti. Uzun yıllardır tanıdığın ve seni kendin kadar iyi tanıyan bir insanla arandaki her şey bu denli kolay bitebilir miydi?

«Sanırım öyle,» dedi biraz kekeleyerek.

«Duyduğuma göre fabrika kapanmak zorundaymış.»

«Geçici bir süre için.» Kendisini bir baş belası olarak gören biriyle aynı asansörde yolculuk yapıyormuş gibi garip bir hisse kapılmıştı.

«Tom'un karısı böyle söylemiyor ama.» İşte sonunda suçlama gelmişti. Neyse. Suçlama, hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

«Tom için bir problem olmaz. Rakip şirket Brite-Kleen uzun süredir peşindeydi.»

«Neden aradın, Bart?»

«Biraraya gelmemiz gerektiğini düşünüyorum.» Kelimeleri dikkat ve özenle söylemeye çalışıyordu. «Bu meseleyi konuşmalıyız, Mary.»

«Boşanmaktan mı bahsediyorsun?» Gayet sakin konuşmuştu, ama ses tonunda biraz panik hissediliyordu şimdi.

«İstiyor musun?»

«Ne istemediğimi bilmiyorum.» Sakinliği kaybolmuştu, şimdi kızgın ve ürkmüş gibi konuşuyordu. «Her şeyin iyi olduğunu düşünüyorum. Ben mutluyum, senin de öyle olduğunu sanırım. Şimdi, birden, her şey değişti.»

«Her şeyin iyi olduğunu düşünüyorsun,» diye onun kelimelerini tekrarladı. Birden müthiş öfkelenmişti. «Eğer böyle düşünüyorsan, sen koca bir aptalsın. İşimi keyfimden mi teptim sanıyorsun?»

«O halde nedir, Bart. Neler oldu?»

Birden kızgınlığı kayboldu. Gözlerine yaşlar hücum etmişti. Ağladığını belli etmemek için kendinle mücadele etti. Ayıkken ağlayabileceğini hiç düşünmemişti. Ayıkken insanın kendini kontrol etmesi daha kolaydı. Ama şu an her şeyi bir yana bırakıp onun kucağına sığınmak ve doyasıya ağlamak istiyordu. Buz pateni yaparken düşüp dizini yaralayan ufak bir çocuk gibi. Ama kendisine bile izah edemediği bu zor durumu ona nasıl anlatabilirdi.

«Bilmiyorum,» dedi sonunda.

«Charlie mi?»

Çaresizce, «Bu da önemli... ama... olanları anlamayacak kadar nasıl kör olabiliyorsun?» dedi.

«Onu ben de özlüyorum, Bart. Hâlâ ve her gün.»

Tekrar sinirlendiğini hissetti. O HALDE BUNU GÖSTERMEK İÇİN KOMİK BİR YOL SEÇTİN.

«İyi yapmıyorsun,» dedi. Gözyaşları yanaklarından süzüyor, ama ağladığını anlamaması için kendinle mücadele ediyordu. BAYLAR, BU İŞTE HIZ KAZANDIK DİYE DÜŞÜNÜYORUM. «Telefonda konuşmakla olmayacak, seni pazartesi öğle yemeğine davet etmek için aramıştım. Handy Andy'de.»

«Pekâlâ. Kaçta?»

«Saatin önemi yok. İşten ayrılabilirim.» Yaptığı şaka havada asılı kaldı.

«Saat bir iyi mi?» diye sordu.

«Evet. Masa ayırtırım.»

«Tamam. Yalnız beni içkili karşılama.»

«İçmeyeceğim,» dedi. Verdiği sözü tutmayacağını bildiği halde yalan söyledi.

Bir sessizlik oldu. Konuşacak şeyleri kalmamış gibiydi. Hayaletler, hayalet sesleriyle, hayali sorunları tartıştılar. Sonra karısı şaşırtıcı bir şey söyledi.

«Bart, bir psikoloğa ihtiyacın var.»

«Bir neye ihtiyacım var?»

«Psikolog. Bu kelime sana tatsız gibi gelebilir. Ama şunu iyice bilmeni istiyorum ki, neye karar verirsek verelim, sen düzelmeye çalışmazsan eve geri dönmeyeceğim.»

«Hoşçakal, Mary,» dedi yavaşça. «Pazartesi görüşürüz.»

«Bart, senin yardıma ihtiyacın var. Ben sana bunu veremem.»

Millerce uzaktan, kör bir kordon yardımıyla onu yaralamayı başarmıştı. «Bunu zaten biliyorum. Hoşçakal, Mary.»

Onun yanıtını beklemeden telefonu kapadı. Kendini mutlu hissetti. Oyun, set ve maç. Elindeki plastik süt kutusunu odanın karşı tarafına fırlattı. Kırılmayacak bir şey attığına memnun oldu. Sonra lavabonun üstündeki dolabı açarak iki bardak çıkardı ve onları yere attı. Parçalandılar.

Sağ elini yumruk yaparak, kuvvetle duvara vurdu ve acıdan ağladı. Yaralı sağ elini diğer eliyle tutarak, mutfağın ortasında iki büklüm kaldı. Titriyordu. Yeniden kontrolünü kazandığında faraş ve süpürgeyi alarak, ortalığı temizledi. Korkmuş ve suratı asılmıştı.

9 Aralık 1973

Paralı yolda yüz elli mil gittikten sonra geri döndü. Daha ileri gitmeye cesaret edememişti. Bu ilk benzinsiz cumartesiydi ve bütün gişeler kapalıydı. Yürümek istemedi. Yaa. Gördün mü bak? Senin gibi leş kargalarını işte böyle yaparlar.

Fred, sen misin? Gerçekten sen misin? Bu ziyaretini neye borçluyum?

Defol git.

Eve dönerken, radyoda kamu hizmetlerinin duyurusunu dinledi:

«Benzin kısıtlamasından endişelisiniz. Sizin ve ailenizin bu kış yakıtsız kalmayacağınızdan emin olmak istiyorsunuz. Şu anda bir düzine beş-galonluk tenekeler halinde yakıt alabilmek için en yakın benzin istasyonuna gidiyor olabilirsiniz. Ama aileniz için gerçekten endişeniz varsa, hemen geri dönseniz daha iyi olur, geri dönün. Uygunsuz şekilde evde benzin depolamak çok tehlikeli ve yasaktır. Benzin buharı havayla karıştığında, patlayıcı madde haline gelir ve bir galon gaz, on iki tane dinamit çubuğuna eş patlayıcı güce sahiptir. Tenekeleri doldurmadan önce bunları bir kez daha düşünün. Ve ailenizi düşünün. Anlıyor musunuz-bizim tek istediğimiz sizlerin yaşaması.»

«Bu WLDM pop müzik kanalının bir kamu hizmetidir. Bizler benzin depolamayı, uygun yapabileceklerin yapmasını öneririz.»

Radyoyu kapadı, hızını elliye düşürerek, yan yola girdi. «On iki çubuk dinamit,» dedi. «Oğlum, bu şaşılacak bir şey.»

Yanındaki dikiz aynasına baksaydı, sırıttığını görebilecekti.

10 Aralık 1973

Handy Andy'nin yerine ancak saat on bir buçukta ulaşabildi. Şef garson onu iç kısımlarda daracık yere sıkıştırılmış bir masaya götürdü. Berbattı, ama tek boş yer de burasıydı. Herkes öğle yemeği için doluşmuştu. Handy Andy, biftek, pirzola ve andyburger yapımında uzmandı. Andyburger, iki dev susamlı sandviç ekmeği arasına konmuş dev bir şef salataydı ve susamlı ekmekler ayrılmasın diye tahta bir kürdanla birbirine bağlanmıştı. İşyerlerine yürüme mesafesi kadar yakın olan tüm lokantalar gibi burada da büyük bir kalabalık vardı. İki ay önce en kalabalık öğle saatinde bile gelse ona masa bulunabilirdi.

Vinnie Mason, Steve Ordner ya da Mavi Kurdele'nin diğer yetkililerinden birine rastlamaktan çekinerek, etrafına bakındı. Ama her taraf yabancılarla doluydu. Sol taraftaki masada, genç bir adam yanındaki kızı şubatta Sun Valley'e gitmeleri için ikna etmeye çalışıyordu. Geri kalan masalardan pek anlaşılmayan mırıltı halinde konuşma sesleri geliyordu. «İçki ister misiniz, bayım?» Garson dirseğinin dibinde bitivermişti.

«Skoç-soda, lütfen,» dedi.

«Peki, efendim,» dedi garson.

Saat yarıma kadar iki tane içki içti, sonra bir duble daha ısmarladı. Bunu tam bitirmişti ki, Mary'nin içeri girdiğini gördü. Bir an girişte durdu ve onu görebilmek için etrafına bakındı. Masalardan insanlar dönmüş ona bakıyorlardı. Mary, bana teşekkür etmelisin, çok güzelsin, diye düşündü. Sonra ona elini salladı.

Karısı da ona elini sallayarak, masaya doğru yürümeye başladı. Gri renkte, yumuşak ve diz hizasında bir elbise giymişti. Saçlarını arkadan örmüş ve kalın bir tokayla tutturmuştu. Örgü omuzlarının ara-

sından aşağıya sarkıyordu. Onu hiç böyle bir kıyafetle görmemişti daha önce. Çok güzel ve genç görünüyordu. Birden Mary'le uzun yıllar paylaştıkları o yatakta, Olivia'yla yatmış olduğu için kendini suçlu hissetti.

«Selam Bart,» dedi karısı.

«Selam. Harika görünüyorsun.»

«Teşekkürler.»

«İçki ister misin?»

«Hayır... sadece andyburger yiyeceğim. Geleli ne kadar oldu?»

«Oh, çok değil.»

Etraftaki kalabalık biraz azalmıştı. Garson hemen yanlarına geldi. «Şimdi sipariş vermek ister misiniz, efendim?»

«Evet. İki andyburger. Bayan için süt. Bana da bir duble daha.» Mary'e bir göz attı, ama yüzünden bir şey belli olmuyordu. İtiraz edecek olsaydı, duble içkiden hemen vazgeçecekti. İnşallah tuvalete gitmesi gerekmezdi, çünkü ayağa kalktığında doğru çizgide yürüyebileceğinden pek emin değildi. Bu silbaştan evdeki senaryoyu yeniden yazmak demekti. Beni Ol' Virginnie'ya kadar taşı. Kendi kendine kıkırdadı.

«Evet, sarhoş değilsin ama olma yolundasın,» dedi ve peçetesini kucağına serdi.

«Bu harika. Rolünü iyi ezberledin mi?»

«Bart, kavga etmeyelim.»

«Hayır,» dedi. Onunla aynı fikirdeydi.

Karısı su bardağınla; o da önündeki tabakla oynuyordu.

«Evet?» dedi sonunda.

«Ne için evet?»

«Beni aradığında konuşmak istediğin şeyler var diye düşündüm. Şimdi içkinin verdiği bir cesarete sahipsin, değil mi?»

«Soğukluğun üşüttü,» dedi. Elinde olmadan budalaca laf etmişti. Öyle bir şey de düşünmemişti. Aslında aklından geçenleri söylemesi çok zordu. Ne kadar değişmiş göründüğünü, birdenbire ne kadar bilgiç ve tehlikeli olduğunu, dört yüz dolarlık bir süit odası olan adamın ikram ettiği içki hariç, hiç kimsenin ikramını kabul etmeyen bir tavırda olduğunu nasıl söyleyebilirdi.

«Bart, ne yapacağız?»

«Bir psikoloğa görüneceğim. Eğer istediğin buysa,» dedi sesini alçaltarak.

«Ne zaman?»

«Çok yakında.»

«Bugün bir randevu alabilirsin. Tabii istersen.»

«Ama hiç tanımıyorum.»

«Rehbere bakabiliriz.»

«Beynimin içine baktırmak bana yarım akıllılık gibi geliyor.»

Karısı ona bakarken, kendisi de rahatsız bir şekilde gözlerini uzaklara dikmişti.

«Bana kızgınsın, değil mi?» diye sordu.

«Evet. Pekâlâ işimi kaybettim. İşsiz bir herif için saatte elli dolar oldukça yüksek.»

«Benim neyle geçineceğimi düşünüyorsun?» diye sordu sertçe Mary. «Ailemin emekli maaşıyla mı? Biliyorsun ki, ikisi de emekli insanlar.»

«Hatırladığım kadarıyla, babanın SOI da yeterli hissesi var ve idareli kullanılırsa bu para üçünüzü de gelecek asra kadar idare eder.»

«Bart, bu senin düşündüğün gibi değil.» Sesi rencide olmuş ve biraz da ürkmüş gibi çıktı.

«Kahretsin, ben haklıyım bu konuda. Geçen kış Jamaica'daydılar, ondan bir yıl önce Miami'ye gittiler, ondan önce de Honolulu'daydılar. Bir emekli mühendis maaşıyla bunu hiç kimse başaramaz. Bana fakir lafları falan etme lütfen, Mary.»

«Kes artık, Bart. Çiğlik yapıyorsun.»

«Bedava yemek kuponlarını almak için Cadillac Gran DeVille ile mi yoksa Bonneville'le mi gidiyorlar?»

«DUR ARTIK!» Islık gibi bir sesle bağırdı. Ağzı gerilmiş, dişleri ortaya çıkmış ve elleriyle masanın kenarını tutmuştu.

«Üzgünüm,» diye mırıldandı.

«Yemek geliyor.»

Garson andyburgerleri, Fransız kızartmasını ve küçük tabaklar içinde yeşil bezelyeyle, minik soğanlar getirdi, sonra çekildi. Garson

servis yaparken aralarındaki soğukluk biraz yumuşamış gibiydi. Bir süre sessizce yemeklerini yediler, ikisi de önlerindeki tabaklara konsantre olmuşlardı. Andyburgerler acaba kaç evlilik kurtardı diye merak etti.

Mary yarım bıraktığı yemeğini öne doğru itti ve peçetesinle ağzını sildi. «Yemekleri hâlâ eskisi gibi güzel. Bart, ne yapmak istediğini biraz daha hassasiyetle düşündün mü?»

«Tabii ki düşündüm,» dedi acıyla. Ama ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordu. Belki bir duble viski daha içerse, daha iyi düşünebilirdi.

«Boşanmak mı istiyorsun?»

«Hayır,» dedi. İlk defa mantıklı bir şey önermişti.

«Geri dönmemi mi istiyorsun?»

«İstiyor musun?»

«Bilmiyorum,» dedi. «Sana bir şey anlatayım mı, Bart? Yirmi yıldır ilk kez kendim için endişe ediyorum. Kendi kendimi geçindireceğim.» Andyburgerinden bir parça daha ısırdı ve sonra tabağını yeniden itti. «Az daha seninle evlenmeyecektim, biliyor musun? Bu düşünce hiç aklına geldi mi?»

Yüzündeki şaşkınlık Mary'i mutlu etmişti.

«Evleneceğimizi düşünmemiştim. Hamileydim ve tabii evlenmek istiyordum. Ama bir yandan da çelişki içindeydim. Sanki birisi kulağıma hayatımın en büyük yanlışını yaptığımı fısıldayıp duruyordu. Ateş üstünde kendi kendimi yakmam gibi bir şeydi bu. Üç gün sürekli düşünmüş ve her sabah senden nefret ederek uyanmıştım. Kaçabilirdim. Kürtaj olabilirdim. Bebeği doğurduktan sonra evlatlık verebilirdim. Ya da bebeği doğurur ve seninle birlikte büyütürdüm. Sonunda en makul kararı verdim. Makul karar.» Gülmeye başladı. «Ve sonra zaten bebek gitmişti.»

«Evet, öyle,» diye mırıldandı. Konuyu değiştirmesini bütün kalbiyle istiyordu. Bu anlattıkları, helanın kapısını açıp kusmaya başlamak gibi bir şeydi.

«Ama seninle mutluydum, Bart.»

«Öyle mi?» diye sordu. Birden oradan uzaklaşmak istediğini hissetti. Bu iş yürümeyecekti. En azından artık kendi için.

«Evet. Ama evlilikte kadınların beklentileri erkeklerinkinden çok farklıdır. Çocukken, kendi ailen için endişelenir miydin? Hayır. Onlar da her zaman yanında olurlardı, aynı yemek, ısınmak ve giyinmek gibi. Hep sen onlardan bir şeyler beklerdin.»

«Sanırım, haklısın. Evet.»

«Ve kararımı vererek saçma düşüncelerime daldım. Ve o üç gün sonunda önümde yepyeni dünyalar açıldı.» Öne doğru eğilmiş, huzursuz ve endişeli gözlerle ona bakıyordu. Birden bu konuşmanın karısı için ne kadar önemli olduğunun farkına vararak şaşırdı. Bu onun için çok önemliydi. Çocuksuz diğer arkadaşlarıyla yaptığı alışverişlerden, Mary'nin saat dört buçukta yapacağı sürpriz partilerden çok daha önemli. Gerçekten evliliklerinin yirmi yılını yalnızca bu bir tek önemli düşünceyle mi geçirmişti? Bunu yapmış olabilir miydi? Aslında söyleyecek çok daha fazla şeyi olmalıydı. Tanrım, yirmi yıl. Birden midesinin altüst olduğunu hissetti. Onun boş içki şişesini sallayarak, kendi seçtiği yoldan zaferle kendisine doğru kaldırışını hayal etmek çok daha hoş olurdu.

«Her zaman bağımsız bir insan oldum. Ne birine itaat etmekten, ne de kimsenin isteklerine uymaktan hoşlanırdım. Ancak kendim istersem değişebilirdim. Çevremdekiler bunu iyi bildikleri için beni değiştirmeye asla çalışmadılar. Hatta hasta olduğum, bir şeyden korktuğum ve dertli olduğum zamanlar bile hep yalnızdım. Böylece en akla uygun şeyi yaptım. Tıpkı annemin ve onun annesinin yaptığı şeyi. Tıpkı arkadaşlarımın yaptığı şeyi. Gelinlerin nedimesi olmaktan ve onların fırlattığı gelin çiçeğini tutmaktan yorulmuştum. Böylece senin beklediğin yaşam devam etti. Endişe duymama neden olacak hiçbir şey yoktu. Bebeğimiz öldüğünde ve Charlie'yi yitirdiğimizde yanımda hep sen vardın. Ve bana karşı daima iyi davrandın. Bunu biliyorum ve seni takdir ediyorum. Ama çok dar bir çevrenin içindeydik. Artık düşünmeyi bırakmıştım. Düşündüğümü sanıyor, ama bunu yapmıyordum. Ve şimdi yeniden düşünmek bana acı veriyor.» Bir an ona kırgın gibi bak-

tı ama sonra yüz ifadesi eski halini aldı. «Şimdi sana benim için düşüncelerini soruyorum, Bart. Ne yapacağız?»

«İş bulacağım,» diye yalan söyledi.

«Bir iş.»

«Ve psikoloğa görüneceğim. Mary, her şey düzelecek. Söz veriyorum. Yanlış şeyler yaptım ama bunları telafi edeceğim. Ben.»

«Eve dönmemi mi istiyorsun?»

«Evet, birkaç hafta içinde. Dağılan şeyleri biraz toparlamalıyım ve...»

«Ev mi?» Onun için ne söyleyebilirim? O herifler evi yerle bir etmek üzereler. Ev diye bir şeyden nasıl bahsedebilirim? Tanrım, diye inledi. «Ne karışıklık. Beni bu karışıklığın içine sürüklemeyi nasıl isteyebiliyorsun?»

Onun karşısında direnmesi anlamsızdı. O artık tanıdığı Mary değildi. «Belki de adamlar vazgeçer,» diyerek uzandı ve karısının elini tuttu. Belki evimizi yerle bir etmezler, Mary. Belki de düşünüp, fikir değiştirirler. Onlarla yeniden konuşabilirim, durumu anlatabilirim. Belki yalnızca.»

Hızla elini çekti. Dehşete düşmüş gibi bakıyordu.

«Bart,» diye fısıldadı.

«Ne...» Birden durdu. Ne söyleyecekti? Karısının ona korkunç biriymiş gibi bakmasını nasıl engelleyebilirdi?

«Orayı yok edeceklerini biliyorsun. Bunu çok zaman önce öğrendin. Ve biz de burada oturmuş, boşuna...»

«Hayır, boşuna uğraşmıyoruz. Gerçekten boşuna değil. Değil. Biz... biz...» Ama ne yapıyorlardı? Bütün bunların hayali olduğunu hissetti.

«Bart, gitsem iyi olacak.»

«İş bulacağım.»

«Tekrar konuşuruz.» Telaşla ayağa kalkınca, kalçası masanın kenarına çarptı. Tabaklar ve çatallar büyük bir gürültü çıkardı.

«Psikolog, Mary, söz veriyorum.»

«Annem mağazada bekliyor.»

«O halde hiç durma!» diye bağırınca, bütün başlar onlara döndü. «Defol burdan, orospu! Hayatımın tek iyi şeyiydin. Şimdi ne kaldı? Evim de elimden gitti. Gözümün önünden çekil!»

Mary hızla gözden kayboldu. Bir an salonda hiç bitmeyecekmiş gibi korkunç bir sessizlik oldu. Sonra konuşmalar yeniden başladı. Titreyerek, yarım bıraktığı sandviçine baktı. Kusacağından korktu. Bulantısı azalınca, hesabı ödedi ve etrafına bakmadan oradan ayrıldı.

12 Aralık 1973

Bir gece önce sarhoşken bir Noel listesi yazmıştı ve şimdi şehir merkezine inmeden son kısaltmaları ve düzeltmeleri yapıyordu. Tamamlanan liste insanı şaşırtacak kadar uzundu, yüz yirminin üzerinde isim vardı. Mary'nin ve kendisinin ortak tanıdıkları, uzak-yakın akrabaları ve kendisinin tanıdığı kişileri kapsıyordu liste. En altta —Tanrı kralı korusun— Steve Ordner, karısı ve sevgili hizmetçilerinin de isimleri vardı.

Listedeki bazı isimleri çıkarıp atarken büyük bir zevk içinde kendi kendine kıkırdayıp durmuştu. Şimdi caddede ağır ağır dolaşıyor ve etrafını seyrediyordu. Pencereler bir sürü Noel süsüyle doluydu. Uzun zaman önce Noel Baba kılığında, evlerin bacalarından girip, ne var ne yok her şeyi alarak götüren adamın anısıydı bunlar. Eldivenli eliyle cebindeki, on dolarlık halinde rulo yapılmış, beş yüz doları okşadı.

Sigortadan aldığı parayla yaşıyordu ve bunun ilk bin doları insanı şaşırtacak bir hızla eriyip gitmişti. Bu hızla giderse, martın ortalarında beş parasız kalacağını hesaplamıştı, ama bu umurunda bile değildi. Zaten bunun hesabını yapmak da anlamsızdı, çünkü mart ayında nerede ve ne yapıyor olacağını hiç bilmiyordu.

Bir kuyumcu dükkânına girdi ve Mary için dövülmüş gümüşten bir baykuş broş aldı. Baykuşun gözlerinin yerinde elmas toplar vardı. Bu broş ona vergisi hariç yüz elli dolara patlamıştı. Satıcı kadın büyük bir heyecanla malı övmüş ve karısının buna hayran olacağını söyleyip durmuştu. Gülümsedi. Doktor Akıl'la üç randevu işi halleder, Freddy. Buna ne dersin?

Freddy konuşmadı.

Büyük alışveriş merkezine girdi ve asansöre binerek oyuncak kısmına çıktı. Burada büyük bir tren yolu maketi sergileniyordu. Gerçeğinden ayırt edilemeyecek güzellikte plastik tepeler, tüneller, alt geçitler, üst geçitler ve bunların arasında döşenmiş raylarda sentetik duman çıkararak ilerleyen Lionel lokomotifi. Teşhir alanını çevreleyen, tahta kazıklardan yapılmış çitin yanında babalar, oğullarıyla duruyordu. İçinde onlara karşı büyük bir sevgi duydu. Bu kıskançlıktan uzak bir sevgiydi. Onların yanına giderek duyduğu sevgiyi ve minnet duygularını anlatabileceğini hissediyordu. Onları dikkatli olmaları için de uyarmalıydı.

Reyonlar arasında gezinerek bebek bölümüne geldi ve üç yeğeni için birer bebek seçti: Konuşan Kahty'i, Tina için, akrobat Maisie'yi, Cindy için ve Barbiyi de şimdi on bir yaşındaki Sylvia için. Diğer reyondan Bill için GI Joe ve Andy için de bir satranç seti aldı. Andy on iki yaşında ve aile içinde problem yaratan bir çocuktu. Baltimore'daki yaşlı Bea, Mary'e onun çarşaflarında koyu renk lekeler gördüğünü söylemişti. Bu mümkün olabilir miydi? Bu kadar erken? Mary'de ona çocuklar vaktinden önce gelişiyorlar diye yanıt vermişti. Bea bunlara içtikleri fazla sütün ve aldıkları vitaminlerin yol açtığını söylemişti. Keşke bunun yerine sporla ilgilense demişti. Yaz kampları, atçılık ya da herhangi bir şeyi yapsa daha iyi olacaktı, Bea'ya göre.

Zarar yok, Andy, diye düşündü ve satranç takımını koltuğunun altına sıkıştırarak sen de bir uzun rok yaparsın sonra vezir gambitiyle saldırırsın. Olmazsa masanın altından da tekmeleyebilirsin.

Oyuncak bölümünün ön kısmına kocaman bir Noel Baba tahtı konmuştu. Taht boştu ve üzerine bir tabela konmuştu.

NOEL BABA ŞEHİR MERKEZİNDEKİ ÜNLÜ
«IZGARA LOKANTAMIZDA»
ÖĞLE YEMEĞİ YİYOR
Neden Ona Katılmıyorsunuz?

Kolları paketlerle dolu, blujin pantolon giymiş genç bir adamın tahta baktığını gördü. Genç adam ona doğru dönünce, karşısında Vinnie Mason'ı buldu.

«Vinnie!» dedi.

Vinnie gülümsedi, ama sanki suç işlerken yakalanmış bir çocuk gibi kızardı. «Selam Bart,» dedi ona doğru yürürken. El sıkmadığı için hiç sıkıntı duymadı; elleri paketlerle doluydu.

«Noel alışverişi mi?» diye sordu Vinnie'ye.

«Evet,» diye kıkırdadı. «Cumartesi günü Sharon ve Bobbie'yi buraya getirdim –kızım Roberta için–. Bobbie şimdi üç yaşında. Noel Babayla resmini çekmek istemiştik. Cumartesileri resim çektiklerini biliyorsun, değil mi? Yalnızca bir dolar. Ama Bobbie feryad figan ederek resim çektirmedi. Sharon çok üzüldü.»

«Evet, o kocaman sakalıyla garip bir adam. Küçüklerin korkması çok normal. Belki gelecek yıl çektirir.»

«Belki,» dedi Vinnie gülerek.

Şimdi Vinnie'yle konuşmanın ne kadar kolay olduğunu düşünerek, kendisi de ona gülümsedi. Vinnie'ye yaptığı şeyden dolayı kendisinden fazla nefret etmemesini söylemek istedi. Onun hayatını berbat ettiği için, üzgün olduğunu söylemek istedi. «Pekâlâ son zamanlarda neler yapıyorsun, Vinnie?»

Vinnie inanılmaz derecede sevinçliydi. «Buna inanmayacaksın ama harikayım. Bir sinemada idarecilik yapıyorum. Ve gelecek yaza kadar bu sayıyı üçe çıkaracağım.»

«Yayın Birliği mi?» Bu filmcilikle uğraşan büyük bir anonim şirketin şubesiydi.

«Doğru. Bağımsız sinemacılar zincirinin bir halkasıyız. Filmleri gönderiyorlar... başka gerekli malzemeleri de. Westfall Sinemasını tamamen ben işletiyorum.»

«Buna başkaları da mı eklenecek?»

«Evet, gelecek yaz Sinema II ve Sinema III ilave olacak. Ve Beacon Drive-In, onu da işleteceğim.»

Bir an ne diyeceğini bilemedi. «Vinnie, biraz çizmeyi aşıyor gibi olacağım, ama sinemacılar onlara filmleri ve lüzumlu gereçleri sağlıyor, o halde tam olarak senin yaptığın ne?»

«Pekâlâ, ben para işlerini idare ediyorum. Ve malzeme siparişleri, bunlar çok önemli. Ayrıca malzemelerin bakım işi var ve.» Gururla şi-

şinmiş gibiydi. «Ve kiralamayla, yangından korunma. Bütün bunlarla ben uğraşıyorum. Sharon bir sinemakolik olduğu için hayatından çok memnun. Özellikle de Paul Newman ve Clint Eastwood hayranı. Ben de memnunum, çünkü maaşım dokuz binden, on bir bin beş yüze çıktı.»

Aptallaşmıştı. Bir an Vinnie'ye baktı ve konuşmakta zorluk çekti. Bu Ordner'ın mükâfatı olmalıydı. Cici köpecik. İşte kemiğin.

«Bu işten hemen ayrıl, Vinnie,» dedi. «En kısa zamanda kurtul bu işten.»

«Ne, Bart?» Vinnie'nin kaşları yukarı kalkmış hayretler içinde ona bakıyordu.

«'Gofer' kelimesinin anlamını biliyor musun, Vinnie?»

«Sanırım, böyle bir şey hiç duymadım, Bart. Musevice bir şey mi?»

«Hayır, bu efendi sınıfından bir kimse demek. Bu, iş için insanları oraya buraya koşturan kimse. Parlak bir işadamı. Özel gofer kahvesi, gofer peyniri, gofer gezinti yerleri. Gofer.»

«Sen neden bahsediyorsun, Bart? Ben...»

«Demek istediğim Steve Ordner senin özel dosyanı heyetteki diğer üyelerin önüne atarak —bu cevherlerden biridir— dedi ve sözlerine şöyle devam etti: Dinleyin beyler, Vincent Mason için bir şeyler yapmalıyız. Bu çok hassas bir konu. Bu Vinnie bizi Bart'a karşı uyarmıştı. Onun bizi kandıracağını söylemişti, ama yeterince ağırlığını koyup bizi ikna edemedi. Ama yine de ona bir şeyler borçluyuz. Onu terfi ettirelim, ama fazla da sorumluluk vermeyelim. Ve nedenini biliyor musun, Vinnie?»

Vinnie ona içerlemiş gibi bakıyordu. «Tek bildiğim, artık senin attığın boku yemeyeceğim, Bart. Bunu iyice öğrendim.»

Vinnie'ye ciddi ciddi baktı. «Sana bok atmaya çalışmıyorum. Yaptığın şeyler bana hiçbir şey ifade etmiyor artık. Ama Vinnie, çok gençsin. Seni böyle harcamasını istemiyorum. Senin işin şu anda tatlı gibi görünüyor, ama zaman içinde tatsız olacak.»

Noel aklına gelmiş olmalı ki, Vinnie tekrar canlanarak, kucağındaki paketleri sımsıkı kavradı. Ama grileşmiş gözleri ona öfkeyle bakıyor-

du. Tıpkı, akşam randevusuna gitmek üzere evinden ıslık çalarak çıkıp, birden yeni spor arabasının dört lastiğinin de parçalanmış olduğunu gören genç bir delikanlı gibiydi. Ve onu dinlemiyordu bile. Ona bunları kayıt cihazıyla ispatlasa bile onu dinlemeyecekti.

«Eğer işler tersine dönerse, sağduyunu kullan, Vinnie,» diye devam etti. «Şimdi insanlar benim için ne diyorlar bilmiyorum.»

«Senin delirdiğini söylüyorlar Bart,» dedi Vinnie alçak ve düşmanca bir ses tonuyla.

«Bu birçok yakıştırmadan daha iyi. Haklı olabilirsiniz ama hata da yapıyorsunuz. Bağırsaklarını bozabilirsin. Bu sorumluluk isteyen işleri bağırsakları bozulmuş birine vermezler. Haksız olduklarını bilseler de, bunu yapmazlar. Kırkıncı kattaki o herifler, tıpkı doktorlar gibidir. Hatalı bir ameliyat yaptıkları zaman, gece çok kaçırdıkları için hata yaptıklarını yüzlerine vuran stajyerleri hiç sevmezler.»

«Benim hayatımı gerçekten karıştırmaya kararlısın, değil mi Bart?» diye Vinnie sordu. «Ama artık senin için çalışmıyorum. Git, zehrini başkalarına boşalt.»

Noel Baba geri döndü. Koca torbasını bir omzuna atmış, kükrer gibi kahkaha atıyor ve yorgun düşmüş bir grup çocuğu peşinden sürüklüyordu.

«Vinnie, Vinnie, biraz gözlerin açılsın. Onlar üzeri şekerle kaplanmış tehlikeli ilaçlara benziyorlar. Evet bu yıl eline on bir bin beş yüz dolar geçiyor ve gelecek yıl birkaç iş becerirsen bu para belki de on dört bin dolara fırlayacak. Orada uzun yıllarını harcayacaksın, ama işlerine gelmediği an senin gözünün yaşına bile bakmayacaklar. Yıllar sonra otuz sentlik en adi kokaini bile alamayacak hale gelebilirsin. Gofer halıcılık, tiyatrolara koltuk gönderen Gofer Nakliyat, Gofer film makaraları dağıtımı. Kırk yaşına geldiğinde de bu boktan işi mi yapmak istiyorsun, Vinnie? İstikbalden ne umuyorsun, belki de yalnızca bir altın saat.»

«Senin yaptığından iyidir.» Vinnie gitmek üzere hızla arkasını döndü. Neredeyse Noel Babayla çarpışıyordu.

Vinnie'nin arkasından gitti. Ama onun yüzünde görülen ifadeden fazla ileri gittiğini anladı. Boşver ne olursa olsun, diye düşündü.

«Beni yalnız bırak, Bart. Yok ol.»

«Bu işten kurtul,» diye tekrarladı. Gelecek yazı beklersen, geç kalabilirsin. Enerji krizi bu hızla·giderse, işler bir bakirenin bekâret kemerinden daha da sıkışık hale gelecektir, Vinnie. Bu belki de son şansın. O iş.»

Vinnie hızla ona doğru döndü. «Beni rahat bırak. Son kez söylüyorum, Bart.»

«Bu bok çuvalı heriflerle geleceğini mahvediyorsun, Vinnie. Bunun için hayat çok kısa. İlerde kızına ne söyleyeceksin? Sen.»

Vinnie'nin yumruğu tam gözünün üstüne geldi. Kafasında acıyla beraber şimşekler çaktı ve kolları iki yana açık geriye doğru sendeledi. Kollarındaki paketler —bebekler, satranç seti, GI Joe— etrafa uçarken, Noel Babayı takip eden çocuklar korkuyla ona baktılar. Oyuncak telefon tertibatına çarparak, yere devirdi. Bir yerlerde küçük bir kız vahşi hayvanlar gibi çığlık atıyordu. Ağlama sevgilim, yalnızca ihtiyar, çöplük George yere düşüyor. Bugünlerde sık sık başına gelen şey bu, diye düşündü. Başka biri —yaşlı eğlendirici Noel Babaydı belki de— kendini paralarcasına güvenlik görevlisine bağırıyordu. Sonra yerlere saçılan oyuncak telefonun parçaları arasına düştü. Telefonun içine yerleştirilmiş bantların birinden kulağına sürekli: «Sirke mi gitmek istiyorsun? Sirke mi gitmek istiyorsun? Sirke...» sözleri geliyordu.

17 Aralık 1973

Telefonun acı sesi, onu rahatsız ve hafif uykusundan uyandırdı. Rüyasında bir bilim adamı yerfıstığının atomsal birleşimini değiştirerek, Amerika için limitsiz miktarda ve düşük kirlilik oranı olan benzin üretiyordu. Bu buluş kişisel ve milli her şeyi yoluna sokuyordu. Telefon, bu güzel rüyaya kötü bir karşılık gibiydi ve gittikçe artarak kulak tırmalayıcı hale gelen zil sesi rüyayı bozarak onu yeniden rahatsızlıklar dolu gerçek dünyaya döndürdü.

Koltuktan kalkarak, gidip, telefonu açtı. Gözü artık acı vermiyordu, ama hol aynasından renginin hâlâ mor olduğunu görebiliyordu.

«Selam?»

«Selam, Bart. Ben Tom.»

«Evet, Tom. Nasılsın?»

«İyi. Dinle, Bart. Bilmek isteyeceğini düşündüm. Mavi Kurdele'yi yarın yıkacaklar.»

Gözleri büyüdü. «Yarın mı? Yarın olamaz. Onlar... kahretsin, Noel geldi.»

«Neden de bu ya.»

«Ama şimdiye kadar yapmadılar.»

«Yollarının üzerinde kalan tek sanayi binası o. Noel için işi tatil etmeden bunu da halletmek istiyorlar.»

«Emin misin?»

«Evet. Sabah Şehir Haberleri programında açıkladılar.»

«Orada olacak mısın?»

«Evet,» dedi Tom. «Hayatımın uzun zamanını geçirdiğim yerin yıkıntısından bile uzak kalabileceğimi sanmıyorum.»

«O halde orada görüşürüz.»

«Geleceğini biliyordum.»

Bir an duraksadı. «Bak, Tom. Özür dilemek istiyorum. Onların Mavi Kurdele'yi, Waterford ya da başka bir yere taşıyacaklarını düşünmemiştim. Senin işini böyle bozacağımı bilseydim...»

«Hayır, sandığın gibi incinmedim. Şimdi Brite-Kleen'in bakım işlerini yapıyorum. Çalışma saatleri kısa ve parası daha iyi. Bok tarlasında gül bulmuş gibiyim.»

«İş nasıl?»

Hattın diğer ucunda onun içini çektiğini duydum. «Pek iyi değil. Ama artık elliyi geçtim. Değişmek zor. Waterford olsaydı da bir şey farketmeyecekti.

«Tom, benim yaptığım şey...»

«Artık bunu duymak istemiyorum Bart.» Sesi rahatsızmış gibi çıkmıştı. «Bunlar senle, Mary arasında. Gerçekten.»

«Pekâlâ.»

«Ah... sen nasıl idare ediyorsun? İyi misin?»

«Evet. Biraz birikmiş param vardı.»

«Buna sevindim.» Tom sustu ve telefondaki sessizlik öyle uzadı ki, aradığın için teşekkür ederim diyerek, tam kapatacaktı ki, Tom, «Steve Ordner telefon etti ve senin hakkında sorular sordu. Beni evimden aradı,» dedi.

«Öyle mi? Ne zaman?»

«Geçen hafta. Senin hakkında aklına takılmış bütün pislikleri kustu, Bart. Sen Waterford planını baltalarken bizlerin haberi olup olmadığını sordu. Aslında bundan daha fazla detaya indi. Her şey hakkında sorular sordu.»

«Ne gibi sorular?»

«Bürodan eve bir şeyler götürdü mü, diye sordu. Ofis malzemeleri ya da başka çeşit eşyalar gibi. Küçük kasadan para aldı mı, aldıysa makbuz bıraktı mı, dedi. Hatta bana, motellerden komisyon alıyor muydu, diye sordu.»

«Orospu çocuğu,» dedi öfkeyle.

«Dediğim gibi, senin balonunu patlatabilmek için bir şeyler arıyor. Avcılığa çıkmış adeta, Bart. Seni yok edecek bir suç arıyor.»

«Bulamayacak. Her şey aile içindeydi. Şimdi paramparça oldu.»

«Dağılma çok uzun zaman önce başlamıştı. Ray Tarkington öldüğü zaman. Sana Ordner'dan başka pislik atan başka kimse tanımıyorum. Şehir merkezindeki adamlar... onlar için olay yalnızca dolarlar ve sentler. Temizleme işinden haberleri bile yok ve zaten hiç umurlarında da değil.»

Söyleyecek bir şey bulamadı.

«Pekâlâ...» diyerek içini çekti Tom. Bunları bilmen gerekir, diye düşündüm. Johnny Walker'ın kardeşinin başına gelenleri de bilmiyorsun, zannedersem.»

«Arnie mi? Ona ne oldu?»

«İntihar etti.»

«Ne?»

Tom onun duyduğu haberi sindirebilmesi için biraz bekledi. «Arabasının egzoz borusuna taktığı hortumu arka camdan içeri sokmuş. Ölüsünü gazete dağıtan çocuk bulmuş.»

«Aman Tanrım,» diye fısıldadı. Arnie Walker'ın bekleme odasında oturuşunu ve titreyişini hatırladı. «Korkunç bir şey.»

«Evet...» Tekrar uzun bir sessizlik oldu. «Bak, yakında görüşeceğiz, Bart.»

«Tabii. Aradığın için sağol.»

«Ben de sesini duyduğuma memnun oldum. Hoşçakal.»

Arnie Walker'ı düşünerek yavaşça ahizeyi yerine koydu. Rahip telaşla içeri girdiğinde, gırtlağından çıkan o komik hırıltı gelmişti aklına.

Oh, ne kadar kötü, dedi kendi kendine. Sesi boş odada yankılanmıştı ve kelimeler boşlukta asılı kaldı adeta. İçki almak için mutfağa gitti.

'İntihar.'

Kelime ağzından ıslık sesi gibi çıkmıştı. Tıpkı tıslayarak küçük bir yarıktan süzülmeye çalışan yılanın sesi gibi.

'İntihar.'

İçkisini doldururken elleri öyle titriyordu ki, şişenin ucu bardağa çarptı. Bunu neden yaptı, Freddy? Onlar bir odayı paylaşan iki yaşlı dosttu. Tanrı aşkına, bir insan bunu neden yapar?

Ama bunun nedenini bildiğini düşündü.

18-19 Aralık 1973

Ertesi sabah saat sekizde temizleme fabrikasına gitti. Dokuza kadar yıkıma başlamadılar, ama kalabalık sekizden itibaren toplanmaya başlamıştı. Soğukta, ellerini paltoların cebine sokmuş, ağızlarından çıkan buhar dumanları içinde ayakta bekleyen kalabalık. Tom Granger, Ron Stone, Ethel Diment, genellikle öğle yemeklerinden çakırkeyif dönen ve öğleden sonraları gömlek yakalarını yakarak başa dert açan, gömlekçi kızlar, ütü kısmında çalışan Gracie Floyd ve kuzeni Maureen ve daha on beş kişiye yakın başkaları.

Otoyolcular, sarı testere tezgâhları kurmuşlardı ve üzerine is lekeleriyle kaplı, büyük tabelalar asmışlardı.

SAPMA

Bu tabela, o bloğun etrafındaki trafiği bozmuştu. Temizleme fabrikasının önündeki kaldırım da geçişe kapatılmıştı.

Tom Granger eliyle onu selamladı, ama yanına gelmedi. Diğer eski çalışanlar da meraklı bakışlarla ona bir göz attılar ve sonra tekrar baş başa verdiler.

Bu çılgınca bir rüya, Freddy. İçlerinden, ilk hangisi koşarak yanıma gelip, beni suçlayarak çığlıklar atacak acaba?

Ama Fred konuşmuyordu.

Dokuza çeyrek kala yeni bir '74 Toyota Corolla' kalabalığın yanına park etti. Birkaç günlük olduğu, dikiz aynasındaki tam olarak sökülmemiş şeritlerden belli oluyordu. İçinden, yeni deve tüyü paltosu, deri eldivenleriyle, biraz sıkılgan, ama oldukça göz alıcı Vinnie Mason indi. Ona ters bir bakışla göz atarak, Dave ve Pollack'la birlikte duran Ron Stone'ın yanına yürüdü.

Dokuza on kala caddenin ilersinde bir vinç göründü. Kulesinin ucundaki yıkım topu sahipsiz bir emzik gibi sallanıyordu. Birkaç insan boyundaki tekerlekleriyle, vinç ağır ağır ilerliyordu. Sabahın gümüşi soğuğunda yankılanan egzoz patlamaları, bir heykeltıraşın ne olduğunu bilmeden yaptığı heykelini yontarken savurduğu çekicin sesini andırıyordu.

Sarı inşaatçı şapkası takmış biri, vincin şoförüne yol gösteriyordu. Park yerini geçen vincin operatörünü şimdi yakından izlemek mümkündü. Onun ayağa kalkarak vitesi değiştirmesini ve kocaman debriyaja basışını seyretti. Vincin üstündeki bacadan kahverengi bir duman çıkıyordu.

Arabasını üç blok öteye park edip buraya yürüyerek gelene kadar garip ve bulanık bir duygu onu takip etmişti. Sanki Ellery Queen'in gerilim romanlarından birinin son bölümüne gelinmiş ve hikâyede adı geçen tüm kahramanlar olay yerinde tek tek toplanmaya başlamışlardı. İşte burada esrar perdesi kalkacak cinayetin nedenleri kahraman tarafından açıklandıktan sonra katilin maskesi düşecekti. Yakında birisi —büyük bir ihtimalle Steve Ordner— kalabalığı yararak ortaya çıkacak ve kendisini işaret ederek, haykırmaya başlayacaktır: 'O ADAM BU İŞTE! BART DAWES! MAVİ KURDELEYİ ÖLDÜREN ODUR!' Düş-

manının sesini kesmek için silahını ne zaman çekmeliydi, ama kendisi de polis kurşunlarıyla kalbura çevrilebilirdi.

Bu hayal onu rahatsız etti. Cesaret toplamak için yolun karşı tarafına baktı ve orada, sarı bariyerlerin yanında park etmiş Steve Ordner'ın yeşil Delta 88'ini görünce midesi hızla düşen bir asansördeymiş gibi kuruldu. Arabanın renkli camlarından buhar yükseliyordu.

Steve Ordner bu camlardan sakin bir ifadeyle ona bakıyordu.

O anda yay şeklindeki yıkıcı top sallanmaya başladı ve dişli çark büyük bir haykırışla çalıştı. Top tuğla duvara çarpınca, patlama sesiyle birlikte, eskiden oraya ait olan küçük kalabalıktan da 'ah' eden sesler çıktı.

O öğleden sonra saat dörtte Mavi Kurdele'den geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca etrafa saçılmış cam kırıkları, tuğla parçaları görülüyordu. Sanki mezardan çıkarılmış bir canavarın un ufak olmuş iskeleti gibiydi.

Sonra yaptıkları tamamen bilinçsiz şeylerdi. Bu işin sonuçlarını ve geleceğini düşünemeyecek kadar bilinçsizdi. Bir ay önce, Harvey'nin Silah Dükkânı'ndan o iki silahı alırken de aynı ruhsal durumdaydı. Üstelik devre kesiciyi de kullanmaya ihtiyacı yoktu çünkü bu sefer Freddy kapatmıştı.

Bir benzin istasyonuna giderek LTD'yi süper benzinle doldurttu. Bütün gün şehrin üstü bulutlarla kaplanmıştı ve radyodaki hava raporuna göre yeniden kar geliyordu. Sonra eve dönerek, arabayı garaja soktu ve bodruma doğru yürüdü.

Merdivenlerin tam altında, üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış, içi depozitli soda ve bira şişeleriyle dolu iki büyük karton kutu duruyordu. Şişelerden bir kısmının yıllar önce iade edilmesi gerekirdi, ama Mary önceleri bu şişeleri geri götürmesi için onun başının etini yemiş, sonra o da unutmuştu. Şimdi pek çok dükkân iade kabul etmiyordu. Ne manyakça bir iş.

Kutuları birbirinin üzerine muntazam bir şekilde koyarak, garaja taşıdı. Bıçak, huni ve Mary'nin yer kovasını almak için mutfağa geri döndüğünde, karın atıştırmaya başladığını gördü.

Tekrar garaja gidip, sarılarak duvara asılmış hortumu aldı. Eylülün üçüncü haftasından beri hortumu kullanmamıştı. Hortumun başını kesince, parça beton zemine düştü. Parmağıyla hesaplayarak tekrar otuz beş santimlik bir bölüm kesti. Geri kalan parçayı tekmeyle ileri attı ve bir an kestiği parçanın uzunluğunun yeterli olup olmadığını düşündü. Sonra deponun kapağını çıkararak, hortumu yavaşça içine soktu. Davranışları bir sevişmeyi andırıyordu.

Benzinin nasıl çekildiğini daha önce görmüştü ve nasıl yapılacağını da biliyordu, ama kendisi hiç denememişti. Benzinin tadı için kendi kendini şartlayarak, hortumun ucundan emdi. Bir süre bir şey olmadı. Sonra ağzı, soğuk ve yabancı bir sıvının tadıyla doldu. Refleksle nefes almak ihtiyacı hissedince sıvının bir kısmı gırtlağına kaçtı. Yüzünü buruşturarak yere tükürdü, bu yabancı tadı dilinde hâlâ hissediyordu. Hortumu Mary'nin kovasına doğru eğerken benzinin bir kısmı yere aktı. Benzinin akışı çok yavaştı ve tam tekrar emme işini tekrarlamayı düşünürken benzinin akış hızı arttı. Kovaya dolarken çıkan ses genel tuvaletlerdeki işeme sesine benziyordu.

Tekrar yere tükürdü ve ağzının içi yeniden kendi tükürüğü ile dolunca kendini biraz daha iyi hissetti. Hayatı boyunca her gün benzin kullanmış olmasına rağmen, onu hiç tatmamıştı. Bundan önce bir kez de, Briggs ve Stratton marka çim biçme makinesinin küçük deposunu tepeleme doldururken eline benzin değmişti. Birdenbire bundan memnunluk duydu. Hatta ağzında kalan tat bile bir hoş geldi ona.

Kova dolduğunda, mutfağa gidip lavabonun altındaki Mary'nin temizlik malzemelerinin durduğu dolaptan biraz bez parçası aldı (kar hızını artırmıştı). Garaja dönerek bunu LTD'nin tepesine yerleştirerek, uzun parçalar halinde yırttı.

Yer kovası yarısına kadar dolunca, hortumu, eskiden giriş yolu buz tuttuğunda kül dökmek için kullandığı teneke kovaya çevirdi. O dolunca önüne düzgünce dizdiği on iki tane soda ve bira şişesini huni yardımıyla doldurdu. Her şişeye üçte bir oranında benzin koymuştu. Sonra hortumu benzin tenekesinden çıkardı ve geride kalan benzini Mary'nin kovasına dökerek doldurdu. Kova hemen hemen tepeleme dolmuştu.

Her şişenin ağzına yırttığı bezlerden fitil yaptı ve bezin ucunu şişeye sıkıca doladı. Huniyle birlikte yeniden eve döndü. Kar toprağı örtmüştü ve giriş yolu da bembeyazdı. Huniyi lavaboya bıraktı ve alttaki dolaptan biraz daha bez aldı. Sonra garaja dönerek, benzin tenekesinin üzerini dikkatle kapattı. LTD'nin bagajını açarak benzin dolu kovayı içine koydu. Molotof kokteyllerini bir karton kutuya yerleştirmişti. Hepsini büyük bir itinayla yan yana dizmişti. Karton kutuyu, ön taraftaki yan koltuğa koymuştu ve tam elinin uzandığı yerdeydi. Sonra eve girdi, iskemleye oturarak, Zenith televizyonun kumanda düğmesine bastı. 'Salı Akşamı' filmi başlamıştı. David Janssen'ın bir kovboy filmiydi bu. David Jansson da boktan bir kovboydu.

Film bittiğinde, Marcus Welby'nin epilepsi tedavisi yaptığı genç kızın hayat hikâyesi başladı. Hasta kız kalabalık yerlerde düşüp duruyordu. Welby onu iyileştirdi. Marcus Welby'den sonra iki dizi daha geldi. Biri 'Sihirli Motorsiklet' diğeri de 'En İyi Kırk Bir.' Sonra haberler. Hava raporunu sunan spiker kar yağışının bütün gece ve yarın da devam edeceğini ve gerekmedikçe sokağa çıkmamalarını söyledi. Yollar tehlikeli durumdaydı ve ancak öğleden sonra açılabilecekti. Şiddetli rüzgâr karı savurarak sürüklüyordu. Spiker ilerleyen saatlerde hayatın daha da zorlaşacağını söylüyordu.

Haberlerden sonra, Dick Cavett çıktı. Yarım saat kadar onu seyrettikten sonra televizyonu kapadı. Ordner onun bir suç işlemesini istiyordu, değil mi? Pekâlâ, arabadaki malzemeler iş görürse, Steve Ordner arzusuna kavuşacaktı. Hâlâ şansının iyi gittiğini düşünüyordu. LTD ağır bir arabaydı ve arka lastikler de yeniydi. Mutfak holünde paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini giydikten sonra bir süre durakladı. Sonra sıcak ve aydınlık evin içine baktı. Mutfak masası, fırın, üzerinde bardakların asılı durduğu çekmeceli dolap, oturma odasında Afrika menekşelerinin durduğu şömine rafı—birden bunları ne kadar çok sevdiğini ve korumak istediğini hissetti ve yüreği acıyla doldu. Yıkıcının gürültüyle duvarları yıkışını, pencere camlarını paramparça edişini, kısa bir sürede sevdiği her şeyi hurdaya çevirişini düşündü. Buna izin vermeyecekti. Charlie bu zeminde emeklemiş, ilk adımlarını bu oturma odasında atmıştı. Bir keresinde ön merdivenden yuvarlanmış ve mü-

dahale edemeyecek kadar şok olmuş anne ve babasının karşısında korkudan çişini yapmıştı. Charlie'nin odası şimdi çalışma odası haline gelmişti, ama hâlâ o da oğlunun anılarıyla doluydu. İlk kez o odada başının ağrıdığını hissetmiş, çift görmeleri başlamıştı. Charlie öldükten sonra yüzlerce insan bu evi doldurmuş ve Mary onlara kek servisi yapmıştı. Hayır, Charlie, diye düşündü. Sana yardım edemezdim.

Garaj kapısını yukarı sürerek açtığında yumuşak, toz gibi karın on santim kadar tuttuğunu gördü. Arabasına binerek çalıştırdı. Hâlâ yarım depodan fazla benzini vardı. Motoru ısıtırken gösterge panelinin mistik yeşil ışığında Arnie Walker'ı düşündü. Uykuya dalacak gibi olmuştu. Bir yerlerde okumuştu, karbonmonoksit zehirlenmesi öncesi de insanın uykusu gelir, yanakları kızarır, öteki tarafa giderken yakışıklı ve sağlıklı görünürmüş.

Birden içi ürperdi. Kaloriferi çalıştırdı. Arabanın içi ısınınca titremesi geçmişti. Vitesi geriye taktı ve geri geri çıkarken Mary'nin kovasındaki benzinin çıkardığı sesle bir şeyler unuttuğunu hatırladı.

Arabayı tekrar içeri sokarak eve girdi. Mutfak dolabındaki kibritlerden belki de yirmi tanesini ceplerine doldurarak geri döndü.

Yollar çok kaygandı.

Yeni yağan karın altı buz tutmuştu. Dört yol ağzında kırmızı ışıkta fren yapınca araba kayarak kaldırıma vurmuştu. Zorlukla durduğunda kalbi göğsünü parçalayacakmış gibi çarpıyordu. Yaptığı şey çılgıncaydı. Arkadaki benzinle bir kaza yapsa saçılan parçalarını etraftan cımbızla toplar ve herhalde bir deterjan kutusu içine gömerlerdi.

İntihardan iyidir. İntihar cehennemlik bir günahtır.

Bu kadar Katolik felsefe yeter. Ama kaza yapacağını sanmıyordu. Trafik yok denecek kadar azdı. Etrafta hiç polis görünmüyordu. Kuytu bir yerde kestiriyor olmalıydılar.

Dikkatle Kennedy Yoluna döndü. Bu isme hâlâ alışamamıştı. 1964'ün ocak ayında, şehir meclisinin özel toplantısında alınan bir kararla, Dumont Caddesi, Kennedy Caddesi olarak değiştirilmişti. Dumond/Kennedy Caddesi, batı yakasından başlayarak şehir merkezine kadar uzanıyordu, 784 yol inşaatına paralel ve iki mil uzaktan geçiyordu. Bir süre gittikten sonra sola, Grand Caddesine saptı. Yarım mil

ötede yol can çekişiyordu. Aynı Büyük Tiyatro gibi, ama o şimdi huzurlu bir sessizlik içindeydi. Gelecek yaz muazzam bir üst geçit şeklinde yeniden dirilecekti (Magliore'a bunu ima etmişti) ama eskisi gibi olamayacaktı. Sağda, Büyük Tiyatronun eski yerini sayısız dar geçitler alacak ve korkunç bir trafik olacaktı. Genişleme işini radyodan, televizyondan ve günlük gazetelerde dikkatle takip etmiş, ama olacakları onlardan değil de kendi kendine öğrenmişti. İçgüdüleriyle ne olacağını biliyordu. İnşaat şirketlerinin yüklendikleri işin kış bölümünü hemen hemen tamamladıklarını biliyordu. Ama Batı Crestallen Caddesinin yıkım işini, (işte Fred tam kelimesi: Yıkım. Ama Fred takılmadı.) şubat ayı içinde bitirmek istediklerini de biliyordu. Aslında bir mil kadar aşağıda oturuyor olsalardı evlerinin yıkımı ilkbahara kalacaktı. Kişisel gözlemleriyle inşaat makinelerinin Büyük Caddeyi katlettikleri yere park edildiğini biliyordu.

Grand Caddesine doğru dönerken arabanın arkası bir ara kontrolünden çıkar gibi oldu. Yarış arabası pilotu gibi bir ustalıkla, kayan arabaya hâkim oldu ve kalın kar tabakası yüzünden lastiklerin kar üstünde kayması hafif kedi miyavlaması gibi bir ses çıkardı. Son geçen arabanın bıraktığı izler, yumuşacık ince kar tabakasıyla yeniden kaplanmış ve belli belirsiz bir hale gelmişti. Taze karın görüntüsü kendini daha iyi hissetmesine neden oluyordu. Hareket etmek ve bir şeyler yapmak, iyiydi. Caddede ilerlerken hızını iyice azalmıştı. Acele etmeden yavaş yavaş giderken, düşünceleri Mary'e, büyük günahlar ve affedilebilir günahlara kaydı. Mary, Katolik olarak büyütülmüş, kiliseye ait bir dil okuluna gitmişti. Orada birçok dini kavramın eğitimini almıştı. Rahibeler onu işe yaramaz hurafelerle doldurmuşlar, saçma düşüncelerini beynine perçinlemeye çalışmışlardı. Düşük yaptıktan sonra, günah çıkarması için annesi hastaneye rahip göndermişti. Mary günah çıkardıktan sonra ağlamıştı. Rahip elinde mukaddes ekmek kutusuyla geldiğinde, kendisi de Mary'nin yanındaydı. Rahibin karşısında onu hüngür hüngür ağlarken görmek kalbini parçalamıştı.

Bir kere, onun ricasıyla, karısı büyük günahlar ve affedilebilir günahların tam bir listesini çıkarmıştı. Bunları yirmi, yirmi beş, hatta otuz yıl önce öğrenmiş olmasına rağmen, çıkardığı liste tam ve hatasız ol-

muştu. Ama onun yorumunda aklına yatmayan bir şey vardı. Yapılan bir iş bazen büyük günah, bazen de affedilebilir bir günah sayılıyordu. Bu suç işlemenin düşünüş şekliydi. 'Bilincin kötülük yapmayı istemesi.' Yıllar önce bir konuşma sırasında bunu karısı mı söylemişti? Yoksa bunu şu an Freddy mi kulağına fısıldamıştı? Hem şaşırdı, hem endişelendi. 'Bilincin kötülük yapmayı istemesi.'

Sonunda, kendisine iki büyük günahın ayrıldığını düşündü: İntihar ve cinayet. En son bunu Ron'la mı konuşmuştu? Evet, ama konuşmanın çoğu şimdi bulanık haldeydi. Ona göre, (bir barda içiyorlardı, herhalde on yıl önce) cinayet bazen yalnızca affedilebilir bir günahtı ya da hiç günah sayılmazdı. Karısına tecavüz eden adamı bilinçli ve planlı bir şekilde öldüren kişinin günahı affedilebilir bir günahtı. Ron savaşta adam öldürmeyi de günah olarak görmezdi. Kıyamet günü geldiğinde, Japonları ve Almanları öldüren tüm Amerikan askerleri günahsız bulunacaktı.

Geriye sadece intihar kalıyordu. Bu affedilmez günahtı.

İnşaata gelmişti. İnşaat alanında, üzerinde yanıp sönen reflektörler bulunan siyah-beyaz bariyerler ve farların ışığında parlayan turuncu tabelalar vardı. Birinde şunlar yazılıydı:

GEÇİCİ OLARAK YOL BURADA SONA ERİYOR

Diğerinde:

GEÇİCİ YOL-İŞARETLERİ TAKİP EDİNİZ

Bir başkasında:

PATLAMA ALANI
TELSİZLERİNİZİ KAPATIN

Elfrenini çekti, dörtlü flaşörlerini yaktı ve arabadan indi. Bariyerlere doğru yürüdü. Flaş ışıklarında yağan karın iyice yoğunlaştığı görülüyordu.

Günahların bağışlanması konusunda kafası hâlâ karışıktı. Başlangıçta bunu çok basit bir şey olarak olarak düşünmüştü: Eğer büyük bir günah işliyorsan, günahkâr olarak damgalanıyor ve lanetleniyordun. Mary'la kavga ederken biraz şiddet kullansan yine de gideceğin yer cehennemdir. Ama Mary bunun her zaman için geçerli olmadığını söylerdi. Ona göre kefaret ödeme, günah çıkarma, kendini yeniden yargılama ve bunun gibi bazı şeyler vardı. Hepsi de insanın kafasını karıştırıcı şeyler. İsa'ya göre bir cani ölümsüz değildir, ama her kim sözüme inanırsa ölümsüz olacaktır. 'Her kim.' Bu İncil'deki doktrinlerde büyük boşluklar olduğunu gösteriyordu. Hileli iş yapan avukatların alım-satım anlaşmalarındaki boşluklar gibiydi bu. Tabii ki, intihar bunun dışında kalıyordu. İntihar ettikten sonra günah çıkaramazdın, intihar ettikten sonra tövbekâr olamazdın ya da intihar suçunun kefaretini ödeyemezdin, çünkü bu davranış her şeyi bitirir ve nereyi hakettiysen -cehennem- oraya giderdin. Ve...

Bunları neden düşünüyordu? Ne kimseyi öldürmeye, ne de intihar etmeye niyeti vardı. Hele intiharı hiç düşünmemişti. En azından, son zamanlara kadar.

Siyah-beyaz bariyerlere dik dik baktı. İçinin donduğunu hissediyordu.

Çoğu yıkıcı vinç olan ve üzerleri karla kaplı makineler orada duruyordu. Hareketsiz bekleyen aletler tam bir çirkinlik örneğiydi.

Önündeki barikatlardan birini kaldırdı. Çok hafifti. Arabaya döndü, içeri girdi ve elfrenini boşa alarak arabayı aşağı doğru kaydırmaya başladı. Bu koca makinelerin geliş gidişlerinde açtıkları derin çukurlar yüzünden araba yavaşlamıştı. Aşağıya inince tekrar elfrenini çekerek durdu, arabaların ışıklarını kapattı. Oflayıf puflayarak yokuşu tırmandı ve bariyeri yerine koydu. Sonra aşağıya geri döndü.

Ford LTD'nin bagajını açarak, Mary'nin kovasını çıkardı. Sonra yolcu koltuğuna giderek kovayı yangın bombalarının içinde durduğu karton kutunun yanına yere koydu. Kovanın üstündeki beyaz kapağı açtı ve her fitili tek tek benzine batırdı. Bu iş bitince, benzin kovasını vince kadar taşıdı. Kaymamaya dikkat ederek, yavaşça vincin üst ka-

bin kısmına tırmandı. Çok heyecanlıydı, kalbi şiddetle atıyor ve acıyla karışık duyduğu sevinçten boğazı düğümleniyordu.

Koltuklara, kontrol paneline ve vincin en ufak her noktasına ve en sonunda motor kısmına da benzini döktükten sonra yavaşça yere atladı. Hidrokarbon kokusu her tarafı sardı. Eldivenleri sırılsıklamdı ve ıslaklık eline geçmeye başlamıştı. Eldivenlerini çıkarıp, ellerini paltosunun cebine soktu. İlk kibrit, buz kesen parmaklarından kalın bir odun parçasıymış gibi kayarak yere düştü. İkinci paketi çıkardı. Çaktığı ilk iki kibrit tutuşmamıştı. Sonra arkasını rüzgâra dönerek, üçüncüyü yaktı ve bir süre iyice tutuşmasını bekledi. Elinde kalan kibritleri buna doğru tutarak bekledi. Hepsi birden alev alınca, yanan kibritleri kabin kısmına attı.

Önce kibritlerin söndüğünü düşündü. Ama birden çok hafif bir patlama sesi duydu -fuf- sonra şiddetli bir alev dalgası kabini sararken, onun şiddetiyle iki basamak merdivenden aşağı kaydı. Gözlerini korumak için yüzüne doğru siper ettiği kolunu indirince, parlak turuncu alevleri gördü.

Kabin kısmından, aletin tepesine yükselen alevler bu kez çok daha şiddetli patlamaya neden oldu. Baca şapkası havaya uçtu ve görünemeyecek kadar yükseklere fırladı. Bir şey başının yanından vızıldayarak geçti.

Yanıyor, diye düşündü. Gerçekten yanıyor!

Ve o büyülü karanlığın içinde dans etmeye başladı. Aşırı sevinçten suratı buruşmuş ve gülümsemekten ağzı gerilmişti. Rüzgâr bile arkasından haykırıyordu. «Hurraa, hurraa.»

Arabanın etrafında dönerken, ayağı kayarak yere düştü. Çok şanslıydı, çünkü tam düştüğü sırada vincin benzin deposu patlayarak on beş metrelik bir daireyi içine aldı. Fırlayan sıcak bir parça uçarak arabanın camına çarptı ve yıldız şeklinde delik açtı.

Toparlandı. Önünde aşağıya doğru uzanan yol buzlanmaya başlamıştı. Eldivenlerini yeniden giydi. Birden -parmak izi- aklına geldi. Ama tedbir almakla ilgili düşünceleri çabucak kayboldu. Arabayı çalıştırdığında, kontak anahtarını parmaklarıyla hissedebiliyordu. Ayağının vargücüyle gaz pedalına basınca, gençken ve dünya gençken buna

«sürükleyip çıkarmak» derlerdi, arabanın arkası sağa-sola yalpaladı. Vinç hayalini kurduğundan çok daha iyi bir şekilde yanıyordu. Kabin kısmı cehennemden farksızdı ve büyük ön cam şimdi yerinde değildi.

«Melun şey yanıyor!» diye bağırdı. «Oh, Freddy, melun şey yanıyor!»

Patinaj yaparak Ford LTD'yi vincin önüne götürdü. Makinenin yüzü, alev ışıkları altında hortlak gecesinde takılan rengârenk maskelere benziyordu. Torpidodaki çakmağı üçüncü denemede ancak itebildi. İnşaat makineleri şimdi solunda kalmıştı. Camını açtı. Araba buz tutmuş toprağın üzerinde kayarken Mary'nin kovası ileri geri sallanıyor, bira ve soda şişeleri birbirlerine çarparak çıtırdıyorlardı.

Çakmak elinden fırlayarak, frenin üzerinde olan ayağının kenarına düştü. Araba karların üstünde tam bir U dönüşü yaparak durdu. Yerdeki çakmağı bulup, karton kutudan bir şişe çıkardı ve fitili benzinle ıslattı. Sonra ateşledi. Alevi görünce, telaşla camdan dışarı fırlattı. Şişe buldozerin çamurlu alt kısmına çarparak, parçalandı ve koca bir alev dalgası yükseldi. Arabayı altı metre kadar ileri sürdü ve dev yükleyici kepçelerin durduğu yere üç şişe daha fırlattı. Birinciyi ıskalamıştı, ikincisi aletin kenarına çarptı ve içindeki yanan benzin karların üzerine döküldü. Üçüncü hedefi bulmuştu. Tam kabinin içine düştü.

«Tam isabet!» diye bağırdı.

Bir buldozer daha. Bir yükleyici kepçe. Derken arabasıyla tekerlekler üstündeki treyler evin önüne geldi. Kapısında bir levha vardı.

LANE İNŞAAT ŞİRKETİ
Şantiye binası
BURADA İŞÇİ ALIMI YAPILMAZ
Ayaklarınızı Silin.

Arabasını uygun bir yerde durdurup dört şişeyi tutuşturarak kapının yanındaki geniş cama fırlattı. Hepsi içeri düşmüştü. Birinci şişe camı kırdığı zaman patlamış ve ardında büyük bir alev topu bırakmıştı.

Treylerin arkasına bir kamyonet park edilmişti. Arabasından inerek kamyonetin sürücü kapısını denedi. Kilitli değildi. Bir şişeyi daha

tutuşturarak, arabanın içine bıraktı. Aç alevler bir anda koltuğu kaplamıştı.

Arabasına döndüğünde sadece dört şişesinin kaldığını gördü. Soğuktan titreyerek arabayı sürmeye devam etti. Burnundan dumanlar çıkıyordu.

Buharlı bir yürüyen bant görünce kalan şişelerin tümünü fırlattı. Sonuncusu hariç pek bir zarar verememişti. O da dişlilerden birinin üstünde patlayınca bant yerinden çıktı.

Başka şişesi kalmadığını bile bile çaresizlikle kutuya baktı.

Aynadan geriye baktığında, «Vay anasını,» diye bağırdı. «Vay anasını, Freddy, sen müthiş bir herifsin.»

Arkasında, karlı karanlıkların içinde havaalanı pisti ışıkları gibi çift taraflı alevler yükseliyordu. Çılgın alevler şantiye binasını sarmıştı. Kamyonet sanki bir ateş topuydu. Yükleyici kepçenin kabini alev alev yanıyordu. Ama bütün bunların arasında yıkıcı vinç tam bir şaheserdi. Ateşten sarı bir kule gibi gökyüzüne uzanıyordu. Şantiyenin ortasında muhteşem bir meşaleydi.

«Cehenneme kadar,» diye haykırdı.

Kendini biraz toparlamıştı. Geldiği yoldan dönmeye cesaret edemezdi. Polis geliyor olabilirdi. Ya da itfaiye. Acaba ilerden çıkış var mıydı? Yoksa kapana mı sıkışmıştı?

Heron Meydanı. Belki Heron Meydanına çıkabilirdi. Yirmi beş, belki de otuz beş derecelik bir rampayı çıkması gerekecekti. Yapabileceğini düşündü. Evet. Yapabilirdi. Bu gece her şey yapabilirdi.

Sadece park lambalarını yakarak, inşaat halindeki yolda arabasını sürdü. Patinaj yapıyor, arkası savruluyordu. Sağ yanında, yukarıda Heron Meydanının ışıklarını görünce gaza bastı. Arabanın burnunu toprak rampaya çevirdiğinde kilometre saati altmışı gösteriyordu. Tam rampaya vardığında hızı seksene ulaşmıştı. Rampanın ortasında arka tekerlekler artık patinaj yapmaya başlamıştı. Arabanın burnu neredeyse tepeye varmıştı. Arka tekerleklerden makineli tüfek gibi kar, buz ve donmuş toprak parçaları etrafa saçılıyordu. Bir an araba hareketsiz kaldı. Ama Ford LTD'nin takviyesi birden devreye girerek son bir güçle arabayı yukarı taşıdı.

Arabanın burnu şantiye sahasını çeviren siyah, beyaz tahta bariyerlere çarparak devirdi, arkası savrulurken nefis bir kar bulutu meydana geldi. Birden şaşkınlıkla kendini, hiçbir şey olmamış gibi yolun üstünde buluverdi. Gazdan ayağını çekerek hızını elliye ayarladı.

Tam evine doğru yönelirken, eğer iki saat daha kar yağmazsa tenha yoldaki tekerlek izlerinden kendisini kolayca bulabilecekleri aklına geldi. Crestallen Caddesi yerine Heron Meydanından nehir boyuna yöneldi, oradan da 7 nolu yolu geçti. Gerçi kar başlayınca yollar epeyce tenhalaşmıştı, ama tekerlek izlerini çiğnemeye yetecek kadar da araba vardı.

Diğer arabaların izlerinin üstünden gitmeye çalışarak 7 nolu yolda hemen hemen on mil gittikten sonra şehre döndü ve Crestallen Caddesine doğru yol almaya başladı. Birkaç kar küreme makinesi sarı gözlü dev canavarlar gibi yolları temizlemeye başlamıştı. 784'ün şantiye sahasına bakmaya çalıştığında birden hızlanan kar yüzünden hiçbir şey görememişti.

Evin yolunu yarılamak üzereyken, bütün camların kapalı ve kaloriferin de en yüksek ısıda çalışmasına rağmen içerisinin buz gibi olduğunu farketti. Geriye dönüp bakınca, arka yolcu koltuğunun camının kırık olduğunu ve içeri birikmiş olan karı gördü.

Bu nasıl oldu, diye sordu kendi kendine. Gerçekten de en ufak bir fikri yoktu.

Evinin bulunduğu caddeye kuzey tarafından girerek doğru evine yöneldi. Ev aynen bıraktığı gibiydi. Bu karanlık ve ıssız sokaktaki tek ışık kendi mutfağının açık bıraktığı lambasından geliyordu. Evin önünde beklemiyordu. Allah kahretsin garaj kapısını açık bırakmıştı. Çok aptalca bir şeydi bu. Eğer kapalı bir garajın varsa, özellikle böyle havalarda, kapısını kapatmalısın ki içeri yağmur ve kar girip aletleri bozmasın. Babası hep böyle söylerdi. Babası da Johanny'nin kardeşi gibi garajda ölmüştü, ama onunki intihar değildi. Bir çeşit felç gibi bir şey. İçeri giren komşular kaskatı kesilmiş sol elinde bir çimen makası, sağ elinde de biley taşı bulmuşlardı. Tipik bir taşra ölümü. Tanrım, bu beyaz kulunu ayrık otlarının olmadığı ve zencilerin uzak durduğu cennetine yolla.

Arabasını içeri sokarak park etti ve garaj kapısını indirdi. Yorgunluk ve heyecandan titriyordu. Girişteki vestiyere paltosunu ve şapkasını astı. Birden korku ve kuşkuyla içi burkuldu. Sanki koca bir yudum Skoç viski midesine vurmuştu. Panikle ceplerini karıştırdı. Eldivenleri. İşte oradaydılar. İkisi de benzini emmiş küçük toplar haline gelmişti.

Kendisine kahve yapmayı düşündü, ama hemen vazgeçti. Benzin kokusu, duman ve bütün bunların üstüne kar ve karanlıkla yaptığı mücadeleden başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Yatak odasına çıktı. Üstündekileri katlamaya gerek duymadan iskemlenin üzerine bırakarak kendini yatağa attı. Başını yastığa koyar koymaz uyuyacağını sanıyordu, ama öyle olmadı. Evindeydi ve şimdilik emniyette sayılırdı. Birden bütün uykusu kaçtı ve bilinci son derece açılarak kafası çalışmaya başladı. Beraberinde korku da gelmişti. Onu yakalayıp hapse atacaklardı. Gazetelerde resimleri çıkacak, onu tanıyan insanlar kafelerde ve lokantalarda başlarını sallayarak konuşacaklardı. Vinnie Mason karısına, Dawes'in deli olduğunu bildiğini söyleyecekti. Mary'nin yakınları belki onu Reno'ya götürürlerdi. Orada bir ev tutar ve biraz kendine geldikten sonra onu boşardı. Belki de başka birini bulurdu. Hiç sürpriz olmazdı bu.

Kendi kendine yakalanamayacağını söyleyerek, uyanık vaziyette yatıyordu. Eldiven giymişti. Parmak izi olması imkânsızdı. Mary'nin kovasını beraberinde getirmişti. Deliler gibi dolaşıp, yoldaki araba izlerini kaybettirmişti. Bu düşüncelerin hiçbiri onu rahatlatmadı. Onu yakalayabilirlerdi. Belki de Heron Meydanında birisi, gecenin bu geç vaktinde dolaşan arabadan şüphelenip plakasını almıştı ve şu anda polisler kendisini tebrik ediyordu. Belki de Heron Meydanındaki bariyerlere çarptığında arabanın çıkan boyasını bilgisayara vermişler ve kendisini çoktan tespit etmişlerdi. Belki de...»

Yatağın içinde dönüp duruyor, pencerelerde üniformalıları, kapının sertçe çalınıp, «Hey, sen içerdeki! Kapıyı aç!» denmesini bekliyordu. Sonunda farkına varmadan uykuya daldı, çünkü kafası hiç durmaksızın çalışıyordu. 120'yle giden bir arabanın 80'e düşmesi gibi gerçek dünyadan rüyalar âlemine girmişti. Rüyasında bile kendini uyanık görüyordu. Rüyalarında defalarca intihar etti. Kendini yaktı, ko-

caman bir örsün altında durarak, ipi çekti ve pestil gibi oldu, kendini astı, ocağın bütün gözlerini açtıktan sonra bir kibrit çakarak kendini uçurdu, kendini vurdu, son sürat gelen bir otobüsün önünde dikildi, ilaç içti, kezzap içti, başı bir balon gibi şişip havaya uçana kadar çam kokulu oda spreyini içine çekti, St. Dom Manastırında, acemi, genç bir rahibe, kendisini nasıl öldürdüğünü anlatarak, günah çıkarırken harakiri yaptı. Parçalanmış sıcak bağırsakları üzerinde yatarken gittikçe kısılan sesiyle pişmanlıklar sahneledi. Ama bunların içinde en canlısı Ford LTD'sinin direksiyonunda, küçük kapalı bir garaj içinde arabasının motor devrini sonuna kadar yükseltip egzoz gazını derin derin içine çekmesiydi. Bu sırada National Geographic karıştırıyor, Tahiti, Aukland ve New Orleans Mardi Gras Festivalinin resimlerini inceliyordu. Motor sesi yavaş yavaş tatlı bir mırıltıya dönüşüyor, Güney Pasifik'in kayalara vuran yeşil dalgalarının sesiyle yer değiştiriyordu. Bir süre sonra da kendini okyanusun dibinde gümüş rengi kumların üstünde buluyordu.

19 Aralık 1973

Uyanıp, yataktan kalktığında saat 12.30 olmuştu. Sanki dev bir mengenenin arasında uyumuştu. Başı korkunç derecede ağrıyordu. Ağzı leş gibiydi. Sidik torbası patlayacak kadar şişmişti. Bir gece önce rüyasında gördüklerini hatırlama keyfine bile sahip değildi. Benzin kokusu içine işlemiş, çamaşırlarına kadar sinmiş, burnuna doğru yükseliyordu. Dışarda kar yağışı dinmiş, gökyüzü pırıl pırıldı. Gün ışığı gözlerini yalvartacak kadar acıtıyordu.

Banyoya girdi. Klozete oturur oturmaz, sanki boş bir istasyondan geçen posta treni gürültüsüyle bağırsaklarından büyük bir boşalma oldu. Dışkısı patlamalar halinde her suya düşüşünde, inleyerek başını tutuyordu. Oturduğu yerden kalkmadan çişini yaptı. Bağırsaklarının boşalması sırasında yükselen koku korkunçtu.

Banyodan adeta kaçarak çıktı. Temiz elbiseler alıp aşağı kata indi. Banyo yapmak için dayanılmaz kokunun geçmesini bekleyecekti. Ondan sonra belki de bütün gün yıkanabilirdi. Mutfaktaki tezgâhın üs-

tündeki yeşil şişeden üç tane Excedrin alarak, Pepto-Bismol'le yuttu. Kahve yapmak için su kaynattı. En sevdiği fincanına Maxwell House kahvesini koymaya çalışırken, onu düşürerek kırdı. Yeni bir fincan alıp kahvesini doldurdu ve yemek odasına doğru yürüdü.

Radyoyu açarak haberleri dinleyebileceği bir istasyon aradı. Ama ihtiyaç olduğu zaman polisleri bulamadığın gibi bir tek haber programı yoktu. Tarım raporları, tüketici programı, Paul Harvey'in hayat sigorta reklamları, telefonla talk show ve hep pop müzik. Haberler yok.

Kahve suyu kaynıyordu. İstasyonu, pop müzik çalan istasyonlardan birine sabitleyerek mutfaktan kahvesini koyup döndü. İçtiği sade ve koyu kahvenin ilk yudumları zor içilse bile sonradan alışılıyordu.

Önce genel haber bülteni, sonra da bölgesel haberler başladı.

784 numaralı yol genişletme şantiyesinde sabahın erken saatlerinde yangın çıktı. Polis komiseri Henry King'in söylediğine göre saldırganlar yıkım vincini, iki yükleyiciyi, iki buldozeri, bir kamyoneti ve Lane İnşaat Şirketinin şantiye binasını benzin dökerek yakmışlardır. Şantiye binası tümüyle yanmıştır.

Tümüyle yanmıştır... Bu kelimeler boğazındaki şekersiz koyu kahve kadar acıydı.

Yol genişletme işinin bir kısmını alan taşaron firma yetkilisi Francis Lane'e göre buldozer ve yükleyicilerdeki hasar az olmakla birlikte 60.000 dolar değerindeki yıkım vincin tamirinin en az iki hafta sürmesi bekleniyor.

İki hafta mı? Hepsi bu mu?

Lane'e göre daha da ciddi olarak şantiye binasıyla birlikte zaman programları, iş programları ve şirketin maliyet muhasebesi kayıtlarının yüzde doksanı yanmıştır. «İşin en can alıcı noktası da şu,» dedi Lane. «Bu kayıtların yanması işin bitiş süresini bir ay ve belki de daha fazla uzatacaktır.»

İşte bu iyi haberdi. Bütün bunlar elde edilen bir aylık süreye değerdi.

Komiser King'e göre saldırganlar, son model olduğu sanılan Chevrolet'le kaçmışlardır. Görenlerin en yakın polis karakoluna bildir-

meleri rica olunur. Francis Lane zararın yüz bin dolar olduğunu tahmin etmekteydi. Eyalet yetkilisi Muriel Reston...

Radyoyu kapattı.

Duydukları, açık seçik duydukları her şeyin daha iyiye gittiğini gösteriyordu. Olaylara mantıklı yaklaşmak mümkündü. Polis elbette bütün bildiklerini açıklamıyordu, ama Ford yerine Chevrolet aramaları, görgü şahitlerine çağrı yapmaları şimdilik emniyette olduğunu gösteriyordu. Bir görgü şahidi olsa bile bu durumu fazla değiştirmezdi. Mary'nin yer kovasını atmak ve bagajı açarak benzin kokusunu yok etmek için havalandırmalıydı. Kırık arka cam için nasıl olsa bir hikâye bulurdu. Ve en önemlisi kendisini olası bir polis ziyaretine hazırlamalıydı. Ne de olsa Batı Crestallen Caddesinin son sakiniydi ve onu en azından kontrol etmek için uğramaları çok mantıklı olurdu. Ve hakkında araştırma yapmalarına bile gerek yoktu. Onun dengesiz bir hayat sürdüğünü anlamak kolaydı. İstenilen anlaşmayı mahvetmişti. Karısı onu terketmiş ve alışveriş merkezinde bir işçisi tarafından yumruklanmıştı. Ayrıca, Chevrolet olmasa da, bir Ford SW arabası vardı. Her şey aleyhineydi. Ama bunların hiçbirini ispatlayamazlardı.

Ve gerçeği deşerek ortaya çıkarırlarsa, gideceği yer hapishaneydi. Hayatta hapishaneden daha kötü şeyler vardı. Hapse düşmek dünyanın sonu değildi ya? Ona bir iş verirler, karnını doyururlardı. Sigortadan aldığı para bitince ne olacak diye bir endişesi de olmazdı. Hapishaneden çok daha kötü durumlara da düşebilirdi. Mesela, intihar. Bu en kötüsüydü. Yukarı kata çıktı ve duşa girdi.

Öğleden sonra, geç vakitler Mary'e telefon etti. Telefonu kayınvalidesi açmıştı. Alaylı bir ses tonuyla Mary'yi çağırdı. Neyse ki Mary keyifliydi.

«Selam, Bart. Şimdiden iyi Noeller. Niye aradın?»

«Şey, birkaç hediye aldım... ufak şeyler... sana, yeğenler ve kuzenlere. Acaba bir yerde buluşabilir miyiz? Onları sana vermek istiyorum. Yalnız çocukların hediyelerini paketlemedim.»

«Ben seve seve paketlerim. Ama bunu yapmak zorunda değildin. Çalışmıyorsun da.»

«Ama bir şeyler yapmaya çalışıyorum,» dedi.

«Bart, sen... sen konuştuğumuz şeyi yaptın mı?»

«Psikolog mu?»

«Evet.»

«İki kez aradım. Birinden ancak hazirana randevu alabildim. Diğeri de mart sonuna kadar Bahamalar'da olacakmış. Beni ancak döndükten sonra görebilecek.»

«İsimleri ne?»

«İsimleri mi? Ihh, tatlım, bunları söyleyebilmem için tekrar bakmam lazım. Adams, sanırım ilk adamınki bu. Nicholas Adams.»

«Bart,» dedi üzüntüyle.

«Aarons da olabilir,» dedi telaşla.

«Bart,» dedi karısı tekrar.

«Tamam.» dedi. «Neye istersen ona inan. Zaten ne desem farketmeyecek.»

«Bart, yapacağın yalnızca...»

«Hediyelerden konuşmuyor muyduk? Seni onlar için aradım, Allah'ın belası psikiyatr için değil.»

Karısı içini çekti. «Cuma günü onları buraya getiremez misin? Ben...»

«Ne. Annenler beni kapıda karşılaması için Charles Manson'ı tutarlar herhalde. Tarafsız bir yerde buluşsak daha iyi, tamam mı?»

«Burada olmayacaklar,» dedi. «Noel'i geçirmek için Joanna'nın yanına gidiyorlar.» Joanna St. Claire, Jean Calloway'in Minnesota'daki kuzeniydi. Genç kızlıklarında birbirlerine çok yakınmışlar. Joanna temmuzda felç geçirmişti. Hâlâ iyileşmeye çalışıyordu, ama Jean'e göre doktorların pek ümidi yoktu. Her an ölebilirdi. İnsanın kafasının içinde böyle zamana ayarlı bir bombanın olması ne hoş, diye düşündü. Hey, bomba bugün mü patlayacaksın? Lütfen bugün olmasın. Yeni Victoria Holt romanımı bitirmedim.

«Bart, orada mısın?»

«Evet. Hayal kuruyordum.»

«Saat bir iyi mi?»

«Güzel.»

«Başka bir şey söyleyecek misin?»

«Ha, hayır.»
«Pekâlâ...»
«Kendine iyi bak, Mary.»
«Olur. Hoşçakal, Bart.»
«Hoşçakal.»

Telefonu kapatıp, içki hazırlamak üzere mutfağa gitti. Bu telefonda konuştuğu kadın, bir ay önce oturma odasında ağlayan o kadından çok farklıydı. Yirmi yıllık emeğini altüst edip kendisine tutunabilecek birkaç dal bırakan fırtınaya kapılıp giden kadın gitmişti. Çok şaşırtıcıydı. Başını salladı. İsa'nın gökyüzünden inip Nixon'u ateş arabasıyla cennete taşıdığını duysa, başını nasıl inanmazlıkla sallarsa, öyle salladı. Tekrar kişiliğini bulmuştu. Ve bunu bulup çıkarabilmek için bir arkeolog titizliğiyle çalışmıştı. Bulup çıkardığı insanın eklemleri uzun yıllar durmaktan belki biraz tutuktu, ama yine de mükemmel durumdaydı. Eklemler tekrar çalışmaya başlayacak ve bu eski-yeni kişi tümüyle bir kadın olacaktı. Belki bu şiddetli fırtınadan biraz hırpalanmıştı, ama ciddi şekilde yaralanmamıştı. Onu belki de onun zannettiğinden çok daha iyi tanıyordu. Ve ses tonundan kesinlikle söyleyebilirdi ki boşanma fikrine gittikçe yaklaşıyordu. Onu geçmişle olan tüm bağlarından kopartacak boşanmaya. Bu evlilik arabasının kazasında arabanın içine sıkışıp kalan çocuklar da yoktu. Boşanmayı teklif edemezdi, ama karısı isterse anlayışla karşılardı. Onun yeni kişiliğine ve güzelliğine saygı duyuyordu. Eğer karısı on yıl öncesine geri dönüp evlilik koridorunun ucundaki ışığı boşanmak olarak değerlendiriyorsa buna üzülür ama onu suçlayamazdı. Hayır, onu suçlayamazdı.

21 Aralık 1973

Hediyeleri Jean Calloway'in, pirinç taklidi eşyalarla tıka basa doldurduğu, oturma odasında verdi. Konuşmaları tekdüze ve resmi olmuştu. Daha önce bu odada onunla hiç yalnız kalmamıştı. Birden eski kolej günleri geldi aklına. Böyle bir fırsatı yakalasalar hemen birbirlerinin kollarına atılıp, sevişirlerdi.

«Saçlarının rengini mi açtırdın?»

«Yalnızca gölge yaptırdım.» Önemsizmiş gibi omuz silkti.

«Güzel olmuş. Seni daha genç gösteriyor.»

«Senin şakaklarında da grilikler belirmiş, Bart. Daha olgun görünüyorsun.»

«Saçmalama, sıçana benziyorum.»

Karısı güldü. Sonra hediyelerin durduğu sehpaya baktı. Karısına aldığı broşu itinayla paketlemiş, ama oyuncakları ve satrancı açık olarak getirmişti. Bebekler sabit bakışlarını tavana dikmiş yatıyorlardı. Ancak küçük kızların el temasıyla hayata döneceklerdi.

Bakışlarını Mary'e çevirdi. Bir an bakışları buluştu. Mary'nin ağzından geri dönüşü mümkün olmayan sözler çıkacak diye ödü patladı. Tam o sırada guguklu saatin içinden çıkan kuş, saatin bir buçuk olduğunu vurguladı. İkisi de sıçrayarak güldüler. Guguklu saat onu kurtarmıştı. Hemen kalktı. Bir daha aynı ortamın geri gelmesini istemiyordu.

«Gitmem gerekiyor,» dedi.

«Randevun mu var?»

«İş görüşmesi.»

«Sahi mi?» Sevinmiş görünüyordu. «Nerede? Kiminle? Ücreti ne?»

Başını sallayarak güldü. «Şansı en az benim kadar yüksek olan bir düzine başvuru var. Beni alırlarsa sana haber veririm.»

«Anladım.»

«Evet.»

«Bart, Noel'de ne yapacaksın?» İlgiyle ona bakıyordu. Birden onu Noel yemeğine davet edeceğini hissetti. Halbuki onun ağzından çıkacak boşanma sözcüğünü bekliyordu. Tanrım. Birden haykıra haykıra gülmek istedi.

«Evde tek başıma yiyeceğim.»

«Buraya gelebilirsin,» dedi. «Yalnızca ikimiz olacağız.»

«Hayır,» dedi düşünceli bir şekilde. Sonra ciddileşerek:

«Hayır. İnsan böyle özel günlerde güzel hayallere kapılabilir. Gerçeğe dönmek daha da acı olacaktır.»

Onun söylemek istediğini anlamışçasına, düşünceli bir halde başını salladı.

«Sen de yalnız mı yiyeceksin?» diye sordu.

«Bob ve Janet'lere gidebilirim. Gelmek istemediğinden emin misin?»

«Evet.»

«Pekâlâ...» Ama ferahlamış gibiydi.

Kapıya doğru yürüdüler ve duygusuzca öpüştüler.

«Seni ararım,» dedi.

«Her şey gönlünce olsun.»

«Bobby'e selamlarımı söyle.»

«Olur.»

Arabaya doğru yürüdü. Tam yarı yola gelmişti ki, karısı bağırdı, «Bart! Bart, bekle bir dakika.»

Korkuyla döndü.

«Az daha unutuyordum,» dedi. «Wally Hammer aradı ve bizi yeni yıl partisine davet etti. İkimizin adına kabul ettim. Ama sen istemezsen...»

«Wally mi?» Kaşları çatıldı. Walter Hammer, şehrin diğer yakasındaki arkadaşlarıydı. Yerel bir reklam ajansında çalışıyordu. «Ayrı olduğumuzu bilmiyorlar mı?»

«Biliyor, ama Walt'u tanırsın. Böyle şeyleri hiç umursamaz.»

Aynı onların yaptığı gibi. Walter'ı düşünmek, gülümsemesine neden olmuştu. Reklamcılığı ileri teknikle üretilmiş kadın bağı yapmak için icat eden, Walter. İki kez boşanmıştı ve ikisinde de büyük söylentiler çıkmıştı. Etrafta yayılan dedikodulara göre iktidarsızdı. Kendisi bu söylentiye inanıyordu. Walt'u göreli ne kadar olmuştu? Dört ay mı? Altı mı? Çok zaman olmuştu.

«Bu eğlenceli olur,» dedi. Sonra birden yüzü gerildi.

Mary yılların verdiği bir alışkanlıkla onun yüzündeki gergin ifadeyi hemen farketmişti. «Orada temizleme fabrikasından kimse olmayacak.»

«Steve Ordner'la tanışıyorlar.»

«Pekâlâ, evet.» Sonra onun zaten oraya gelmeyeceğini bilirmişçesine omzunu silkti. Birden onun titrediğini farketti. Havanın eksi beş derece olduğunu hatırladı.

«Hey, içeri gir,» dedi. «Donacaksın, budala.»

«Gitmek istiyor musun?»

«Bilmiyorum. Bunu düşünmem lazım.» Birbirlerini tekrar öptüler, ama bu daha resmi bir öpüşme olmuştu. Başka zaman olsa, yaptığından pişmanlık duyabilirdi. Ama şimdi onun için pişmanlık çok uzaktı.

«İyi Noeller, Bart,» derken karısının gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü.

«Gelecek yıl her şey daha iyi olacak,» dedi. Rahatlatıcı bir dilekti, ama gerçeklerden çok uzaktı. «İçeri gir, yoksa zatürree olacaksın.»

Karısı içeri girdikten sonra o da uzaklaştı. Yolda Wally Hammer'ın yeni yıl partisini düşünüyordu. Gidebilirdi. Neden olmasın?

24 Aralık 1973

Norton'da arabasının arka camını tamir ettirecek küçük bir garaj buldu. Doksan dolardan fazla isteyeceklerini sanmıyordu. Noel'den bir gün önce arabasının camını tamir ederler mi diye sorduğunda, adam, «Hem de nasıl, hemen tamir ederim,» dedi.

Norton'un şehir merkezine geldiğinde, 'Kendin Yıka' çamaşırhanesinin önünde durdu. Sonra içeri girip elbiselerini iki ayrı makineye yerleştirdi. Onları yerleştirirken elinde olmadan makinelerin bunca yükü kaldırıp kaldıramayacağını hesapladı. Sonra gülümsedi. Bir oğlanı temizleme fabrikasından atabilirsin, ama temizleme fabrikasını onun elinden alamazsın. Haksız mıyım, Fred? Fred? Oh kahrol.

«Bu berbat bir delik,» dedi garaj sahibi deliğin etrafında tuzla buz olmuş cama bakarak.

«Çocuklar kar topu attılar,» dedi. «Tam ortaya isabet etti.»

«Belli,» dedi adam. «Gerçekten öyle.»

Camın takılması bitince 'Kendin Yıka'ya geri döndü. Otomatik makineye otuz sent attı ve elbiselerini kurutma bölümüne koydu. Sıcaklığı orta hararete getirdi ve boş iskemlelerden birine oturdu. Orada bırakılmış bir gazeteyi alarak, sayfaları çevirmeye başladı. Orada kendisinden başka bir müşteri daha vardı. Bu tel çerçeveli gözlük takmış, kızıl kahve uzun saçlarında yol yol beyazlar olan, yorgun görünüşlü bir ka-

dındı. Yanında küçük bir kız vardı. Kız huysuzluk nöbetine yakalanmıştı adeta.

«Biberonumu istiyorum.»

«Kes artık. Rachel.»

«İSTİYORUM!»

«Eve gidince görürsün sen,» dedi kadın bezgin bir halde. «Yatmadan önce şeker de yok.»

«BİBERON»

Şimdi genç kadının saçlarındaki yol yol beyazların nedeni anlaşılıyordu. Sonra dikkatini elindeki gazeteye çevirdi. İlk göze çarpan yazı:

BETHLEHEM'DE HACILAR TERÖRDEN KORKUYOR

Birinci sayfanın en altındaki bir haber dikkatini çekti.

WINTERBURGER «SALDIRGANLIK HOŞ GÖRÜLMEZ,» DEDİ

Geçen ay bir araba kazasında ölen, Donald P. Naish'in yerine Demokrat Partinin yeni adayı Victor Winterburger, geçtiğimiz çarşamba 784 inşaatında, hemen hemen 100.000 dolarlık bir zarara neden olan saldırganlık türü olaylara, «Medeni bir Amerikan şehrinde» izin verilemeyeceğini söylüyor. Winterburger bu görüşlerini Amerikan ordusunun verdiği bir yemekte belirtmiş ve coşkunca alkışlanmıştır.

«Diğer şehirlerde olanlara şöyle bir göz atalım,» demişti Winterburger. «New York'ta arabaların, metronun ve binaların tahrip edilmesi, Detroit'te camların kırılması ve San Francisco'daki halk müzelerinin, halka ait tesislerin harap edilmesi. Dünyanın en büyük ülkesinin, barbarlar ve vahşi saldırganlar tarafından istila edilmesine izin vermemeliyiz.»

Grand Caddesinde patlamalar duyulup, alevler farkedilince polise haber verilmişti. (Devamı sayfa 5, sütun 2'de)

Gazeteyi katlayarak eski dergilerin üstüne koydu. Yıkama makinesi vızıltılar çıkararak çalışıyordu. Vahşi saldırganlar. Barbarlar. Vahşi saldırganlar onlardı. Evlerinden atılıyorlar, karınca yuvasını tekmele-

yen çocuklar gibi eski yaşamlarından tekmeyle uzaklaştırılıyorlar ve onlara yiyiciler, bölücüler ve baltalayıcılar deniyordu.

Kadın hâlâ bağırmaya devam eden kızını kaptığı gibi Kendin Yıka'dan dışarı çıktı. Kurutmaya koyduğu elbiselerini beklerken, gözlerini kapamış uyukluyordu. Birkaç dakika sonra yangın alarmı duyduğunu düşünerek, uykudan fırladı. Ama dışardan gelen gürültülerin Fakirlere Yardım Grubu Santa'dan geldiğini anladı. Bir sepet dolusu çamaşırla dışarı çıktığında, cebindeki bütün bozukları, Santa'nın yardım kutusuna bıraktı.

«Tanrı seni korusun,» dedi Santa.

25 Aralık 1973

Sabah onda telefonun sesiyle uyandı. Komodinin üzerinden el yordamıyla telefona uzanmaya çalıştı ve sonunda ahizeyi kaldırmayı başardı. Yarı uykuda olduğu için apareden gelen konuşmayı önce algılayamadı. «Olivia Brenner adına ödemeli görüşmeyi kabul ediyor musunuz?»

Bir an duraksadı, «Ne? Kim? Uykudayım.»

«Oh, Allah aşkına,» diyen aynı sesle kendine geldi.

«Evet,» dedi. «Kabul ediyorum.» Bir süre sessizlik olunca, acaba telefon yüzüme mi kapandı, diye düşündü. Bir kaşı havada bekledi. «Olivia, sen misin? Orada mısın?»

«Bağlıyorum,» diyen santral memuresinin sesini duydu yine. Sabırsızlanmıştı.

«Olivia, orada mısın?»

«Evet, buradayım,» dedi kız. Sesi uzaktan geliyordu ve çok cızırtılıydı.

«Aradığına sevindim.»

«Telefonu kabul etmeyeceğini düşündüm.»

«Daha yeni uyandım. Orada mısın? Las Vegas'da.»

«Evet,» dedi kesin bir tonda. Kelimeler garip bir duygusuzluk içinde söylenmiş gibi geldi ona.

«Peki, nasılsın? Ne yapıyorsun?»

Birden onun sessizce ağladığını hissetti. «O kadar iyi değilim.»

«İyi değil misin?»

«Bir çocukla tanıştım. Geldiğimin ikinci... hayır üçüncü akşamıydı. Bir partiye gittik ve beni hakladı.»

«Uyuşturucu mu almıştın?» diye sordu temkinli konuşmaya çalışarak. Çok uzak mesafedeydiler, ama hükümetin adamlarına güven olmazdı. Onlar her yerde karşınıza çıkabilirlerdi.

«Uyuşturucu mu?» diye onun sözlerini tekrarladı. «Tabii ki uyuşturucu almıştım. En ağırından... zorla tecavüz etti.»

Son kelimeden öyle etkilenmişti ki, elinde olmadan, «Ne,» diye bağırdı.

«TECAVÜZE UĞRADIM!» diye haykırdı. Öyle şiddetli bağırmıştı ki, kulağının patlayacağını sandı. Sen tecavüzün ne demek olduğunu biliyor musun?»

«Biliyorum,» dedi.

«Bok biliyorsun.»

«Paraya ihtiyacın var mı?»

«Neden bunu soruyorsun? Telefonda seni beceremem ki. Zaten hâlâ işsizsin sanırım.»

«Biraz param var,» dedi. «Sana gönderebilirim. Hepsi bu.» Yumuşak ve ikna edici bir tonla konuşmuştu. Yanıtını bekledi.

«Evet, evet.»

«Belirli bir adresin var mı?»

«Postaneye adıma yolla, adresim bu.»

«Başını sokabileceğin bir dairen yok mu?»

«Evet, benim gibi bütün kimsesiz biçarelerin barınabildikleri bir yerleri var. Ama pasta kutuları paramparça. Boşver. Paranı kendine sakla. Zaten bir işim var. Çok sıkarsa, geri dönmeyi düşünürüm. Bana iyi Noeller.»

«İşin ne?»

«Kenar mahallelerden birindeki büfede hamburger servisi yapıyorum. Salonda otomatik oyun makineleri var. İnsanlar burada sabaha kadar oyun oynayıp hamburger yiyor. İnanabiliyor musun? Servis işi bitince makineleri temizliyorum. Üzerlerini bir görsen, ketçap, mayo-

nez ve hardaldan ellenmeyecek hale geliyor. Ve buradaki insanlar da bir garip. Hepsi şişko ve koyu renk. Eğer seni becermeyi düşünmüyorlarsa, oradaki eşya kadar bile değerin yok. Her iki cinsten de teklifler alıyorum. Tanrıya şükür, seks konusunda geniş bilgiye sahibim, ben... oh Tanrım, bütün bunları ne diye anlatıyorum? Seni niçin aradığımdan bile emin değilim. Hafta sonu paramı aldıktan sonra, otostop yapmaya devam edeceğim.»

«Bir ay sabret,» dedi. Bu sözler farkında olmadan çıkmıştı ağzından.

«Ne?»

«Toyluk yapma. Şimdi oradan ayrılırsan, oraya gitmenin bir anlamı kalmaz.»

«Lisedeyken futbol oynadın mı? Oynadığına bahse girerim.»

«Futbolculara su bile taşımadım.»

«O halde dünyadan haberin yok, değil mi?»

«Kendimi öldürmeyi düşünüyorum.»

«Sen... ne söyledin?»

«Kendimi öldürmeyi düşünüyorum,» dedi sakince. Artık aralarındaki mesafeyi ve Beyaz Saray, CIA, Ef Bi Ey'ın dinleme cihazlarını düşünmez olmuştu. Hepsinin canı cehenneme. «Bazı şeyler yapmaya çalıştım, ama yürümedi. Sanırım bu işler için biraz yaşlıymışım. Bazı şeyler birkaç yıl önce başladı, ben bunların kötü olduğunu biliyordum, ama bana zarar verebileceğini düşünmedim. Bunların olağan şeyler olduğunu, üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Olaylar peşisıra gelmeye başladığında bunları yoluna koymaya çalıştım. Ama her seferinde içimden bir şeyler yıkıldı. Hâlâ da bir şeyler yapmaya çalışıyorum, ama tükendim.»

«Yoksa kanser misin?» diye fısıltıyla sordu.

«Sanırım.»

«Bir hastaneye gitmelisin.»

«Bu ruh kanseri.»

«Sen uçuyorsun.»

«Belki de,» dedi. «Ama hiç önemi yok. Öyle ya da böyle her şey olacağına varıyor. Yalnızca canımı sıkan tek bir şey var. Zaman zaman

kendimi kötü bir yazarın romanındaki bir karakter gibi hissediyorum. Olayları tersyüz etmeye karar vermiş bir yazar. Olaylara bu gözle bakmak Tanrı'yı suçlamaktan daha kolay. Tanrı benim için ne yaptı ki? Hayır, bu kötü yazarın senaryosu, onun hatası. Oğlumun beyin tümörü olduğunu eserinde yazarak onu yok etti. Bu birinci bölüm. İntihar ya da değil, bu da sonuç kısmında belli olacak. Aptalca bir hikâye bu.»

«Bak,» dedi kız endişeyle. «Eğer bulunduğun yerde bir 911 kurtarma servisi varsa, onları aramalısın belki de...»

«Onlar benim için bir şey yapamaz. Zaten bunların bir önemi de yok. Ben sana yardım etmek istiyorum. Tanrı aşkına, korkak tavuklar gibi tüymeden etrafına şöyle bir bak. Uyuşturucuları kes. Gideceğim diyorsun, nereye kadar sürecek bu. Kırk yaşına geldiğinde gözün açılırsa, bütün umutlarının çoktan tükenmiş olduğunu göreceksin.»

«İlaç almayacağım, ama başka bir yer...»

«Sen kafanı değiştirmedikçe bütün yerler birbirinin aynı olacaktır. Kendini bok gibi hissediyorsan, etrafında gördüğün her şey sana bok gibi gelecektir. Bunu çok iyi biliyorum. Gazete başlıkları, gördüğüm levhaların hepsi evet, doğru söylüyorsun, Georgie diyor.»

«Dinle.»

«Hayır, hayır sen beni dinle. Kulaklarını aç ve dinle. Yaşlanmak, arabanı kar kümesinin içine sürmek ve gittikçe derinlere gömülmek demektir. Sonunda tekerlekler saplanır, yapacağın en ufak harekette yalnızca fırıldak gibi dönersin. Hayat bu işte. Seni saplandığın yerden kurtarmaya gelecek kar makinesi yoktur. Teknen oraya giremez, kızım. Seni botla da kurtarmaya gelecek kimse olmaz. Bu mücadelede asla başarılı olamazsın. Senin mücadeleni kaydeden kamera yoktur ya da seni izleyen biri. Hepsi bu. Her şey.»

«Buranın nasıl cehennem gibi bir yer olduğunu bilemezsin!» diye bağırdı.

«Hayır, ama burayı biliyorum.»

«Benim hayatımı idare edemezsin.»

«Sana beş yüz dolar yollayacağım, Olivia Brenner, Posta Servisi, Las Vegas.»

«Orada olmayacağım. Geri gönderirler.»

«Yapamazlar, çünkü onlara adresimi yazmayacağım.»

«Hayır.»

«O zaman tuvalet kâğıdı yap,» diyerek telefonu kapadı. Elleri titriyordu.

Beş dakika geçmeden telefon tekrar çaldı. Santral, «Kabul edecek misiniz?» dedi.

«Hayır,» diyerek telefonu kapadı.

O gün telefon iki kez daha çaldı, ama ikisi de Olivia'dan değildi.

Saat iki civarı Bob ve Janet Prestonlar'dan Mary telefon etti. Janet'le, Bob'u her zaman Barney ve Wilma Çakmaktaş'a benzetirdi. O nasıldı? İyi. Bir yalan. Noel yemeği için ne düşünüyordu? Eski bir müşterisinin evine hindi yemeye gideceğini söyledi. Bir yalan daha. Onun yerine Boblar'a gelmeyi istemez miydi? Janet artan sürüyle yemekten kurtulursa mutlu olacaktı. Hayır, o an gerçekten aç değildi. Bu doğruydu. Bir süre duraksadıktan sonra, Walter'ın partisine geleceğini söyledi. Karısı sevinmiş gibiydi. Bunun çılgın bir parti olacağını söyledi. Walter'ın partisi başka nasıl olabilir, zaten diye sordu. Karısı güldü. Telefonu kapattıklarında elinde içki kadehiyle gidip televizyonun karşısına oturdu.

Yedi otuz da yeniden telefon çaldı. Kafası oldukça iyiydi ve telefonu açtığında her zamanki kibarlığından eser yoktu.

«Ho?»

«Dawes mi?»

«Kiiim o?»

«Magliore, Dawes. Sal Magliore.»

Gözlerini kırpıştırarak, bardağına baktı. 'Evde Tatil' filmini seyrettiği Zenith televizyona baktı. Bir aileyi anlatan bir filmdi. Bütün aile Noel için biraraya gelmişti ve bir katil gelip hepsini teker teker vuruyordu. İyi Noeller.

«Bay Magliore,» dedi. Düzgün konuşabilmek için bütün gücünü harcıyordu. «İyi Noeller, bayım! Ve yeni yılda her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim!»

«Oh, bilmeni isterim ki 74 beni korkutuyor,» dedi hüzünlü bir sesle. «Bu, petrol krallarının ülke idaresini tamamen ellerine alacakları bir yıl olacak, Dawes. Bunu birlikte göreceğiz. Bana inanmıyorsan, aralık ayının satış belgelerine bakman yeterli olur. Evvelsi gün, bir 1971 Chevy Impala sattım. Jilet gibi gıcır bir araba. Onu bin dolara sattım. Bin dolar! Buna inanabiliyor musun? Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, sorarım sana?»

«Küçük arabalar mı?» dedi çekinerek.

«Kahretsin, Maxwell kahve kutusu kadar şeyler! Daha büyük değil,» diye bağırdı Magliore. «Tekerlekler üstünde küçük kutular. Motoru ayar tutmaz, egzozu düşer, direksiyon kutusu arızalanır. Pintos, Vegas, Gremlin. Hepsi aynı bokun soyu. Tekerlekli tabutlar. Ve ben bunları satmak zorundayım. Neymiş: Benzin Tasarrufu. Ve sen bana iyi yıllar diliyorsun. Tanrım!

«Bu geçici bir durum,» dedi.

«Seni bunları konuşmak için aramadım. Seni tebrik etmek istiyorum.»

«Tebrik mi?.. Neyi?» gerçekten şaşırmıştı.

«Anlarsın. Çatır-çatır bum-bum.»

«Oh, kastettiğin.»

«Şiiiişş. Telefonda olmaz. Sakin ol, Dawes.»

«Evet. Çatır-çatır bum-bum. Harika,» diye kıkırdadı.

«Sendin değil mi, Dawes?»

«Bana küçük ismimle hitap etmen için izin vermiyorum.»

Magliore kahkahalarla güldü. «Harika. Sen harikasın, Dawes. Meyveli keksin, ama akıllı bir kek. Buna hayran oldum.»

«Teşekkürler,» dedi ve kalan içkiyi başına dikti.

«Ayrıca sana, orada her şeyin programa göre ilerlediğini söylemek istedim. Harıl gürül yine başladılar.»

«Ne?»

Bardak elinden kayarak halıya düştü.

«Her şeyin en az bir yedeği var, Dawes. Hatta bazılarının iki, üç yedeği bile var. Evraklarını yeniden düzenleyene kadar bütün ödemelerini de nakit yapıyorlar, ama bu onları hiç etkilemiyor.»

«Sen delisin.»

«Hayır. Bunları bildiğini sanıyordum, Dawes. Sana söylemiştim. Bazı şeylerle başedemezsin.»

«Seni piç. Yalan söylüyorsun. Noel günü insanları arayıp yalan söylemekten ne zevk alıyorsun?»

«Yalan söylemiyorum. Tekrar senin sıran geldi Dawes. Bu oyunda hep sen oynayacaksın.»

«Sana inanmıyorum.»

«Orospu çocuğu,» dedi Magliore. Sesi gerçekten üzgün gibiydi. Sonunda en zor olanı söyledi. «Senin için mutlu bir yıl olacağını sanmıyorum.» Telefonu kapamıştı.

Ve bu Noel gecesiydi.

26 Aralık 1973

'Onlardan', (şehirdeki insanlar artık hep böyle görüyordu, onlar, aynı korku filmlerinin afişlerindeki klasik, italik harflerle yazılmış tiplerdi) Magliore'nin dediği gibi bir mektup almıştı.

Sert, beyaz iş mektubu zarfını elinde tutarak bir süre baktı. Bütün benliği insan aklının alabileceği en kötü duygularla dolmuştu. Nefret, umutsuzluk, korku, kızgınlık, kaybetme. Paramparça edip evin önündeki karların üstüne atmamak için kendini zor tuttu. Zarfı parçalayarak açarken kendini kandırılmış ve dolandırılmış hissetti. Makinelerini ve kayıtlarını tahrip etmişti, ama onlar biraz yenilemeyle devam ediyordu. Bu Kızıl Çin ordusuna karşı tek başına ve tek kolla mücadele etmek gibi bir şeydi.

'Tekrar senin sıran geldi, Dawes. Bu oyunda hep sen oynayacaksın.'

Daha önceki mektuplar hep matbu yazılmış davetiye türü şeylerdi. Sayın hemşehrimiz, yıkım için bölgemize büyük bir vinç gelmektedir. BİZ ŞEHRİNİZİ İMAR EDERKEN, bu olayı izlemeyi ihmal etmeyin, gibi şeylerdi.

Ancak bu kez mektup şehir meclisinden şahsına geliyordu:

20 Aralık 1973

Bay Barton G.Dawes
1241 Batı Crestallen Caddesi

Batı Crestallen Caddesinin son sakini olduğunuz dikkatimizi çekti. Bu konuda gereksiz sorunlar çıkarmayacağınıza inanıyoruz. Ancak 6983-426-73-74 HC numaralı şehir yolları projesiyle yolladığımız yazıya karşılık henüz sizden yeni taşınacağınız yerle ilgili bir yanıt alamadık. Bildiğiniz gibi yolladığımız bu formu doldurup bize geri yollamazsanız istimlak bedelinizi ödeyemeyiz. 1973 vergi düzenlemelerine göre Batı Crestallen Caddesindeki 1241 nolu ikametgâha 63.500 dolar değer biçilmiştir. İşin aciliyetinin en az bizim kadar farkında olduğunuzdan eminiz. Programa göre 20 Ocak 1974 tarihinde Batı Crestallen Caddesinde yıkımlar başlayacaktır.

Size şunu hatırlatmak isteriz ki, 19 Ocak 1974 gece yarısı hâlâ aynı evde oturuyorsanız kanunlara karşı gelmiş olacaksınız. Bu konuyu bildiğinizden emin olmamıza rağmen bir kere daha hatırlatmayı gerekli gördük.

Yeni bir ikametgâh bulma konusunda sorunlarınız varsa mesai saatleri içinde bizi arayarak veya bizzat gelerek durumu tartışabiliriz. Bu konuda işbirliği yapmak için ne kadar istekli olduğumuzu bildirir bu vesileyle Noel'inizi kutlar verimli bir yeni yıl dileriz.

Saygılarımızla,
Şehir Meclisi Adına

JTG/tk

«Hayır,» diye mırıldandı. «Dileyemezsin. Dileyemezsin.» Mektubu parçalayarak çöp kutusuna attı.

O gece Zenith televizyonun karşısında otururken, birdenbire kendisini kırk iki ay kadar öncesini düşünürken buldu. Tam o günlerde, Tanrı küçük oğlu Charlie'nin beyninde yol genişletme çalışmaları yapmaya karar vermişti.

Doktorun ismi Younger'di. Sıcak renklerle kaplanmış duvarlardaki çerçevelerin içindeki diplomalarda bir sürü yazılar okunuyordu. Ama kesinlikle bildiği ve anladığı tek bir şey vardı. Younger hızlı bir nörologdu.

Charlie, Doktorlar Hastanesine yattıktan on dokuz gün sonra, sıcak bir haziran günü Younger'ın isteğiyle onu görmeye gitmişlerdi. Kırk beş yaşlarında, golf arabasına binmeden oynadığı oyunlar yüzünden düzgün vücutlu ve güneş yanığı yüzlü, sağlıklı bir adamdı. Elleri onu çok etkilemişti. Hantal, beceriksiz, iri eller. Masanın üzerinde duran, kalemi tutan, kâğıtları karıştıran eller. Şimdi de bir kâğıt ağırlığını amaçsızca ve şefkatle okşuyordu.

«Oğlunuzun beyninde tümör var,» demişti. Sesi hemen hemen hiç vurgusuz ve ifadesizdi, ama gözleri beyinlerindeki sanki bir bombayı ateşlemiş gibi dikkatle onları izliyordu.

«Tümör,» dedi Mary yumuşak ve anlamsız bir tonda.

«Ne kadar kötü,» diye sordu Younger'a. Belirtiler sekiz aylık bir süre içinde başlayıp gelişmişti. Önce baş ağrıları. Başlangıçta seyrek, ama gittikçe artarak. Sonra çift görme. Özellikle hareketli olduğu zamanlar sonrasında. Ve daha sonra Charlie için en utanç verici şey olan yatağını ıslatma. Onu doktora götürmemişlerdi. Ta ki Charlie'nin güzelim mavi sol gözünü bir kan çanağına çeviren kalıcı körlük olana kadar. Aile doktorları ona testler yaparken diğer belirtiler de başlamıştı. Olmayan portakal ve açılmış kurşunkalem kokuları, sol elde zaman zaman beliren felç; zaman zaman anlamsız ve bir bebeği andıran davranışlar.

«Kötü,» dedi Younger. «Kendinizi en kötüsüne hazırlamalısınız. Bu hastalık çaresiz.»

ÇARESİZ.

Bu kelime beyninde yıllarca yankılanmıştı. Kelimelerin tadı olduğunu düşünmemişti. Ama bunun vardı. Kötü ve ıslak bir tadı vardı. Çürümüş hamburger gibi bir tadı vardı.

ÇARESİZ.

Charlie'nin beyninin derinliklerinde bir yerde, dedi Young, ceviz iriliğinde kötü hücrelerden oluşmuş bir kitle var. Eğer böyle bir kitle

masanın üzerinde olsa onu bir vuruşta yok etmek çok kolaydı, ama bu Charlie'nin içindeydi ve gittikçe büyüyerek rastgele yerlere hasar veriyordu.

Charlie'nin hastaneye yatışının üstünden henüz çok geçmemişti. Bir gün oğlunu ziyarete gittiğinde şehir beysbol takımı play off'a yükselirse maçlara gidip gidemeyeceklerini konuşuyorlardı.

Charlie, «Eğer boktan idarecilerimmmmmmmmboktan mmmm,» diye bir şeyler söylemeye çalıştı.

«Ne diyorsun, Fred? Anlayamıyorum.»

Charlie'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı.

«Fred, neyin var? Freddy...» diye fısıldadı.

«Anasını mmmmmmm kıç herifler, piç kurularımmmm.»

«HEMŞİRE,» diye bağırmıştı Charlie kendinden geçerken.

«AMAN ALLAHIM HEMŞİRE!»

Bütün bunları yapan, cevizden büyük olmayan bir tutam kötü hücreydi. Bir keresinde, gece hemşiresinin dediğine göre beş dakika süreyle aynı kelimeyi tekrarlayıp durmuştu. Kötü huylu hücreler biliyorsunuz. Bahçelerde bulunan cevizler büyüklüğünde bir kitle onun gerizekâlı birisi gibi saçmalamasına neden oluyor, ter içinde bırakıyor, başını ağrıtıyor ve sıcak haziran ayının ilk haftasında olduğu gibi sol tarafını tamamen felç ediyordu.

Sıcak bir haziran günü, Dr. Younger, «Bakın,» diye onlara Charlie'nin beyin dalgalarını göstermişti. Aradaki farkı anlayabilmeleri için normal bir insanın beyin dalgalarının filmini de vermişti. Buna hiç gerek yoktu. Çünkü Charlie'nin tutarsız grafiği her şeyi anlatıyordu.

ÇARESİZ.

Eğer bu kötü huylu hücreler kafatasıyla beyin arasında büyüseydi basit bir ameliyatla şıp diye alınabilecekti. Ama o Charlie'nin beyninin derinliklerindeydi ve büyümeye devam ediyordu. Eğri bisturi ya da lazeri denerlerse, güzel, sağlıklı ve nefes alıp veren bir bitkileri olacaktı. Bunları denemezlerse de çok yakında oğullarını bir tabuta kendi elleriyle yerleştireceklerdi.

Dr. Young bütün bunları birazdan bir sabun köpüğü gibi kaybolacak tıbbi terimlerle anlatmış, seçeneklerini teknik bir dille söylemişti.

Mary anlatılanları dinlerken şuursuzca başını sallıyordu. Kendisi bütün bu laf kalabalığı arasında söylenenleri gayet net bir şekilde anlamıştı. Düşünceleri affedilir gibi değildi. «Tanrıya şükürler olsun. İyi ki benim başıma gelmedi!»

Sonra tekrar olması gereken düşüncelere dönerek oğlu için tasalanmaya başladı.

Bugün bir ceviz yarın bütün dünya. Adi bilinmezlik. Oğlunun inanılmaz ölümü. Bunda anlaşılamayacak ne vardı ki?

Charlie ekim ayında öldü. Ölümden önce hiçbir dramatik veda olmadı, çünkü üç haftadır komadaydı.

İçini çekerek mutfağa gitti ve kendine bir içki hazırladı. Karanlık, pencerelerden içeri giriyordu. Mary'nin gidişinden sonra ev bomboş kalmıştı. Eşyalarıyla etrafı dağıtıyordu. Orada burada atılmış gömlekler, kazaklar, eski bir çift terlik. Çok kötüydü... çok.

Charlie için ölümünden beri hiç ağlamamıştı. Cenazesinde bile. Mary çok ağlamıştı. Haftalarca kıpkırmızı gözlerle ortalıklarda dolaşmıştı. Ama sonunda iyileşen, yaralarını saran, kendini toparlayan ilk o olmuştu.

Charlie'nin ölümü onda derin yaralar bırakmıştı. Bu yaralar hemen belli oluyordu. Mary, Charlie'den önce, Charlie'den sonra. Ölüm olayından önce sosyal olarak kendisine faydalı olmayacaksa içki içmezdi. Bütün bir daveti elinde tek bir kadehle geçirir, göğsünü üşüttüğü geceler de yatmadan önce bir kadeh rom içerdi. Bu olaydan sonra akşamları onunla birlikte aperitif alıyor ve yatmadan önce kesinlikle bir duble bir şeyler içiyordu. Bu elbette çok fazla değildi, ama öncekinden fazlaydı. İçki bir yerde koruyucu vazifesi görüyordu. Doktor önermişti. Önceleri basit şeylere çok az ağlardı. Şimdiyse çok sık ve sessizce ağlıyordu. Bodrumu su bastığında, su vanası donduğunda, yemeği yaktığında. Önceleri folk müzik ve blues'a meraklıydı. Van Ronk, Gary Davis, Tom Rush, Tom Paxton, John Koerner. Şimdi kendi blues'unu söylüyordu. Terfi ettiğinde yapacakları İngiltere seyahatinden de bahsetmez olmuştu. Saçlarını evde yapıyordu. Televizyonun önünde koltukta kaykılmış bir halde kollarıyla bedenini kucaklayarak oturuyordu. Arkadaşlarının acıyarak baktıkları biri olmuştu. Gerçekten de

acınacak haldeydi. Kendisine de acıyor, ama bunu içinde tutmayı başarıyordu. Birtakım gereksinimleri vardı ve er geç kendine gelmek ihtiyacını duyacaktı. Birçok geceler yatmadan önce uyuyabilmek için içmesine rağmen kafasını dolduran kötü düşüncelerle yatağında gözleri açık yatıyordu. O uykuya daldığında da kendisi, bir cevizden daha büyük olmayan bir hücre yığınının oğlunu sonsuza kadar onlardan koparıp almasını inanmazlık ve acıyla düşünüyordu.

Kendini toparladı diye ona kızmamıştı. Ne de ona yardımcı olan kadınlara. Kadınlar, ona, askerlerin yaralı bir gaziye baktıkları gibi bakmışlardı. Yanık derileri yeni pembe derilerle yer değiştirirken, hiç yara almamış olanlar ona saygı ve sevgiyle bakmış, onu, iyileşmiş eski bir yaralı yapmışlardı. Charlie için cehennem hayatı yaşamasını diğer kadınlar anlıyorlardı. Ama kendine geldi. Önceki hayatı, cehennem hayatı ve sonraki hayatı, hatta bir de sonrasının sonrası hayatı vardı. Kendine geldiğinde çeşitli sosyal faaliyetlere başlamıştı. Sabahları makreme kursuna gitmeye (bir yıl önce onun için gümüş tokalı ve üzerinde isminin başharfleri BGD bulunan bir kemer yapmıştı), öğleden sonraları da pembe diziler ve Merv Griffin'in ünlülerle yaptığı söyleşileri izlemeye başlamıştı.

Oturma odasına giderken ya şimdi ne yapıyor acaba, diye düşündü. Sonra-sonra-sonraki hayata mı başlamıştı? Öyle görünüyordu. Kendisinin insafsızca dağıttığı küllerinden kendisini yeniden yaratan kadın, bütün kadın. Yanık derilerin yerini alan yeni pembe deriler daha başka güzeldi. Sadece deri mi? Hayır. Güzelliği bakan her göz görebiliyordu.

Onun yaraları içerdeydi. Charlie'nin ölümünden sonraki o uzun gecelerde kendine acı veren şeyleri defalarca gözden geçirmişti. Bu acı olayların bir listesini yapmıştı kafasında. Aynı hastalık hastası bir adamın dışkısında kanama işareti ararken gösterdiği titizlikle yapmıştı bunu. Charlie'nin küçük lig takımında oynamasını hep hayal etmişti. Onun getirdiği karnelere bakmayı, güzel sözler söylemeyi isterdi. Odasını toplaması için defalarca onu uyarmak isterdi. Charlie'nin görüştüğü kızlar için endişelenmeyi, oğlanları daha yakından tanımayı isterdi. Oğlunun ileride nasıl bir mesleği seçeceğini görmek isterdi. Ce-

vizden daha büyük olmayan o kötü hücreler aralarına aç gözlü bir kadın gibi girmemiş olsaydı, birbirlerini hâlâ seviyor olacaklar mıydı, görmek isterdi.

Mary, 'O senindi,' demişti.

Doğruydu bu. Onlar birbirlerini tamamlayan bir bütünün parçası gibiydiler. George ve Fred, isimleri bile birbirini tamamlıyordu. George ve Fred, iki kafadar dünyaya karşı.

Ve bütün bunları; kendine bile itiraf etmeye korktuğun kadar özel olan bu güzellikleri bir cevizden bile büyük olmayan hücre topluluğu yok etmeyi becerebiliyorsa geriye ne kalıyordu ki? İnsan hayata yeniden nasıl güven duyabilirdi ki? Hayatı, nasıl bir cumartesi günü yıkımından daha anlamlı görebilirdi?

Bütün bu duygular onun içinde saklıydı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu duyguların onu dönüşü olmayan bir şekilde derinden etkilediğinin farkında değildi. Şimdi bu bastırılmış duygular açığa çıkıyordu. Hayat cehenneme hazırlıktan başka bir şey değildi.

İçkisini mutfaktayken bitirdiğini farketti; elinde boş bardakla oturma odasına yürümüştü.

31 Aralık 1973

Walter Hamner'ın evine iki blok kaldığında, elini paltosunun cebine sokarak nane şekeri var mı diye baktı. Ama nane şekeri kalmamıştı. Elini cebinden çıkardığında avucundaki alimünyuma sarılı küçük paketi görerek, irkildi. Sonra içindekini hatırlayarak, paketi kültablasına attı.

Olivia'nın sesi beyninde çınladı: 'Sentetik Meskalin. Dört maddenin birleşimidir ve çok serttir.' Onu tamamen unutmuştu. Kültablasından aldığı paketi tekrar cebine soktu ve Walter'ın bulunduğu sokağa saptı. Yarı yola geldiğinde, yolun iki yanına park etmiş arabaları gördü. O her zamanki Walter'dı – çevresinde yeterli kalabalığı gördü mü hemen parti vermeye karar veren Walter. Onun için parti vermek bu kadar kolaydı. Zevk Dürtüsü Prensipleri derdi buna Walter. Günün bi-

rinde herkese bu fikrinden faydalanma hakkını tanıyacaktı. Sonra yazacağı kitapçıkta detayları anlatacaktı. Etrafına yeteri kadar toplamışsan, iyi vakit geçirmek için bu kalabalığın balıklama içine dalmak gerekir. Bu Walter'ın hayat felsefesiydi. Bir keresinde bu fikirlerini bir barda dile getirmiş ve linç edilmekten zor kurtulmuştu. «Orada,» demişti Walter yumuşak bir tonla, «Bunu en iyi Bart ispatlayabilir.»

Olivia, şimdi ne yapıyor diye merak etti. Bir daha telefon etmemişti. Belki de onun hafta sonu için evde olmadığını düşünüyordu. Belki Las Vegas'da parayı alacak kadar kalırdı. Sonra otobüse biner... nereye giderdi? Maine mi? Bir insan kış ortası Maine için Las Vegas'ı terkedebilir miydi? Olmayacağından emindi.

'Dört maddeden oluşuyor. Çok ağır bir ilaç.' Kırmızı, üzerine siyah bantlar çekilmiş GTX spor bir arabanın arkasına park ederek indi. Yılbaşı gecesi hava açık, ama dondurucu soğuktu. Gökyüzünde pırıl pırıl parlayan ayın etrafı pul gibi ışıl ışıl yıldızlarla sarmalanmıştı. Burnundaki sümük donmuştu ve burnunu temizlerken çıtırtılı sesler çıktı. Nefesi havada şekiller çiziyordu.

Walter'ın evine doğru yürürken, evden yükselen müzik sesini duydu. Belli ki müzik sonuna kadar açılmıştı. İster zevk prensibi olsun, ister başka şey ama onun partilerinin ayrı bir yeri olduğu gerçekti. Birçok eğlence düşkünü insan partinin en son dakikasına kadar kendilerini zevke kaptırarak, içerlerdi. İçkinin sonu yoktu ve bu insanların kafalarında önce ahenkli melodiler çıkaran ziller, ertesi sabah kilise çanlarına dönüşecekti. İçerler ve dans ederlerdi, dans ederler ve içerlerdi. Bu dans ve içki, ancak temmuz sıcağında dili bir karış dışarı sarkmış köpeklere dönene kadar devam ederdi. Mutfakta öpüşmeler ve elleşmeler zaman geçtikçe artardı. Bütün bu değişik zevk dolu eğlenceler Walter'ın hiçbir güç harcamadan, yalnızca içinden gelen bir özel yetenekle gerçekleşiyordu. Bunlar için yalnızca Walter olmak yetiyordu. Ve tabii ki bundan daha cazip bir yeni yıl partisi olamazdı.

Yürürken, bir yandan da Steve Ordner'ın yeşil 88 deltasına bakınıyordu. Ama yoktu.

Eve iyice yaklaştığında, Mick Jagger'ın bas bas bağıran sesini duydu:

Çocuklar

Bu veda öpücüğü,

Sadece veda öpücüğü...

Evdeki bütün ışıklar yanıyordu —enerji tasarrufunda canı cehenneme— yalnız oturma odası karanlıktı. Yüksek müziğin sesine rağmen belki elli değişik dilde insanın gürültülü konuşmaları duyuluyordu. Tıpkı Babil'in son günlerindeki karmaşa gibiydi

Yaz olsa —ya da sonbahar— dışarda avluda durup bir sirk kalabalığını dinlemek, onların yavaş yavaş dağıldığını seyretmek çok hoş olurdu. Birden gözünün önünde garip bir görüntü belirdi —korkutucu ve şaşırtıcı— elinde, beyin fonksiyonlarının zarar gördüğünü gösteren düzensiz EEG eğri ve çizgilerinin oluşturduğu kâğıtları tutarak, Wally Hamner'ın avlusunda bekliyordu. EEG kayıtlarında monitör, Parti Beyninde kocaman bir tümör kaydetmişti. Bir an ürperdi ve ellerini palto cebine soktu.

Sağ eli tekrar o küçük pakete dokununca, onu dışarı çıkardı. Paketi açtı, elleri soğuktan adeta hissizleşmişti. Paketin içinden ufak parmağının tırnağından bile küçük bir hap çıktı ortaya. Bir cevizden çok daha küçüktü. Bu kadar ufak bir şey onu çıldırtabilir miydi? Onun hayal görmesine neden olabilir miydi? Oğlunun ölümüne neden olan şartların tekrarı mıydı acaba?

Ne yaptığının bilincinde, küçücük hapı ağzına atarak yuttu.

«BART!» diye kadın bağırdı. «BART DAWES» siyah, omuzları açık bir elbise giymiş ve elinde martini kadehi tutan bir kadındı bu. Koyu renk saçlarını, üzeri renkli taklit taşlarla süslü bir bantla dolamıştı.

Mutfağa doğru yürüdü. Mutfak tıklım tıklımdı. Gelgit olayının başlaması pek uzak sayılmazdı. Gelgitin etkileri, Walter'ın geliştirdiği başka bir teoriydi; bir parti devam ederken, onun iddiasına göre, insanlar evin dört bir köşesine göç ederlerdi. Wally bilmiş bilmiş göz kırparak, «Merkez,» diye bir yer yoktur. Bu T.S. Eliot'ın lafıdır. Bir keresinde,

parti bittikten sonra on sekiz saat sonra çatı katında hâlâ tur atan bir adam bulmuş.

Siyah elbiseli kadın ateşli bir şekilde onu dudaklarından öptü. Kadının büyük memeleri göğsüne baskı yapıyordu. Elindeki kadehten yere biraz martini döküldü.

«Selam,» dedi Bart. «Sen kimsin?»

«Tina Howard, Bart. Sınıf gezisini hatırlamıyor musun?» Uzun sivri tırnağıyla onun burnuna dokundu. «YARAMAZ ÇOCUK!»

«O Tina mı? Tanrım, gerçekten sensin!» Şaşkınlıkla sırıttı. İşte Walter'ın partilerindeki özelliklerinden biri daha; geçmişte kalan insanlar, aniden eski fotoğraflar gibi önünde beliriverirdi. Otuz yıl önceki en iyi arkadaşın; okuldayken bir kez yattığın kız, on sekiz yıl önce bir yaz kampında bir ay birlikte çalıştığın bir çocuk.

«Şimdi Tina Howard Wallace'ım,» dedi siyah elbiseli kadın. «Kocam burada... bir yerlerde...» Etrafına şüpheyle bakındı ve bu sırada elindeki kadehten biraz daha içki saçıldı. «Ne KORKUNÇ, değil mi? Onu kaybettim sanırım.»

Kendisine sıcak ve araştırıcı gözlerle bakıyordu. Yüzyıl mı, yoksa doksan yıl önce miydi, Grover Cleveland Lisesinde ikinci sınıftaki okul gezisinde onunla yatmıştı. Bu kadın vücuduyla ilk temasıydı. Gemici bluzunun üzerinden göğüslerini okşayarak başlamış...

«Cotter Nehri,» dedi yüksek sesle.

Kadının yanakları kızardı. Sonra kıkırdayarak, «Hatırladın demek?» diye sordu.

Elinde olmadan bakışları onun açık göğüs dekoltesine kayınca, Tina kahkahalarla güldü. Şaşırmıştı. Gülümsemeye çalışarak, «Sanırım zaman çok hızlı geçiyor,» dedi.

«Bart,» diye bağırdı Wally Hamner ilerdeki kalabalık grubun içinden. «Hey oğlum, geldiğine gerçekten sevindim.» Bunlar alışılmış parti gevezelikleriydi. Kalabalığı yararak Walter'a doğru ilerlemeye çalıştı. Walter Hamner'ın parti zikzaklarını çiziyordu. Sonunda, 1962'lerden, modası geçmiş bir gömlek giymiş, ince ama kafası iyice açılmış Wally'nin yanına varabildi. El sıkıştılar. Wally'nin sert el sıkış şeklinde bir değişiklik olmamıştı.

«Tina Wallece'la konuştuğunu gördüm,» dedi.

«Kahretsin, sen seslenmeden önce çok eskilere gitmiştik,» dedi ve rahatsız bir şekilde Tina'ya gülümsedi.

«Bunu kocama sakın söyleme, yaramaz çocuk,» diye Tina kıkırdadı. «Çeneni tut. Sonra görüşecek miyiz, Bart?»

«Tabii,» dedi.

Üzeri yiyecek dolu masaya üşüşmüş kalabalığı geçerek oturma odasına doğru giden Tina'yı işaret ederek, «Bu insanları nerelerden bulup çıkarıyorsun, Walter?» diye sordu. «O benim hayatımda ellediğim ilk kız.»

Walter alçakgönüllülükle omuz silkti. «Bu da zevke dalmanın bir parçası, oğlum Barton.» Sonra kolunun altındaki paketi işaret ederek, «O paket de neyin nesi?» diye sordu.

«Özel içkim. Sende ancak zencefilli gazoz bulunur diye düşündüm.»

«Haklısın,» dedi Walter. Yüzünü buruşturarak, «Hâlâ o boktan içkiyi mi içiyorsun? Halbuki ben seni hep sıkı bir İskoççu diye düşünürdüm.»

«Daima Seven-Up ve Güney viskisiyle, zencefilli gazoz adamı oldum ben.»

Walter sırıttı ve «Mary oralarda bir yerlerde olmalı,» dedi. «Gözü yollarda kalmıştı. Kendine bir içki al da, onu bulalım.»

«Güzel.»

İçki almak için mutfağa yürüdü. Mutfağın kapısından yoğun sigara dumanı yükselmekteydi. Alçalıp, yükselerek devam eden dedikodu gürültüsü, AM radyosunun gece geç saatlerde yayınladığı anlamsız programı andırıyordu.

......Freddy ve Jim'in devir kâğıtları eksik. Bu yüzden ben

......geçenlerde annesini kaybetti ve böyle içmeye devam ederse yakında hayatı tehlikeye girecek

......boyaları kazıyarak çıkart. Altından çok hoş bir parça çıktı, oldukça eski bir parça gibi

......kapıya gelen o garip yaratık ansiklopedi satıyormuş

......durum çok karışık; kocası çocukları bahane ederek boşanmak istemiyor ve adam çok içiyor

......harika bir elbise

......öyle çok içmiş ki hostesin kucağına kusmuş

Mutfak lavaboyla, fırının ön kısmına uzun formika bir masa konmuştu. Masanın üzeri çeşitli içki şişeleri ve boy boy bardaklarla doluydu. Kültablaları izmarit dağları arasında kaybolmuştu sanki. Lavabonun içinde üç tane dolu buz kovası vardı. Fırının hemen arkasındaki duvara Richard Nixon'un bir posteri asılmıştı. Kulağında, kordonu resmin bir köşesindeki eşeğin poposuna sokulmuş, kulaklıklar vardı. En üstte şöyle bir başlık göze çarpıyordu:

DİNLESEK İYİ OLACAK

Sol tarafta kemeri göbeğinin altına düşmüş ve her iki elinde de ayrı içki kadehi tutan bir adam (kadehlerden biri bol sulu viski, diğeri biraydı) yaptığı espriyle etrafındakileri gülmekten kırıp geçiriyordu. «Adam bara girmiş ve taburelerden birine oturmuş. Bir de bakmış ki tam yanındaki taburede bir maymun oturuyor. Bira ısmarlamış ve garson birayla geldiğinde, «Bu maymunun sahibi kim?» diye sormuş. «Şu yanımdaki kurnaz yaratıktan bahsediyorum.» Garson, «Oh, o piyano çalan adamın maymunu,» deyince bizimki yerinden kalkıp......

Kendine içki hazırladı. Sonra etrafına bakınarak Walt'u aradı. Walt yeni gelen genç bir çifti karşılamak için sokak kapısına gitmişti. Yeni gelen adamın başında eski ve tozlarla kaplı bir sürücü kasketi vardı. Tozlar arasından kasketin üzerinde yazılı şu sözler okunuyordu:

TAŞIMAYA DEVAM ET

İnsanlar gülüyor, Walter'se kahkahadan kırılıyordu. Ne tür bir şakaysa, oldukça uzun süreceği belliydi.

«.....piyano çalan adamın yanına giderek, 'Biliyor musun, senin maymunun benim biramın içine işedi.' Piyano çalan adam, 'Hayır. Ama benim yerime birkaç melodi tıngırdatırsan ben de onun yaptığını yapmak isterim.'» Korkunç bir kahkaha koptu. Kemeri göbeğinin altındaki adam viskisini yudumladı ve sonra diğer elindeki biradan aldığı koca bir yudumla viskiyi perçinledi.

İçkisini alarak karanlık oturma odasına doğru ilerledi. Kendisine arkası dönük olan Tina Howard Wallece'ın yanından geçti. Kadın onu görüp esir alacak diye ödü patladı.

Biri 50'li yılların kaçınılmaz müziği rock'n roll koymuştu. Belki on beş kadar çift deli gibi dans etmeye çalışıyordu, ama manzara berbattı. Birden uzun boylu incecik bir adamla dans eden Mary'yi gördü. Adamı tanıyor, ama ismini çıkaramıyordu. Jack? Jason? John? Olmuyor, hatırlayamıyordu. Kafasını salladı. Mary daha önce hiç görmediği bir gece elbisesi giymişti. Önü boydan boya düğmeli bir elbiseydi ve Mary daha da seksi görünmek için alt taraftan yeteri kadar düğmeyi açık bırakmıştı. Öndeki açıklıktan naylon çoraplı bacağı dizinin üstüne kadar açıktaydı. Bir an kıskançlık veya kaybetmek gibi derin duygular hissetmeye çalıştı. Ama duyguları donmuştu adeta. İçkisini yudumladı.

Karısı başını çevirince onu gördü. Son derece tarafsız bir şekilde parmağıyla onu selamladı Mary. 'Devam et ve dansını bitir,' diye düşündü ama karısı yanındaki adamla kalabalığı yararak ona doğru geliyordu.

«Gelebildiğine sevindim Bart,» dedi gürültüden sesini duyurmaya çalışarak. «Dick Jackson'u hatırlıyor musun?»

Bart elini uzattı ve ince endamlı adam bunu sıktı. «Eşinizle birlikte bizim sokakta oturuyordunuz. Beş... hayır, yedi yıl önce. Doğru mu?»

Jackson onu doğrularcasına başını salladı. «Şimdi Willowood'da oturuyoruz.»

'Villalar Mahallesi,' diye düşündü. Şehrin coğrafyasına ve mesken gruplarına karşı çok duyarlı bir insan olmuştu.

«Güzel. Hâlâ Piels'de mi çalışıyorsunuz?»

«Hayır. Şimdi kendi işimde çalışıyorum. İki tane kamyonum var. Taşıma işi yapıyorum. Eğer sizin temizleme fabrikasının kimyasal malzeme ya da... başka şeyler için taşıma işi olursa...»

«Artık orada çalışmıyorum,» dedi. Mary'nin yüzünde, eski bir yarayı deşmiş gibi acı dolu bir ifade belirdi.

«Öyle mi? Peki, şimdi ne yapıyorsunuz?»

«Serbest çalışıyorum,» diyerek sırıttı. «Bağımsız nakliyecilerin grevine katıldınız mı?»

Jackson'un alkolden kızarmış yüzü biraz daha kızardı.

«Kahretsin, çok haklısınız. Bu Ohio'lu piçlerin ne istediğini biliyor musun? Mazota 31.9 daha zam yapacaklar. Bu da benim karımı, yirmilerden, dokuza indiriyor. Amortisman giderleri de çabası.

Jackson ülkenin hiç beklemediği bir anda enerji krizine hazırlıksız yakalanması konusunda konuşmaya devam ediyordu. Bart onu dinliyor, gerekli yerlerde başını sallıyor ve arada bir de içkisini yudumluyordu. Mary izin isteyerek yanlarından ayrıldı ve punç almak için mutfağa gitti. Tozlu sürücü kasketi takan adam abartılı bir şekilde çarliston yapıyordu. Yaşlı Everly Kardeşlerin figürlerini yapmaya çalışırken, insanlar kahkahayla gülüyor ve onu alkışlıyorlardı.

Jackson'un karısı yanlarına geldi ve kocası onları tanıştırdı. Havuç rengi saçları olan, iri göğüslü ve adaleli genç bir kadındı. İçkiden sendeleyecek raddeye gelmişti. Cam gibi gözlerle ona bakarak, elini sıktı. Sonra Jackson'a dönerek, «Tatlım, kusacağımı sanıyorum. Banyo nerede?» diye sordu.

Jackson onu alarak banyoya götürdü. Dans edilen yerin kenarındaki iskemlelerden birine oturarak, içkisini bitirdi. Mary ortalarda yoktu. Mutfakta birisi dedikodu yapmak için onun yakasına yapışmış olmalıydı.

Cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı. Şimdi yalnızca partilerde sigara içiyordu. Bu bir zafer sayılırdı. Birkaç yıl önce günde üç paket sigara içerken, kansere yakalanmanın sınırlarını zorladığını farkederek, azaltmayı başarmıştı.

Sigarasının yarısına geldiğinde, hâlâ Mary'nin bulunduğu mutfağa bakıyordu. Birden gözü ellerine takıldı. Ne ilginç parmakları vardı. Enteresan olan, sağ elinin ilk iki parmağı bir sigarayı böyle tutabilmeyi nereden öğrenmişti.

Düşüncesi o kadar komikti ki, gülümsedi.

Ağzının tadının bir garip olduğunu farkedene kadar ellerini inceleyip durdu. Kötü değil, ama bir garip. Tükürüğünün yoğunlaştığını hissetti. Ve bacakları... bacaklarının sihirli olduğunu hissediyordu. Sanki

dans pistinde kendi başlarına bağımsız olarak tepinmek istiyorlardı. Onları sakinleştirerek, yeniden kendi bacakları yapmak istedi. Sanki koca bir evde kaybolmuş ve 'krrrrristal' merdivenlerden yukarı tırmanıyormuş gibi, sanki. Bu düşüncelerden korktuğunu hissetti.

Yeniden bir tuhaf oldu. Belki de aldığı ilaçtandı. Olivia'nın hapı, evet. Ve kristal kelimesini de ne garip söylemişti öyle: kııristal. Striptiz artistinin kostümü gibi parça parça, halkalı bir ses çıkmıştı.

Şeytanca sırıttı. Tekrar sigarasına baktı. Tıpkı abartılı ve zengin Amerikan toplumu gibi şaşılacak şekilde 'beyaz', şaşılacak şekilde 'yuvarlaktı'. Yalnızca Amerikan sigaralarının tadı bu kadar iyiydi. Bir nefes çekti. Şahane. Doğru, bu meskalin'in tersiydi. Düşünceleri yeniden yolculuğa başladı. İnsanlar onun 'kristal' kelimesiyle neyi kastettiğini öğrenseler, başlarını öne eğip, sallayarak, 'Evet, bu adam deli. Bir meyveli kek kadar da lezzetli,' diyeceklerdi. Meyveli kek, işte kulağa hoş gelen bir kelime daha. Birden Sal Magliore keşke yanımda olsaydı dedi. Tek göz Sally'le beraber İş Organizasyonlarının ne yönde olması gerektiğini tartışırlardı. Fahişeler ve silahlardan da bahsederlerdi. Beynindeki gizli göz, Tek Göz Sally ve kendisini ufak bir İtalyan lokantasında yemek yerlerken görüyordu. Koyu renk duvarları, üstü aşınmış tahta masaları olan ve 'Godfather'ın müziğinin dinlenebildiği bir lokantaydı bu.

«Krrrristal,» dedi gırtlağının derinliklerinden gelen bir sesle ve sırıttı. Burada oturmuş, düşünceleri bir konudan diğerine gezerken uzun zaman geçmiş olmalıydı, ama sigarasının külü hiç uzamamıştı. Çok şaşırarak bir nefes daha çekti.

«Bart?»

Kafasını kaldırdığında Mary'i gördü. Ona küçük kanepelerden getirmişti. Karısına gülümsedi. «Otursana. Bu benim için mi?»

«Evet,» diyerek kanepeyi uzattı. Bu üçgen şeklinde ve ortasında pembe bir şey olan küçük sandviçti. Birden, eğer Mary benim gezintilerimi bilse, korkup, dehşete düşerdi, diye düşündü. Acil servisi, polisi, Tanrı bilir daha başka kimleri çağırırdı. Onun karşısında normal davranmak zorundaydı. Ama normal davranmak da Mary'e çok tuhaf gelir, diye düşündü.

«Sonra yerim,» diyerek sandviçi gömlek cebine koydu.

«Bart, sarhoş musun?»

«Biraz,» dedi. Bakışlarını onun yüzüne dikmiş, göz kırpmadan bakıyordu. Daha önce bu gözleri bu kadar net olarak görmemişti. Tanrım, o küçük delikler tıpkı kekin üzerindeki bademler gibiydi, o da fazla pişmekten sert kabuk tutmuş kekti. Kıkırdadı. Çatılmış kaşlarındaki derin çizgiyi görünce, «Bak, yine başlama,» demek ihtiyacını hissetti.

«Neye başlamayayım?» Şaşırmıştı.

«Dört maddeden oluşan ürün hakkında.»

«Bart, Tanrım, ne tuhaf kelimeler söylüyorsun.»

«Banyoya gitmem lazım. Hemen dönerim.» Kalkarken karısının yüzüne bakmamıştı, ama çatık kaşlarından ve gerilen yüzünden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Yürürken de arkasına dönüp ona bakmadı, zaten karısı da bunu beklemezdi. Aklı o güzel kelimelerdeydi. Krrrristal merdivenler. Sevgiyle gülümsedi. Bu kelime onun eski bir arkadaşı olmuştu.

Banyoya kadar süren yolculuğu, bir yerde uzun serüvenli safari yolculuğu gibiydi. Partinin gürültüsü ritmi bozulmuş kalp atışı gibiydi. Bir yükseliyor, bir alçalıyordu. Karşılaştığı insanlara ağzının içinde bir şeyler geveliyor, ama onlarla derin konuşmalara girmiyordu. Aklı kasıklarında hissettiği baskıda, gülerek, yürümeye devam etti. Yürüdükçe arkasında şaşırmış insanlar bırakıyordu. Neden tamamen yabancıların arasında değilim? Hiç tanımadığım insanlarla birlikte olmaya ihtiyacım var.

Banyo meşguldü. Kendisine saatler gibi gelen bir süre dışarda bekledi. Sonunda içeri girmeyi başardığında, çok sıkışmasına rağmen çişini yapamadı. Pisuvarın üzerindeki duvara baktı. Duvar sanki üç devirli müzik aletiymiş gibi öne arkaya sarsılıyordu. Tam yapamayacağını düşünürken birden idrar yolları boşalmaya başladı. Eğer dışarda bekleyen varsa, bu sesi duymamasına imkân yoktu. Sanki kendisinden önce burayı kullananda kanama varmış gibi kendi çişi biraz pembemsi gelmekteydi.

Tuvaletten çıktığında, partinin gürültüsü tekrar onu etkisine aldı. Etrafında uçan balonlar halinde yüzler dolaşıyordu. Müzik yumuşamıştı. Şimdi Elvis söylüyordu. Eski ve harika Elvis. Sallan Elvis, sallan.

Birden önünde ona ilgiyle bakan Mary'nin yüzünü gördü. «Bart, neyin var?»

«Neyim mi var? Hiçbir şeyim yok.» Şaşkın bir haldeydi. Kelimeler ağzından görülebilir notalar eşliğinde çıkıyordu sanki. «Sadece hayal görüyordum,» dedi. Bunu yüksek sesle kendi kendine konuşuyormuş gibi söylemişti.

«Bart, ne aldın?» Şimdi korkmuş gibi bakıyordu.

«Meskalin,» dedi.

«Oh, Tanrım, Bart. Uyuşturucu mu? Ama neden?»

«Neden olmasın?» diye yanıtladı onu. Aslında onunla böyle küstahça konuşmak istememişti. Ama hızlı düşünmeye çalışırken bu kelimeler ağzından çıkıvermişti.

«Seni bir doktora götürmemi ister misin?»

Ona şaşkınlıkla baktı. Sözleri başka bir şeyi mi çağrıştırıyor diye düşündü. Evet, karısının davranışında Freudcu bir yaklaşım vardı galiba. Çok komikti. Kıkırdadı. Kıkırdama sesi ağzından sanki nota eşliğinde belirli bir ritimle çıkıyor ve önüne çıkan her türlü engeli aşarak, yükseliyordu.

«Niçin bir doktora ihtiyacım olsun ki?» dedi ağzından her çıkan lafı tartarak. Bu sözlerin sonuna kocaman bir soru işareti koyması gerekirdi. «Tam onun dediği gibi. Ne çok iyi, ne de çok kötü. Ama enteresan.»

«Kim?» diye ısrar etti karısı. «Kim söyledi? Bunu nerede duydun?» Onun yüzünün bir sürüngen gibi hızlı bir değişime uğradığını görebiliyordu. Polis ve dedektiflerin anlaşılmazlık dolu filmlerindeki Mary, şüphe dolu gözlerinde ışıkların parıldadığı Mary, 'Hadi gel, McGonigal, hangi yoldan istersen, kolay ya da zor' ve en kötüsü onu çocukluğunda okuduğu H.P. Lovecraft'ın hikâyelerindeki kahramanlara benzetmesiydi. Bu hikâyelerden biri olan Cthulu Mythos mağazasında, normal bir insanın balık haline gelişi gibi. Mary'nin yüzü yılanbalığı gibi pul pul görünmeye başlamıştı.

«Boşver,» dedi korkarak. «Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Beni becermeyi bırak artık. Ben seni rahatsız ediyor muyum?»

Yüzü değişerek, yeniden Mary şeklini aldı. Mary'nin incinmiş ve kuşku dolu yüzünü görmek onu üzmüştü. Etraflarında partinin hâlâ devam ettiğini gösteren gürültüler vardı. «Pekâlâ Bart,» dedi yavaşça. «Kendini istediğin gibi incitebilirsin. Ama lütfen beni utandıracak bir şey yapma. Senden bunu istemek fazla mı olur?»

«Tabii ki böyle bir şey.»

Ama karısı onun sözlerinin devamını beklemedi. Onu olduğu yerde bırakıp, hiç arkasına bakmadan mutfağa doğru yürüdü. Üzüldüğünü hissetti, ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Başka biri daha gelip onunla konuşmak istese ne yapacaktı? Onun durumunu hemen farkederdi, çünkü şu an biri gelse onunla normal konuşamayacaktı. Kendini pek kontrol edemiyordu artık. Ve burdaki aptalların da sarhoş olduğunu anlamalarını istemiyordu.

«Rrrrreet,» dedi 'r'leri damağında yuvarlayarak. Bu sefer notalar gayet muntazam ve hızlı çıkmıştı. Bütün gece nota söyleyebilirdi, ama burada olmazdı. Kendini bu kalabalıkta, bir şelalenin arkasında gibi hissediyordu. Düşen suyun gürültüsü düşünmesini engelliyordu. Daha sessiz bir yer bulmalıydı. Belki de elinde bir radyo olmalıydı. Birden müzik dinlemenin düşünmesine yardımcı olacağını hissetti. Tanrım, düşünecek ne kadar çok şey vardı. Tomarlarca.

Aynı zamanda insanların kendisini izlediğinden de emindi. Mary'nin etrafa yaydığından da emindi. «Çok endişeliyim. Bart mescalin aldı.» Bu kulaktan kulağa yayılacaktı. Dans ediyormuş gibi, içki içiyormuş gibi, konuşuyormuş gibi yapacaklar, ama gizlice onu izlemeye, el altından onun hakkında fısıldaşmaya devam edeceklerdi. Bundan emindi. Bir krrristal kadar berrak.

Yanından, elinde içki dolu kocaman bardağıyla sallanarak geçen bir adamı, giydiği spor ceketinden çekiştirerek sordu. «Benim hakkımda ne konuşuyorlar.»

Adam Skoç viski kokan nefesini yüzüne üfleyerek yanıt verdi. «Sana yazılı bildiririm,» ve yürüdü gitti.

Sonunda Walter Hamner'ın inine girdi (ne kadar sonra bunu yaptığını söylemesi imkânsızdı) ve kapıyı arkasından kapadı. Partinin gürültüsü sakinleşmişti. Gittikçe korkusu artıyordu. İlacın etkisi henüz geçmemişti; hâlâ ilacın kuvvetini içinde hissediyordu. Kör gibi oturma odasında bir köşeden diğerine gidip geliyordu; Süreklilik bozulmuş, zaman kavramı kaybolmuştu. Bir daha kendine geleceğini düşünemiyordu. Sanki hep bu halde yaşamını sürdürecekti. Bir yere kıvrılıp, uyumalıydı, ama bunu başarabileceğinden emin değildi. Ve eğer uyumayı başarabilirse, Allah bilir, ne tür rüyalar görecekti. Büyük beklentilerle aldığı ilaç şimdi onu dehşete düşürüyordu. Bu sarhoşluk gibi bir şey değildi; içinin derinliklerinde kendine hâkim olabilme duyusunu yitirmişti. Sarhoşken asla böyle olmamıştı.

Ama burada olmak iyiydi. Belki, burada yalnızken bu tuhaf durumunu daha rahat kontrol ederdi. Ve bu acayip durumdan kurtulunca...

«Oradaki, selam.»

Yerinden sıçradı ve korkuyla karşı köşeye baktı. Walter'ın kütüphanesinin önünde yüksek arkalıklı bir iskemlede oturan bir adam gördü. Adamın kucağında açık vaziyette duran bir kitap vardı. Acaba o bir adam mıydı? Yanındaki küçük sehpada yanan lamba odayı fazla aydınlatmıyor ve adamın yüzünde uzun gölgeler meydana getiriyordu. Bu gölgeler o kadar uzundu ki, gözlerinde karanlık mağaralar, yanaklarında asitle yanmış gibi kötü çizgiler oluşturuyorlardı. Bir an Wally Hamner'ın ininde bir Şeytana rastladığını düşündü. Sonra karşısındaki varlık ayağa kalkınca onun gerçek bir adam olduğunu anladı, yalnızca bir adam. Altmışlı yaşlarda, uzun boylu, mavi gözlü bir adamdı bu. Alkolden gücünü kaybederek sıkı bir yumruk yemiş gibi yassı bir burnu vardı. Ama ne elinde, ne de yakınında içki içtiğine dair en ufak bir iz yoktu. Kadeh veya şişe göremiyordu ortalıkta.

«Başka bir gezginci daha, görüyorum,» diyerek ona elini uzattı. «Phil Drake.»

«Barton Dawes,» dedi. Hâlâ duyduğu korkudan şaşkındı. El sıkıştılar. Sanki elindeki eski bir yaraya dokunmuş gibi Drake elini büktü. Ama o hiç aldırmadı. 'Drake.' Bu isim hiç yabancı gelmiyordu, ama nerede duyduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

«İyi misiniz?» diye Drake sordu. «Biraz.»

«Yükseklerdeyim,» diye yanıtladı. «Mescalin aldım ve yükseklere çıktım.» Kütüphaneye bir göz attı ve onun bir içeri, bir dışarı doğru hareket ettiğini gördü. Hiç hoş değildi bu. Tıpkı bir devin kalp atışı gibiydi. Artık bu tür garip şeyleri görmek istemiyordu.

«Anlıyorum,» dedi Drake. «Otur. Bana ondan bahset.»

Drake'e şaşırmış gibi baktı ve sonra ani bir rahatlama hissetti. Otururken, «Mescalin'i biliyor musun?» diye sordu.

«Oh, biraz. Birazcık. Sık sık şehir merkezinde bir kahveye giderim. Orada otururken caddede bir aşağı bir yukarı gezinen çocuklar görürüm hep... bu güzel bir gezinti mi?» diye kibarca sordu.

«Hem iyi, hem kötü. O... çok kuvvetli. Kuvvetli olması bağımlılar için iyi tabii.»

«Evet. Öyle.»

«Beni azıcık korkutuyor.» Pencereden dışarıya baktı. Otoyolun karanlık gökyüzüne doğru uzayıp gittiğini gördü. Aceleyle bakışlarını başka yöne çevirdi. Heyecanla dudaklarını yalamaktan da kendini alamıyordu. «Söyler misin...... genelde bunun etkisi ne kadar zaman sürüyor?»

«Uyuşturucuyu ne zaman aldın?»

«Uyuşturucu mu?» Bu kelime ağzından harf harf yere dökülerek, halının üzerinde dağıldı.

«O şeyi ne zaman aldığını sordum?»

«Oh...... sanırım sekiz otuzdu.»

«Ve bu...» Saatine bakarak düşündü. «Şimdi onu çeyrek geçiyor.»

«Onu çeyrek mi geçiyor? Bu kadar erken mi?»

Drake gülümsedi. «Kafanda zaman kavramı altüst oldu, değil mi? Tahminime göre, saat bir buçuk sıraları yeniden kendine gelirsin.»

«Sahi mi?»

«Oh evet, bence öyle. Şu an zirvedesin sanırım. Gözünde birtakım şeyler canlandırıyorsun, değil mi?»

«Evet. Çok fazla görüntü.»

«Bir insanın gözüyle bakmasından farklı şeyler bu görüntüler, öyle değil mi?» dedi Drake. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

«Evet, tam dediğin gibi.» Kendini rahatlatan bu adamla beraber olmak şimdi daha da çok hoşuna gitmişti. Kendini kurtarılmış gibi hissediyordu. «Yanında, tavşan deliğine düşmekte olan orta yaşlı adamlardan konuşulduğunu duysan ne yaparsın?»

Drake güldü. «Bu daha iyi. Genellikle mesc ya da asit tipi uyuşturucu alanlar meramını bu kadar iyi belirtemez. Bazen de birbirini tutmayan şeyler söylerler. Ben çoğu akşam zamanımı Telefonla Yardım Merkezinde geçiririm. Hafta sonları da Drop Down Mamma isimli kahvehanede çalışırım. O kahveye gelenlerin çoğu endişeleri olan garip insanlardır. Sabahları yalnızca caddelerde gezinir ve rast geldiğim kilise cemiyetinin üyeleri olan arkadaşlarımla konuşurum. Ve arada bir zaman ayarlar, ülke hapishanelerine kadar uzanırım.»

«Papaz mısın?»

«Bana gezginci vaiz derler. Çok romantik. Bir zamanlar gerçek papazdım.»

«Artık değil misin?»

«Kiliseden ayrıldım,» dedi Drake. Bunu yumuşak bir ses tonuyla söylemişti, ama kelimelerde ürkütücü bir şey seziliyordu. Sanki büyük demir kapıların sonsuza kadar kapanırken çıkardığı garip sesti bu.

«Bunu neden yaptın?»

Drake omzunu silkti. «Önemli değil. Sen ne yapıyorsun? Mec'lini nasıl elde ettin?»

«Las Vegas'a giden bir genç kızdan aldım. Hoş bir kız. Noel günü beni aradı.»

«Yardım için mi?»

«Sanırım.»

«Ona yardım ettin mi?»

«Bilmiyorum.» Şeytanca sırıttı. «Baba, benim ebedi ruhum hakkında bir şeyler anlatsana.»

Drake'nin yüzü gerildi. «Ben senin baban değilim.»

«O halde, aldırma.»

«Ruhunla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?»

Başını eğerek parmaklarına baktı. Parmaklarının üzerinde gölgeler sekerek dans ediyordu. Uyuşmuş beyninin yarattığı bir güçtü bu. «Ben intihar edince ruhuma ne olacak, bilmek isterdim.»

Drake heyecanlandı. «Kendini öldürmeyi düşünmüyorsun değil mi?» Uyuşan beynin konuşuyor, sen değil.»

«Ben konuşuyorum. Bana yanıt ver.»

«Yapamam. Eğer intihar edersen ruhuna ne olur bilmiyorum. Yalnızca bedenine olacakları söyleyebilirim. Ben dini vazifemi yapacağım.»

Duyduklarından irkilerek tekrar parmaklarına baktı. Gözlerinin önünde çatırdıyorlar ve çürüyorlardı. Bu ona Poe'nun bir hikâyesini hatırlattı, «Bay Waldemar'ın Tuhaf Durumu.» Harika bir akşam. Poe've Lovecraft. Deli Arap, Abdul Allhazred için ne demeli? Gözlerini yukarı dikti, biraz sinirliydi ve korkuları da henüz geçmemişti.

«Bedenin ne yapıyor?» diye Drake sordu.

«Ha?» Soruyu anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

«İki tür seyahat vardır,» dedi Drake. «Bir kafa seyahati, bir de beden seyahati. Midende bulantı var mı? Ağrı? Ya da başka bir şey?»

Vücudunu inceledi. «Hayır,» dedi. «Yalnızca... kendimi çok meşgul hissediyorum.»

Bir süre kendi söylediğine güldü ve Drake gülümsedi. Kendini nasıl hissettiğini çok iyi tanımlamıştı. Hâlâ bedeni çok aktif görünüyordu. Biraz ince ama ruh gibi hafif değildi. Aslında, kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Beyniyle vücudu bir bütün olmuştu şimdi. Ayrılmaz bir bütün. Birini, diğerinden ayırmak olanaksızdı. Yapıştınız, bebeğim. Bütünleme. Sanki aniden yükselen tropikal güneşi gibi içinde bir şeylerin yükseldiğini farketti. Bu yeni durumunu adeta çiğneyip hazmetmeye çalışıyordu. Ama...

«Ama ruh burada,» dedi yüksek sesle.

«Ruha ne olmuş?» diye Drake kibarca sordu.

«Beynini öldürürsen, bedenini de öldürmüş oluyorsun,» dedi yavaşça. «Ve bunun gibi şeyler işte. Ama ruhun ne oluyor? Burada anlaşılmazlıklar var, Ba... Bay Drake.»

«Ölüm uykusunda ne rüyaları görülebilir? 'Hamlet' Bay Dawes.»

«Ruhun yaşadığına mı inanıyorsunuz? Ruh ölümden sonra hayatta mı kalıyor?»

Drake'nin gözleri gölgelendi. «Evet,» dedi. «Ben ruhun ölümden sonra yaşadığına inanıyorum... bir şekilde.»

«İntiharın büyük günah olduğuna ve intihar eden insanın ruhunun cehenneme mahkûm edildiğine inanıyorsun, değil mi?»

Drake uzunca bir süre konuşmadı. Sonra, «İntihar yanlış bir şeydir. Buna bütün kalbimle inanıyorum, dedi.»

«Bu benim sorumun yanıtı değil.»

Drake ayağa kalktı. «Bunu yanıtlamaya hiç niyetim yok. Artık metafizikle ilgilenmiyorum. Ben sivil biriyim. Partiye dönmeyi düşünmüyor musun?»

Gürültüyü ve karışıklığı hatırlayarak, olumsuzca başını salladı.

«Eve mi?»

«Araba kullanamam. Korkarım.»

«Ben seni götürürüm.»

«Bunu yapar mısın? Nasıl geri döneceksin?»

«Senin evden bir taksi çağırırım. Yeni yıl gecesi taksicilerin bayram yaptığı bir gecedir.»

«Bu iyi olacak,» dedi minnetle. «Sanırım, evde ve yalnız olmak bana daha iyi gelecek. Televizyon seyrederim.»

«Yalnızken daha mı emniyettesin?» diye Drake sordu. Sıkıntılıydı.

«Kim değildir ki?» Bu söze ikisi birlikte güldüler.

«Tamam. Hoşçakal demek istediğin biri var mı?»

«Hayır. Burada arkadan çıkış var mı?»

«Sanırım bir tane bulabiliriz.»

Dönüş yolunda fazla konuşmadı. Yol boyu önünden geçtikleri sokak lambalarını izliyordu heyecanla. Yeni yol inşaatının yakınından geçerlerken, Drake'nin bu konudaki düşüncesini sordu.

«Bu boyutlarda enerji krizi varken, çocuklar açlıktan ölürken, onlar yeni yollar inşa ediyorlar. Ne düşünebilirim ki? Bunun kanlı bir cinayet olduğunu düşünüyorum.»

Birden benzin bombalarını, yanan vinci, yanan ofis treylerini anlatmaya başladı, Drake'e. Drake bunları uyuşturucunun yarattığı hayaller olduğunu düşünebilirdi. En kötüsü, olmadığını düşünmesiydi. Gecenin geri kalan kısmı pek de parlak geçmedi. Drake'e evin yolunu gösterdi. Sokağın bomboş olduğunu gören Drake, burada yaşayanlar ya hâlâ dönmediler ya da uyudular diye açıklama yaptı. Kendisi hiç yanıt vermedi. Drake bir taksi çağırdı. Bir süre, konuşmadan birlikte televizyon izlediler. Guy Lombardo'nun, Waldorf Astoria'daki konseri vardı televizyonda. En güzel müzik yapan adam Guy Lombardo, diye düşündü. Ama tıpkı kurbağaya benziyordu.

On ikiye çeyrek kala taksi geldi. Drake tekrar kendini nasıl hissettiğini sordu.

«Gayet iyiyim. Sanırım ilacın etkisi azalma yolunda.» Bu gerçekti. Hayaller yavaş yavaş bilincinin gerisinde kayboluyorlardı.

Drake sokak kapısını açtı ve paltosunun yakalarını kaldırdı. «İntiharı düşünmeyi bırak. Bu çocukça bir şey,» dedi.

Gülümseyerek başını salladı. Ama Drake'nin tavsiyesini ne kabul etmiş, ne de reddetmişti. Bugün olan diğer şeyler gibi, bu da muallakta kalmıştı. «Mutlu yıllar,» dedi.

«Sana da, Bay Dawes.»

Taksi sarsılarak kalktı.

Taksi uzaklaşmış, yalnızca tepesindeki sarı ışık parlıyordu.

Oturma odasına dönerek televizyonun önüne oturdu. Guy Lombardo'nun yerine şimdi ekranda bir saat katranı vardı ve üzerindeki parlak top 1974'ü karşılamak için geri sayışa geçmişti. Kendini içi çekilmiş, yorgun hissetti. Sonunda uykusu gelmişti. Ülkenin herhangi bir yerinde, bir yeni yıl bebeği şu an plesanta içinden başını uzatmış annesinin rahmini zorluyordu. Bu her şeyiyle mükemmel dünyaya gelmek için acelesi vardı sanki. Walter Hamner'in evinde insanlar kadehlerini havaya kaldırmışlar, dakikaları sayıyor olmalıydılar. Bütün bitkinliğine rağmen ayağa kalkmayı başardı. Vücudu ağrıyordu ve omurgasını bir cam kadar kırılgan hissediyordu. İlaç ve içki yüzünden başı çatlıyordu adeta. Mutfağa giderek, raftan çekici aldı. Oturma odasına geri döndüğünde, ekrandaki parlak top monoton bir melodiyle sayıma

başlamıştı: «Sekiz... yedi... altı... beş...» Şişman, sosyetik bir kadın ekranda belirdi. İlk önce ekrandan göz kırptı, sonra bütün ülkeye el salladı. Heyecanlıydı.

Yeni yıl geliyordu. Parlak top görevini yapmış, hedefe varmıştı.

Ekranda: 1974 yazısı ışıl ışıl parlıyordu.

İşte tam o anda elindeki çekici televizyona doğru savurdu ve ekran patladı. Camlar halının üzerine sıçrayarak dağıldı. Sıcak kabloların hışırtısı duyuluyordu, ama yangın çıkmamıştı.

Alet gece yarısı uykudayken ondan intikam alabilirdi. Emin olmak için, aletin tüpüne tekme attı.

«İyi yıllar,» dedi yavaş sesle. Sonra çekiç elinden kayarak halıya düştü.

Koltuğa uzandı ve anında uyudu. Işıkların hepsi yanıyordu ve rüyasız bir uykuydu bu.

Üçüncü Bölüm

OCAK

Sığınacak yer bulamazsam,
Oh, Tanrım yok olacağım...

Rolling Stones

5 Ocak 1974

O gün, Shop 'n' Save'de yaşananlar rastgele değildi. Hayatında yaşadığı en planlı, en duygulu şeydi. Özellikle onun okuması için, sanki görünmeyen bir parmak o herifin hikâyesini yazmıştı.

Alışverişe gitmekten hoşlanıyordu. Bu onu yatıştırıyor ve makul bir insan yapıyordu. Mescaline olayından sonra akıllıca şeyler yapmak zevkliydi. Yeni yılın ilk günü, öğleden sonra geç vakitler kalkmıştı. Kendisini uzay boşluğunda gibi hissederek, evin içinde dolanıp durmuştu. Etrafa saçılmış şeyleri topluyor ve onları inceliyordu. Iago'nun Yorick'in kafatasını incelemesi gibi. Gittikçe etkisi azalsa da, ertesi gün ve daha ertesi gün de boşlukta dolaşmaya devam etti. Ama ondan sonraki gün biraz toparlandığını hissetti. Beynindeki toz bulutu, hamarat bir ev kadının yaptığı titiz temizlikle, kaybolmuştu. Şimdi kafası temizdi. İçmediği için ağlamamıştı da. Yedi sıralarında Mary ilk kez onu aradığında, gayet mantıklı kafası temizdi. İçmediği için ağlamamıştı da. Yedi sıralarında Mary ilk kez onu aradığında, gayet mantıklı ve sakin bir şekilde onunla konuştu. Bu telefon ona aralarındaki durumun pek değişmediği hissini vermişti. Birbirlerine bir çeşit rol yaparak, ilk adımı karşıdakinin atmasını bekliyorlardı. Ama sonra karısı fikir de-

ğiştirmiş ve boşanmayı ima etmişti. Her şey yalnızca ilk harekete bağlıydı. Hayır. Buna hiç üzülmemişti. Onu asıl harap eden, mescalinenin etkisindeyken parçaladığı Zenith televizyondu. Bunu niye yapmıştı, hiç anlayamıyordu. En sevdiği programları siyah beyaz televizyonda izlemiş olmasına rağmen, böylesine sahip olmak için yıllarca beklemişti. Onu esas etkileyen televizyonun kırık görüntüsü ve birbirine girmiş kablolar değildi. Televizyon adeta: 'Bunu neden yaptın? Ben sana yıllarca sadakatle hizmet ettim, sense beni kırdın. Ben seni asla incitmedim, ama sen beni paramparça ettin. Ben korunmasızdım,' diyordu ona. Bu parçalanmış alet, onların evine yapacakları kıyımın ufak bir örneğiydi. Pamuklu bir örtüyle televizyonu sardı. Bu hem iyi, hem de kötü bir görüntüydü. İyiydi, çünkü onun harap hali gözükmüyordu. Kötüydü, çünkü evde kefene sarılmış cesedi anımsatıyordu. Çekici de sanki bir cinayet aletiymiş gibi yok etmişti.

Ama dükkâna gitmek iyi bir şeydi. Benjy'Grill'de kahve içmek, Clean Living Araba Yıkama'ya LTD'yi götürmek, Henny'nin gazete tezgâhının önünde, 'Time' almak duraklamak gibi iyiydi. Shop 'n' Save, tavanında floresan çubuklarıyla aydınlatılmış, kocaman bir yerdi. Bir yandan bebek arabası süren, diğer yandan da raflarda, el değdirilmesin diye üzerleri sıkıca naylonlanmış domateslere bakan ve kaşlarını çatarak çocuklarını uyaran annelerle doluydu dükkân.

Her zamanki gibi, bu cumartesi de burası hafta sonu alışverişine gelenlerle dolmuştu. Erkek sayısı alışılmışın dışında fazlaydı. Hem karılarına eşlik ediyor, hem de önerilerinle onları usandırıyorlardı. Bu kocaları, karıları ve onların işbirliğiyle alışveriş edişlerini büyük bir şefkatle izliyordu. Aydınlık bir gündü ve büyük ön camlardan içeri güneş ışığı doluyor ve araştırırcasına insanların üzerinde dolaşıyor, kadınların saçlarında haleler meydana getiriyordu. Böyle zamanlarda işler o kadar kötü görünmüyordu gözüne. Ama geceleri. Geceleri her şey berbattı.

El arabası yalnız yaşayan bir erkeğin gereksinimleriyle dolmaktaydı: Spagetti, cam kavanozda et sosu, bir düzine yumurta, yağ, bir sürü hazır yiyecek ve sağlığa yararlı bir paket Yafa portakalı.

Tanrı'nın onunla konuştuğu sırada tam kasadaki sıranın ortalarına gelmişti. Tam önünde, denizci mavisi streç kazak, açık mavi pantolon giymiş bir kadın duruyordu. Otuz beş yaşlarında, çok açık sarı saçlı ve çok çekici bir kadındı. Birden kadın boğazından komik hırıltılar çıkararak sendeledi. Elinde hardal kavanozu yere düşerek yuvarlandı. Kavanozun üzerinde uzun bir etiket uçuşuyordu. FRANSIZ kelimesi bir görünüp bir kayboluyordu.

«Bayan? İyi misiniz?»

Kadın aniden arkaya doğru sarsıldı ve kahve kutuları olan sağ kolunu oynatmaya çalışıyordu. Ama kutular kayarak yere saçıldı. Kutuların üzerinde şöyle bir yazı vardı:

MAXWELL HOUSE
Son Damlasına Kadar Harika

Olay o kadar kısa bir sürede olmuştu ki korku bile duyamamıştı —kendisi için değil tabii— ama onu derinden etkileyen bir şey eve kadar kendisini takip ederek, rüyalarına girmişti. Kadının gözleri aynı Charlie'nin nöbet geçirdiği sırada olduğu şekilde, kayarak şaşılaşmıştı.

Kadın yere düştü. Deri çizmeler içindeki ayakları yer tuğlalarının üzerinde adeta davul çalıyordu. Tam arkasındaki kadın bağırdı. Kasada çorba paketlerini hesaplayan çocuk, elindekileri atarak yerinden fırladı. Hesabı ödemiş, çıkmak üzere olan iki kız koşarak geri geldi ve olanlar karşısında hayretten gözleri yuvalarından fırlamış halde donakaldı.

«Sara geçiriyor, sanırım,» diye kendi kendine konuştu.

Ama bu sara nöbeti değildi. Karısıyla alışverişe gelmiş bir doktor, bunun beyin kanaması olduğunu söyledi ve kısa bir süre sonra da kadının öldüğünü bildirdi. Genç doktor mesleğinin onu mezara kadar takip edeceğini düşünerek ürperdi. Kadını muayene ederken etrafları insanlarla dolmuştu. Zavallı kadın bu hayatla en son bağlantısı olan kahve kutularının arasında yatıyordu. Şimdi başka bir dünyanın insanı olmuş oraya alışmaya çalışıyordu. Yarı dolmuş el arabasında bir hafta-

lık yiyecek vardı. Konserveler, kutular, paket etler onda dehşet uyandırıyordu.

Sepette kalan bu eşyaları dükkân yetkilileri ne yapacak diye merak etti. Belki de ürünleri tezgâhlarda eski yerlerine koyacaklardır. Ya da bunları kadının iş başındayken öldüğünün delili olarak bir süre idare binasında saklayacaklardı.

Birisi polis çağırmıştı. Polis kadını çeviren kalabalığı yararak ona ulaşmaya çalışırken, «Açılın,» diye bağırıyordu. «Hava almasına izin verin.» Sanki kadının havaya ihtiyacı vardı.

Avucuyla insanların omzuna vurarak ilerliyordu. Herhalde son beş günlük rahatı bozulmuştu. Bu olay geleceğin bir işareti miydi? Tabii ki olamazdı. O halde bunun anlamı neydi? Ne?

Eve döndüğünde hazır yiyecekleri derin dondurucuya yerleştirdi ve kendine sert bir içki hazırladı. Kalbi göğsünü delercesine gümbürdüyordu. Eve gelene kadar bütün yol boyu, Charlie'nin elbiselerini ne yaptıklarını düşünüp durmuştu. Oyuncaklarını Norton'daki Goodwill Shop'a vermişlerdi. Kolej için biriktirdikleri bankadaki parasını da (bu paranın yarısını kendisinin şiddetle karşı koymasına rağmen, Noeller ve doğumgünlerinde Charlie yakın akrabalarından toplamıştı) kendi ortak hesaplarına geçirmişlerdi. Jean Annenin tavsiyesine uyarak yatağını da yakmışlardı. Kendisi bunu çok anlamsız bulmasına rağmen böyle bir zamanda insafsız davranıyor olmamak için onlara karşı çıkmamıştı. Ama elbiseler, Charlie'nin elbiselerini ne yapmışlardı?

Bütün öğleden sonra bu soru içini kemirmiş ve sonunda sinirleri bozulmuştu. Hatta bir ara Mary'i arayıp sormayı bile düşündü. Ama karısı artık yeter diyebilirdi. Bundan sonra da onun durumunun iyice kötüye gittiğine kendini inandırırdı.

Güneş batmak üzereydi. Kendi yatak odalarına giderek, tavanda dolabın yakınındaki kapağı açtı ve çok yavaş hareket ederek çatı katına geçti. Orada öylece durup etrafı seyretti. Burada olmak hoşuna gitmişti. Tavan arasına çıkmayalı çok çok uzun zaman olmuştu. Kalın bir toz tabakasıyla ve örümcek ağlarıyla kaplanmış olan 100 voltluk lamba hâlâ çalışıyordu.

Rastgele tozlu bir kutuyu açtı ve içine baktı. Kutu, kendisinin lise ve kolejden kalma yıllıklarıyla doluydu. Bunları bir kenara koydu. Lise yıllıklarının üzerinde kabartma harflerle yazılmış şu sözler okunuyordu:

YILLIK
Körfez Lisesi

Kolej yıllıklarının iç kısmında ise (onlar daha ağır ve gösterişliydi) şu kelimeler göze çarpıyordu:

PRİZMA
Hatırlayalım......

Önce lise yıllıklarını açtı. İlk sayfanın altındaki yazıyı ve imzayı okudu («Şehrin her kesimindeki insanlar / Ben yıllığı çıkaran kızım / -A.F.A, Connie»), sonra masasında put gibi oturan, tahtanın yanında yüzlerinde belli belirsiz gülümseme olan öğretmenlerin resimleri görüldü, ondan sonra da eski tanıdık sınıf arkadaşlarının resimleri belirdi (onların numaralarını ve sınıftaki durumlarını bile gayet iyi hatırlıyordu, aldıkları krediler: FHA 1, 2; sınıf konseyi 2, 3, 4; sosyal faaliyetler, 4) resimlerin altına takma adlar ve kısa küçük sloganlar yazılmıştı. Bazılarının daha sonraki hayatlarını ve kaderlerini biliyordu (orduda olanlar, araba kazasında ölenler, bankada genel müdür yardımcısı olanlar), ama çoğunu kaybetmişti ve onların gelecekleri kendisi için sırdı.

Lise son sınıf yıllığında genç bir George Barton Dawes'le karşılaştı. Cressey Resim Stüdyosunda çekilmiş bu resimde geleceğe hülyalı bakışlarla bakan bir genç vardı. Bu küçük çocuk gelecekten nasıl bu kadar habersiz olabilir diye şaşırdı. Sanki kendini bulmaya çalışan bir adamın oğlu gibiydi. Resim altında şunlar yazılıydı:

BARTON G. DAWES
«Sihirbaz»
(Gezi Kulübü, 1, 2, 3, 4
Sosyal Faaliyetler, 3, 4)
Lise Bölümü

Bart, sınıfın soytarısı, üzüntülerimizi yok etmeyi başaran adam!

Yıllıkları gelişigüzel kutunun içine bıraktı ve yavaş yavaş odanın içinde gezinmeye başladı. Mary'nin beş yıl önce almış olduğu kumaşları buldu. Kolu kırık çok eski bir iskemle. Çalışmayan bir çalar saat. Düğün albümü. Bunu karıştırmayı istemedi. Eski dergiler, bunlar atılmalıydı, dedi kendi kendine. Bu eski kâğıt parçaları yazın yangın tehlikesi oluşturabilirdi. Temizleme fabrikasından yıllar önce getirdiği bir yıkama makinesi motoru. Tamiri imkânsız bir parçaydı bu. Ve Charlie'nin elbiseleri.

Üç mukavva kutu dolusu tıkabasa doldurulmuş elbise. Charlie'nin kazakları, pantolonları ve iç çamaşırları. Hepsini dışarı çıkarıp, dikkatle inceledi. Charlie'yi bunların içinde dolaştığı, bunlara hayat verdiği günleri hatırlamaya çalıştı. Sonunda bu elbiselerin ve çatı katındaki eski eşyaların kokusu onu sarsmıştı. Yüzünü buruşturdu. Şimdi içkiye ihtiyacı vardı. Burada sessizce duran ve yıllardır hiçbir işe yaramaz bu eşyalar ona acı veriyordu. Bütün gece alkol beynini uyuşturana kadar eski eşyaları düşündü.

7 Ocak 1974

Kapı çaldığında saat onu çeyrek geçiyordu. Kapıyı açtığında karşısında temiz yüzlü, pırıl pırıl traş olmuş, bodur ve hafif kambur bir adam duruyordu. Satıcı olmalı diye düşündü, ama elinde, içinde örnekler olamayacak kadar ince bir çanta vardı. Herhalde sigorta ya da Amway ya da dergi gibi bir şeyler pazarlıyordu. Mary gittikten sonra Olivia haricinde eve gelen tek insandı. Her ne satıyorsa, almak üzere eve davet etmeye kararlıydı.

Ama adam satıcı değildi. Şehir meclisini temsilen gelen, Philip T. Fenner isimli bir avukattı. Bunları utangaç bir tavırla el sıkarken söyleyivermişti.

«İçeri girin,» dedi içini çekerek.

Fenner konuşa konuşa yürüyordu.

«Güzel bir eviniz var. Tek kelimeyle şahane. Bakımlı ev hemen kendini belli ediyor. Çok vaktinizi almayacağım, Bay Dawes, meşgul

bir insan olduğunuzu biliyorum. Eviniz yolunum üzerinde olduğu için Jack Gordan bir uğramamı istedi. Bu taşınma formlarından doldurduğunuza eminim, ama herhalde yılbaşı telaşı nedeniyle henüz elimize geçmedi. Herhangi bir sorunuz varsa yanıtlamaktan mutluluk duyarım.»

«Bir sorun var,» dedi hiç gülmeden.

Ziyaretçinin zarif dış görünüşü bir an kayboldu ve o anda gerçek Fenner'i gördü. Bir saat kadar soğuk ve mekanikti.

«Nedir, Bay Dawes?»

«Bir bardak kahve ister misiniz?» dedi gülerek.

Tekrar nazik ve güleryüzlü Fenner belirdi. «Çok iyi olur. Size eziyet olmazsa. Dışarısı buz kesti. Kış gittikçe sertleşiyor. Ne dersiniz?»

«Evet.» Sabah kahvaltısı için hazırladığı kahve suyu hâlâ sıcaktı. «Instant olabilir mi? Eşim akrabalarını ziyarete gitti, ben de buralarda kalakaldım.»

Fenner çok doğal bir kahkaha attı. İşte o anda Fenner'in her şeyi bildiğini anladı. Mary'yle arasındakileri ve belki de herkesle, her şeyle, her işletmeyle arasında geçenleri biliyordu. Steve Ordner, Vinnie Mason, şirket, Tanrı.

«Önemli değil. Her zaman instant içerim. Masanın üzerine evrakları koyabilir miyim?»

«Rahatına bak. Krema ister misin?»

«Hayır. Sade olsun.» Fenner paltosunun düğmelerini açtı, ama üstünden çıkarmadı ve aynı kadınların yaptığı gibi katlayarak kalçasına topladı ve koltuğa oturdu. Çantasını açarak içinden vergi iadesi formuna benzer bir evrak çıkardı. Bu sırada o da Fenner'a kahve koyuyordu.

«Teşekkürler. Siz içmiyor musunuz?»

«Ben içki alsam daha iyi olacak sanırım.»

«Tabii,» dedi Fenner gülümseyerek. Sonra kahvesinden bir yudum aldı. «Nefis. Tam istediğim gibi,» dedi Fenner keyifle.

Kendisine koca bir bardak içki hazırladı ve Fenner'a, «Bir telefon etmem gerekiyor. Bir dakika izin verir misiniz?» diye sordu.

«Elbette,» dedi Fenner kahvesinden bir yudum aldıktan sonra ağzını şapırdatarak.

Holdeki telefona gitti ve kapıyı açık bırakarak Callowayler'i aradı. Jean hattaydı.

«Jean. Benim Bart. Mary orada mı?»

«Uyuyor,» dedi Jean buz gibi bir sesle.

«Lütfen uyandırır mısın? Çok önemli.»

«Bahse girerim ki öyledir. Daha geçen gün Lester'a, kayıtlı olmayan yeni bir telefon almanın sırasının geldiğini söyledim. O da benimle aynı fikirde. Sen aklını kaçırmışsın Barton Dawes. Bu inkâr edilemez bir gerçek.»

«Böyle düşünmene üzüldüm. Ama gerçekten.»

O sırada üst kattaki paralel telefon açıldı. «Bart,» dedi Mary.

«Evet, Mary, benim. Fenner diye bir avukat seni görmeye geldi mi? Kendini Jimmy Stewart'a benzetmeye çalışan biri.»

«Hayır,» diye yanıtladı Mary-Allah Kahretsin- «Telefonla aradı,» diye ekledi -Hah, şimdi oldu-.

Fenner kapı eşiğinde durmuş bakıyordu. O kibar, güleryüzlü, arkadaş canlısı ve yarı utangaç adam gitmişti. Canı acıyan birine benziyordu.

«Anne! Lütfen öbür telefonu kapatır mısın?» diye Mary bağırdı. Jean Calloway'in homurtuları duyuluyordu.

«Herhalde benim hatırımı soruyordur.»

«Evet.»

«Seninle partiden sonra mı konuştu?»

«Evet, ama... ona bir şey anlatmadım.»

«Bildiklerinden daha da fazlasını anlatmışsındır. İnsana uyuşuk bir av köpeği gibi sokuluyor. Ama aslında şehir meclisinin kafa koparıcısı.» Sırıtarak Fenner'a baktı. «Onunla buluşacak mısın?»

«Neden?.. evet.» Şaşırmış gibiydi. «Ne var bunda. Ev hakkında konuşmak istiyor.»

«HAYIR. O sana öyle söylüyor. Asıl benim hakkımda konuşmak istiyor. Sanırım bu adamlar beni açık artırmaya çağıracaklar.»

«Ha... ne?» Tümüyle kafası karışmış gibiydi. «Henüz onların paralarını almadım Mary. Ben deli olmalıyım. Handy Andy'de konuştuklarımızı hatırlıyor musun?»

«Bart, bu Bay Fenner yanında mı?»

«Evet.»

«Psikolog. Oh, Bart çok özür dilerim ona psikoloğa gideceğinden bahsetmiştim... Bart, affedersin.»

«Sıkma canını derken,» içtendi. «Her şey düzelecek. Merak etme. Hiçbir şeyde düzelmese de bu iş düzelecek, Mary.»

Telefonu kapatarak Fenner'a döndü.

«Stephen Ordner'ı aramamı ister misin?» diye sordu. «Ya Vinnie Mason? Ron Stone ve Tom Granger senin gibi ucuz herifleri daha çantasını açmadan tanır. Vinnie senin ne bok olduğunu anlayamaz, ama Ordner seni kucaklayarak karşılar. Nedense herife batıyorum.»

«Beni yanlış anladınız Bay Dawes. Benim temsil ettiğim kişileri de yanlış anladınız. Bu işte kişisel hiçbir şey yok. Kimse sizin peşinizde değil. Ama sizin 784 hakkında iyi şeyler düşünmediğinizi herkes biliyor. Hatta geçen ağustos bir gazeteye yazı yazmıştınız.»

«Geçen ağustos?» diye söylendi. «Müthiş çalışıyorsunuz.»

«Elbette.»

Gözlerini devirerek iki büklüm oldu.

«Daha çok çalışın. Daha çok avukat. Hey, Ron sen git dışardakilerin canına oku. Dikkat edin her yerde düşmanlarımız var. Hey, Mavis sen de benim ilaçlarımı getir.» Tekrar doğruldu. «Herkes paranoyak. Ben de kendimi kötü zannederdim.»

«Bizim halkla ilişkiler departmanımız da var Bay Dawes. Yaptığımız iş çocuk oyunu değil. On milyon dolarlık projeden bahsediyoruz.»

«Siz otoyol insanlarına biraz duygu aşılamak gerekiyor.»

«Şimdi bütün kartlarımı açacağım Bay Dawes,» dedi Fenner.

«Şimdiye kadar edindiğim deneyimlerime göre, bir insan bu lafı söylüyorsa, artık küçük yalanlarla etrafındakileri kandırmak yerine kuyruklu bir yalan söyleyecek demektir.»

Fenner birden parladı. Sonunda kızmıştı.

«Gazeteye yazılar yazdın, Mavi Kurdele'ye yer bulmak için ayakların üzerinde sürünüp durdun ve sonunda kıçına tekmeyi yedin.»

«Hayır. Onlar beni şutlamadan yarım saat önce ben istifa ettim.»

«...ve bizim bu evle ilgili bütün yazılarımızı da yanıtsız bıraktın. Belki de ayın yirmisinde bir şeyler yapmayı planlıyorsun. Bütün gazete ve TV'lere haber verip, kahraman ev sahibim Gestapo'lar tarafından yuvasından nasıl sürüklenerek atıldığını yürek parçalayıcı bir şekilde etrafa göstereceksin.»

«Bu sizi endişelendiriyor, değil mi?»

«Elbette endişelendiriyor. Kamuoyu çok değişkendir bilirsin.»

«Ve senin müşterilerinde seçilmiş idareciler.»

Fenner ona ifadesiz baktı.

«Eeee... Şimdi ne olacak?» diye sordu. «Bana geri çeviremeyeceğim bir teklif mi yapacaksınız?»

Fenner içini çekti. «Neden tartıştığımızı anlayamıyorum. Şehir meclisi size altmış bin...»

«Altmış üç bin beş yüz.»

«Evet. Çok iyi. Size eviniz ve arsanız için tam bu kadar veriliyor. Bu parayı alın ve rahat edin. Üstelik bu paradan vergi de kesilemiyor. Ne dersin, iyi rakam değil mi?»

«İyi sayılır,» dedi Charlie'yi düşünerek. «Dolarlar ve sentlerden bahsedince her şey iyi olur. Belki de satmaya kalkışsam bu fiyatı bulamazdım.»

«Öyleyse neyi tartışıyoruz?»

«Hiçbir şeyi,» diyerek içkisinden bir yudum aldı. Evet. Satıcı ona bir şeyler satmıştı. «Sizin eviniz var mı, Bay Fenner?»

«Evet,» dedi Fenner kibirle. «Çok iyi bir ev. Greenwood'da. Ne soracağını biliyorum. Eğer yer değiştirseydik ne yapardım. Emin ol ortalığın altını üstüne getirir, gırtlaklarına basıp onlara öyle bir paralar ödetirdim ki bankaya gidene kadar gülmekten katılırdım.»

«Elbette yapardın,» diyerek güldü. Don ve Ray Tarkington'u düşündü. Onlar heriflerin gırtlağına basmış ve mahkemeye vererek, kararı şehir meclisindekilerin kıçına bir bayrak gibi dikmişlerdi. «Sizler benim bütün misketlerimi kaybettiğimi mi düşünüyorsunuz?»

«Bilmiyoruz. Temizleme fabrikasının yeni yerleşim planında takındığınız tavır hiç de normal değildi herhalde,» dedi Fenner onu yargılarmışçasına.

«Pekâlâ, size bir şey söyleyeceğim. Yeterince bilyenin kaldığını bilmelisiniz. Bununla, istimlak hakkı kanununa sizin gözünüzle bakmayan ve bir adamın evinin onun kalesi olduğuna inanan bir avukat tutabilirim. Kısıtlama emri çıkarak sizin elinizi kolunuzu bir ay için, belki de iki ay için bağlayabilir. Şans yüzümüze güler ve mahkeme doğru yolda ilerleme gösterirse, işiniz gelecek eylüle kadar ertelenir.»

Fenner hiç de canı sıkılmış gibi değildi. Yüzüne bu duyduklarından memnun olmuş gibi bakıyordu. Bu davranışı kuşku uyandırıyordu insanda. Fenner düşünüyordu. Şimdi çengel atıldı, Freddy, bu seni eğlendiriyor mu? Evet, George, eğlendiğimi kabul etmek zorundayım.

«İstediğin ne?» diye sordu Fenner.

«Teklif için ne hazırladınız?»

«Değeri beş bin dolar daha yükseltebiliriz. Bir kuruş daha fazla değil. Ve kız hakkında da kimse bir şey duymamış olacak.»

Bir an etrafında her şey durdu adeta. Ölüm sessizliği olmuştu.

«Ne,» diye fısıldadı.

«Kız, Bay Dawes. Uyuşturucu müptelası kız. Aralığın altısı ve yedisinde sizinle bu evde kaldığını biliyoruz.»

Bir an kafasından düşünceler peş peşe geçmeye başladı. Kimi duygusal, kimi donuklaşmış düşünceler ve kendine olan güvenini sarsan bir korku dalgası. Ama bu duygu ve korku dolu düşüncelerin üstünde hissettiği ani bir öfke dalgası vücudunu sardı. Adamı saçlarından yakalayarak, beyni dışarı akana kadar masanın üzerine vurmak vurmak istiyordu. Ama bunu yapmamalıydı. Her şey olabilirdi, bu asla.

«Bana numaranı ver,» dedi.

«Numara?»

«Telefon numaran. Seni bu öğleden sonra arar ve kararımı bildiririm.»

«Hayır, bu işi şimdi halletmek en iyisi olacak.»

'Bunu tercih edersen tabii, değil mi? Sen bir eksper olarak yarım saatte bu davayı kapatacaksın. Tanrım bu herifi gebertmek istiyorum.'

«Ben seninle aynı fikirde değilim. Şimdi evimden defol.»

Fenner ifadesiz bir şekilde omuz silkti. «İşte kartım. Numaram üstünde yazılı. İki otuzla, dört arası telefonunu bekleyeceğim.»

«Ararım.»

Fenner gitti. Onun kapıdan çıkarak koyu mavi Buick arabasına doğru yürüyüşünü pencereden seyretti. Arabaya binip gözden kayboldu. Sonra yumruğunu sıkıp vargücüyle duvara vurdu.

Kendine bir içki daha hazırlayarak mutfak masasına oturdu ve olanları baştan sona yeniden düşündü. Olivia'yı biliyorlardı. Ve bu bilgiyi ona koz olarak kullanacaklardı. Bu onun iyi davranışlarda bulunmadığının bir delili gibi gösterilecekti. Evliliğinin sona erişinin bir delili gibi gösterilecekti. Evliliğinin sona erişinin nedeni olarak da bunu göstereceklerdi. Halbuki evliliği çok daha önce ciddi şekilde zedelenmişti. Onu 'gözetlemişlerdi.'

Aklına 'nasıl' sorusu takılmıştı. Nasıl? Eğer peşinde biri onu takip ediyor olsa meşhur çatır-çatır-bam-bumdan haberdar olurdu. Şayet bunu biliyorlarsa zamanı gelince ona karşı kullanacaklardı.

Mutlaka bir yerlere dinleme cihazı yerleştirmişlerdi. Sarhoşken telefonda Magliore'a yaptıklarını bir bir anlatmak üzere olduğunu hatırlayınca buz kesti. Tanrı'ya şükür Magliore konuşmayı keserek onu susturmuştu. Çatır-çatır-bum-bum kelimeleri bile yeteri kadar kötüydü.

Şu anda dinleme cihazlarıyla donanmış bir evde yaşamaktaydı. Kafasına bir sürü soru hücum etmişti. Fenner'a ve müvekkillerine nasıl bir yanıt verecekti? Onların davranış biçimi ne olacaktı?

Öğlen yemeği için fırına bir şeyler koydu ve onların pişmesini beklerken içkisini alıp oturdu. Onun hakkında araştırma yapmışlar ve ona rüşvet vermeye çalışmışlardı.

Yemeğini fırından çıkarıp, yedi. Sonra eşyaları inceleyerek evi dolaştı. Aklına iyi bir fikir gelmişti.

Saat üçte Fenner'ı aradı ve formu yollamasını söyledi. Eğer Fenner daha önce konuştukları iki maddeyi gözönünde tutarsa formu imzalayacaktı. Fenner'ın hem memnun olduğu, hem de rahatladığı sesinden belliydi. Fenner büyük bir memnunlukla o maddelerle ilgileneceğini ve formun yarın onun eline geçmesini sağlayacağını söyledi. Ayrıca böyle makul davranmış olduğu için sevindiğini sözlerine ekledi.

«İki şartım var,» dedi.

«Şart mı,» diye Fenner tekrarladı. Tedbirli olmaya çalışır gibiydi.

«Heyecanlanma. Beceremeyeceğin bir şey değil.»

«Söyle bakalım,» dedi Fenner. «Ama seni uyarıyorum, Dawes, şu ana kadar yaptıklarınla bizleri zor durumda bıraktın.»

«Sen formu yarın eve yollayacaksın,» dedi. «Ben de çarşamba günü onu senin ofisine getireceğim. Geldiğimde adıma altmış sekiz bin dolarlık bir çek beni bekliyor olacak. Karşılığı hazır bir çek. Tahliye formuyla çeki takas etmiş olacağız.»

«Bay Dawes, biz böyle çalışmıyoruz.»

«Doğru bir iş olduğunu kabul etmeyebilirsiniz, ama yapabilirsiniz. Benim telefonlarımı dinlemeye de sizin hakkınız yoktu. Allah bilir daha neler yaptınız? Çek yoksa formda yok. O takdirde bir avukata gitmek zorunda kalacağım.»

Fenner bir süre konuşmadı. Fenner düşünüyor olmalıydı.

Sonunda, «Pekâlâ, kabul,» dedi. «Başka bir şey var mı?»

«Çarşambadan sonra artık canımın sıkılmasını istemiyorum. Yirmisinde ev sizin olacak, ama o vakte kadar benimdir.»

«Güzel,» dedi telaşla Fenner çünkü bu şart öyle önemli bir şey değildi. Yasalara göre ayın on dokuzunun gece yarısına kadar ev onundu. Gece yarısını bir geçe de şehir meclisinin malı olacaktı. Tahliye formunu bu şartlarla imzalar ve şehir meclisinin parasını alırsa, ister televizyoncuların önünde, ister gazetecilerin karşısında bağırıp çağırsa hiçbir şey elde edemezdi. İnsanlar ona sevgi değil, ancak antipati duyarlardı.

«Hepsi bu,» dedi.

«İyi,» dedi Fenner son derece neşeli bir tonda. «Sonunda mantıklı bir yol bulup anlaşabildiğimize sevindim, Bay Dawes.»

«Allah belanı versin,» diyerek telefonu kapadı.

8 Ocak 1974

İçinde 6983-426-73-74 dosya numaralı formun bulunduğu zarf kurye tarafından getirildiğinde, kendisi evde yoktu. Adam zarfı posta kutusuna bırakıp gitmişti. Kendisi de o sıralar Norton'da, Magliore'un yanındaydı.

Magliore onu görünce bir sevinç belirtisi göstermemişti. Ama kendi konuşmaya başladığında Magliore'un yüz ifadesi değişerek düşünceli bir hal almıştı.

Öğlen yemeğini ofise getirmişlerdi. Spagetti, dana eti ve bir şişe kırmızı Gallo. Yemek bir harikaydı. Ona olanları anlatırken, beş bin dolarlık rüşvet ve Fenner'ın Olivia'dan haberdar olduğu kısma geldiğinde, Magliore elini kaldırarak onu susturdu. Telefonla birini aradı ve kısa bir konuşma yaptı. Ona Crestallen Caddesini tarif edip ve, «Kamyoneti kullan,» diyerek telefonu kapadı. Çatalına bol spagetti sarıp ağzına götürürken, başıyla ona devam etmesini işaret etti.

Konuşmasını bitirdiğinde Magliore, «Posanı çıkarmadıkları için çok şanslısın. Şu an bir sandığın içinde ebedi uykuda olabilirdin,» dedi.

Yemekten patlayacak hale gelmişti. Bir kaşık daha yiyecek hali kalmamıştı. Beş yıldır böyle leziz bir yemek yememişti. Bunu övgüyle söyleyince, Magliore gülümsedi.

«Arkadaşlarımın bir kısmı artık makarna yemiyor. Yeni damak zevki geliştirdiler. Izgara lokantalarını ve İsveç mutfağı, Fransız mutfağı gibi yabancı yemeklerin yendiği yerleri tercih ediyorlar. Sonunda ülsere yakalandılar. Niçin ülser? Çünkü insanın özünü değiştirmesi çok zordur.» Bunları söyledikten sonra tabağına biraz daha spagetti aldı ve üzerine bol sos döktü. Yemeği iştahla yerken ona baktı. Gözlerinde garip bir ifade vardı. «Büyük günah işlemen için sana yardım etmemi istiyorsun,» dedi.

Boş boş gözlerle Magliore'a baktı. Şaşkınlığını gizleyememişti.

Magliore gülerek, «Ne düşündüğünü biliyorum. Benim gibi bir işin içinde olan adama günahtan bahsetmek yanlış olur. Sana adam vurduğumu söyledim. Bir değil, birçok kez adam vurdum. Ama öldürülmeyi hak etmemiş birini asla vurmadım. Senin durumunda benim için aynen böyle. Bir de bu işe şöyle bakalım. Tanrı'nın planladığından önce ölen bir adamı düşün. Bunun işlediği günahlar ne olacak. Bu adam zamanından önce öldüğü için pişmanlık duyup günahlarını affettirme fırsatı bulamamış olmuyor mu? Tabii ki bu adamın işlediği günahlar sayılmaz. İşte böyle bakarsan ben insanlığa Papa'dan fazla hizmet et-

mişim demektir. Tanrı'nın bunu bildiğinden eminim. Her neyse bu benim işim değil. Seni seviyorum aslında. Sende yürek var. O benzin bombalarıyla yaptıkların için yürek ister. Bu cesaret. Bu değişik bir şey.»

«Ben senden bir şey talep etmiyorum. Bu benim kendi isteğim.»

Magliore'un gözleri döndü. «Tanrım, Tanrım... Beni neden yalnız bırakmıyorsun?»

«Çünkü ihtiyacım olan şey sende var.»

«Tanrım, keşke olmasaydı.»

«Bana yardım edecek misin?»

«Bilmiyorum.»

«Param var. Ya da kısa bir süre içinde olacak.»

«Sorun para değil. Bu bir prensip meselesi. Şimdiye kadar senin gibi bir meyveli kekle iş yapmadım. Bunu düşüneceğim. Seni ararım.»

Ona baskı yapmanın yanlış olacağına karar verdi ve oradan ayrıldı.

Evde formu doldururken, Magliore'un adamları geldi. Beyaz bir Econoline kamyonetle gelmişlerdi. Kamyonetinde bir kenarında RAY'S TV SATIŞ VE SERVİS yazısı, bunun altında da sırıtarak dans eden bir televizyon resmi vardı. Yeşil ve kalın işçi tulumu giymiş, ellerinde şişkin bir çanta olan iki adam arabadan indi ve eve doğru yürümeye başladı. Adamlar tam teçhizat gelmişlerdi. Evini «arıtacaklardı.» İşleri bir buçuk saat kadar sürdü. Her iki telefonda, yatak odasında ve yemek odasında birer dinleme aygıtı buldular. Garajın temiz çıkması onu rahatlattı.

Elindeki dinleme cihazına bakarak, «Piçler,» dedi. Dinleme cihazını yere atarak topuğuyla çiğnedi.

Adamlar giderlerken bir tanesi, «Bayım, televizyonu iyi benzetmişsiniz. Kaç kez vurdunuz?»

«Yalnızca bir defa.»

Adamların kamyoneti uzaklaştıktan sonra, dinleme aygıtlarından geriye kalan parçaları süpürüp faraşa doldurdu ve çöp kutusuna attı. Sonra kendine içki hazırladı.

2.30'da bankadan içeri girdiğinde etrafta çok az insan olduğunu gördü. Doğru veznenin bulunduğu kısma yürüdü.

Fişi ve çeki vezne camından veznedara uzattı.

Veznedar, koyu siyah saçları olan, kısacık pembe bir elbise giymiş ve naylon çoraplı bacaklarının büyük bir kısmı görünen genç bir kızdı. Çeke ve fişe baktı sonra bir daha baktı. Şaşırmıştı.

«Bir yanlışlık mı var,» dedi kibarca. Bu durum onu eğlendiriyordu.

«Haayır, ama 34.500 dolar yatırıp 34.500 dolar nakit çekmek istiyorsunuz. Öyle değil mi?»

Başını salladı.

«Bir dakika, bayım, lütfen.»

Gülerek tekrar başını salladı. Kız genel müdürün yanına doğru yürürken gözlerini onun bacaklarından ayırmamıştı. Müdürün masası yalnızca tahta parmaklıkla ayrılmış bir bölümün içindeydi. Cam yoktu. Bu adam da senin benim gibi bir insanoğlu dermiş gibi özel bir ayırım yapılmamıştı. Müdür orta yaşlı, ama yaşına göre genç işi giyinmiş bir adamdı. Yüzü cennetin kapısı kadar dardı ve pembe elbiseli veznedar kıza bakarken kaşları yukarı kalkmıştı.

Çeki, depozit koçanını, para yatırma fişini ve belki de bütün bankacılık sistemini tartıştılar. Kız masanın üzerine eğilmiş ve arka eteği yukarı doğru kalkmıştı. Leylak rengi kombinezonun eteği görünüyordu. Aşk, aşk, tasasız aşk, diye düşündü. Benimle eve gel sonsuza kadar vakit geçirelim ya da onlar evi yerle bir edene kadar. Hangisi önce olursa. Bunu düşünerek gülümsedi. Bir kez daha kıza baktıktan sonra bankanın içine göz gezdirdi. Güvenlik kapısıyla, giriş kapısı arasında bir koruma —muhtemelen polis emeklisiydi— duruyordu. Yaşlı bir kadın büyük bir dikkatle mavi sosyal sigorta çekini imzalamaya çalışıyordu. Sol duvarda büyük bir poster asılıydı. Dünyanın uzaydan çekilmiş resmi. Siyah zemin üzerinde mavi-yeşil kıymetli taşlar gibi görünüyordu dünya. Gezegenin üzerinde büyük harflerle şu sözler yazılmıştı:

GİDİN
TATİLİNİZİ BANKA KREDİMİZLE YAPIN

Hoş veznedar geri geldi. «Size parayı beşer yüzlük halinde vereceğim,» dedi.

«Çok iyi.»

Depozit makbuzunu verdikten sonra, banka kasasına gitti. Elinde küçük bir kasayla geri döndü. Korumayla bir şeyler konuştu ve ikisi birlikte yanına geldiler. Koruma ona şüpheyle bakıyordu. On bin dolarlık üç tomar para saymıştı. Her tomarda yirmi beş bin dolar kâğıt para vardı. Her tomarı bantladı ve hesap makinesinden çıkardığı uzun kâğıtları para tomarlarına ayrı ayrı yerleştirdi. Her tomarın üzerindeki kâğıtta: 10.000 dolar yazılıydı.

Kalan kırk iki doları, beşer dolarlık kâğıt para halinde bir tomar yaptı. Bunun üzerine de: 4,250 dolar, yazılı bir kâğıt taktı.

Dört tomar para şimdi yan yana tezgâhın üzerinde dizilmiş duruyordu. Üçü birden bir an şüpheyle büyük para tomarını incelediler. Bir ev, beş Cadillac ya da hemen hemen yüz bin karton sigara alınabilecek bir paraydı bu.

Sonra kız, «Size fermuarlı bir çanta verebilirim,» dedi.

«Gerek yok,» diyerek para tomarlarını alıp paltosunun iç ceplerine yerleştirdi. Koruma onun bu hareketini sanki hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak izliyordu. Veznedar kız büyülenmiş gibiydi (bu adamın palto cebine büyük bir vurdum duymazlıkla yerleştirdiği para onun beş yıllık maaşıydı); müdür bu durumdan hiç de hoşnut değilmiş gibi bakıyordu. Çünkü banka paranın Tanrı gibi kabul edildiği bir yerdi ve paraya gözle görünemeyen bir saygı duyuluyordu. Oysa bu adam...

«Oldu,» diyerek on bin dolarlık tomarların üstüne çek defterini de yerleştirdi. «En kolay yol bu.»

Bankanın kapısından çıkarken üçü birden hâlâ arkasından bakıyordu. Sonra yaşlı kadın veznedar kızın yanına gelerek ödenmesi için sosyal sigorta çekini uzattı. Hoş tezgâhtar ona iki yüz otuz beş dolar ve altmış üç sentlik bir ödeme yapmış.

Eve dönünce, parayı mutfaktaki dolabın en üst rafındaki tozlu bira maşrapasının içine koydu. Beş yıl önce, doğumgününde Mary şaka olarak ona bu maşrapayı hediye etmişti. Yıllarca buna aldırış bile et-

memişti. Zaten birayı şişeden içmeyi tercih ederdi. Maşrapanın kenarında olimpiyat meşalesinin resmi vardı, altında da şu sözler yazılıydı:

U.S. İÇKİ TAKIMI

Maşrapayı yerine koydu, canı müthiş içki istiyordu. Sonra yukarı, çalışma masasının durduğu Charlie'nin odasına çıktı. Masanın alt çekmecesinden sağlam bir zarf aldı. Masaya oturarak, yeni çek hesabını yaptı ve toplam paranın 35.053.49 dolar olduğunu gördü. Parayı ve çek koçanını zarfa koyup, zarfın kenarını yapıştırdı ve üzerine Mary'nin şimdiki adresini yazdı. Masayı altüst ederek pul aradı. Pulu bulup zarfın üzerine yapıştırdı. Bir an tereddüt etti, ama sonra adresin altına: ACELE POSTA SERVİSİ yazdı. Zarfı masanın üzerinde bırakıp, kendine içki hazırlamak için mutfağa gitti.

10 Ocak 1974

Gecenin geç saatiydi ve Magliore henüz aramamıştı. Elinde içkisiyle müzik setini dinliyordu. Çünkü televizyonu bir savaş gazisi olmuştu. Önceden dışarı çıkmış ve dört tane rock and roll long playı almıştı. Bir tanesi Rolling Stones'un 'Bırak Kanasın' isimli albümüydü. Bunu partide de dinlemişti ve diğer aldığı plaklardan daha çok sevmişti. Hele biri o kadar kötüydü ki dizinde kırmıştı. Ama 'Bırak Kanasın'da, ses, ritim ve gürültü vardı. Çok beğenmişti. Ona Monte Hall'in, «Hadi Anlaşalım» parçasını hatırlatmıştı. Şimdi Mick Jagger söylüyordu:

Hepimizin köpürecek birine ihtiyacı var.

Eğer istersen bana köpürebilirsin.

Aklına dünyayı daha değişik ve yeni gösteren bankadaki poster geldi. İnsanları dünyanın değişik yerlerine davet ediyor, GİDİN diyordu. Aklına yılbaşı gecesi yaptığı gezi geldi. İşte o gün uzaklara gitmişti. Çok uzaklar.

Ama bu geziden hoşlanmış mıydı?

Bu düşünceyle birdenbire gerçeğe dönmüştü.

Son iki aydır, kaybolan topunun peşinde koşan bir köpek gibi oradan oraya sürüklenip durmuştu. Ve hiçbir olumlu karşılık alamamıştı.

'Başka zamanlar asla yapmayacağı şeyleri yapmıştı. Nereye gittiğini bilmeyen insanlar gibi paralı yolda amaçsızca dolaşmıştı. O kız, onunla sevişmesi ve Mary'de olmayan göğüslere dokunuşu. Bir dolandırıcıyla sohbet etmesi ve o adam tarafından en sonunda aklı başında biri olarak kabul edilmesi. Benzin bombalarıyla yaptığı yasadışı ve bir işe yaramayan eylem. Bu derin duygular, orta yaşa gelmiş ve içi kurumuş bir adamın ruhunu kazar gibiydi. Arkeologlar tarafından yapılan kazılarda karanlık çağa ait kalıntıların bulunması gibi. Canlı kalmak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Tabii ki kötü şeyler de olmuştu. Handy Andy de kendini kaybedip Mary'e bağırmıştı. Yirmi yıl sonra ilk kez evde tek başına kalması ve iki hafta bu acı veren yalnızlıkla birlikte yaşamak kolay olmamıştı. Vinnie'den yumruk yiyişi, hem de koca bir dükkânda ve herkesin içinde. İnşaat alanını bombaladıktan sonraki sabah duyduğu korkunç korku ve baş ağrısı. Bu olay birçok şeyi geciktirmişti.

Ama bu olaylar ne kadar kötü olursa olsun, tıpkı kaçırdığını ya da kaçırmak üzere olduğunu düşünmek kadar değişik ve heyecan vericiydi. Son iki aydır beyninin içindeki kıvrımlarda dolaşmış ve eski anıların izini bularak onları yeniden yaşamıştı sanki. Bu gezinti genelde ürkütücü şeylerle dolu olmasına rağmen pek çok güzel yanı da olmuştu.

Sonra gişelere dönen rampanın başında, elinde LAS VEGAS yazılı pankartla bekleyen Olivia geldi aklına. Son gördüğü kız Olivia. Küstah davranışlarıyla, dünyaya değişik bir gözle bakan Olivia. Tekrar bankadaki resmi düşündü: GİDİN. Neden olmasın? Buraya onu bağlayan ne kalmıştı ki? Yalnızca kötü düşünceler. Karısı yoktu, oğlunun yalnızca hayaletiyle beraberdi, işini kaybetmişti ve sevdiği evi de en fazla bir buçuk hafta sonra yok olup gidecekti. Arabası, parası vardı ve tamamen hürdü. Neden binip gitmiyordu?

Çılgınca bir heyecanla dolmuştu adeta. Işıkları kapatıyor, cebinde parasıyla LTD'ye atlıyor ve ver elini Las Vegas diyordu. Ben geliyo-

rum. Olivia'yı buluyordu. Ona, «Hadi gidiyoruz,» diyordu. California'ya gidiyorlardı, orada arabayı satıyordu ve güneye deniz yolculuğuyla devam ediyorlardı. Oradan Hong Kong, oradan Saygon, Bombay, Atina, Madrid, Paris, Londra, New York. Sonra,

Tekrar buraya mı?

Dünya yuvarlaktı. Acı da olsa sonunda yine döneceği yer burasıydı. Tıpkı Olivia'ya dediği gibi Nevada'ya gitmek hiçbir şeyi çözmezdi. Saldırılar, tecavüzler yenilenir, eskilerin izleri hatırlanır bu böyle kısırdöngü gibi devam eder giderdi. Garaj kapısına kadar gelmişken durdu... bekle... yalnızca biraz daha bekle...

Gece olmuştu ve düşünceleri tıpkı bir kedinin kendi kuyruğunu yakalayarak deli gibi etrafında dönmesi gibi beyninin içinde dönüp duruyordu. Sonunda koltukta uyuyakaldı ve rüyasında Charlie'yi gördü.

11 Ocak 1974

O gün öğleden sonra saat biri çeyrek geçe Magliore telefon etti.

«Tamam,» dedi. «İş yapacağız, sen ve ben. Bu sana dokuz bin dolara mal olacak. Bunun fikrini değiştireceğini tahmin etmiyorum.»

«Nakit mi?»

«Ne demek nakit mi? Sen çekini kabul edeceğimi mi düşündün yoksa?»

«Tamam. Kusura bakma.»

«Yarın akşam saat onda Revel Lanes Bowladrome'da buluşalım. Nerede olduğunu biliyor musun?»

«Evet. 7. yolda. Skyview Shopping Mall'ü hemen geçince.»

«Doğru. On altıncı hatta, yeşil gömlekli iki adam seni bekleyecek. Gömleklerinin arkasında altın ipliklerle işlenmiş Marlin Avenue Firestone yazısı olacak, unutma ve onlarla birlikte gel. Biri sana bilmek istediğin her şeyi anlatacak. Tabii bowling oynarken konuşacaksınız. Bir iki boncuk dizisi devirdikten sonra oradan çık ve arabana bin. Town Line Tavernasına doğru yol al. Onun yerini biliyor musun?»

«Hayır.»

«7. yoldan dümdüz batıya git. Bowling alanında iki mil ötede ve aynı sırada. Arkaya park et. Arkadaşlarım senin yanına park edecekler. Mavi bir Dodge pikapları var. Kendi arabalarından seninkine bir sandık transferi yapacaklar. Onlara para zarfını ver. Bunları yaptığım için delirmiş olmalıyım. Aslında bu işe yine de karşıyım ve uzun süre neden böyle davrandım diye düşünüp duracağım.

«Gelecek hafta seninle konuşmak isterim. Özel.»

«Hayır. Olmaz. Ben günah çıkaracağın bir papaz değilim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Konuşmak da istemiyorum. Sana bir şey itiraf edeyim mi, Bay Dawes, gazetelerde seninle ilgili bir şey de okumak istemiyorum.»

«Bu basit bir yatırım meselesi.»

Magliore bir süre konuşmadı.

«Hayır,» dedi sonunda.

«Bu işe seni asla bulaştırmayacağımı bilmeni isterim. İsmin gizli kalacak. Birisi için... vakıf kurmak istiyorum.»

«Karına mı?»

«Hayır.»

Sonunda Magliore, «Salıya kadar kendine engel ol, bir şey yapma. Belki seni görürüm.»

Telefonu kapadı.

Oturma odasına döndü, kafasında Olivia ve onunla birlikte yaşama fikri vardı. GİDİN kelimesi beyninde dönüp duruyordu yine. Charlie'yi düşündü. Onun yüzünü artık güçlükle hatırlayabiliyordu. Enstantane fotoğraflardaki gibi bir görüntüydü Charlie onun için. Bu nasıl olabiliyordu?

Ani bir kararla telefonun yanına gidip, rehberi aldı ve SEYAHAT acentelerinin olduğu sarı sayfayı açtı. Bir numara seçerek aradı. Ama karşı taraftan, «Arnold Seyahat Acentası, size nasıl yardımcı olabiliriz?» diyen bir kadın sesi duyunca, telefonu kapattı ve ellerini ovuşturarak, hızla telefondan uzaklaştı.

Revle Lanes bowling salonu floresan ışıklarının aydınlattığı kocaman upuzun bir yerdi. Otomatik pikaptan yükselen müzik sesi, bağırarak konuşan insanların sesleri, kumar makinelerinin aşağı yukarı oynatılan kollarının gürültüsü, yuvarlanan koca bowling toplarının gümbürtüsüyle insanı serseme çeviriyordu. Tezgâha doğru ilerledi ve görevli çocuktan bir çift kırmızı-beyaz ayakkabı (bunlar gözünün önünde dezenfekte edildiği için ilaç kokuyorlardı) aldı. Sonra 16. hatta ilerledi. İki adam oradaydı. Biri, Magliore'un Satılık Kullanılmış Arabaları'na ilk gittiği gün gördüğü tamirciydi. Yanında topu yuvarlamak üzere olan adam da TV kamyonetiyle onun evine gelenlerden biriydi. Kâğıt bardakla bira içiyordu. Yanlarına yaklaştığı zaman ona baktılar.

«Bart,» dedi.

«Ben Ray,» dedi Magliore'un yerinde gördüğü adam. Bowling topunu atmaya hazırlanan adamı işaret ederek, «O da, Alan,» dedi.

Bowling topu Alan'ın elinden kurtularak, yol üzerinde gürültülü bir şekilde yuvarlanmaya başladı. Lobutlar etrafa saçıldı ve Alan homurdandı. Üç lobut ayakta kalmıştı. İkinci atışını sağ taraftaki kanalın hemen yanından yapmak isteyince top kanala yuvarlandı. Alan tekrar homurdandı. Mekanizma tekrar lobutları yerine dikti.

«Hep tek atışta hepsini indirmeye çalışıyorsun,» diye nasihat etti. «Kendini Billy Welu sanıyorsun herhalde.»

«Bir türlü falso veremiyorum. Selam, Bart.»

«Selam.»

El sıkıştılar.

«Seni gördüğüme sevindim, Bart,» dedi Alan. Sonra Ray'e dönerek, «Hadi müsabaka yapalım. Bart sen de katıl.»

«Tamam,» dedi.

«Hadi, ilk sen oyna, Bart,» dedi Alan.

Belki de beş yıldır bowling oynamamıştı. İki kilodan fazla gelen ve eline tam oturan bir top seçti. Sonra topu parkurun soluna doğru yuvarladı, ama top kanalın içine düştü. Topun yuvarlanışı arkadan atın poposuna benziyordu. İkinci topta daha dikkatli olmaya çalıştı, ama top yön değiştirerek ancak üç lobut devirebildi. Sıra Ray'e geldiğinde

tek atışta hepsini devirdi. Alan dokuz tane devirdi, ikinci atışta da kalanları halletti.

Üç oyun sonunda, Ray 89, Alan 76, Bart 40 sayı yapmıştı. İyi oyun çıkaramamıştı, ama sırtının terlemesi, uzun zamandır çalıştıramadığı kaslarındaki alışık olmadığı güç ona büyük bir haz vermişti.

Kendini oyuna ve unuttuğu birtakım zevklere öylesine kaptırmıştı ki, Ray, «Ona malginit denir,» dediğinde bir an neden bahsettiğini anlayamadı.

Kaşlarını çatıp yabancı gelen bu kelimeyi bir süre düşündükten sonra ancak anlayabilmişti. O sırada Alan tam konsantre vaziyette atışını yapmaya hazırlanıyordu.

«Tamam,» dedi.

«Mal on santim uzunluğunda çubuklar halinde. Kırk çubuk var. Bir dinamit lokumundan altmış kez daha güçlü bir patlayıcı.»

«Oh,» dedi. Birden midesinin kötüleştiğini hissetmişti. Alan topu yuvarladı ve kalan iki lobutu devirince sevinçle havaya sıçradı.

Sıra ona geldiğinde ancak yedi lobut devirerek tekrar yerine oturdu. Ray yine bütün lobutları silme devirdi. Alan top yuvasından bir tane seçti ve çenesinin altında tutarak lobutlara nişan aldı ve dört adım koşarak atışını yaptı.

«Yüz yirmi metrelik fitili var. Bir patlatıcı mekanizma ile halledebilirsin. O- ooo... çok güzel bir atış.»

Alan, Brooklyn stili bir atışla hepsini devirmişti.

Bart ayağa kalkarak yine karavana iki atış yaparak yerine oturdu. Ray yine hepsini devirdi.

Alan, atış kulvarına tekrar gittiğinde, Ray devam etti.

«Elektrikli bir mekanizma, bir akü işini görür. Herhalde bir akün vardır.»

«Evet.»

Alan bir başka Brooklyn atışı yaptı.

Kasılarak geri döndüğünde Ray, «Bu Brooklyn vuruşlarına fazla güvenme,» dedi sırıtarak.

«Çeneni kapa, aramızda sadece sekiz lobut fark var.»

Sıra tekrar Bart'a geldiğinde sadece altı kuka devirerek yerine oturdu. Ray yine hepsini devirdi.

Oturduğunda Ray, «Sorun var mı?» dedi.

«Hayır. Bu setten sonra kalkalım mı?»

«Tabii. Bowlingde o kadar kötü değilsin. Yalnızca biraz paslanmışsın. Elini çalıştırman gerek.»

Alan daha öncekilerin aynısı olan bir Brooklyn atışı daha yaptı ancak bu sefer sadece altı kuka devirerek boşa gitti.

«Sana söylemiştim bu atışlara fazla güvenme diye,» dedi Ray kasılarak.

«Hadi canım,» diye cevapladı Alan homurdanarak. Ama ikinci atışı kenardaki kanala girerek boşa gitti.

«Bazı adamlar böyle,» dedi Ray gülerek. «Allah için bunların öğrenmesi imkânsız, anlıyor musun? Asla başaramazlar.»

Town Line Tavernasının üzerinde kocaman kırmızı neondan tabela ışıl ışıl yanıyordu. Burası enerji kısıtlamasından hiç etkilenmemiş olmalıydı. Kırmızı neonun altında beyaz bir afiş vardı.

MUHTEŞEM İSTRİDYELER GRUBU
BOSTON'DAN ÖZEL

Tavernanın sağ yanındaki park yeri cumartesi gecesi eğlenmeye gelen patronların arabalarıyla dolmuştu. Aralardan zorla ilerlemeye başladı ve içerlere gittikçe park yerinin L şeklinde geriye doğru uzandığını farketti. Arkada çok boş yer vardı. Bir yere girerek, kontağı kapattı ve arabadan indi.

O gece acımasız bir soğuk vardı. İlk on beş saniyede insanın kulakları hissizleşiyordu. Gökyüzüyse büyüleyici parıltılarla ışıldayan yıldızlarla doluydu. Tavernanın duvarından, inanılmaz İstridyeler Grubunun, «Gece Yarısından Sonra» isimli şarkıyı çaldıkları işitiliyordu. Bu parçayı J.J. Cale yazmıştı. Bu anlamsız sözleri nereden bulup çıkarmış diye merak etti. Bir şarkıyı kimin yazdığını hatırlıyor, ama oğlunun yüzünü bir türlü anımsayamıyordu. Bu dayanılmaz bir şeydi onun için.

Arabasının yanına, Magliore'un adamlarının pikabı yanaştı ve Alan'la, Ray dışarı çıktılar. Üstlerine asker parkaları giymişler, ellerine kalın eldivenler takmışlardı. Şimdi yalnızca iş için burada oldukları belliydi.

«Bizim için para getirecektin,» dedi Ray.

Paltosunun cebinden zarfı çıkarıp, Ray'e uzattı. Ray kâğıt paraları saymadan şöyle bir karıştırdı.

«Tamam. Bagajını aç,» dedi.

Bagajı açtı ve iki adam ağır tahta bir kutuyu pikaptan alarak onun arabasına taşıdılar.

«Fitiller en altta,» dedi Ray burnundan beyaz dumanlar soluyordu. «Elektrikle çalıştırmak gerektiğini sakın unutma. Yoksa bunları doğumgünü mumu olarak kullanırsın.»

«Unutmam.»

«Biraz daha antrenman yaparsan iyi bowlingci olacaksın. Atışların güçlü.»

Pikaba dönerek oradan ayrıldılar. Birkaç dakika kadar bekledikten sonra o da ayrıldı. İnanılmaz istridyeler grubunu kendi hallerine bırakmıştı. Kulakları donmuştu. Kaloriferi çalıştırıp arabanın içi ısınınca kulakları karıncalandı.

Eve gelince sandığı içeri taşıdı. Şişe açacağıyla kapağı açtı. Her şey Ray'ın anlattığı gibi görünüyordu. Gri balmumundan muma benziyorlardı. Patlayıcı çubukların altındaki gazetenin de altında, iki rulo halinde fitiller duruyordu. Fitiller, aynı kendisinin çöp torbalarının ağzını kapattığı gibi lastikle sarılmıştı.

Sandığı alt kattaki küçük tuvalete saklayarak unutmaya çalıştı, ama sanki oradan, bütün eve yıllarca öncesinden varolan belayı kusmaya başlamıştı. Bela önüne geçilmez bir şekilde bu sandıktan adeta fışkırmaya ve her şeyi içine almaya başlamıştı.

13 Ocak 1974

Arabaya binerek Landing Strip'e gitti ve Drake'nin çalıştığı yeri ararken epeyce bir dolaştı. Burası ucuz ve adi apartmanların omuz omuza verdiği bir yerdi. Apartmanlar birbirine o kadar yapışıktı ki, biri sarsılsa iskambil kâğıdı gibi hep birlikte yıkılacaklardı. Her yerden fışkıran antenler havaya doğru uzanıyor ve insana bir anten ormanını çağrıştırıyordu. Barlar öğleye kadar kapalıydı. Caddenin bir kenarında terkedilmiş bir araba gördü. Farları, krom parçaları ve tekerlekleri alınmış ve sanki ölüm vadisinin ortasında kemikleri ağarmış bir inek iskeleti gibi o da caddede iskelet halinde kalmıştı. Kaldırım kenarlarında birikmiş sularda camların gölgeleri pırıldıyordu. Kaldırımın kenarındaki mağazalar, içki dükkânları, ızgara et lokantaları sıra sıra dizilmişlerdi. Bunların ön kısımlarında büyük dökme camdan pencereler vardı. Sekiz yıl önceki ırk ayrımından çıkan çatışma mı bu insanlara sağlam cam kullanmayı öğretmişti. Dükkânların yağma edilmesini önlemek için bir çeşit tedbirdi bu. Venner Caddesinin ortalarına geldiğinde küçük bir dükkân gördü. Üzerindeki tabelada eski İngilizce harflerle şunlar yazılmıştı:

HAYDİ GEL KAHVEHANESİ

Arabayı park etti, kapılarını kilitledi ve dışarı çıktı. İçerde sadece iki müşteri vardı. Üzerinde ona göre birkaç beden büyük bir palto olan küçük zenci bir çocuk, bir kenarda uyukluyordu. Diğer tarafta ayyaş olduğu anlaşılan beyaz bir adam kulplu porselen bardakla çay içiyordu. Bardağı her ağzına götürüşünde ellerinin titrediği görülüyordu. Ayyaşın cildi sapsarıydı. Yüzünü kaldırdığında gözlerindeki tuzağa düşmüş ifadeyi farketti. Bu leş gibi kokan hapishanenin içinde tuzağa düşürülmüş ve öyle derinlere gitmişti ki, dışarı çıkması olanaksızdı.

Drake tezgâhın arkasında ve portatif bir sobanın yanında oturuyordu. Kenarda sıcağa dayanıklı camın bir tarafında sıcak su, diğer tarafında kahve duruyordu. Tezgâhın üzerinde ufak bir sigara makinesi bulunuyordu ve içinde bozuk paralar vardı. İki tane, kâğıt üzerine mum boyayla yazılmış, levha görülüyordu. Birinci levha:

MENÜ

Kahve 15 $	Balogna 30 $
Çay 15 $	PB and J 25 $
Bütün soda çeşitleri 25$	Sosisli 35$

İkinci levha:

LÜTFEN SERVİSİ BEKLEYİN

Burada servis yapan herkes GÖNÜLLÜDÜR ve siz kendinize servis yaptığınız zaman onlar kendilerini faydasız ve aptal hissedeceklerdir. Lütfen bekleyin ve TANRI'NIN SİZİ SEVDİĞİNİ unutmayın.

Drake okuduğu dergiden kafasını kaldırdı. Bir ara onu nerden tanıdığını çıkarmaya çalışarak, baktı. Sonra., «Bay Dawes, nasılsınız?»

«İyi. Bir fincan kahve içebilir miyim?»

«Tabii içebilirsin.» Arkasındaki raftan kulplu büyük bir bardak alarak kahve koydu. «Süt?»

«Hayır. Sade olsun.» Sigara makinesinin arkasından birbirlerini süzdüler. «Geçen gece için teşekkür etmek istemiştim ve size bağışta bulunmayı arzu ediyorum.»

«Teşekkür edilecek bir şey yok.»

«Evet, var. O parti, nasıl söyleyeyim berbat bir sahneydi.»

«Kimyasallar bunu yapabilir. Her zaman değil, ama zaman zaman olur. Geçen yaz arkadaşlarıyla beraber bir çocuk gelmişti. Milli parkta bir damla asit almış. Buraya getirdiklerinde yumruklarını sallıyor ve bağırıyordu. Çünkü arkasından kuşların kovaladığı ve onu yakalarlarsa yiyeceklerini düşündüğü için onlardan kurtulmaya çalışıyordu. Sanki 'Reader's Digest'daki dehşet hikâyeleri gibi, değil mi?»

«Bana mescaline'i veren kız da bir keresinde lavabonun deliğinden uzanan bir kol gördüğünü söylemişti. Sonradan onun gerçek mi, hayal mi olduğunu anlayamamıştı.»

«Kimdi o?»

«Gerçekten bilmiyorum.» Doğruyu söylüyordu. «Neyse, bunu almanızı istiyorum,» diyerek sigara makinesinin yanına bir kâğıt tomarı koydu. Bunu güvenli olması için lastik bir bantla sarmıştı.

Drake önündeki tomara hiç dokunmadan, kaşları çatık bir halde baktı.

«Bunu bir kahvehane için getirdim,» dedi. Amacını Drake'in bildiğinden emindi, ama onun suskunluğunu bozmak için bir şeyler söylemek ihtiyacı hissetmişti.

Drake kâğıt tomarını sol eliyle aldı ve eskiden yaralanmış sağ elinin yardımıyla üzerindeki bandı açarak parayı saydı.

«Beş bin dolar,» dedi.

«Evet.»

«Bu parayı nereden bulduğumu sorsam bozulur musun?»

«Sormanın hiçbir mahzuru yok. Evimin şehir meclisine satılması karşılığı verilen para bu. Tam oradan yol geçirecekler.»

«Karın da senle aynı fikirde mi?»

«Karım bu konuda bir şey söyleyemez. Şu an ayrı yaşıyoruz ve çok yakında da boşanacağız. Satıştan alınan paranın yarısı onun zaten. Bu da yeterli.»

«Anlıyorum.»

Arkalarındaki yaşlı ayyaş kendi kendine şarkı mırıldanmaya başlamıştı. Hiçbir ahenk yoktu bu seste; sadece vızıldama.

Drake bir süre düşünceli bir halde elindeki para tomarına parmaklarıyla vurdu. «Bunu kabul edemem,» dedi sonunda.

«Ama neden?»

Drake, «O gece konuştuklarımızı hatırlamıyor musun?» diye sordu.

Onun ne demek istediğini anlamıştı. «Öyle bir planım yok,» dedi.

«Bana yalan söyleme. Saçma bir arzu yüzünden hiç kimse kendi ayağıyla gelip de bu parayı vermez.»

«Benimki saçma bir arzu değil.»

Drake ona sertçe baktı. «Peki buna ne diyelim? Tanıdıklarına bir şans mı veriyorsun.»

«Kahretsin, ben paraları hayatımda bir kez bile görmediğim insanlara dağıttım. Kanser Araştırma Merkezi, Çocuk Esirgeme Kurumu, Boston'da beslenme yetersizliği çeken insanların bulunduğu bir hastane. Boston'a hiç gitmedim.»

«Bunların tutarı büyük mü?»

«Hayır.»

Ve nakit para, Bay Dawes. Bir insan görmek istemediği parayı böyle yerlere dağıtabilir, ama bunu çekle ve birtakım imzalı evraklarla yapar. Poker oynarken bile nakit para değil fiş kullanılır. Ama bu günümüzde bir adam eline geçmiş parayı kullanmak istemiyorsa, o yaşamayı da istemiyor demektir.»

«Bu kahrolası materyalistik bir davranış bir...»

«Bir rahip için mi? Ama artık değilim. Bu olaydan beri,» diyerek yaralanmış elini kaldırdı. «Burayı ayakta tutabilmek için parayı nerden bulduğumu sana anlatacağım. Birleşik Kurumlar ve Şehir Yardım Kurumuna başvurmakta biraz gecikmiştim. Zaten orada çalışan insanlar, buraya gelen genç çocukları anlayamayacak kadar yaşlılar. Hemen hemen hepsi emekli olmuş, yalnızca camların arkasından caddeyi seyrederek hüküm veren tipler. Bazı gözaltında olan genç çocukları, şehir bandosunda boş olan yerlere yerleştirmeye çalıştım. Cuma ve cumartesi akşamları boş zamanlarında orada çalışsınlar istemiştim. Ama onlar bu teklifimi dudak bükerek geri çevirdiler. Asıl yardım zenginlerden geldi, yani üst tabakadan. Caddelerde dolaşarak insanlarla konuştum. Kibar bayanları sıkıştırdım ve onlara sokaklarda köprü altlarında yatan, üstlerine battaniye yerine gazete kâğıdı örterek, gecenin ayazından korunmaya çalışan çocukları anlattım. Bunları defalarca anlattım. 1971 yılından beri sokaklarda yaşayan, on beş yaşındaki bir kızın saçlarının ve edep yerlerindeki kılların nasıl yol yol beyazlaştığını anlattım. Onlara balıkçıların ve diğer ciğeri beş para etmez adamların otobüs terminallerinde bu çocukları sıkıştırıp para karşılığı erkek fahişe olmaları için zorladıklarını anlattım. On, on beş dolar için sinema localarında adamlarla seks yapmayı kabul eden çocukları anlattım. Bu paranın da yarısının pezevenklere gittiğini söyledim. Bu zengin kadınlar, duydukları şeylerden şaşırıyor, yumuşuyor ve sokak çocuklarına

şefkat duyuyorlar. Muhtemelen uyluklarında bir uyarı duyup ıslanıyorlar, ama en önemli şeyi, para yardımını severek yapıyorlar. Beni evlerine ya da kulüplerine davet edip aileleri ve yakınlarıyla tanıştırıyorlar. Hizmetkârlar yemek servisini yaptıktan sonra gayet nazik teşekkür ediyorum. Yanaklarım sırıtmaktan uyuşup ağrıyor. Bu neye benzer biliyor musun Bay Dawes? Bir sinemada, homoseksüel bir işadamınınkini ağzına almaya benzer. Ve bunları, Bay Dawes, hep benim ödemem gereken kefalet olarak düşünürüm. Ama kusura bakma Bay Dawes bizim kitabımızda ölü sevicilik yazmaz. Neden sana hayır demek zorunda olduğumu anlayabildin mi?»

«Ne için kefaret ödüyorsun?»

«Bu,» dedi Drake çarpık bir gülüşle, «Benimle Tanrı arasında.»

«Peki yaptıkların sana tiksindirici geliyorsa, neden bu şekilde para topluyorsun? Niçin yalnızca...»

«Bu tek yol olduğu için böyle hareket ediyorum. Hapsolmuş gibiyim.»

Aniden korkunç bir ümitsizliğe kapıldı. Drake'in bütün bunları, onun neden buraya geldiğini ve neler yapmış olduğunu açıklamak için anlattığını farketti.

«İyi misin, Bay Dawes? Bir garip.»

«İyiyim. Şimdiye dek yakalayamadığın şansı bulmanı dilerim sana.»

«Ben hayal kurmam,» dedi Drake gülerek. Hayatını tekrar gözden geçirmelisin... şiddet bir şeyi çözmez. Başka seçenekler de var.»

«Sahiden mi?» diyerek o da Drake'e güldü. «Şimdi burayı kapat, dışarı çıkıp senin işini birlikte yapalım. Çok ciddiyim.»

«Benimle dalga geçiyorsun.»

«Hayır,» dedi. «Belki de birisi ikimizle de dalga geçiyor,» diyerek paraları yine rulo haline getirdi ve kapıya doğru yürümeye başladı. Küçük oğlan hâlâ uyuyordu. Yaşlı ayyaş yarısına kadar içtiği kahve bardağını önüne bırakmış, anlamsız bakışlarını içine dikmişti. Onun yanından geçerken rulo yaptığı paraları bardağın içine bıraktı. Paralar bardağa düşerken çamur gibi kahve masanın üzerine sıçradı. Koşarak dışarı çıktı ve arabaya bindi. Drake'in arkasından gelerek kendisini

uyarmasını, onu kurtarmasını bekledi. Ama Drake arkasından gelmemişti. Belki o da içerde, onun geri dönmesini ve kendisini korumasını bekliyordu.

Arabayı çalıştırıp oradan ayrıldı.

14 Ocak 1974

Şehir merkezine giderek Sears mağazasına girdi. Bir araba akümülatörü ve bir çift de bağlantı kablosu satın aldı. Akümülatörün yan tarafında, plastik kalın harflerle şunlar yazılmıştı:

İNATÇI

Eve döndü ve aldıklarını dolabın önüne büyük tahta sandığın yanına koydu. Eğer polisler arama emriyle eve gelirlerse ne yaparım, diye düşündü. Silahlar garajda, patlayıcılar oturma odasında ve büyük miktarda nakit para da mutfaktaydı. B.G. Dawes tehlikeli ihtilalci. Gizli ajan X-9, yabancı kartellerin gizlice parasal destek verdikleri faaliyet. Abone olduğu 'Reader's Digest'da, böyle casus hikâyelerine sık rastlanıyordu. Ayrıca sonu olmayan dini kampanyaların yazdıkları dizi yazılar, anti-sigara ve anti-pornoculukla ilgili yazılar okumuştu.

Evet, bir arama izniyle gelip onu tutuklayabilirlerdi. Gerçeği söylemek gerekirse, artık öyle çok da korkmuyordu. Olaylar bu tür şeyleri aşmıştı.

15 Ocak 1974

«Bana ne istediğini söyle,» dedi Magliore bıkkınlıkla.

Dışarda sulu sepken vardı; gökyüzü kasvetli gri bulutlarla kaplanmıştı. Şehir otobüsleri yüksek tekerlekleri üzerinde grilikleri yararak giderken etrafa sulu çamur kusuyorlardı. Manik-depresiflerin fantezilerindeki hayallere benziyordu bu. Gerçek hayattaki davranışlarımızda bir psikopatın hayata uyumsuz davranışları gibi değil miydi?

«Evim mi? Arabam mı? Karım mı? Ne istiyorsan al git, Dawes. Ama hayatımın şu son günlerinde beni yalnız bırak.»

«Bak,» dedi utanarak. «Bir baş belası olduğumu biliyordum.»

«Baş belası olduğunu biliyormuş,» dedi Magliore duvarla konuşuyormuş gibi. Bunları söylerken elini havaya kaldırmıştı. Sonra eli etli kalçasına indi.

«Tanrı aşkına söyle, neden hiç durmuyorsun?»

«Bu son isteğim.»

Magliore gözlerini döndürerek, «Aman, ne harika,» dedi. Yine duvarla konuşuyordu. «Ne istiyorsun?»

Cebinden para çıkardı. «Burada on sekiz bin dolar var. Bunun üç bini senin. Araştırma ücreti olarak.»

«Kimi bulmamı istiyorsun?»

«Las Vegas'da olan bir kızı.»

«On beş bin onun için mi?»

«Evet. Bunu almanı istiyorum. Bu parayla bir işe yatırım yapabilirsin. Yatırım işini senden iyi bilen biri daha olamaz. Kârdan düşen payı da kıza verirsin.»

«Yasal işler mi?»

«En iyi kâr getiren her türlü iş olabilir. Senin kararına güvenim sonsuz.»

«Benim kararıma güveniyormuş.» Hâlâ duvarla konuşuyordu. «Sen Las Vegas'ın ne kadar büyük bir kasaba olduğunu biliyor musun? Neredeyse eyalet olmak üzere.»

«Orada bağlantıların yok mu?»

«İşin doğrusu, birtakım tanıdıklarım var tabii. Ama yarım akıl bir hipi kızdan bahsediyoruz. Şu anda çoktan Denver ya da San Francisco'ya...»

«İsmi Olivia Brenner. Ayrıca onun hâlâ Las Vegas'da olduğunu düşünüyorum. Kenar mahallelerden birindeki bir lokantada çalışıyordu.»

«Onun benzeri yerlerden Las Vegas'da en az iki milyon tane var,» dedi Magliore. «Tanrım, Tanrım!»

«Bir apartman katında kalıyor olmalı. Başka bir kızla birlikte. En azından son konuşmamızdan sonra bunu yaptığını düşünüyorum. Ama nerede olduğunu bilmiyorum. Bir yetmiş boylarında, siyah saçlı, yeşil gözlü. Güzel bir kız. Yirmi bir yaşında. Yani bana söylediği yaşı bu.»

«Peki bu şahane yaratığı bulamazsam ne olacak?»

«Parayı işlet ve kârı kendine ayır. Başına bela olduğum zamanların karşılığı olarak düşün bu parayı.»

«Senin için bu araştırmayı yapacağıma ve kızı bulunca da parayı vereceğime nasıl güveniyorsun?»

Parayı Magliore'un masasına bırakarak, ayağa kalktı. «Bunu yapacağını sanıyorum, çünkü yüzünde namuslu bir adamın ifadesi var.»

«Dinle,» dedi Magliore. «Senin işine çomak sokacak değilim. Sen zaten kendi kendine çomağa sokmuşsun. Ama bütün bunlardan hoşlanmıyorum. Beni, son isteğini ve vasiyetini yerine getirmekle görevlendirir gibisin.»

«İstemiyorsan hayır diyebilirsin.»

«Hayır, hayır, anlamıyorsun. Eğer ismini değiştirmediyse ve hâlâ Las Vegas'daysa onu bulabilirim. Bunun bana hiçbir eziyeti yok. Ama beni korkutuyorsun, Dawes. Sen de bu işe kafayı fena taktın.»

«Evet.»

Magliore camın altındaki karısı ve çocuklarıyla birlikte çekilen resmine kaşlarını çatarak baktı.

«Tamam,» dedi Magliore. «Bu son kez olacak, anladın mı? Başka hiçbir şey isteme benden. Kesinlikle son. Seni bir daha asla görmeyeceğim. Sakın telefon da etme. Anladın mı? Zaten benim yeterince sorunum var, bir de seninkilerle uğraştırma beni.»

«Kabul.»

Elini ona uzattı. Sıkacağını hiç beklemiyordu, ama tam aksi oldu. El sıkıştılar.

«Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Bana bir şey ifade etmeyen bir adamı nasıl sevebilirim?»

«Duygusuz bir dünyada yaşıyoruz. Şüphen varsa, Bay Piazzi'nin köpeğini düşün.»

«Onu her zaman düşünüyorum,» dedi Magliore.

16 Ocak 1974

İçinde çek koçanının da bulunduğu kalın zarfı alarak köşedeki postaneye giderek mektubu postaya attı. O akşam sinemaya 'Exorcist' filmini seyretmeye gitti. En sevdiği artist Max von Sydow oynuyordu ve bu filmi kaçıramazdı. Filmin bir sahnesinde küçük kız Katolik papazın yüzüne tükürüyordu. Arka sıralardan birileri bağırdı.

17 Ocak 1974

Mary telefon etti. Rahat ve neşeli bir ses tonuyla konuşuyordu. Bu her şeyi daha kolaylaştırıyordu.

«Evi satmışsın,» dedi.

«Doğru.»

«Ama hâlâ oradasın.»

«Yalnızca cumartesiye kadar. Şehir dışında büyük bir çiftlik evi kiraladım. Davranışlarımı yeniden düzenlemeye çalışıyorum.»

«Oh, Bart. Bu harika. Çok memnun oldum.» Bu konuşmanın neden bu kadar kolay olduğunu anladı. Çünkü telefondaydılar. Telefonda birbirlerine neyi doğru neyi yalan söylediklerini anlamaları oldukça zordu. Ama karısı pes etmişti. «Çek koçanı hakkında...»

«Evet.»

«Parayı tam ikiye böldün değil mi?»

«Evet. Kontrol etmek istersen, Bay Fenner'ı arayabilirsin.»

«Hayır. Oh, bunu kastetmedim.» Karısının eliyle yaptığı hareketleri rahatlıkla görebiliyordu. «Demek istediğim... parayı ayırman... bunun anlamı...»

«Oh, seni orospu beni yaraladın. Tam isabet.»

«Evet neyi kastettiğini biliyorum. Boşanma.»

«Bu konuda düşündün mü gerçekten?» diye sordu içtenlikle.

«Pek çok kez.»

«Ben de öyle. Başka seçeneğimiz kaldığını sanmıyorum. Sana karşı kızgınlık duymuyorum. Senin için deli divane de olmuyorum.»

Tanrım, 'teyp gibi aynı şeyler. Aynı hikâyenin tekrarı. Şimdi okula tekrar geri döneceğini söyleyecek.' Duyduğu acıya kendi de şaşırdı. Geçmişinin bir kısmı böylece kapanmış oluyordu.

«Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Okula geri dönüyorum,» dedi. Heyecanlı olduğu belliydi. Annemin tavan arasını karıştırırken eski elbiselerin arasında okulu terk belgesini buldum. Mezun olmam için yalnızca yirmi dört krediye ihtiyacım var, biliyor musun? Bart, bu bir yıldan biraz fazla bir zaman demektir.»

Mary'i annesinin çatı katında emekleyerek yürürken düşündü. Bu ona kendi çatı katlarında Charlie'nin elbiseleri arasındaki gezinmeyi hatırlattı. Ama kendisi duyularını açığa vuramamıştı.

«Bart, orada mısın?»

«Evet. Senin yeniden böyle canlı ve memnun olmana sevindim.

«Bart,» dedi sitemle.

Şimdi ona karşı kırıcı olmamalıydı. Ona eziyet etmek ve kendisini kötü hissetmesini sağlamakta olacak şey değildi. Olanlar onun dışında gelişmişti. Bay Piazzi'nin köpeği çocuğu parçalamış ve yürüyüp gitmişti. Bunu düşünmek ona komik geldi ve kıkırdadı.

«Bart, ağlıyor musun?» dedi şefkatle.

«Hayır,» dedi bir kahraman gibi.

«Bart, yapabileceğim bir şey var mı? Varsa seve seve yaparım.»

«Hayır. Tekrar düzeleceğim. Ve senin yeniden okula dönmene sevindim. Bak, bu boşanma - ilk kim yapacak? Sen mi, ben mi?»

«Ben başvursam daha iyi olacak galiba,» dedi ürkerek.

«Pekâlâ. Tamam.»

Aralarında uzunca bir sessizlik oldu. Sonra sanki istemeden kelimeler ağzından çıkmış gibi, «Ben gittiğimden beri kimseyle yattın mı?» diye sordu.

Soruyu ve vereceği yanıtı düşündü. Sonra onu uykusuz bırakacak yalan dudaklarından döküldü.

«Hayır,» dedi. «Peki sen kimseyle yattın mı?»

«Tabii ki hayır,» dedi hem şok olmuş, hem de biraz hoşlanmış gibiydi. «Yatmadım.»

«Er geç yatacaksın.»

«Bart, seksten konuşmayalım.»

«Peki,» dedi aslında bu konuyu karısı açtığı halde. Ona güzel bir şeyler söylemeye çalıştı. Karısı şimdi söyleyeceklerini hep hatırlamalıydı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Karısını neden kendisini hatırlaması istediğini de bilmiyordu. Daha önce birlikte güzel yıllar geçirmişlerdi. Güzel olmalılar, diye düşündü. Ama kendini ne kadar zorlasa da TV için girdikleri bahis sırasında geçirdikleri günler dışında iyi olanını hatırlamıyordu.

Birden ağzından, «Charlie'yi ilk kez anaokuluna götürdüğümüz günü hatırlıyor musun,» sözleri çıkıverdi.

«Evet. O ağlayınca onu geri götürmek istemiştin. Onu bırakmak istememiştin, Bart.»

«Ama sen bıraktın.»

Onun bu söylediğine itirazlarını dinlerken, olayı bütün çıplaklığıyla hatırlıyordu. Anaokulunun sahibesi Bayan Ricker'dı. Onları saat birde eve yollamadan önce sıcak yemek servisi yapıyordu. Okul bodrumdan bozma bir yerdi. Üçü birlikte aşağı kata inerken kendini hain gibi hissetmişti; sanki bir çiftçinin ineğini mezbahaya götürürken sakinleştirmesi gibi o da oğlunu sakinleştirmeye çalışmıştı. Onların Charlie'si, harika bir çocuktu. Sapsarı saçları sonraları biraz koyulaşmıştı. Uyanık bakan koca mavi gözleri, yeni yürümeye başlayan çocuklarınki gibi marifetli elleri vardı. Ve merdivenlerin alt kısmında ikisinin arasında öylece durup beklemişti. Etrafındaki koşuşan, bağrışan, resim boyayan, ucu kör makasla resim kesen çocukları seyrederek beklemişti. Onları seyrederken kolayca incinebilecek bir çocuğa benziyordu. Gözlerinde ne neşe, ne de korku vardı. Sadece uyanık bakışlı ve meraklı bir yabancıydı o. Başka hiçbir zaman kendini ona bu kadar yakın hissetmemişti. Sonra Bayan Ricker yanlarına gelmiş ve gülerek, «Biz böyle eğleniriz, Chuck,» demişti. Sanki ismini yanlış söyleyerek onu ağlatmak istemişti. Elini uzatmış, ama Charlie o eli tutacağına yalnızca incelemişti. Kadın onu diğer çocukların yanına doğru iteklemiş, Charlie birkaç adım attıktan sonra arkasına dönüp onlara bakmıştı. Bayan Young, «Siz gidin. O zaman kendini daha iyi hissedecektir,» demişti. Mary onu dürtmüş ve «Hadi, Bart,» demişti. Oysa kendisi taş kesilmiş

oğlunu seyrediyordu. Oğlunun gözleri, «Beni onların eline bırakıp giderseniz, bana kötülük yapmış olursunuz, George,» diyordu sanki. Kendi gözleri de, «Evet, seni çok iyi anlıyorum, Freddy,» der gibiydi. Ama sonra Mary'yle beraber ona arkalarını dönüp merdivenleri çıkmaya başlamışlardı. Anne ve babasının kendine sırtını dönmesi bir çocuk için olabilecek en kötü, en korkunç şeydi. Onlar merdivenleri çıkarken, Charlie feryat etmeye başlamıştı. Ama Mary'nin ayak sesleri kesilmemiş, yürümeyi sürdürmüştü. Kadınların sevgisi bir garipti. Oğlunun bağırmalarını yalnızca büyümenin doğal bir parçası olarak görmüştü Mary. Sanki gülmesi, gaz çıkarması, dizlerini yaralaması gibi bir şeydi bu da. Kalbinde öyle derin, öyle şiddetli bir acı hissetmişti ki kalp krizi geçiriyor sanmıştı kendini. Sonra acısı geçmiş karısının ardından yürüyerek onu orada bırakıp gitmişti. Ama şimdi oğluna arkasını dönüp gitmesini basit bir hoşçakal olarak düşünüyordu. Bir anne ve babanın çocuğuna sırtını dönmesi hayattaki en kötü, en korkutucu şey değildi. En korkutucu olan çocukların büyüklerine sırtını dönmesi ve kendi istekleri doğrultusunda hareket etmeleriydi. Korkunç olan onların oyunları, sorunları, yeni arkadaşları ve ölümdü. Şimdi en kötünün bu olduğunu anlamıştı. Charlie hastalanmadan çok önce ölmeye başlamıştı. Ve kendisi buna engel olacak bir çare bulamamıştı.

«Bart?» dedi Mary. «Orada mısın?»

«Burdayım.»

«Charlie'yi bu kadar çok düşünmem iyi mi sence? Bu seni yiyip bitiriyor. Adeta onun esiri gibisin.»

«Ama sen hürsün.»

«Avukatı gelecek hafta göreyim mi?»

«Tamam. İyi olur.»

«Hoşa gitmeyecek şeyler olmaz, değil mi, Bart?»

«Her şey medenice olacak.»

«Fikrini değiştirip, mücadele etmezsin değil mi?»

«Hayır.»

«Ben... ben seninle konuşurum... sonra.»

«Onu bırakma zamanı geldi ve öyle yapıyorsun. Daha içgüdüsel davranabilmek için Tanrı olmak isterdim.»

«Ne?»

«Hiçbir şey. Hoşçakal, Mary. Seni seviyorum.» Son kelimeleri telefonu kapadıktan sonra söylediğini farketti. Bu sözleri bir şey hissetmeden otomatik olarak söylemişti. Ama kötü bir son değildi. Hiç de kötü değil.

18 Ocak 1974

Sekreter, «Kim arıyor diyeyim,» diye sordu.

«Bart Dawes.»

«Bir dakika bekler misiniz?»

«Tabii.»

Kendini insanlar tarafından unutulmuş gibi hissetti. Boş ahizeyi kulağında tutuyor, ayağınla yerde tempo tutuyor ve pencereden hayalet şehre benzeyen Batı Crestallen Caddesini seyrediyordu. Açık ve parlak bir gündü, ama hava çok soğuktu. Rüzgâr çığlıklar atarak esiyor, artık terkedilmiş ve kepenkleri daha önceden çıkarılmış olan ve yıkım sırasını bekleyen Hobart'ların evine hışımla çarpıyordu.

Ahizeden bir klik sesinden sonra Steve Ordner'ın konuştuğunu duydu. «Bart, nasılsın?»

«İyiyim.»

«Senin için ne yapabilirim?»

«Temizleme fabrikası için aradım,» dedi. «Şirket yeni yerleşim yeri için ne düşünüyor?»

Ordner içini çekti ve sonra yumuşak bir ses tonuyla, «Bunun için biraz geç değil mi?» dedi.

«Fırça yemek için aramadım, Steve.»

«Neden olmasın? Bunun için herkesle kavga etmedin mi? Pekâlâ, boşver. Yönetim kurulu endüstriyel temizleme işini bırakmaya karar verdi, Bart. Sadece küçük makineler kalacak; onlar gayet güzel iş yapıyorlar. Temizleme fabrikaları zincirinin ismini değiştireceğiz yalnızca. İsmi Elle-Yıka olacak. Ne diyorsun?»

«Korkunç,» dedi. «Vinnie Mason'ı neden işten atmıyorsun?»

«Vinnie mi?» Ordner şaşırmıştı. «Vinnie bizim için çok iyi işler yapıyor. Artık yetkili müdür oldu. Bu kadar keskin biri olacağını beklemiyordum doğrusu.»

«Hadi, Steve. Bu iş ona bir gelecek vaat etmiyor. Ya ona daha iyi imkânlar tanı ya da bırak gitsin.»

«Bunun senin üstüne vazife olduğunu pek sanmıyorum, Bart.»

«Ölü bir tavuk alıp, gırtlağından ipi dolamışsın ve o bunu henüz bilmiyor. Çünkü bu iş daha bozulmaya başlamadı. Bunu hâlâ iyi bir yemek olarak görüyor.»

«Noel'den önce seni neden yumrukladığını şimdi anlıyorum.»

«Ona gerçeği söylemedim ama bu hoşuna gitmedi.»

«Gerçek, kaypak bir kelimedir, Bart. Bütün o yalanlarından sonra, bunun anlamını sen herkesten daha iyi bilirsin.»

«Bu seni hâlâ kızdırıyor, değil mi?»

«İyi biri olarak düşündüğün bir insanın bok çuvalı olduğunu keşfedersen ona kızılacak biri olarak bakarsın.»

«Kızılacak biri,» diye tekrarladı. «Biliyor musun, Steve, hayatımda bu lafı başka hiç kimsenin ağzından duymadım.» Aynen böcek ilaçlarının üzerindeki yazıları çağrıştırıyor insana.»

«Başka bir şey var mı, Bart?»

«Hayır, hayır yok. Bütün istediğim onun istikbaliyle oynama, hepsi bu. O iyi bir adam. Onu harcıyorsun. Allah kahretsin bunun da farkındasın.»

«Tekrarlıyorum: Vinnie'nin neden istikbaliyle oynayayım?»

«Beni harcamadın mı?»

«Sen paranoyak olmuşsun artık, Bart. Seni unutmaktan başka hiçbir şey istemiyorum.»

«Bu yüzden mi fabrikada benim hakkımda araştırma yaptın? Motellerden rüşvet aldım mı diye soruşturdun? Son beş yıldır Mavi Kurdele'den çektiğim paraların ve makbuzların peşine düştün?»

«Bunları kimden duydun?» diye bağırdı Ordner. İlk kez kontrolünü kaybetmişti.

«Şirketten birisi,» dedi neşeyle. «Senden fazla hoşlanmayan biri. Gelecek müdürler toplantısında benim biraz gürültü çıkarmamı bekleyen biri.»

«Kim?»

«Hoşçakal, Steve. Vinnie Mason'ı tekrar düşün. Ben de kiminle konuşacağım, kiminle konuşmamam gerektiğini düşüneceğim.»

«Telefonu yüzüme kapayamazsın! Yapamazsın.»

Sırıtarak telefonu kapadı. İşte o da insandı. Steve Ordner ona neyi anımsatıyordu? Kilitli yemek dolabından frambuazlı dondurma çalan adam. Herman Wouk. Kaptan Queeg. Bunları anımsatıyordu ona. Kaptan Queeg. Humphery Bogart onunla ilgili bir film yapmıştı. Gülerek şarkı söylemeye başladı:

«Hepimizin Queeg'liyecek birine ihtiyacı var,
Sen de istersen beni Queeg'liyebilirsin.»

Tamam ben deliyim diye düşündü, hâlâ gülmeye devam ediyordu. Ama bunun birtakım avantajları da vardı. Deliliğinin en kesin belirtilerinden birisinin, sessizlikte, boş evlerle dolu boş bir sokakta kendi kendine gülmek olduğunu düşündü. Bu düşünce bile keyfini kaçırmamıştı. Telefonun yanında, ayakta, kahkahalarla katılarak gülmeye devam etti.

19 Ocak 1974

Karanlık basınca garaja gitti ve silahları çıkardı. Birkaç kez boş olarak tetik düşürdükten sonra, Magnum'u kullanım kılavuzuna bakarak dikkatle doldurdu. Pikapta Rolling Stones'in 'Gece Yarısı Gezgincisi' parçası çalıyordu. Kendini, Barton George Dawes'i 'Gezginci' olarak düşündü. Ama ordaki gibi amaçsızca dolaşan adam değildi.

460 Weatherbee sekiz mermi alıyordu. Orta boy havan topu gibiydiler. Tüfek dolunca, merakla onu inceledi ve acaba Dirty Harry'nin iddia ettiği kadar kuvvetli mi, diye düşündü. Tüfekle evin arkasında ateş etmeye karar verdi. Batı Crestallen Caddesinde ateş ediyor diye onu şikâyet edecek kimse yoktu.

Ceketini giydi, mutfaktan geçerek arka kapıya doğru yürüdü. Sonra tekrar oturma odasına dönerek koltuğun üzerindeki yastıklardan birini aldı. Dışarı çıktığında ışık içindeki avluda durakladı. 200

woltluk bir ampul aydınlatıyordu avluyu. Bunu yazın Mary'yle beraber arka tarafta yaptıkları mangal partileri için takmışlardı. Burada bir hafta öncesine göre daha fazla kar birikmişti. Hiç el değmemiş, hiç kirlenmemiş, tıpkı bir bakire gibiydi. Hiç kimsede kahrolası ayaklarıyla bu karı kirletemeyecekti. Eskiden Don Upslinger'lerin oğlu Kenny, arkadaşı Ronnie'lerin garajına gidebilmek için onların arka avlularını kullanırdı. Kasımda ilk karın düşmesinden beri buraya kimse girmemişti. Bir köpek izi bile yoktu.

Sonra delice bir fikre kapıldı. Her yaz kullandıkları Japon mangalının durduğu yere kardan bir melek yapmak istedi.

Onun yerine yastığı sağ omzuna yerleştirdi ve çenesiyle bir süre tutarak Weatherbee'nin dipçiğini yastığa dayadı. Önceden seyrettiği savaş filmlerinden esinlenerek sol gözünü kapayıp baktı. Filmde Richard Widmark'ın, Martin Milner'a söylediklerini hatırlamıştı: 'Tetiği şiddetli ve ani olarak çekme, oğlum tetiği yavaş yavaş SIKACAKSIN.'

Tamam, Fred. Bakalım kendi garajımı vurabilecek miyim?

Tetiği yavaş yavaş sıkmaya başladı.

Tüfekten boğuk ama şiddetli bir ses çıktı. Bir patlama sesiydi bu. Önce elinin havaya uçmuş olabileceğinden korktu. Yaşadığını biliyordu, çünkü silah onu geri tepmiş ve rüzgârdan korunmak için yaptırdıkları mutfağın dış kapısına savurmuştu. Patlama sesi jet gibi her yana yayılmıştı. Yastık elinden karların üzerine düştü. Omzu zonkluyordu.

«Tanrım, Fred,» diye ağzını açarak soluk aldı.

Garaja baktığında, gözlerine inanamadı. Kapıda etrafı kıymıklarla kaplanmış, kahve fincanı büyüklüğünde bir delik vardı.

Silahı mutfağın kapısına dayadı ve ayağında günlük ayakkabılarının olmasına aldırmadan karların içinde deliğin olduğu yere yürüdü. Bir süre deliği başparmağıyla inceledi. Çıkış kısmındaki delik daha da büyüktü. Arabasına göz attı. Sürücü kısmının kapısında bir mermi deliği vardı. Deliğin etrafındaki boyalar sıyrılmış altından metal kısım ortaya çıkmıştı. İki parmağını rahatça içine alacak kadar büyüktü. Kapıyı açarak oradan diğer kapının durumuna baktı. Evet, mermi oradan da geçmişti. Hemen kapı kolunun altındaydı delik.

Dönerek yolcu kapısına yürüdü ve merminin çıkış deliğine baktı. Deliğin etrafındaki metaller lale şeklindeydi. Dönerek garajın duvarına merminin gidiş hizasına baktı. Orada da delik görülüyordu. Mermi hâlâ gidiyor olmalı, diye düşündü. Harry'nin silah dükkânındaki konuşmasını hatırladı: 'Kuzenine söyle, bu bebek avını paramparça eder ve parçalar da en az on metreye dağılır.' Gerçekten bu silah bir insanı ne hale getirirdi? Herhalde sonuç korkunç olurdu. Kendini hasta gibi hissetti.

Tekrar mutfak kapısına gitti ve yastığı alarak içeri girdi. Bir an pis ayaklarıyla Mary'nin mutfağını kirleteceğini düşünerek, durakladı. Ayaklarını iyice sirkeledi. Sonra oturma odasına giderek gömleğini çıkardı. Omzunda yastık olmasına rağmen silah dipçiğinin dayandığı yerde kamçı izine benzeyen bir kırmızılık vardı.

Mutfağa gidip kendine kahve suyu koydu ve hazır yiyeceklerden çıkardı. Yemeğini bitirince oturma odasına dönerek, koltuğa uzandı. Birden ağlamaya başladı. Ağlaması giderek artarak isteriye dönüşmüştü. Kendini kontrol etmesi imkânsızdı. Neden sonra sakinleşerek, derin bir uykuya daldı. Soluması gürültülüydü. Rüyasında kendini çok yaşlanmış gördü. Traşsız yüzündeki kıllar bembeyaz olmuştu.

20 Ocak 1974

Sabah suçluluk duygusuyla uyandı. Saatin geç olmasından korktu. Uykusu eskimiş kahveler gibi donuk ve karaydı. Bu çeşit uykudan sonra kendini daima aptal hissederdi. Saatine baktı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Tüfek gece bıraktığı yerde duruyordu. Magnum da masanın en ucundaydı.

Kalkarak mutfağa gitti ve yüzüne soğuk su çarptı. Yukarı çıkıp temiz bir gömlek giydi. Aşağı inerken gömleğini pantolonun içine sokmaya çalışıyordu. Alt katın bütün pencerelerini kilitledi. Bilmek istemediği nedenlerden dolayı kalbi pır pır atıyordu. Alışveriş merkezinde, önünde yere yıkılan kadının olayından beri ilk kez tam olarak kendindeydi. Weatherbee'yi oturma odasındaki ön camın altına yere koydu ve mermi kutularının kapaklarını açarak tüfeğin yanına koydu. Sonra

odadaki küçük tabureyi öne çekti ve mermi kutularını taburenin iki yanına yerleştirdi.

Mutfağa giderek orasının da pencerelerini kilitledi. Yemek odasından bir iskemle alarak mutfak kapısının kilidinin altına sıkıştırdı. Kendine soğuk kahveden koydu, ama bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturarak lavaboya döktü. İğrençti. Kendine içki hazırladı.

Oflaya puflaya patlayıcıların içinde olduğu sandığı aşağıya taşımaya başladı. Merdiven sahanlığına gelince sandığı bıraktı, derin bir soluk aldı. Kalbi hızla çarpıyordu. Böyle saçmalıklar için oldukça yaşlı sayılırdı. Geçmiş yıllarda temizleme fabrikasında kendisi ve diğer adamlarla dört yüz kilo ağırlığındaki ütülükleri ya da başka ağır malzemeyi sık sık taşımaktan adaleleri gelişmiş bir insandı. Ama ister adaleli ol ister adalesiz, insan kırk yaşına gelince, bazı şeyler kadere meydan okumak oluyordu. Kırk yaş kalp krizi zamanıydı.

Bütün odaları dolaşarak ışıkları birer birer yaktı: Misafir yatak odası, misafir banyosu, büyük yatak odası, bir zamanlar Charlie'nin olan çalışma odası. Bir iskemle koyup tavan arasına çıktı ve çıplak, tozlu ampulü de yaktı. Sonra mutfağa giderek bir rulo elektrik teli, keskin biftek bıçağını ve bir de makas aldı.

Tahta kutudan iki çubuk patlayıcı aldı (çubuklar çok yumuşaktı ve bastırınca insanın parmak izi kalıyordu) ve bu çubuklarla birlikte çatı katına çıktı. İki patlatma fünyesine, uçlarından kesip, et bıçağıyla izolasyonunu sıyırdığı kabloları bağladı ve bunları iki patlayıcı çubuğun içine bastırarak yerleştirdi. Tekrar patlatma fünyelerinin baş kısımlarındaki izolasyon maddesini soyup büyük bir dikkatle yerleştirerek iki çubuk patlayıcı daha yaptı. Sonra bu dört patlayıcının fitillerini birbirinden ayrılmayacak şekilde çıplak telle sıkıca bağlayarak onları paralel hale getirdi. Bunları yaparken şarkı mırıldanıyordu. Patlayıcı fitil telini iyice uzatarak, çatı katından aşağıya büyük yatak odasına doğru salladı. Sonra çift kişilik yatağın üzerine bir çubuk yerleştirdi. Daha fazla tel bağlayarak oradan aşağıya misafir yatak odasına indi. Oraya bir çubuk bıraktı ve misafir banyosuna geçerek oraya da iki tane çubuk bıraktı.

Ayrıldığı yerlerin ışıklarını arkasından kapatıyordu. Charile'nin eski odasına dört çubuk bıraktı. Çubukları bir demet halinde bantladı. Sonra hole çıktı ve merdiven parmaklıklarına teli sara sara aşağıya kadar indi.

Mutfak tezgâhının üzerine özel içkisinin yanına dört çubuk bıraktı. Dört çubuk oturma odasına, dört çubuk yemek odasına, dört tane de hole yerleştirdi.

Patlatma fünyelerinin telini arkasından sürükleyerek tekrar oturma odasına döndü, aşağı yukarı gidip gelmekten nefes nefese kalmıştı. Ama yapması gereken bir tur daha vardı. Gidip patlayıcıların durduğu sandığa baktı. Sandık eskisinden çok daha hafifti. İçinde on iki tane patlayıcı kalmıştı. Tahta sandık bir zamanlar portakal sandığı olarak kullanılmıştı. Yan tarafında solgun harflerle: POMONA yazıyordu ve bu kelimenin hemen yanında bir portakal resmi görülüyordu. Sandığı garaja taşıdı ve arabasının arka kısmına yerleştirdi. Her bir çubuğa patlayıcı fünye yerleştirerek bunları bir bantla birbirine bağladı ve telin uzun parçasını dikkatle sürüyerek ön kapıdan içeri soktu ve kapıyı yeniden kilitledi.

Oturma odasında, evdeki ana teli, garajdan gelen tele bağladı. Çok dikkatli çalışıyordu. Bu arada şarkı mırıldanmaya da devam ediyordu. Başka bir teli daha ucundan kesti ve diğerlerine birleştirerek elektrik bantıyla bağladı. Bu son kabloyu da aküye kadar uzattı.

Kablonun diğer ucunu et bıçağıyla sıyırdı, içinden çıkan bakır telleri ayrı ayrı büktü ve tellerin iki ucuna bir siyah bir de kırmızı maşayı büyük bir titizlik ve dikkatle bağladı. Sonra aküde artı işaretli uca siyah maşayı kıstırdı. Kırmızı ucu eksi işaretli ucun yanına kıstırmadan bıraktı.

Sonra pikaba doğru gidip, Rolling Stones'un bir parçasını koydu. Saat dördü beş geçiyordu. Mutfağa gidip kendine başka bir içki hazırladı ve oturma odasına geri döndü. Yaptıkları karışık işlerdi. Çok karışık. Kahve masasının üzerinde Good Housekeeping dergisinin bir nüshası duruyordu. Bunun en baş sayfasında Kennedy ailesi ve onların problemleriyle ilgili bir makale vardı. Bunu okudu. Sonra gözüne

başka bir makale takıldı. Yazının başlığı «Kadınlar ve Göğüs Kanseri» idi ve bir kadın doktor tarafından yazılmıştı.

Saat onu biraz geçe geldiler. Her saat başı duyulan kilisenin çanı henüz çalmıştı. Kendine bağlı olanları ibadete çağırıyordu.

Dışarda siyah-beyaz bir polis arabasıyla birlikte yeşil bir araba daha gelmişti. Yeşil araba durduktan sonra içinden üç adam çıktı. Bunlardan biri Fenner'dı. Diğer ikisini tanımıyordu. Üçünün de elinde zarf vardı. Siyah-beyaz arabadan çıkan iki polisle bir şeyler konuştular. Yüzlerindeki ifadeden ve davranış biçimlerinden sorun çıkmasını istemiyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Her şey durdu.

Zaman Durmuştu, 20 Ocak 1974

Evet Fred işte böyle zamanı durdurmalı ya da başlatmalı ne dersin, ama artık çok geç olduğunu biliyorum yaşgünü süslemeleri gibi bütün evi patlayıcılar ve kablolarla süsledim, elimde koca bir tüfek belimde de koca bir tabanca var; aynı John Dillinger gibi ne dersin bu son karar aynı bir ağaca çıkmak gibi bu çatalı mı, alsam şu çatalı mı alsam, bunu mu, şunu mu, bunu mu, şunu mu?

(Yoldaki insanlar bir fotoğraftaki gibi donmuştu yeşil bir palto giymiş Fenner bahçe kapısından elli santim kadar uzaktaydı adımını atarken yeşil paltosunun önü TV dizilerindeki avukatlar gibi havalı bir şekilde açılmıştı ve başı belli belirsiz yanında bir şeyler söyleyen adama doğru eğilmişti, konuşan adamın ağzından çıkan duman havada asılı kalmıştı bu ikinci adamın mavi bir ceketi ve koyu kahverengi bir pantolonu vardı, onun da paltosunun önü açıktı, üçüncü adam arabadan henüz iniyordu, polislerin başları birbirine dönük bir şeyler tartışıyorlardı bulutların arasından güneş onların üstüne ışık demetlerini yolluyordu, polislerden birinin dudakları gülmeye başlamak üzere kıvırmıştı, işte o andaki fotoğraf buydu.)

Ben başlıyorum Freedy bu hayırlı ve uğurlu anda söylemek gereği duyduğun bir şey var mı, var dedi Freddy herhalde gazetecilerle

konuşacaksın elbette, dedi George yıkım hakkında çıkan yazılar ve fotoğraflar ilgiyi sağlar, ama Freddy dikkatini çekiyor mu bizler ne kadar yalnızız, şehir ne kadar yalnız ve dünya ne kadar yalnız, yemek sıçmak sevişmek yazılanlar hep bunlar üstüne biz bütün bunları yaparken yazılanlar hep bunlar üstüne şu anda geri çekilmek istersen ve kendini teselli edecek bir şeyler bulabileceksen seni hoş görürüm, ama hiç kıpırdamazsak bu adamlar işlerine devam edip gidecekler, ama George lütfen kimseyi öldürme, hayır hayır, kasıtlı olarak kimseyi öldürme niyetim yok, ama durumu görüyorsun, evet biliyorum, ama George çok korkuyorum. Korkma Fred ben bu işin üstesinden gelirim, her şey kontrolüm altında başla.

20 Ocak 1974

Yüksek sesle, «Başla,» dedi ve hareket başladı.

Tüfeği omzuna yerleştirdi ve polis arabasının tekerleğini nişanlayarak, tetiği çekti.

Silah omzunu şiddetle tepti. Mermi ateşlendikten sonra bir roket gibi dışarı fırlamıştı. Oturma odasının camı dışarı doğru patladı. Her taraf iri cam parçalarıyla doldu. Polis arabasının ön tekeri inmedi; korkunç bir gürültüyle patladı. Araba titreyerek adeta öne doğru düştü. Tıpkı derin uykudaki bir köpeğe savrulan şiddetli bir tekme gibi. Cant kapağı uçmuş ve Batı Crestallen Caddesinin donmuş yüzeyinde amaçsızca takırdayarak yuvarlanıyordu.

Fenner durdu ve gördüklerine inanamıyormuş gibi eve baktı. Yüzü şoktan çarpılmıştı. Mavi bleyzer giymiş olan adam elindeki zarfı düşürdü. Ya refleksleri çok kuvvetli ya da kendini koruma içgüdüsü fazlasıyla gelişmiş olan üçüncü adam anında yere çömelerek, yeşil arabanın arkasına koşarak gözden kaybolmuştu.

Polisler kendi arabalarının arkasında bir sağa, bir sola koşuşuyorlardı. Sonra güneş gözlüğü takmış olanı arabanın tepesinden sıçrayarak elinde sımsıkı tuttuğu tabancayla eve doğru üç el ateş etti. Weat-

herbee'nin gümbürtüsünün yanında, onun silahı yalnızca zararsız bir pat sesi çıkarmıştı. Kendini hemen geriye attı ve mermiler başının üzerinden geçti. Havada yaptıkları zzzzizz! sesi rahatlıkla duyuluyordu. Mermiler koltuğun üzerindeki duvarın sıvasını sıyırdı. Mermilerin içeri girerken ve sıvaları dökerken çıkardıkları ses ona bir spor salonunda ağır kum torbasına vurulan yumruk seslerini hatırlatmıştı. Acaba içime girselerdi nasıl bir ses çıkardı, diye düşündü.

Güneş gözlüklü polis, Fenner'a ve mavi bleyzerli adama bağırıyordu, «Yere çökün. Kahretsin, yere çökün! Herifin roketatarı var.»

Daha iyi görebilmek için azıcık kafasını kaldırdı. Onu gören gözlüklü polis iki el daha ateş etti. Bu kez mermiler duvara saplandı ve Mary'nin en sevdiği Winslow Homer'in «Midyeci» tablosu önce duvara, sonra koltuğa çarparak yere düştü. Tablonun camı paramparça olmuştu.

Tekrar kafasını kaldırdı, onların ne yaptığını görmesi gerekiyordu. Yanına çocukların kullandığı periskoptan almadığına hayıflandı. Onların yavaşça içeri süzülmeye çalışmasından endişelenmişti. Eğer öyle bir şeye kalkışacak olurlarsa yeniden ateş edecekti. Ama polisler hâlâ arabanın arkasındaydılar. Fenner ve mavi ceketli adam şimdi arabanın arkasına geçmişlerdi. Adamın düşürdüğü kalın zarf sokağın üstünde ölü bir hayvan gibi yatıyordu. Gelip birisi onu almadan onu yok etmeliydi. Zarfa nişan aldı.

KRRRAKK! ve zarf patlayarak ikiye ayrıldı, sonra havaya doğru fırladı. Şimdi görünmez bir elin yardımıyla havada dalgalanarak uçuyordu.

Tekrar ateş etti. Bu kez Sedan'ın ön sağ tekerleğini hedeflemişti. Lastik patlayarak, parçalandı. Sedan'ın arkasından birisi dehşetle çığlık attı.

Polis arabasına baktı. Arabanın sürücü kapısı açıktı ve gözlüklü polis eğilerek koltuğa doğru uzanmış telsizle konuşuyordu. Birazdan bütün birlikler burada olurdu. Onu etkisiz duruma getirmeye çalışacaklardı. İsteyene onun bir parçasını vereceklerdi. İş artık kişisel ol-

maktan çıkmıştı. Biraz acıyla karışık rahatlama hissediyordu şimdi. Onu bu hale ne getirmişti? Bazı şeyler için hissettiği derin bağlılık ve saplantı sonucu buralara kadar gelmiş olabilir miydi? Hangi elem verici hastalıksa, bardağı taşıran son damla damlamıştı. Artık bu işte yalnız değildi. Artık gizlendiği yerden çıkmış, deliliğin karşı konulmaz akıntısına kendini bırakmıştı. Çok kısa bir süre sonra gazetelerdeki manşetleri görür gibi oldu: CRESTALLEN CADDESİNDE ATEŞKES.

Tüfeği yere koydu ve elleriyle dizleri üzerinde emekleyerek oturma odasının karşı tarafına gitti. Emeklerken tablonun parçalanan camlarına dikkat ediyordu. Koltuktan küçük yastığı aldı ve tekrar emekleyerek camın önüne döndü. Polis artık arabanın içinde değildi.

Magnum'u aldı ve iki tane mermi kovanı yerleştirdi. Tabanca sert bir biçimde elinde sarsıldı, ama bu kez geri tepmesini kolayca idare etmişti. Yalnızca omzu çürük bir diş gibi zonkladı.

Bu sefer gözlüksüz olan polis arabanın arkasından ateş etmek için sıçradı. Ama kendisinin yolladığı iki mermi polis arabasının arka camına isabet ederek, camı korkunç bir gürültüyle havaya uçurdu. Cam parçaları arabanın içine saçıldı. Polis ateş etmeye fırsat bulamadan kendini arkaya doğru zor attı.

«Durun!» diye bağırdı Fenner. «Bırakın onunla konuşayım.»

«Konuş,» dedi polislerden biri.

«DAWES!» diye bağırdı Fenner. Jimmy Cagney'in son filmindeki dedektif gibi bağırmıştı Fenner. (İlerde kenar mahallelerin ve bakımsız apartmanların arasında polis arabalarının ışıkları bir yanıp bir sönerek yavaşça ve amansızca yaklaşıyordu. Kayışlardan gömlek giymiş, «Deli Köpek»in hırladığı yere yaklaşıyorlardı.) «DAWES, BENİ DUYABİLİYOR MUSUN?»

(Ve «Deli Köpek,» yüzü sinirden çarpılmış –kaşları boncuk boncuk terlerle kaplanmış– haykırıyor:)

«Gelin beni siz alın, çöp torbaları!» Silahı taburenin üzerinden kaldırdı ve bütün kurşunları Sedan'ın üzerine boşalttı. Yeşil Sedan kalbura dönmüştü.

«Tanrım!» diye biri bağırdı. «Oh Tanrım, bu adam kaçık!»

«DAWES,» Fenner yeniden haykırdı.

«Beni asla canlı ele geçiremeyeceksiniz!» diye o da haykırdı. Bu durumdan eğleniyor gibiydi. «Alçak fareler sizler benim en yakın arkadaşlarımı vurdunuz! Beni yakalamadan öne, sizlerden bir kısmı da cehennemi boylayacak!» Titreyen parmaklarıyla Magnum'u yeniden doldurdu ve sonra Weatherbee'ye de aldığı kadar mermi koydu.

«DAWES!» Fenner tekrar bağırdı. «Nasıl bir anlaşma istiyorsun?»

«Seni delik deşik etmeme ne dersin, seni işe yaramaz pislik!» diye Fenner'a haykırdı, ama o polis arabasına bakıyordu. Güneş gözlüklü polis arabanın arkasından kafasını çıkarınca, ona doğru iki el ateş etti. Mermilerden biri caddenin karşısındaki Quinns'lerin büyük salon camlarına saplandı.

«DAWES!» Fenner bağırmıştı tekrar.

Polislerden biri: «Kahretsin, kes artık. Onu yalnızca cesaretlendiriyorsun.»

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Hâlâ uzaktan gelen polis arabalarının sirenleri duyuldu. Magnum'u yere bırakıp, tüfeği aldı. Bu neşeli çılgınlık onu yorgun düşürmüştü. Her tarafı ağrıyor, kendini bok çuvalı gibi hissediyordu.

Lütfen televizyoncular acele edin, kameralarınızı alıp hemen gelin, diye dua etti.

«French Connection»daki gibi, ilk polis arabası süratle ve kayarak köşeyi döndüğünde, kendisi hazırdı. Park eden arabanın yanındaki polislere, yerlerinden hareket etmemeleri için, iki kocaman mermi yolladı ve Richard Widmark'ın filmlerinde canlandırdığı bir savaş kahramanı gibi, yaklaşmakta olan arabaya dikkatle nişan alarak tetiği çekti. Arabanın motor kapağı adeta patlayarak uçtu ve araba kırk metre kadar gittikten sonra kaldırıma çıkarak bir ağaca tosladı. Kapıları hızla açıldı. Silahlarını çekmiş ve hayretten afallamış dört polis dışarı çıktı. İki tanesi çaprazlama birbirlerini siper alarak yürüyorlardı. Sonra ilk

arabadaki polislerden biri ateş açtı. Kendini tam geriye attığında başının üzerinden kurşunlar geçti. Saat on biri yedi dakika geçiyordu. Şimdi onu dört bir yanından çevireceklerdi.

Zorunlu olduğu için başını biraz kaldırdı ve o anda bir kurşun da kulağının yanından geçti. Batı Crestallen Caddesinin diğer tarafından da, mavi ışıklarını sürekli çalıştıran ve siren çalarak gelen iki polis arabası daha gördü. Parçalanmış polis arabasındaki o iki polis Upslinger'lerin arka avlusuna geçebilmek için büyük tahta çiti aşmaya çalışıyorlardı. Onlara üç kere ateş etti. Amacı onları vurmak değil, yalnızca arabalarının oraya geri dönmeleri için korkutmaktı. İstediğini yaparak, geri döndüler. Wilbur Upslinger'in tahta çitleri etrafa saçılarak parçalandı ve bir kısmı da karların üzerine devrildi.

Yeni gelen iki polis arabası, Jack Hobart'ların evinin önünde arabaları V şeklinde park ederek yolu kestiler. Bir tanesi parçalanan arabadaki polislerden biriyle telsiz konuşması yapıyordu. Bir dakika sonra yeni gelen polisler ateşe başladılar. Hemen yere çömeldi. Kurşunlar ön kapıya çarpıyor, evin ön tarafı sanki kurşun yağmuruyla yıkanıyordu. Sonra evin bütün pencerelerine kurşunlar gelmeye başladı. Giriş holündeki ayna parçalanarak, küçük elmas parçaları gibi etrafa dağıldı. Bir kurşun üstü örtülü televizyona isabet etti ve örtü dans eder gibi sallandı.

Dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek oturma odasının diğer ucuna gitti ve sonra ayağa kalkarak televizyonun arkasındaki küçük camdan dışarı baktı. Buradan Upslinger'lerin arka avlusunu tam olarak görebiliyordu. İki polisin tekrar oraya sızma çabalarına başladıklarını gördü. Birinin burnu kanıyordu.

Freddy, onları durdurmak için vurmak zorundayım belki de.

Bunu yapma, George. Lütfen. Yapma.

Magnum'un dipçiğiyle camı kırdı, eli kesilmişti. Polisler gürültüye dönüp baktılar. Onu görünce ateş etmeye başladılar. Kendisi de karşılık verdi. Bir mermi, Wilbur'ların yakınından geçen demiryolunun alüminyum levhasında delik açmıştı (bunun için şehir halkı onu cezalan-

dırır mıydı?). Bulunduğu camın iki yanına çarpan kurşun seslerini duydu. Pencerenin pervazında sızlar gibi bir ses çıktı ve kıymıklar yüzüne sıçradı. Bir an gelecek diğer kurşunun alnının ortasında delik açmasını bekledi. Bu kurşun atışmasının ne kadar sürdüğünü söylemek zordu. Birden polislerden biri kolunu tutarak acıyla bağırdı. Elinden silahı yere düştü. Durumu tıpkı hırsız polis oynayan küçük bir çocuğun yorgun düşmüş hali gibiydi ve küçük bir daire çizerek dönüyordu. Diğer polis arkadaşını kavradı ve yaralı kolu arkadaşının omzunda birlikte parçalanmış arabalarına doğru koştular.

Tekrar dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktü ve emekleyerek devrilmiş taburenin yanına gelerek dışarıya göz attı. İki polis arabası daha gelmişti. Bir tane de köşeden görünmüştü. Yeni gelen arabalardan sekiz polis dışarı çıkarak harap vaziyetteki ilk polis arabasının ve Sedan'ın arka tarafına doğru koştular.

Başını eğerek, hole doğru emekledi. Şimdi ev daha sıkı bir kurşun yağmuruna tutulmuştu. Tüfeğini alıp yukarı çıkması gerektiğini biliyordu, oradan daha iyi bir açı elde eder ve onları kontrol edebilir ve geriletebilirdi. Ama ana fünyeden ve akümülatörden ayrılmaya cesaret edemiyordu. Televizyoncular her an gelebilirlerdi.

Ön kapı mermi delikleriyle dolmuştu. Kapının üzerindeki koyu kahverengi cila yer yer kalkmış altından ham tahta ortaya çıkmıştı. Emekleyerek mutfağa gitti. Burada da bütün camlar kırılmış ve muşamba döşeli yere saçılmıştı. Kurşunlardan biri de fırının üzerindeki çaydanlığa isabet etmiş ve onu yere devirmişti. Pencerenin altında çömeldi ve Magnum'u, V şeklinde park etmiş arabaların üstüne boşalttı. Anında karşılık geldi. Bir kurşun buzdolabının üst kısmını delip geçmiş, diğeri tezgâhın üzerindeki özel içkisinin durduğu şişeye çarparak patlatmıştı. Camlar ve içki her yana saçıldı. Emekleyerek oturma odasına dönerken kasığından, kalçasına doğru arı batması gibi bir acı duydu. Eliyle kalçasını yokladı. Elini çekip baktığında parmaklarındaki kanı gördü.

Tabureye dayanarak hafifçe arkaya eğildi ve Magnum'la Weatherbee'yi yeniden doldurdu. Başını biraz yukarı kaldırdı. Anında tekrar

eğdi, çünkü kurşun yağmuru yeniden başlamıştı. Koltuk, duvar, televizyon, her yere kurşunlar çarpıyordu. Başını kaldırıp, caddenin karşı tarafına park etmiş arabalara ateş etmeye başladı. Birinin camı patlamıştı. Ve o an gördü.

Caddenin başında bir beyaz steyşın ve bir de Ford kamyonet görülüyordu. İkisinin de yan tarafında mavi renkte şu kelimeler okunuyordu:

WHLM HABERLERİN SESİ
9. KANAL

Soluk soluğa yeniden arka pencereye doğru emekledi ve Upslinger'lerin arka avlusuna baktı. Haber araçları yavaşça Crestallen Caddesi boyunca ilerliyordu. Birden yeni bir polis arabası ortaya çıkarak onların yolunu kesti. Mavi elbiseli birinin kolu polis arabasının arka camından ateş etti. Kurşun pencere eşiğine çarparak içeri girdi.

Kanayan sağ eliyle Magnum'u tutarak kendini arkaya attı ve olanca gücüyle bağırdı: «FENNER!»

Ateş etmeleri biraz hafiflemişti.

«FENNER!» diye tekrar bağırdı.

«BEKLE!» diye Fenner feryat etti. «Durun! Bir dakika durun!»

Birkaç pat sesi çıktı, sonra sessizlik oldu.

«NE İSTİYORSUN?» Fenner bağırdı.

«TELEVİZYONCULARI! ARABALARI CADDENİN DİĞER TARAFINDA! ONLARLA KONUŞMAK İSTİYORUM!»

Uzun bir sessizlik oldu. Düşünüyorlardı herhalde.

«HAYIR!» diye bağırdı Fenner.

«ONLARLA KONUŞURSAM, ATEŞ ETMEYİ KESECEĞİM!» Akümülatöre bakarak, bu biraz fazla oldu, diye düşündü.

«HAYIR!» diye tekrarladı Fenner.

'Piçler,' diye düşündü çaresizlikle. Senin için bu kadar önemli mi? Sen, Ordner ve diğer bürokrat piçler için?

Ateş tekrar başlamıştı. Önce deneme gibi olan ateş sesi sonradan kuvvetlendi. O an blucin ve ekose gömlek giymiş bir adamın bir elinde tabanca şeklinde sapı olan bir kamerayı tutarak koştuğunu gördü.

«Konuşmalarınızı duydum!» diye bağırdı ekose gömlekli adam. Her kelimeyi duydum! Adamın ismini öğrenmek istiyorum! Size ateş etmeyi kesmeyi önerdi ve siz...»

Polislerden biri ona doğru atılarak, yüzüne yumruk attı. Ekose gömlekli adam gürültüyle kaldırıma çöktü ve o sırada elindeki kamera fırlayarak su kanalının içine düştü. Kısa bir süre sonra atılan üç kurşun kamerayı parçaladı. Aletin parçaları etrafa saçıldı. İçindeki sağlam film ruloları yerde yavaşça yuvarlanıyordu. Sonra açılan ateş zayıfladı.

«FENNER BIRAK ONLAR GÖREVLERİNİ YAPSINLAR!» diye haykırdı. Boğazı bağırmaktan kurumuş ve acıyordu. Sağ eli sızlıyor ve kalçasından yukarı doğru müthiş bir acı yayılıyordu.

«ÖNCE SEN DIŞARI ÇIK!» diye Fenner seslendi. «O ZAMAN KONUŞMANA İZİN VERECEĞİZ!»

Bu yüzsüzce yalan karşısında şiddetli bir öfke alev alev bütün vücudunu sardı.

«ALLAH'IN BELASI LEŞ KARGASI, YANIMDA BÜYÜK BİR SİLAH VAR VE BENZİN DEPOLARINA ATEŞ ETMEYE BAŞLAYACAĞIM, DUYDUN MU BENİ BOK HERİF! O ZAMAN HEPİNİZ KEBAP OLACAKSINIZ!»

Ani bir sessizlik oldu.

Sonra, tedbirli olmaya çalışan Fenner'ın sesi duyuldu.

«Ne istiyorsun?»

«TUTTUĞUNUZ O ADAMI İÇERİ YOLLA! BIRAK DA KAMERASINI ÇALIŞTIRSIN!»

«KESİNLİKLE OLMAZ! BİZİMLE BÜTÜN GÜN OYUN OYNAMAN İÇİN SANA BİR DE REHİNE VEREMEYİZ!»

Yeşil Sedan'ın arkasından bir polis koşarak gözden kayboldu. Birbirlerine danışıyor olmalıydılar.

Yeni bir ses bağırdı. «EVİN ETRAFINDA OTUZ ADAMIMIZ VAR, OĞLUM! HEPSİ DE SİLAHLI! DIŞARI ÇIKMAZSAN, ONLARI İÇERİ YOLLAYACAĞIM!» Artık kozlarından birini kullanma zamanı gelmişti. «BUNU YAPMANI TAVSİYE ETMEM! BÜTÜN EV PATLAYICILARLA DONANMIŞ HALDE! BUNA BAK!»

Akümülatöre bağlı kırmızı kabloyu yukarı kaldırdı.

«GÖRDÜN MÜ?»

«BLÖF YAPIYORSUN!» diye aynı yeni ses bağırdı güvenle.

«YANIMDA YERDE DURAN AKÜMÜLATÖRE BUNU TAKTIĞIM AN HER ŞEY HAVAYA UÇAR!»

Yine sessizlik oldu. Aralarında sıkı bir pazarlık yapıyorlar, diye düşündü.

«Hey,» diye biri bağırdı. «Hey, adamı yolluyoruz!» Başını kaldırıp dışarı baktı. Ekose gömlekli ve kot pantolonlu adam yanında koruma olmaksızın eve doğru yürümeye başlamıştı. Ya mesleğinin risklerinin bilincinde ya da deli olduğunu düşünerek bir kahraman gibi ilerliyordu. İnce siyah bıyıklı adamın uzun siyah saçları gömlek yakasından aşağı sarkıyordu.

V şeklinde park etmiş arabaların etrafında iki polis her an saldırıya hazır bekliyordu. Onların kafasına birer mermi yollasam ne iyi olacak, diye düşündü.

«Tanrım, ne karışık işler,» diye birisi tiz bir sesle bağırdı.

Ekose gömlekli adam şimdi ön avluya varmış, ayağındaki karları silkeliyordu. O sırada bir patlama oldu ve kulağının yakınından bir şey vızlayarak geçti. Bir anda hâlâ iskemlenin üzerinden dışarı baktığını farketti. Ön kapı vuruluyordu.

Çömelerek aceleyle ön kapıya ilerledi. Ayağının altında duvardan dökülen sıvalar eziliyordu. Sağ ayağında berbat bir ağrı vardı. Dönüp ayağına baktığında pantolonunun kalçadan dizine kadar kan içinde olduğunu gördü. Kurşun delikleriyle mahvolmuş ön kapının kilidini açtı ve sürgüyü çekti.

«Tamam!» dedi ve ekose gömlekli adam hızla içeri atıldı. Hızlı hızlı soluk almasına rağmen, korkmuş görünmüyordu. Polisin vurduğu yanağında bir sıyrık vardı. Gömleğinin sol kolu da yırtılmıştı. Çömelerek cama gitti ve taburenin üzerinde duran tüfekle amaçsızca iki el ateş etti. Ekose gömlekli adam sokak kapısının önünde bekliyordu. İnanılmaz derecede sakindi. Arka cebinden büyük bir not defteriyle bir kalem çıkardı.

«Tamam, bayım,» dedi. «Ne bok yazmamı istersin?»

«İsmin ne?»

«David Albert.»

«O beyaz kamyonette yeterli aletin var mı?»

«Evet.»

«Pencereye git. Onlara Quinns'lerin avlusuna kameraların kurulmasını istediğini söyle. Eğer beş dakikaya kadar bu gerçekleşmezse, başının belaya gireceğini de söyle.»

«Bunu yapar mısın?»

«Tabii.»

Albert güldü. «Hiç de eğlenceyle vakit geçirecek birine benzemiyorsun,» dedi.

Albert oturma odasının parçalanmış camına doğru yürüdü ve bir süre orada düşünürmüş gibi durdu.

Sonra, «YOLUN KARŞI TARAFINA KAMERALARIN KURULMASINI İSTİYOR!» diye bağırdı. «DEDİĞİNİ YAPMAZSANIZ BENİ ÖLDÜRECEĞİNİ SÖYLÜYOR!»

«HAYIR!» diye Fenner öfkeyle bağırdı. «HAYIR, HAYIR, HA...»

Birisi onun ağzını kapattı ve bir süre sessizlik oldu.

«Tamam!» Ona daha önce patlayıcılar konusunda blöf yaptığını söyleyen adam bağırmıştı. «İki adamımı yollayıp onları aldırmama izin veriyor musun?»

Bir an bunu düşündü ve sonra tamam dercesine gazeteciye başını salladı.

«Evet!» dedi Albert.

İki üniformalı polis koşar adımlarla kamyonetin yanına yürüdüler. Kamyonetin motoru boşta çalışıyordu. O sırada iki polis arabası daha geldi ve Batı Crestallen Caddesinin aşağı ucunda çaprazlama park etti. Şimdi sokak tamamen abluka altındaydı. Parçalanmış sarı bariyerlerin arka tarafında büyük bir kalabalık toplanmıştı.

«Tamam,» diyerek Albert oturdu. «Çok az zamanımız var. İstediğin ne? Bir uçak mı?»

«Uçak?» diye tekrarladı. Aptallaşmıştı.

Elinde not defteri olan Albert, elini hızla sallayarak, «Uzaklara uçmak için, bayım. Yalnızca uzaklara uuuuçmak,» dedi.

«Oh,» dedi. Anladığını belirtmek için başını salladı.

«Uçak istemiyorum.»

«O halde istediğin ne?»

«İstediğim,» dedi dikkatle konuşmaya çalışarak, «Verdiğim pek çok kararı yenilemek için, tekrar yirmi yaşında olmak isterdim.» Albert'in gözlerindeki ifadeyi farkedince, «Bunun gerçekleşemeyeceğini biliyorum. O kadar deli değilim.»

«Vurulmuşsun.»

«Evet.»

«Bunu mu kastediyorsun?» derken ana fünyeyi ve akümülatörü işaret ediyordu Albert.

«Evet. Ana fünye evin içindeki her odaya uzanıyor. Garaj da dahil.»

«Patlayıcıları nerden aldın?» Albert'in sesi tatlıydı, ama ona uyanık gözlerle bakıyordu.

«Noel Babanın çorabından çıktı.»

Albert güldü. «Bu çok hoş bir espri. Bunu hikâyemde kullanacağım.»

«Güzel. Dışarı çıktığında polislere buradan rahatlıkla ayrılabileceklerini söyle.»

«Kendini havaya mı uçuracaksın,» diye sordu Albert. Yalnızca ilgilenmiş gibiydi. Başka bir duygu okunmuyordu gözlerinden.

«Niyetim o.»

«Sen nesin biliyor musun, bayım? Çok fazla film seyretmişsin.»

«Artık sinemaya gitmiyorum. En son 'Exorcist' filmini gördüm. Keşke görmez olaydım. Senin kameraman ekibin oraya nasıl gelecek?»

Albert dışarı göz attı ve, «Harika. Biraz daha zamanımız var,» dedi. «Adın Dawes mi?»

«Bunu onlar mı söyledi?»

Albert kibirle güldü. «Beni kanser etmek için söylemediler. Kapının zilinden okudum. Bütün bunları neden yaptığını bana anlatmanın bir sakıncası var mı?»

«Önemli değil. Neden yol çalışması.»

«Genişleme inşaatı mı?» Albert'in gözleri ışıldadı ve defterine bir şeyler not etti.

«Evet, doğru.»

«Senin evini mi aldılar?»

«Çalıştılar. Ama onu geri alacağım.»

Albert bu söylediklerini de kaydetti ve defteri kapatarak arka cebine soktu. «Bu çok aptalca, Bay Dawes. Bunu söylemem sizi rahatsız ediyor mu? Niçin benimle birlikte dışarı çıkmıyorsunuz?»

«Kimsenin başaramadığı görüşmeyi yaptın benimle,» dedi yorgun bir sesle. Elde etmek istediğin ne? Pulitzer Ödülü mü?»

«Eğer teklif ederlerse sevinerek alırım.» Gülerken yüzü aydınlanmıştı. Sonra tekrar ciddileşti. «Hadi, Bay Dawes. Dışarı çıkalım. Bu hikâyede sizin tarafınızdayım. Ben...»

«Taraf yok.»

Albert kaşlarını çattı. «Ne demek istediniz?»

«Taraftar istemiyorum. Bu işi yapmamın nedeni de bu zaten.» İskemlenin üzerinden dışarı baktı ve telefoto merceklerini gördü. Qu-

ins'lerin karla kaplı avlularının ortasına üç ayaklı sehpanın üzerine yerleştirilmişti. «Hadi git artık. Onlara uzaklaşmalarını söyle.»

«İpi gerçekten çekecek misin?»

«Tam olarak bilemiyorum.»

Albert oturma odasının kapısına doğru yürüdü. Sonra arkasına dönüp, «Sizi bir yerlerden tanıyor olabilir miyim? Sanki tanıyormuşum gibi bir his var içimde.»

Olumsuzca başını salladı. Albert'i hayatında hiç görmemiş olduğundan emindi.

Evin avlusunda, karşıdaki kameraya gayet güzel bir görüntü vererek yürüyen gazeteciye bakarken, acaba şu anda Olivia ne yapıyordur, diye düşündü.

On beş dakika bekledi. Şimdi daha yoğun ateş ediyorlardı, ama kimse evin içine doğru ateş etmiyordu. Asıl amaç karşıdaki diğer evlere mevzilenmeyi sağlamak gibi görünüyordu. Televizyoncular bir süre daha aynı yerde kaldıktan sonra araçları hareket ederek Quinn'lerin bahçesinin önüne gelerek durdu ve tepesine bir adam çıktı, sehpasının üzerine kamerayı monte ederek tekrar çekime başladı.

Havada siyah ve silindirik bir şey vızıldayarak uçtu ve bahçe kapısıyla, evin tam ortasında düşerek dumanlar çıkarmaya başladı. Rüzgâr dumanı sokağın ortasına taşıyarak dağıttı. İkincisi daha kısa düştü. Derken çatıda bir takırtı duydu. Bir tanesi daha Mary'nin begonyalarının arasına düşmüş gibi geldi. Birden burnu tıkandı, gözlerinden yaşlar fışkırdı.

Oturma odasını dizleri ve elleri üstünde emekleyerek geçerken, gazeteciye yanlış yorumlanabilecek bir şeyler söylememiş olduğunu ümit etti. Dünyada yerin yoktu. Johnny Logan'a bak. Bir kavşakta, anlamsız bir kazada ölüp gitti. Peki ne için? Ya o süper marketteki kadın. Elde ettiğin, hiçbir zaman çabaladığının karşılığı olmuyor işte.

Müzik setini açtı. Hâlâ çalışıyordu. Rolling Stones plağı pikaptaydı. İğneyi son parçaya koyduğu sırada içeri giren bir kurşun Zenith televizyonun üstündeki örtüye çarparak 'pat' diye bir ses çıkardı.

Müzik başladığında Maymun Adam'ın son melodileri anlamsızlık içinde eriyip giderken tekrar emekleyerek devrilmiş iskemlenin yanına döndü ve tüfeğini alarak camdan dışarı attı. Sonra Magnum'unu da pencereden savurdu. Elveda Nick Adams, elveda.

«İstediğin her şeyi elde edemezsin,» diye başladı son parça. Bunun gerçek olduğunu biliyordu. Ama bu insanın yine de istemesine engel değildi. Bir gaz bombası daha pencereden girerek duvara çarptı ve beyaz dumanlar içinde patladı.

«Ama bir şeyi denersen, bulabilirsin, istediğini bulabilirsin.»

«Görelim bakalım, Fred. Görelim bakalım istediğimizi bulabilecek miyiz?» dedi. Kırmızı maşayı kavrayarak. «Görelim bakalım.»

«Evet,» diye mırıldandı ve kırmızı maşayla akünün eksi kutbunu sıkıştırdı.

Gözlerini kapattı. Son düşünceleri, patlamanın dışarıda değil de, adeta kendi içinde olduğuydu ve bu korkunç patlama iri bir ceviz tanesinden daha da büyük değildi.

Ve beyazlık.

SONSÖZ

WHLM, akşam haberlerindeki, «Dawes'in Son Direnişi» ve bundan üç hafta sonra hazırladığı, «Yol» isimli belgesel programla Pulitzer Ödülünü kazandı. Belgesel, 784'ün gerekliliğini veya gereksizliğini inceleyen bir yapımdı. Belgesele göre yolun genişletme çalışmalarının, ne trafiğin rahatlaması, ne kamu yararı, ne de buna benzer bir nedeni vardı. Belediye ya yol yapımı için devletin ayırdığı yardımı bu amaçla kullanacak ya da bundan vazgeçecekti. Şehir meclisi de böyle bir proje yaratarak bu yardımı kullanmayı yeğlemişti. Belgesel aynı zamanda, belediyenin, Dawes'in dul eşini mahkemeye vererek tazminat isteme hazırlıkları içinde olduğunu, ancak koparılacak gürültüden çekindiği için bundan vazgeçtiğini de ortaya çıkarmıştı.

Olayla ilgili enkaz fotoğrafları, hâlâ haber ajansları vasıtasıyla tüm ülkedeki gazetelere ulaşıyordu. Las Vegas'da, işletme okuluna yeni kaydolmuş genç bir kız öğle tatilinde yemek yerken bu fotoğraflardan birini gördü ve bayıldı.

Bütün bu fotoğraflara, yazılanlara ve söylenenlere karşın, inşaat on sekiz ay sonra ve planlanandan önce bitti. Bir süre sonra şehirdekiler «Yol» belgeselini ve Dawes'i unuttular. Pulitzer Ödülü sahibi David Albert de bu unutanlar arasına katılıp yeni hikâyeler ve maceralara daldı gitti. Ama bir kısım insan, çok az da olsa bir kısım insan, haberlerin başındaki görüntüyü hiç unutmadı. Devam eden hayatın gerçekleri bu görüntüyü bulanıklaştırsa da, hiçbir zaman gözlerinden silemedi.

Görüntüdeki ev beyaz boyalı, önündeki asfalt yol garajına kadar uzanan, daha çok çiftlik evi görüntüsünde basit sıradan bir evdi. Ama haberlerdeki evin penceresinden iki silah bir tüfek ve bir tabanca dışarı atılıyordu. Bir an bunları atan ele dikkat ederseniz, parmakların, aynı boğulan bir adamınki gibi adeta çırpındığını görebilirdiniz. Evden beyaz bir duman çıkıyordu. Sis bombası ya da gözyaşı bombası. Ve birden dev turuncu bir alev demeti içinde, ev sanki kartondan imiş gibi şişiyor ve inanılmaz büyük bir patlamayla dağılıyordu. O anda kamera sanki korkudan titremişti. Aynı anda garaj da havaya uçuyordu. Bir an için sanki (yavaşlatılmış çekimde öyle olduğu görülüyordu) evin çatısı bir roket gibi fırlıyordu. Ve sonra bütün ev dışarı ve yukarı doğru patlıyordu. Havaya uçuşan ahşap duvar parçaları sihirli halı gibi yalpalayarak yere doğru süzülüyor ve dev bir davulun çıkardığı garip seslerle yere vuruyordu.

Sessizlik.

Sonra, Mary Dawes'in gözyaşları içindeki şaşkın yüzü ekranı kaplıyordu. Yüzüne uzatılan mikrofon ormanına uyuşmuş ve korkmuş olarak hayretle bakarken bizler, tekrar insanlığımıza geri dönüyorduk.